
ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Πῶς πεθαίνουν οἱ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἐμπρὸς στὸ μυστήριο τοῦ ἀγνώστου

Κάποια μυστηριώδης δύναμις θὰ ὑπάρχη φαίνεται στὴν ποίησι καὶ στὴ μουσική, ἂν κρίνουμε ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους, ὅταν ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου ἁπλώνεται στὸ πρόσωπό τους, συνθέτουν ἢ ἀπαγγέλλουν στίχους.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς πεθαίνοντας ἔκανε τὴν περίφημη προσφώνησι στὴν ψυχή του ποὺ ἀρχίζει ἔτσι: "Ψυχούλα ἀδύναμη χλωμή, ἔρμη, στὸν κόσμο...».

Ἡ Μαργαρίτα ἡ Αὐστριακὴ κάποτε ποὺ κινδύνεψε νὰ πνιγῆ σὲ μιὰ τρικυμία, σύνθεσε τὸ ἐξῆς ἐπιτάφιο γιὰ τὸν ἑαυτό της:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ Μαργκώ, ἡ χαριτωμένη δεσποινίδα ποὺ δυὸ φορὲς πιαντρεύτηκε καὶ πέθανε παρθένος»!

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μὲ τὸν Κάρολο τὸν 8ο τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος ὅμως τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἔπειτα ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ διάδοχο τῆς Ἱσπανίας. Καὶ τὸ ἐπιτάφιό της τὸ σύνθεσε ὅπως εἴπαμε, σὲ ὥρα τρικυμίας ὅταν πήγαινε στὴν Ἱσπανία γιὰ τὸν τελετὴ τῶν γάμων της.

Ἕνας Γάλλος εὐπατρίδης ὁ Σαρτελὰρ ποὺ καρατομήθηκε στὴ Σκωτία, ἀρνήθηκε νὰ ἐκτελέσουν τὰ θρησκευτικὰ του χρέη κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμὲς καὶ προτίμησε ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη θρησκευτικὴ προετοιμασία ν' ἀπαγγείλη ἕνα ποίημα τοῦ Ρονσάρ. Ὅταν ἀνέβηκε στὸ ἐκρίνα κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ ποιήματα τοῦ Ρονσὰρ καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῆ καὶ νὰ κρύψη τὸ φόβο του ἐδιάβασε τὸν ὕμνο στὸ θάνατο, τοῦ μεγάλου συμπατριώτου του ποιητῆ.

Ὅταν ὁ ἀνδρεῖος μαρκήσιος ντὲ Μουρὸζ καταδικάσθηκε νὰ τεμαχισθῆ καὶ νὰ καρφώσουν τὰ μέλη του στὶς πύλες τεσσάρων πόλεων, ἀπάντησε ὅτι «λυπᾶτσινε ποὺ δὲν εἶχε ἀρκετὰ μέλη γιὰ νὰ τὰ καρφώσουν στὶς πύλες ὅλων τῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης, σὰν μνημεῖα τῆς δόξας του».

Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς τὴν ἀπάντησι τὴ στιχούργησε πηγαίνοντας στὴν ὡρισμένη γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς καταδίκης του θέσι.

Ὁ Φίλιππος Στρότζι, ποὺ φυλακίστηκε ἀπ' τὸν μεγάλο δοῦκα τῆς Τοσκάνας Κοσμᾶ τὸν Πρῶτο ἐγνώριζε τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ ἐκθέσουν τοὺς φίλους του ποὺ εἶχαν λάθει μέρος στὴ συνωμοσία κατὰ τοῦ δουκός. Φοβόταν τὶς ὁμολογίες ποὺ μποροῦσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μὲ βασανιστήρια. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήση. Πρὶν σκοτωθῆ ὅμως, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ σπαθιοῦ του, χάραξε στὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ του ἕνα στίχο ποὺ ἔλεγε: "Καὶ τὰ κόκκαλά μου θ' ἀναδίνουν τὸ μίσος μου γιὰ τὸν τύραννο!»

Ὁ περίφημος Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ἀντρὲ Σενιὲ ποὺ καρατομήθηκε κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι περιμένοντας νὰ φτάση ἡ σειρά του γιὰ νὰ τὸν στείλουν στὸ λαιμητόμο, ἄρχισε νὰ γράφη τὸ ἀκόλουθο ποίημα:

«"Οπως μιὰ τελευταία ἀχτίδα, ὅπως μιὰ στερνὴ πτνοὴ ζεφύρου, ἐμψυχώνει τὸ τέλος μιᾶς ὠμορφης μέρας, ἔτσι καὶ γὼ στὰ πόδια τῆς λαιμητόμου δοκιμάζω ἀκόμη τραγούδια στὴ λύρα μου, γιατὶ σὲ λίγο θάρθη κι' ἡ σειρά μου. "Ισως πρὶν βασιλέψη ὁ ἥλιος, ὁ ὕπνος τοῦ τάφου θἄχη σφαλίσει γιὰ πάντα τὰ βλέφαρά μου!»

Αὐτοὶ ποὺ ἀναφέραμε ὑπῆρξαν θάνατοι ποιητικοί. Ἀλλὰ ποιητικὰ πέθαναν καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες. Ὁ Χέλλες φιλόσοφος καὶ γιατρός, τόσο γεμάτος ἀντίκρυσε τὸ θάνατο ὥστε κρατοῦσε τὸ σφυγμό του ὁ ἴδιος ὡς τὴν τελευταία στιγμή. "Οταν δὲ εἶδε ὅτι πεθαίνει, γύρισε σ' ἕνα φίλο του γιατρό, ποὺ παρευρισκόταν στὸ θάνατό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, ἡ ἀρτηρία παύει νὰ χτυπᾷ!

Κι' ἀμέσως σχεδὸν ξεψύχησε.

Κάποιον μαθηματικό, τὴν ὥρα ποὺ πέθαινε, καὶ δὲν ἀναγνώριζε πιὰ ἐκείνους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν τὸν ρώτησε ἀπὸ περιέργεια ἐπιστημονικὴ ἕνας φίλος του ποὺ ἦταν ἐπίσης μαθηματικὸς τὸ τετράγωνο τοῦ 12. Καὶ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀπάντησε, χωρὶς νὰ ξέρη ἴσως κι' ὁ ἴδιος τί ἔλεγε:

— Τὸ 144!

Ὁ ἀριθμὸς ἦταν ἀκριβής.

Γιὰ τὸν ποιητὴ Μαλέρμπ ποὺ ἀγαποῦσε ὅσο τίποτε ἄλλο, τὸ καλὸ γράψιμο καὶ τὸ εὐγενικὸ ὕφος λένε ὅτι τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του ἐπειδὴ ὁ παπᾶς ποὺ τὸν ἐξομολογοῦσε τοῦ παρίστανε τὴν εὐδαιμονία τῆς μελλούσης ζωῆς μὲ ἀκολαίσθητες καὶ ταπεινὲς φράσεις, τὸν διέκοψε λέγοντας:

— Σῶπα, γιατὶ τὸ ἄθλιο ὕφος σου καταστρέφει τὸ ὄνειρό μου γιὰ τὴ μέλλουσα ζωή!...

Ἔτσι πεθαίνουν οἱ μεγάλοι ἄνδρες. Καὶ στὶς τελευταῖες τους στιγμὲς τὸ πνεῦμα τους σπινθηροβολεῖ. Ἀντικρύζουν τὸ θάνατο, μπρὸς στὸν ὁποῖο οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι τρέμουν, χωρὶς κανένα φόβο, ἐντελῶς ἀτάραχοι, γεμᾶτοι γαλήνη.

Ὁ τελευταῖος χορὸς

Πρωτότυπο διήγημα

Λεγόταν Συλβία, κι' εἶχε ἔρθει στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴ Μαρτινίκα, ὁπου εἶχε γεννηθῆ.

Ἀγαποῦσε τοὺς παράξενους μελωμένους καιροὺς, τὰ ἐλαφρὰ ὑφάσματα, καὶ περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες της ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, κάνοντας ἀέρα μὲ τὴ βεντάγια της καὶ πλάθοντας ἐξωτικὰ ὄνειρα. Τῆς ἄρεσε ὁ χορός, κι' εἶχε προσλάβει στὸ μέγαρό της ἕνα πωῦτο γορευτὴ τοῦ παλαίττου, καὶ μιὰ μικοὴ ὀρχήστρα ἀπὸ φλάουτο, βιολί, μπασαβιόλα καὶ «κλαβσέν».

Ὁ μαικήσιος ντὲ Σαὶν - Σίργκ, ὅταν ἦταν κυβερνήτης τῆς Μαρτινίκας, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά, τὴν παντρεύτηκε, καὶ τὴν ἔφερε μαζί του, ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι.

Ἔτσι πέρασε λίγα χρόνια, ὡς ποὺ ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι. Ἀρνήθηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Γαλλία, μ' ὅλο ποὺ τὴ συμβούλευαν οἱ φίλοι της, ποὺ ἕνας - ἕνας, ἐδραπέτευαν στὸ ἐξωτερικό. Εἶχε κλειστῆ μέσα στὸ μέγαρό της, σὰν χελιδόνι, ποὺ περιμένει νὰ περάση ἡ θύελλα, γιὰ νὰ ξαναπάρη τὸ πέταγμά του στὸ ἀνοιξιάτικο φῶς...

Λογάριαζε τὶς ἡμέρες, κι' ἔπλητε μέσα στὰ δυὸ δωμάτια τῆς σοφίτας της, ὅπου εἶχε καταφύγει. Εἶχε νεμίσει τοὺς τοίχους μὲ καθρέφτες, καὶ περνοῦσε τὶς ὧρες της κοκκινίζοντας τὰ γείλη καὶ τὰ μάγουλά της, δοκιμάζοντας τουαλέττες, σὰ νὰ ἐποόκειτο νὰ πάη σὲ γορό, καὶ παίζοντας στὸ «κλαβσέν» της κανένα παλιό, νοσταλγικὸ κομμάτι τῆς πατρίδας της.

Ὁ σύζυγός της εἶχε ἐξαφανιστῆ. Πιάστηκε; Κρύφτηκε ἀλλοῦ; Δραπέτευσε; Δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη, Κι' ἔμενε μὲ μιὰ πιστὴ γοιὰ ὑπηρέτοιά της, ποὺ ὁ ἄντρας της παοίστανε τὸν ἐπαναστάτη, γιὰ νὰ σώση τὸ κεφάλι του.

Τοῦ κάκου, κι' οἱ δυό τους, τὴ συμβούλευαν νὰ φύγη, τοῦ κάκου τὴν παοακαλοῦσαν, τῆς ἔλεγαν διάφορες τοουμακτικὲς ἱστορίες, ποὺ μάθαιναν, γιὰ εὐγενεῖς, ποὺ ὁ ὄχλος τοὺς ἔσφαζε, ἢ τοὺς παοέδιδε στὴ γκιλοτίνα. Μ' ὅλο ποὺ ἤξεοε πῶς οἱ φυλακὲς ἦσαν γεμᾶτες ἀπὸ «ὑπόπτους», καὶ πῶς, κάθε μέσα, μεγάλα κάοοα, φοοτωμένα καταδίκους, πήγαιναν στὶς πλατεῖες, ὅπου ἤσαν στημένες οἱ καομανιόλες, αὐτὴ συνήθιζε — ὅταν ἡ νύχτα ἦταν δμοοφη — ν' ἀνεβαίνη στὴν ταοάτσα καὶ νὰ μένη, ὧοες ὁλόκληοες, κυττάζοντας τὴ ζωή, ποὺ ἔσφυζε στοὺς δρόμους, τὰ φωτισμένα μαναζιά, τὸν κόσμο ποὺ κυκλοφοοοῦσε πυκνός.

Κι' ἕνα βοάδυ ὑπέκυψε στὴ φοβερὴ ἐπιθυμία ποὺ ἔνοιωθε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ κλουβί της.

Ἡ πόλι γιόοταζε τὴν ἐπέτειο τῆς καταλήψεως τῆς Βαστίλλης, καί, στὶς φωταγωγημένες πλατεῖες, χιλιάδες ἄνθοωποι τοαγουδοῦσαν, γόοευαν, διασκέδαζαν. Ὑπαίθιες ὀοχήστοες ἔπαιζαν, σχεδὸν σὲ κάθε σταυοοδοόμι.

Ἡ Συλβία δὲν βάσταξε: Τύλιξε τὸ κεφάλι της μ' ἕνα μεταξωτὸ φουλάρι, φόοεσε ἕνα τοιμμένο φόοεμα, κάοφωσε ἕνα λουλοῦδι στὸ στῆθος της καί, πιστεύοντας πῶς κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἀναγνώοιζε, κι' ὅτι θὰ τὴν ἔπαιονναν γιὰ μιὰ ὑπηοέτοια, βγῆκε στὸ δοόμο καὶ ποοχωοοῦσε, τοῖχο-τοῖχο, κατενθουσιασμένη, σὰ νὰ πήγαινε στὸ ποῶτο της ραντεβοῦ,

Παοαζαλισμένη, σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὸ θόουβο, ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα, πεοπατοῦσε, κι' οἱ διαβάτες τὴν ἔσποωνναν, κι' ἔφτασε, σχεδὸν χωὶς νὰ τὸ καταλάβη μποοστὰ μποοστά. ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζαν οἱ μουσικοί...

Ἀλλὰ τί γοοὸ ἔπαιζαν αὐτοὶ οἱ ἄνθοωποι: Ποτέ της δὲν εἶχε ἀκούσει μιὰ τόσο ἐξαλλη μουσική.

Ζευγάοια γόοευαν στὸ δοόμο, γτυπῶντας τὸ λιθόστοωτο μὲ τὰ παπούτσια τους, ποὺ ἦσαν γεμᾶτα γοντοὰ καοφιά, καὶ τοαγουδοῦσαν, ὅλοι μαζί, οὐολιάζοντας, τὸ «Τοαγοῦδι τῆς Καομανιόλας».

Τί φοβεοὲς χειονομίες, τί ἀπαίσιο τοαγοῦδι! Ἡ λεπτὴ κι' αἰσθαντικὴ μαοικησία στοάφηκε νὰ φύγη ἀηδιασμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, πού, ἀπὸ μακουά, τῆς εἶχε φανῆ τόσο νοητευτικό...

Ἡ καοδιά της σφίχτηκε δυνατά, ὅταν ἄκουσε τοὺς γύοω της νὰ γειοοκοτοῦνε.

Μὰ πῶς μποοοῦσε νὰ τὸ ὑποτείνη αὐτό: Πῶς μποοοῦσε ν' ἀνεχθῆ ἕνα τέτοιο ἀπαίσιο τοαγοῦδι, μιὰ τόσο φοβεοὴ μουσική: Δὲν θὰ μποοοῦσε, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ ξεγάση ποιὰ ἦταινε καὶ νὰ καταδεχτῆ νὰ τοὺς δείξη πῶς γοοεύουν;

Συνηθισμένη, ὡς τότε, νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε, δὲν ἐσκέφτηκε πῶς ἦταν μιὰ «ἐκτὸς νόμου», πῶς ἐξέθετε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της. πῶς οἱ ἄνθοωποι αὐτοί, ποὺ ἤθελε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση, θἄπεφταν ἀπάνω της μὲ λύσσα, πῶς θὰ τὴν συνέτοιβαν κάτω ἀπὸ τὰ γοντοὰ παπούτσια τους. πῶς θὰ τὴν κομμάτιαζαν...

Ποογώοησε, μ' ἕνα ἀγγελικὸ γαμόγελο στὰ γείλη. ἔκαμε μιὰν ὑπόκλισι γεμάτη γάοι. — ὅπως ὑποκλινόταν ἄλλοτε στὴν Αὐλὴ — κι' εἶπε μὲ τὴ γαϊδευτικὴ φωνή της:

— Μοῦ ἐπιτοέπετε νὰ σᾶς δείξω πῶς γοοεύουν;

Καί, ρίχνοντας ἕνα γουσὸ νόμισμα στοὺς μουσικούς, τοὺς διάταξε:

— Ἕνα μενουέτο, σᾶς παοακαλῶ.

Εἶχε θυμηθῆ τὸν ἀναπτημένο της γοοό. ποὺ ὁ εὐγενεῖς τὸν ἐγόοευαν στὰ μέγαοά τους.

Οἱ μουσικοί, νομίζοντας πὼς ἦταν ἕνα καποίτσιο της, ἄοχισαν νὰ παίζουν τὸ γοοὸ ποὺ τοὺς ζήτησε.

Ἡ μαοκησία ἀνασήκωσε τὴ φοῦστα της. μὲ μιὰ γαοιτωμένη κίνησι.

— Θὰ μ' ἀφίσετε λοιπὸν νὰ γοέψω μονάγη μου: εἶπε παοαπονεμένα. Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ ποὺ νὰ μοῦ κάνη τὸν καβαλλιέοο;

Κανένας δὲν τῆς ἀπάντησε.

Ἐκεῖνη ἀναστέναξε.

— Δὲν πειοάζει! μουομούοισε.

Κι' ἄοχισε νὰ γοοεύη τὸν ἀναπημένο της γοοό. μεθῶντας ἀπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Ξαφνικά. μιὰ γυναῖκα. μὲ τὰ μανίκια ἀνασηκωμένα. μὲ μάτια καταοκόκκινα ὥοωπσε μποοστά.

— Γιὰ στοθῆτε! φώναξε μὲ βοαγνὴ φωνή. Αὐτὴ ἡ καταπαμένη εἶνε ἡ μαοκησία ντὲ Σαὶν - Σίογκ.

—Ἡ φιλενάδα τῆς Ἀντουανέτας! φώναξε ἕναις ἄλλος.

— Ναί, τὴν ἐγνώοισα ἀμέσως. ἐπανέλαβε ἡ μεθυσμένη γυναῖκα. Κυττᾶτε τί ἄσποο δέουα ποὺ ἔνη... Ἔννοια σου. κυοά μου. καὶ θὰ σὲ κοινονίσουνε..

Οἱ μουσικοὶ σταυάτησαν ἀυ'σως. Ἡ Συλβία ἀναποίνιασε κι' ἔνλεισε τὰ μάτια. νοιώθοντας πὼς ἦταν γαμένη.

— Θάνατος! Θάνατος! οὐολιαζε τὸ πλῆθος.

Εἴκοσι. τοιάντα νέοια τὴν ἄοπαξαν. τῆς κουμάτιασαν τὰ σοῦνα. τὴν ἔσυοαν πάνω στὸ λιθόστοωτο.

Μεοικοὶ ἐθνοφύλακες ποὺ τοοποῦσαν ἐκείνη τὴ στιγμή, μὲ μενάλο κόπο κατόοθωσαν νὰ τὴ σώσουν.

Τὴν πῆναν στὴ φυλακή καί, τὸ ἄλλο ποωῒ. ὕστεοα ἀπὸ μιὰ ποόχειοη δίκη. τὴν ὠδήνησαν στὴν πλατεῖα τῶν ἐκτελέσεων. Καὶ τὸ δυσοφο κεφάλι της ἐκύλησε σιμμφυοτο στὸ μενάλο καλάθι τοῦ δημίου!...

PENE MAIZEPOYA

ΕΤΟΣ Ι' ● ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 483

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία – Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ 27 135 - 29 967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Αν ὑπῆρχαν ΜΕΤΡΗΤΑΙ

"Οσα δὲν τοῦ λέει ἡ καρδιά του θέλει νὰ τοῦ τὰ ποῦν οἱ ἄλλοι. Τὴν ἀγαπᾶ ἢ δὲν τὴν ἀγαπᾶ; Νὰ μιὰ ἐρώτησι ποὺ τὴν ἀκούμε συχνά. Τὴ διατυπώνει τώρα μὲ ὅλη του τὴν εἰλικρίνεια ἕνας ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Κανένα κάρισμα δὲν ἀναγνωρίζει στὴν κοπέλλα ποὺ ἔτυχε στὸ δρόμο του καὶ μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις. Τὴ βρίσκει ἀσχημη, τὴ βρίσκει ἀκατάλληλη γιὰ γυναίκα του. Δὲ συμφωνοῦν οἱ ἰδέες τους. Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ τρόποι της. «Διακρίνω συχνὰ πράματα ποὺ μοῦ εἶνε δυσάρεστα».

Ὅταν ὅμως εἶνε μακρυὰ της τὴν ἀναζητεῖ. "Η σκέψι του τρέχει κοντά της. «Προσπαθῶ νὰ τὴν ἀποφύγω γιατὶ δὲ μ' ἀρέσει. Προσπαθῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωή της γιατὶ δὲν τὴ θέλω». Ἐν τούτοις δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀπομακρυνθῆ. Μιὰ δύναμι τὸν κρατᾶ στὸ πλευρὸ τῆς ἀνεπιθύμητης.

Τί εἶνε αὐτό; Εἶνε ἀγάπη; Ἀλλὰ ὁποιος ἀγαπᾶ – σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος – δὲ βρίσκει ἀσχημο καὶ κακότροπο, καὶ κατώτερο του τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάει. Οὔτε θέλει νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του. Λαχταρᾶ νὰ εἶνε μαζί του, νὰ τὸ νοιώθη δίπλα του ν' ἀναπνέη τὸν ἴδιο μ' αὐτὸ ἀέρα, νὰ ξεκουράζη στὸ πρόσωπο του τὰ μάτια του.

Οἱ μουσικοί, νομίζοντας πὼς ἦταν ἕνα καποίτσιο της. ἄοχισαν νὰ παίζουν τὸ γοοὸ ποὺ τοὺς ζήτησε.

Δὲν εἶνε ἀγάπη; Ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἐλξις ποὺ ἀσκεῖ ἀπάνω του; Στὴν ἀπορία αὐτὴ βρίσκεται καὶ ἀπευθύνεται στὴν καρδιά του. "Τὴν ἀγαπῶ; Δὲν τὴν ἀγαπῶ;» Καὶ ἐπειδὴ οἱ καρδιὲς δὲν εἶνε πρόθυμες σὲ ἀπαντήσεις στέλνει τὴν ἐπιστολή του ζητῶντας νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς ἄλλους ὅσα ὁ ἑαυτός του δὲν τοῦ λέει.

Σᾶς φαίνεται περιεργο; Περίεργο φαινομενικά. "Αν ὅμως εἶχαν ὅλοι τὸ ψάρρος τῆς αὐτοαναλύσεως καὶ ἐπισκοποῦσαν ὡς τὸ βάθος("καρδίας καὶ νεφροὺς»), πολλοὶ θὰ βρίσκονταν σὲ θέσι ἀνάλογη μ' αὐτὴ τοῦ ἀναγνώστη καὶ θὰ ἀπηύθυναν τὶς ἐρωτήσεις τους σ' αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ νόμιζαν ὅτι μποροῦν νὰ περιμένουν ἀπάντησι: «Εἶνε βέβαιο ὅτι τὸν ἀγαπῶ;»

Τίποτα πιὸ ἀπλὸ ἀπὸ τὸν ἔρωτα. "Ισως γι' αὐτὸ τὸν παρουσιάζουν σὰν ἕνα παιχνιδιάρικο παιδάκι. Μπορεῖ ποτὲ νὰ στηριχθῆ κανεὶς σ' ἕνα παιδί; Πόσες φορὲς δὲ γελιόμαστε... Πόσες φορὲς κάτω ἀπὸ μιὰ κρούστα μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἔρωτα δὲν κρύβεται ἡ ἀπάθεια! Πόσες φορὲς ἕνα ἁπλὸ πόθο ἕνα ἐπιπόλαιο γρατζούνισμα τῶν αἰσθήσεων δὲν τὸ παίρνουμε γιὰ φλογερὴ ἀγάπη. Πόσες φορὲς οἱ ἐναντιότητες, οἱ δυσκολίες νὰ πραγματοποιήσουμε μιὰ κατάστασι, δὲ μᾶς δίνουν τὴν ψευδαίσθησι τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους! Ἀγαποῦμε – ἂν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἀγάπη – ἀπὸ πεῖσμα. Ἀγαποῦμε ἀπὸ ἀντίδρασι. Πείθουμε τοὺς ἑαυτούς μας ὅτι εἴμαστε ἐρωτευμένοι μὲ πρόσωπα ποὺ μᾶς εἶνε ἀδιάφορα. Καὶ πάλι καλὰ Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις ποὺ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀγαποῦμε πρόσωπα τὰ ὁποῖα μᾶς εἶνε ἀντιπαθῆ ἂν ὄχι καὶ μισητά.

Νὰ μὴ παροιλείψουμε καὶ τὴν ἄλλη ὄψι τοῦ νομίσματος. Τὶς περιπτώσεις δηλαδὴ ποὺ ὁ ἔρωτας βρίσκεται μέσα μας σὲ λανθάνουσα κατάστασι. Περνᾶ ἀπὸ μπροστά μας – τὴ κρίμα!– χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευθοῦμε. Χρειάζεται τὸ ἑκτακτο γεγονός, ἡ σύμπτωσι γιὰ νὰ ἐκραγῆ καὶ νὰ μᾶς δώση σημεῖα τῆς ὑπάρξεως του. Θὰ σᾶς ἔτυχε νὰ τὸ παρατηρήσετε στὸν ἑαυτό σας, ἢ σὲ ἄλλους. Δυὸ γνώριμοι, δυὸ συνάδελφοι, δυὸ φίλοι ποὺ βρίσκονται σὲ συχνὴ ἐπικοινωνία καὶ εἶνε ἐρωτευμένοι χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν.

Δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, μετρητὲς τῆς ἀγάπης. Πολλὰ ἐπενόησε ὁ ἄνθρωπος. "Εχει ἐφεύρει μετρητὲς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτες ἀκόμα. Μέτρησε τὴν ἔκτασι τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ἀπόστασι ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτόν. Μέτρησε τὸ βάρος τῆς γῆς τὸ βάθος τῶν ὠκεανῶν, τὴν πίεσι τῶν ἀνέμων. Μέτρησε τὴ δική του ἀκόμα πίεσι, τοὺς σφυγμούς, τὴ θερμοκρασία του. Τώρα τελευταία ἄρχισε νὰ μετριέται κι' αὐτὴ ἡ νοημοσύνη τοῦ ἀνθρώπου. "Ενα μόνο ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἔξω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο μας: Ὁ ἔρωτας. Ἀγαποῦμε ἢ δὲν ἀγαποῦμε; Καὶ πόση ἡ ἔκτασι τῆς ἀγάπης μας; Καὶ πόση ἡ ἀντοχή; Καὶ πόση ἡ περίοδος τῆς ζωῆς της; Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλὴς μετρητής. Ὑπάρχουν ἀπειρα κριτήρια. Ἀλλὰ τὰ κριτήρια δὲν εἶνε οἱ ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις. Ξεγελοῦν τόσο συχνά... Ἐκεῖ ποὺ τὰ κριτήρια μαρτυροῦν τὴν παρουσία ἐρωτικῆς ἐστίας, τὰ πράγματα δείχνουν τὸ ἀντίθετο.

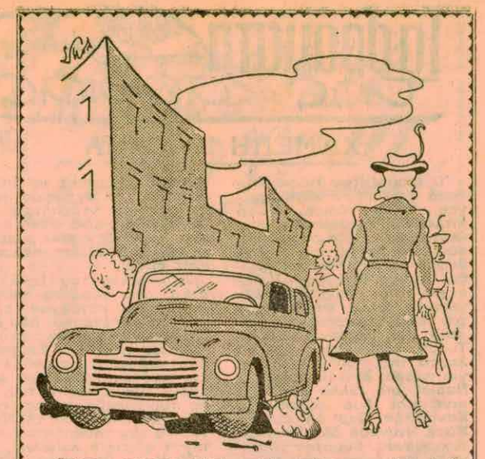
Πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦτανε ἡ ζωή μας ἂν ὑπῆρχαν κριτήρια τοῦ ἔρωτα... Ὁ ἐπίγειος παράδεισος, ἡ εὐτυχία πάνω στὴ γῆ. Νὰ ἦταν τρόπος, λέει, νὰ βάζουμε τὸ ἐρωτόμετρο ὅπως βάζουμε τὸ θερμόμετρο μας. "Οχι μόνο σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε ἢ νομίζουμε ὅτι ἀγαποῦμε. Νὰ συμβουλευώμαστε τὴν ὑδραργυρικὴ στήλη καὶ ὅταν διαπιστώσουμε ὅτι ὑπάρχει συντονισμὸς θερμοκρασιῶν, νὰ ἑνώσουμε τὰ βήματα σὲ μιὰ κοινὴ πορεία.

Στὴν ἐλλειψι μετρητοῦ ὀφείλονται τὰ περισσότερα ἐρωτικὰ δράματα. Ἡ ἐλλειψι αὐτὴ δημιουργεῖ τοὺς ἀπίστους καὶ τὶς ἀπίστες. Δὲν εἶχαν κυττάξει τὸ ρολόϊ τους ὅταν σᾶς εἶπαν τὸ «ναί» τους. Εἶπαν τὸ «ναί» μὲ ὅλη τους τὴν εἰλικρίνεια. Κι' νοντας χωρὶς μετρητὴ πίστεψαν ὅτι ἦταν ἔρωτας ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἦτιαν παρὰ τὸ καπρίτσιο μιᾶς στιγμῆς. Τὸ καπρίτσιο πέρασε, ἡ ὑποσχεσι ὅμως γιὰ τὴν "αἰωνία πίστι» μένει. Καὶ γιὰ ἀμεσως τὸ δρᾶμα τὸ ἀδιέξοδο. Ἢ ἀπάτη ἢ ὁ μαρασμός. Γιατὶ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ γίνη: ἡ θὰ πατήση τὸν ὅρκο του καὶ θὰ φύγη, ἢ θὰ μείνη στὴ φιλία ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλεῖψε ὁ ἔρωτας καὶ θὰ μαραζώση.

"Ενας μετρητὴς τοῦ ἔρωτα; Χαρὰ τὴ μέρα ἐκείνη στὴν οἰκογένεια! Δὲ θὰ ὑπάρχουν πιὰ ἀντρόγυνα ποὺ δὲ θερμαίνει ἡ ἀγάπη. Τὸ μετρητὴ τῆς ἀγάπης τους θὰ τοὺς ζητᾶ ὁ παπᾶς γιὰ νὰ τοὺς στεφανώση καὶ ὅταν λέει τὸ "ἕσονται οἱ δυὸ εἰς σάρκα μίαν» δὲ θἄχη ἀνάγκη νὰ κυττάξη τὶς σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου του, θὰ τοῦ εἶνε ἀρκετὸ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸ μετρητή τους.

"Ονειρα καὶ οὐτοπίες. Τίποτα δὲν ἀποκλείω. "Ισως νάρθη ἡ μέρα ποὺ ὁ μετρητὴς θ' ἀποτελέση τὴν κατάκτησι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμεῖς ποὺ βρισκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ φλοιὸ τῆς γῆς, δίχως μετρητὴ θὰ περάσουμε τὴν ἐρωτικὴ ζωή μας. Παιχνίδι ἀβέβαιο κι' ἐπικίνδυνο. Γι' αὐτὸ καὶ εἶνε τὸ πιὸ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰ παιχνίδια. Γιατὶ ἔχει μέσα του τὴν ἀγωνία. Γιατὶ μᾶς κάνει κάθε τόσο καὶ ρωτιόμαστε: "Ἀγαπᾶ αὐτὴν που... ἀγαπῶ; Μ' ἀγαπᾶ αὐτὴ ποὺ μ' ἀγαπάει;...»

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—"Αντε, σωφέρ! Ἀκόμη δὲν τελείωσε αὐτὴ ἡ ἐπισκευή;...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Λυρικὰ τραγούδια

Τὸ μυστικό

Μοῦπες νὰ μὴν πιῶ ἀπ' τὸ ποτῆρι σου,
μήπως μάθω κάποιο μυστικό σου,
κι' ἔκανα, μικρὴ μου, τὸ χατῆρι σου
κι' ἔγινε τὸ κέφι τὸ δικό σου.

Μοῦπες νὰ μὴν πιῶ κι' ἐγὼ πειθάρχησα
σ' ἕνα σου καπρίτσιο φιλικό,
ὅμως μ' ὅσα μοῦπες μᾶλλον ἄρχισα
νὰ μαντεύω αὐτὸ τὸ μυστικό !

Κάτι τί ποὺ φαίνεται ἀπ' τὰ μάτια σου
ὅταν μὲ κυττάζουν, κάθε δείλι,
ὅσο κι' ἂν τὸ κρύβουν τὰ γινάτια σου
ὅσο κι' ἂν δὲν βγαίνη ἀπὸ τὰ χείλη.

Κάτι τί ποὺ πρωτοφανερώνεται
καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ σκεφτῆ
οὔτε στὴν καρδοῦλα σου κλειδώνεται
οὔτε ἀπ' τὶς ματιές σου θὰ κρυφτῆ!...

"Εγινε, μικρή μου, τὸ χατῆρι σου,
πῶς νὰ πιῶ χωρὶς τὴν ἄδειά σου;
Μ' ἂν τυχὸν δὲν ἤπια ἀπ' τὸ ποτῆρι σου
ἄκουσα τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς σου.

Ἦταν ντροπαλοί, μὰ μοῦ μιλήσανε
κι' ἔνοιωσα κι' ἐγὼ μιὰ σαΐτια,
κι' εἶδα τὰ διαμάντια ποὺ κυλήσανε
ἀπ' τὴν πονεμένη σου ματιά...

Πῶς μποροῦμε τάχα νὰ κρυβώμαστε
ὅταν καὶ μὲ νοιώθεις καὶ σὲ νοιώθω;
Πῶς μποροῦμε, μιὰ κι' ἀνταμωνόμαστε
νἄχωμε κρυμμένο τέτοιο πόθο ;

Πῶς μποροῦμε ἀπόφασι νὰ πάρωμε
καὶ μιὰ ἀγάπη τόσο τρυφερὴ
πῶς μποροῦμε νὰ τὴν καμουφλάρωμε,
τάχα μὲ φιλίαν σοβ

Ταξιδεύματα της καρδιάς

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ ἀρχιτέκτων Μὰρκ Ντυνουά δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ χιτλερικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως ἐξαντλημένος ἀὰν σκελετός, πῆνε στο θοῦνο καὶ σιγὰ σιγὰ συνῆλθε, ἐπειδὴ εἶχε γερὴ κράσι καὶ ἦταν νέος. Λίγο ἀργότερα, χάρις στὴ μητέρα του εἶχε παντρευτῆ τὴν ὡραία καὶ πλούσια Ρετζίνα Τοσόν, ποὺ, ἐκτὸς ἀπ' τὰ λεφτά της, τοῦ εἶχε δώσει γιὰ προῖκα ἕνα μέναρο στὸ Παρίσι, μιὰ βίλλα στὸ Ντὰ φινέ καὶ δυὸ αὐτοκίνητα Καντιλλὰκ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Μὰρκ Ντυνουὰ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Θυμόταν τὸ μεγάλο του ἔρωτα, ποὺ ἐκρονολογεῖτο ἀπ' τὸ 1941, μὲ τὴ γοητευτικὴ στενοδακτυλογράφο, τὴ Μιμή, ποὺ δούλευε τώρα στὸ γραφεῖο τοῦ Μπαλλάν.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ ὑπάλληλοι ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ὁ Μὰρκ ἄνοιξε γρήγορα τὸ παράθυρο ποὺ κύτταζε στὸ δρόμο. Ἦταν ἀνοιξη. Ἄνοιξη γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Μὰ ἡ δική του ἀνοιξη ἦταν ἡ Μιμή, ἡ μικρὴ χαριτωμένη Μιμή, μὲ τὶς καστανὲς μποῦκλες, ἡ ἀγαπημένη του.

Πρωῒ καὶ βράδυ, τὴν παραφύλαγε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο της κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Ἕνα τέταρτο εἶχε περάσει ἀπόψε. Τί συνέβαινε; Μάταια τὴν περίμενε. Δὲν εἶχε πάει στὸ γραφεῖο της. Ἀνυπόμονος ἀνήσυχος, ὁ Μὰρκ περίμενε. Μήπως ἦταν ἄρρωστη; Ἡ ἀνησυχία τοῦ Μὰρκ εἶχε γίνει τώρα ἀγωνία. Σκέφθηκε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ γραφεῖο της. Μὰ ὄχι, ὄχι, ντρεπόταν. Ἀπέναντί της εἶχε φανῆ ἔνοχος γιατὶ δὲν εἶχε κρατήσει τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

Στὸ τέλος τοῦ 1945 ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια χιτλερικῶν κατέργων, εἶχε καταντήσει ἐρείπιο. Δὲν ἐνδιεφερόταν γιὰ κανένα. Δὲν πεθοῦσε πειρὰ νὰ κοιμηθῆ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ καταλάβαινε ὅτι γινόταν παιχνιδάκι στὰ χέρια τῆς μητέρας του, μιᾶς τυραννικῆς κήρας, ποὺ τοῦ κακολογοῦσε τὴ Μιμὴ γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ φτωχειὰ κοπέλλα.

Ὁ Μὰρκ ἦταν πάρα πολὺ ἐξαντλημένος γιὰ νὰ γράψῃ στὴ Μιμή. Ἄραγε δὲν εἶχε μάθει τὴν ἐπιστροφή του;

Τῆς ἔγραψε τέλος κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι ἔδωσε τὸ γράμμα στὴ μητέρα του νὰ τὸ στείλη. Μὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

Ἡ μητέρα του δὲν ἔβλεπε σωτηρία πάρα στὸν πλούσιο γάμο τοῦ γυιοῦ της. Κι' ὅταν ὁ Μὰρκ ἀπελπίσθηκε ἀπ' τὴ Μιμὴ τοῦ παρουσίασε τὴ Ρετζίνα Τοσόν. Ἦταν εἴκοσι ἕξη χρονῶν κοπέλλα, ψηλή, ξανθὴ ὁμορφιά μοχθηρὴ στὸ βάθος κι' ἐγωϊστρια μὰ ἀφάνταστα πλούσια. Πρὶν νὰ ὑποκύψῃ ὁ Μὰρκ ξανάγραφε στὴ Μιμή. Μὰ τὴν ἀπάντησί της ἡ μητέρα του τὴν ἔρριξε στὴ φωτιά. Ἔτσι σὲ λίγους μῆνες ὁ Μὰρκ βρέθηκε παντρεμένος. Καὶ τότε κατάλαβε τὸν κακὸ χαρακτῆρα τῆς γυναίκας του. Κι' ἡ Μιμὴ πούμαθε τὸ γάμο του πόνεσε, μὰ δὲν παραπονέθηκε.

★

Τὸ ρολόϊ χτύπησε ἑφτά. Ὁ τρομερὸς πόθος νὰ ξαναδῆ τὴ Μιμή, νὰ τῆς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα, νὰ τῆς ζητήσῃ συχώρεσι, νὰ τῆς πῆ πὼς ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν ἂν αὐτὴ τὸ θελήσῃ τὸν εἶχε κυριέψει ἀπόψε ὁλόκληρο.

Ξαφνικὰ πίσω του ἀκούγεται μιὰ σαρκαστικὴ φωνή :

—Μάταια τὴν περιμένεις, δὲν θὰ περάσῃ.

Ὁ Μὰρκ γύρισε ἀπότομα. Ἡ γυναίκα του εἶχε μπῆ ἀθόρυβα καὶ τὸν κύτταζε περιφρονητικά. Τοῦ ἦρθε νὰ τὴ χαστουκίσῃ, μὰ συγκρατήθηκε.

—Δὲν θὰ ξαναπεράσῃ ποτὲ πιά, ξαναεῖπε ἡ γυναίκα του. Ἔκανε ὅ,τι ἔκανες κι' ἐσύ : ἕναν πλούσιο γάμο.

Προχώρησε ἐπάνω της μὲ βλέμμα ἄγριο. Ἕτοιμος νὰ τὴν πνίξῃ.

—Δὲν μὲ πιστεύεις; τοῦ εἶπε ἐκείνη ἀγέρωχα.

—Ὄχι! φώναξε, λὲς φέματος!

—Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι καϋμένε! Φαντάστηκες πὼς θὰ γίνῃ καλόγρηα γιὰ χατῆρι σου;

Ὁ Μὰρκ δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἡ Ρετζίνα ξαναπε ἀδιάφορα :

—Τί θὰ κάνουμε ἀπόψε; Ἡ βραδυὰ εἶνε ὡραία. Ἂς πάρουμε τ' αὐτοκίνητο κι' ἂς φᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Χρυσοῦ Βουνοῦ».

★

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, τὰ λιβάδια ἁπλώνονταν καταπράσινα.

«Εἶπε φέματα σκεφτόταν ὁ Μὰρκ καθὼς ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο. Εἶνε ἀδύνατο ἡ Μιμὴ νὰ παντρευτῆ. Αὔριο θὰ τῆς μιλήσω. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως αὐτήν».

Ὅταν ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἡ ἐλπίδα τὸν εἶχε ζωογονήσει. Ἡ αἴθουσα ἦταν σχεδὸν ὅλη πιασμένη ἀπὸ ἕναν γάμο. Ὅταν μπῆκαν οἱ Ντυνουά, οἱ νεόνυμφοι ἦσαν ὀρθοί. Ἐκείνη μὲ τὸ κατάσπρο νυφικό της καὶ μὲ ἄσπρα λουλούδια ἐπάνω στὶς καστανὲς της μποῦκλες. Ὁ Μὰρκ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως κι' ἀπόμεινε σὰν παράλυτος. Ἦταν ἡ Μιμὴ ποὺ τὸν κύτταζε μὲ ἱκετευτικὸ βλέμμα.

Ἄφησε νὰ τῆς πέσῃ ἀπ' τὸ χέρι της ἕνα ποτήρι ποὺ κοατοῦσε. Τὸ ποτήρι ἔγινε κομμάτια. Τὸ ὡραῖο της πρόσωπο συσπάστηκε ἀπὸ ὀδύνη καὶ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια της. Ὁ Μὰρκ σὰν τρελλός, ἅρπαξε τὴ Ρετζίνα ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴν ἔμπασε γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε σὰν δοιμονισμένος μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου.

★

—Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ ; τῆς φώνοξε σὲ λίγο μὲ λύσσα.

—Δὲν μὲ πίστευες. Σοῦ τὴν ἔδειξα. Ὁ γερμπρὸς εἶνε νέος καὶ ὡραῖος. Σπουδαῖος γάμος γιὰ τὴ Μιμὴ σου! ἔκανε ἡ Ρετζίνα νελῶντας σαρκαστικά.

Ἄκουσε ξαφνικὰ ἕνα βογγητό. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα της. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες. Ὁ δρόμος τους βρισκόταν κοντὰ στὸν Σηκουάνα. Ἡ Ρετζίνα κατάλαβε τί θὰ συνέβαινε καὶ οὐρλιαξε ἀπὸ τρόμο. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ κίνησι.

Μὲ ὁρμὴ τὸ αὐτοκίνητο ρίχτηκε μέσα στὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποὺ τὸ σκέπασαν γιὰ πάντα...

ΜΑΡΣΕΛΛ ΒΙΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ ἐνοίκιον

Γνωστὸν ἐστὶ εἰς ἅπαντας. Ἰδίως εἰς ἁπάσας
ὅτι τυγχάνω Δὸν - Ζουὰν μέγας ὁ.. ἐμβαγάσας.
τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Παουρεὺς ὁ Τάϋ ἀνεγνώρισε
καὶ τὰς βαλίτσας του λαβὼν. ἐντεῦθεν ἀνεχώρησε.
Ἦγουν εἰς ἓν μοναδικὸν ἡμέτερον βλεμμάτιον
κι' ἡ πλέον δύσκολος γυνὴ εὐκόλως κατεκτᾶτο
ἦρκει δὲ ἓν λογίδριον. ἕνα μικρὸν ρημάτιον
ἵνα γενοῦν τὰ θήλεα εὐθέως ἄνω - κάτω.
Ἐτρόμαζον τὸ βλέμμα μου τὸ ἀεαγνωτισμένον
κι' ὅταν θήλυ ἐμβάνιζον ἦτο φεφουντωμένον.
ἐξ ἔρωτος κι' ἠσθάνετο φλόγαν ἐρωτικήν.
καὶ μ' ἐθεώρουν αἱ γυναῖ βόμβαν ἀτομικήν!...
Πλὴν φεῦ! ὑφίσταται γυνὴ ἥτις δὲν ὑποκύπτει.
τὸν ἔρωτά μου. τοιγαροῦν. πλειστάκις ἀπορρίπτει
καὶ ἐλαττοῦται οὕτω πως ἡ αἴγλη κι' ἡ χαρά μου.
εἶνε δὲ αὕτη. φίλτατοι. σπιτονοικοκυρά μου.
Μία γυνὴ μεσόκοπος καὶ νταντανώδης λίαν.
μπασσοειδὴς καὶ αὐστηρὰ κατὰ τὴν ὁμιλίαν
ἥτις συχνὰ μοὶ φέρεται μὲ σύστημα ἀνοίκειον.
κι' ἀντὶ ἐρώτων προτιμᾶ λαμβάνειν τὸ
(ἐνοίκιον.
Οὕτω προγθὲς ἀφίκετο μὲ ὕφος τι πομ-
(πῶδες
δι' ὃ καὶ μοὶ ἐκόπτησαν ἐν ἀκαρεῖ οἱ
(πόδες.
καθ' ὅσον αὕτη τολμηρῶς ὑπὸ πασῶν
(τὰ ὅμματα
ἐζήτει λίαν ἀναιδῶς — ἄκουσόν! —
(τὰ μισθώματα!
— «Μανδάμ!. τῆς εἶπον μειδιῶν. ποὸς
(τί νὰ συζητῶμεν;
ἐλθὲ νὰ ἐυβατσίσωμεν. ἤγουν νὰ εὐ-
(φρανθῶμεν...
Πλὴν μὲ ἠδράξατο εὐθὺς καὶ ὦ! Βαβαί!
(ὁ τάλας.
στὴν κλίμακα τοῦ οἴκου μου ἔκαμον
(... κουτρουβάλας!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ ἐκλεκτή μας καλλιτέχνις Σοφία Βέμπο, τὸ Βράδυ τῆς 4ης Φεβρουαρίου, τραγούδησε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἀμερικανικὴ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή.

Ἡ δημοφιλὴς Σοφία ἦταν τὸ «κλοῦ» τῆς Βραδυᾶς στὸ ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τοῦ Τζὰκ Λεσκούλι, ποὺ δίνεται κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ μεγάλο σταθμὸ W.O.K. τῆς «Mutual Broadastine system».

Ὁ συμπαθὴς στὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ ἐκφωνητὴς Τζὰκ παρουσίασε τὴ Σοφία Βέμπο μὲ τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια κι' ἐξιστόρησε λεπτομερῶς ὅλη τὴ σταδιοδρομία της, ἀπευθύνοντας κατόπιν σ' αὐτὴν πολλὲς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ἡ «Μὶς Βέμπο» ἀπάντησε μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα πνεύματος καὶ πολὺ χιοῦμορ.

Ἔπειτα δὲ ἀκολούθησε ἐκπομπὴ δίσκων της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ περίφημη «Μισιολού».

Πολλὰ, πάρα πολλὰ τηλεφωνήματα ποὺ ἐλήφθησαν ἀμέσως ἀπὸ ἀκροατὰς στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ δείχνουν τὴ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε μὲ τὴν ἐκπομπή της αὐτὴ ἡ Σοφία Βέμπο.

—Στὸ θέατρο Κοτοπούλη ἑτοιμάζεται ἕνα καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Δημ. Μπόγρη μὲ τὸν τίτλο «Φανάρια στὸ δρόμο» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπανεμφανισθῆ ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη.

—Ἡ πανθεατρικὴ γιορτὴ τοῦ «Ρὲξ» ἀνεβλήθη γιὰ τεχνικοὺς λόγους γιὰ τὴν Ἄνη Μαρτίου.

Ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς σκηνὲς τῆς μεγάλης αὐτῆς θεατρικῆς γιορτῆς, ἐκτὸς ἀπ' τὸ μεγαλοπρεπὲς φινάλε μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, θὰ εἶνε ἕνα σπαρταριστὸ σκέτς μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ἰωάννα τῆς Κυρὰ Λεντης», παρωδία τῆς «Ἰωάννας τῆς Λωραίνης» καὶ ἕνα ἄλλο μουσικοδραματικὸ σκέτς, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ δεκάλεπτο τοῦ Ἀττικ».

Στὸ πρῶτο, τὴν ἡρωῒδα θὰ ὑποδυθῆ ἡ Μαρκα Νέζερ.

Στὸ δεύτερο, μαζὶ μὲ μιὰ ἔμμετρη ἀφήγησι τῆς δραματικῆς ἱστορίας τοῦ ἀλησμονήτου Τροβαδούρου τῆς Ἀθήνας, οἱ «ντιζὲζ» Κούλα Νικολαΐδου, Δανάη, Ἰωάννα Ἄλβα καὶ Καίτη Παρίτση θὰ τραγουδήσουν τὰ τραγούδια του «Κι' ὅμως», «Ὀργανάκι», «Χωρὶς ἐσέα», «Ἔχετε δίκηο», «Ἂς ἀλλάξωμε ὁμιλία».

—Ἡ Κούλα Νικολαΐδου εἶχε τὴν σοβαρώτερη πρόταση ποὺ ἔγινε ὡς σήμερα σὲ Ἑλληνίδα «ντιζὲζ» (2½ λίρες χρυσὲς τὴν ἡμέρα) γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ στὸ κέντρο «Ὠμπὲρζ ντὲ Πυραμὶντ» τοῦ Καΐρου. Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις δέχθηκε φυσικὰ τὴν πρότασι αὐτὴ καὶ θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξεῖδι της τὸν Ἀπρίλιο.

— Τὸν ἐρχόμενο μῆνα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὁ θιασάρχης τῆς πρόζας Κώστας Μουσούρης.

Ὁ κ. Μουσούρης ἐξασφάλισε στὴν Νέα Ὑόρκη τὰ τελευταῖα ἔργα ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ δραματολόγιο προκειμένου νὰ συγκροτήσῃ πάλιν θίασο κατὰ τὴ θερινὴ σαιζόν.

—Ἐντὸς τοῦ Μαρτίου θὰ ἑορτασθῆ στὸ «Κεντρικὸν» ἡ 30ετηρὶς τοῦ παλαίμαχου κωμικοῦ μας κ. Γιάννη Πρινέα, στὴν ὁποία θὰ λάβουν μέρος καὶ πολλοὶ καλλιτέχναι τῆς «Λυρικῆς Σκηνῆς».

Στὴν παράστασι αὐτὴ θὰ παιχθῆ νιὰ πρώτη φορὰ καὶ μιὰ καινούργια μονόπρακτη ὀπερεττούλα τοῦ ἰδίου μὲ τὸν τίτλο «Κορίτσι γιὰ πασσατέμπο».

Σημειωτέον ὅτι ὁ Πρινέας ἔχει γράψει περισσότερα ἀπὸ 20 θεατρικὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν περίφημη «Ρὶρ'κα», ποὺ εἶχε στὴν ἐποχή της ρεκὸρ παραστάσεων.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

10ον Κάθησε άπέναντι άπό τή μητέρα της, σάν μεγάλη γυναίκα, μέ τά χέρια φρόνιμα σταυρωμένα στά γόνατά της, καταβάλλοντας ύπεράνθρωπη προσπάθεια, γιά νά φανῆ ψύχραιμη, άδιάφορη. Καθώς κρατοῦσε ὅμως τά χέρια της σταυρωμένα, τάνοιωθε νά τρέμουν.

Δίστασε ἡ Ἀγγέλα δυό λεπτά. "Ετσι, μέ τήν ἰδέα ὅτι θ' ἀποκάλυπτε ὅλη τήν ἀλήθεια στή Λίλια. Καί ποός τί; Μήπως τώρα πιά θά μποροῦσε νά διορθωθῆ τίποτε;

"Ηταν ἔτοιμη νά τῆς πῆ διάφορα ψέματα, ὅταν ἄλλαξε ἐαφνικά γνώμη.

«Μέ ποιό δικαίωμα θά τῆς κούψης τήν ἀλήθεια: τῆς εἶπε μιά φωνή μέσα της. Δέν φτάνει ποὺ εἶσαι ὑπεύθυνη, ἐσύ κι' ὁ πατέρας της ἐσύ ὅμως σάν γυναίκα πιό πολύ, γιά τή δυστυχία της; Ἡ μικρότεοή σου ὑποχρέωσι εἶνε νά τῆς ὁμολογήσης ὅλη τήν ἀλήθεια. Μπορεῖ νά πονέση, μπορεῖ νά κλάψη. Μπορεῖ καί νά σέ μισήση. Ἀλλά αὐτό εἶνε τό καθῆκον σου. Γιατί, ποιός ξέρει: "Οταν μάθη τήν ἀλήθεια, θά μπορῆ μιά μέρα ν' ἀμυνθῆ. Ἡ ζωή κυλάει, δέν εἶνε βοάγος ριζωμένος. Εἶνε μιά πέτσα ριγμένη στό ἄπειρο, ποὺ ὅλο κυλάει ὅλο κυλάει Κανένας δέν ξέρει ποῦ μπορεῖ νά φτάση. Γιατί νά μήν ξέοη ἡ Λίλια πώς ὁ Φάνης αὐτήν ἀγαποῦσε, καί πώς στή Μαίοη πῆοε μονάχα παρηγοριά γιά τό χαμένο του ὄνειρο; Μέ ποιό δικαίωμα θά τό φυλάξης μυστικό αὐτό;»

Κι' ἔτσι, δίχως δισταγμό πιά, μέ φωνή βραχνή, ἄοχισε ἡ μάννα τή διήγησι:

— Λίλια, θά σοῦ πῶ ὅλη τήν ἀλήθεια. Μά ποίν σοῦ πῶ λέξι, πρέπει νά ξέρης ὅτι θάδινα τή ζωή μου γιά νά διοοθώσω τό κακό, ποὺ ἄθελα, ἀπό ἀμέλεια, ἀπό ὑπεοβολικό παοαζάλη μου σοῦκαν. Πρέπει νά τό πιστέψης, κοοούλα μου γλυκειά, πώς καί τή ζωή μου νάδινα, δέν θά μοῦ φαινόταν βαού, γιά νά σέ κάνω εὐτυχισμένη.

Κι' ἔπειτα τῆς τά διηγήθηκε ὅλα, μέ τίς ἐλάχιστες λεπτομέοειες, ὅπως τῆς τά εἶχε πῆ ἡ μητέοα τοῦ Φάνη. Πότε - πότε μονάχα σταματοῦσε, ὅταν ἔβλεπε τά χείλη τῆς Λίλιας νά τοεμουλιάζουν, σάν νά ἦταν ἕτοιμη νά κλάψη. Μά ἡ μικοή συγκοατιόταν κι' ἡ Ἀγγέλα τέλειωσε τή διήγησί της.

— Καί τώοα, κοοούλα μου, εἶπε ταπεινά, πές μου. Νομίζεις πώς μποοοῦμε νά κάνουμε τίποτε: Νομίζεις πώς εἶνε δυνατόν:

Κούνησε ἡ κοπέλλα θλιμμένη τό κεφάλι της.

—"Οχι, μαμά... Τίποτε! ψιθύοισε.

Περίμενε ἡ Ἀγγέλα νά ἰδῆ τό ξέσπασμα τοῦ καϋμοῦ της, τά δάκουα ποὺ θά τῆς φανέοωναν τήν ἀπελπισία της.

Ἡ Λίλια ὅμως, σέ λίγο σηκώθηκε. Πῆγε κοντά της καί πέοασε τά χέοια της στό λαιμό της μητέοας της. Καί τά χεοάκια της ἦσαν παγωμένα, μάσαμαο!...

— Μανούλα, εἶπε μαλακά, δέν ποέπει νά στενοχωοιέσαι. Ἐγώ, Βλέπεις δέν στενοχωοήθηκα καθόλου... Μονάχα, μέ πιάνει τό παοάπονο, γιατί νά μή μοῦ πῆ λέξι ἡ Μαίοη, Γιατί νά μοῦ κούψη τούς ἀοαβῶνες της: Γιατί νά μή μέ καλέση: Τό θεωοεῖς φυσικό νά μή μᾶς πῆ τίποτε οὔτε ἡ θεία Ματίνα:

— Τό θεωοῶ τεοατῶδες, εἶπε ἡ μητέοα της.

— Κι' ἐγώ, πολύ ἀφύσικο. "Αν ἀοαβωνιαζόμουν ἐγώ, θάτοεχα ἀμέσως νά τό ἀναγγείλω πρῶτα - πρῶτα στή Μαίοη.

—"Ηξεοε τίποτε; "Ηξεοε πῶς συμπαθεῖς τό Φάνη: οώτησε ἡ μητέοα της.

— Ναί, τό ἤξεοε, ἀποκοίθηκε σιγά ἡ κοπέλλα.

— Γι' αὐτό ντοάπηκε καί νά μᾶς τό πῆ, φώναξε ἡ Ἀγγέλα. Δέν ἔποεπε νά τό κάνη ὅμως αὐτό ἡ Μαίοη. Ἀφοῦ ἤξεοε γιά σένα...

— Τά ἤξεοε ὅλα, ψιθύοισε ἡ Λίλια καί στήλωσε τά μάτια της λίγα δευτεοόλεπτα. μακουά, λές καί παοακολουθοῦσε κάποια της σκέψι.

Τήν ἄλλη στιγμή ὅμως γύοισε στή μητέοα της. Ἦταν γλωμή σάν φάντασμα. ἀλλά ἤοεμη.

— Μανούλα, σοῦ λέω καί πάλι: μή στενοχωοιέσαι. Εἶμαι λογική, καί τά κοίνω ψύχοαιμα τά πράγματα. Τί εἶνε ἡ δική μου ἀπογοήτευσι μποοστά στή δική σου τή δυστυχία: Τί ἔχασα ἐγώ: "Ενα ὄνειοο. Ἐσύ ὅμως ἔχασες εἴκοσι χοόνων εὐτυχία. Κι' ἄν ἐγώ πονῶ λιγάκι, γιατί ἔχασα τόν ἄντοα ποὺ τόν εἶδα δέκα φοοές καί τόν ἀγάπησα, πόσο θά πόνεσες ἐσύ ποὺχασες τόν ἄντοα ποὺ ἦταν ὁ σύντοοφος τῆς ζωῆς σου εἴκοσι χοόνια;

Στά λόγια αὐτά, δέν βάσταξε ἡ Ἀγγέλα. "Οσο δέν εἶχε κλάψει τή δική της συμφοοά, ὅσο δέν εἶχε θοηνήσει τή ναμένη της εὐτυχία, ἔνιωσε τώοα τό κεφάλι της κι' ἔκλαψε ἀπαοηγόοητα. Ὁ συγκοατημένος πόνος τῆς κόοης της, ἡ ἀφάνταστη καλωσύνη της, ποὺ ὅχι μονάχα ἐμπόδιζε νά βγῆ ἀπ' τά χείλη της ἕνας λόγος παοαπονετικός. ὄχι μονάχα τῆς συγκοατοῦσε τό ξέσπασμα τῆς λύπης της, ἀλλά καί τῆς ἔδινε τή δύναμι νά βοῆ λόγια παοηγοοητικά. λόγια θεομά. αὐτό τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῆς παιδούλας τῆς ἔφεοε τέτοια ἀναστάτωσι ποὺ δέν μπόοεσε πιά νά συγκοατήση τόν ἑαυτό της.

Ἀδάκουτη τήν κύτταζε ἡ Λίλια μέ τό παιδιάτικο στοματάκι της σφιγμένο, μέ τό Βασανισμένο προσωπάκι της χλωμό. Καί τά ἔξυπνα μάτια της ἔβειναν πῶς τό μυαλό της δούλευε, πῶς κάτι ἀκόμα συλλογιζόταν.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Λίλιας

Στό παοθενικό της κοεββάτι, μόνη τή νύχτα ἡ Λίλια δέν ἔκλαψε πάλι.

"Ωοες - ὧοες αἴσθανόταν ἕνα κόμπο στό λαιμό νά τήν πνίγη. Μά δέν ἤθελε νά κλάψη.

—"Οχι, ἔλεγε μέσα της μέ γείλια σφιγτά. Ἀοκετά κλάψαμε κι' ἡ μανούλα κι' ἐγώ. Δέν θέλω πιά νά κλαῖμε. Δέν ποέπει νά εἴμαστε πάντα νικημένες στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Θέλω νά βοῶ μέσον νά κεοδίσω τήν εὐτυχία. ἂν ὄχι γιά μένα τούλάχιστον γιά τή μανούλα μου.

Βασάνισε τό μυαλό της γιά νά βοῆ ἄν ἦταν δυνατόν νά κάνη κάτι γιά τή μητέοα της. Χίλια σχέδια πέοασαν ἀπό τό μυαλό της. Νά πάη νά μιλήση τοῦ πατέοα της, νά πέση στά πόδια του νά μήν πάοη τήν ξένη γυναῖκα;... Ἡ νά πάη νά βοῆ τήν ἴδια τή Φάνη Μικέλη, καί νά τήν παοακαλέση;...

"Ολα αὐτά τά σχέδια τή Βασάνιζαν κάμποση ὥοα κι' ἔπειτα καταλάβαινε πόσο ἀσκοπα εἶνε. Πῶς ἦταν δυνατόν ὁ πατέοας της νά ὑποχωοήση ἀφοῦ ἔφεοε τά ποάγματα ὡς αὐτό τό σημεῖο: Κι' ἡ Φάνη Μικέλη: Δέν ἦταν δυνατόν νά νοιώση ἔλεος μιά γυναῖκα μοιοαία σάν κι' αὐτή...

"Αφοῦ παοάδειοε πολλή ὥοα μέ διάφοες σκέψεις κατέληξε σ' ἕνα πιό ἁπλό σχέδιο:

— Θά πάω νά τή γνωοίσω. Ἔτσι, δίνως νά μέ ξέοη αὐτή. Θά πάω μονάχα γιά νά κατοοθώσω νά τήν ἰδῶ καί νά τῆς μιλήσω. Ἴσως καταλάβω μέ τί ἄνθοωπο ἔνω νά κάνω.

Κάποια ναοά μπῆκε μέσα της μέ τήν ἰδέα πῶς ἐπί τέλους κάτι ἐπόκειτο νά κάνη γιά νά βγῆ ἀπό τήν πονεμένη της ἀπάθεια. Κι' ἔπειτα, μοιοαία, ἀδυσώπητα τό μυαλό της καταστάλαξε στό δικό της πόνο.

Πέοασε ἀπό τήν ἀοχή. κινηματογοαφικά μποοστά της ὅλη ἡ γνωμιά της μέ τό Φάνη Πιέοη. Κάθε λεπτομέοεια, ἡ παοαμικοή του λέξι, τό πιό ἁπλό του ναμόγελο, ἐπαιονα τώοα σημασία. ζωντάνευαν καί τή φλόγιζαν καί τήν ἀναστάτωναν. Τώοα ποῦξεοε ὅτι τήν ἀγαποῦσε κι' αὐτός κάποτε, τώοα ἐξηγοῦσε πολλά πεοιστατικά, ποὺ τό κοοιτσίστικο μυαλό της εἶχε βοῆ ἀνεξήγητα ἄλλοτε. Μά τί ὠφελοῦσε τώοα πιά: Καλά. τήν εἶχε ἀγαπήσει... ἂς παοαδεχθοῦμε πώς τήν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά. Μά τήν εἶχε τώοα ξεχάσει καί τήν Κυοιακή ἀοαβωνιαζόταν μέ τή Μαίοη. Σάββατο... Κυοιακή. Μιά μέοα μεσολαβοῦσε. Μποοοῦσε νά γίνη κανένα θαῦμα στή μία αὐτή μέοα: "Ηταν δυνατόν:

Χίλια σχέδια πέοασαν καί γι' αὐτό τό ζήτημα στή σκέψι της. Βέβαια, θά ὑπῆοχε τοόπος νά φέοη ἐμπόδιο σ' αὐτό τόν ἀοαβῶνα. "Αν πήγαινε νά βοῆ τή Φάνη; "Αν τοῦλεγε τήν ἀλήθεια, ὅτι τόν ἀγαποῦσε κι' αὐτή τοελλά, ὅτι χωοίς αὐτόν δέν μποοεῖ νά ζήση;... Δέν εἶχε κάποια ἐλπίδα νά τόν κλονίση, νά ζωντανέψη ἔτσι τήν παλιά του ἀγάπη;

— Ναί, μά εἶμαι ἐγωίστοια, εἶπε μέ τίς γοοθιές σφιχτές. Εἶμαι κακιά κι' ἐγωίστοια. "Ας σκεφθῶ ψύχοαιμα. Σέ τί μοῦφταιξε ἡ Μαίοη; "Αν τόν ἀγαπάη κι' αὐτή: "Αν τόν ἀγαποῦσε ἀπό τήν ἀοχή; "Ἴσως τότε νά ἦταν ἀποφασισμένη νά ὑποχωοήση αὐτή. μέ τήν ἰδέα πῶς ἡ δική μου ἀγάπη εἶνε π.ὸ δυνατή. πιό βαθειά. Εἶδε ὅμως πῶς τόσον καιοό τήν ἄφηνα νά κοιμᾶται. Φταίει αὐτή, ἂν ἄποαξε τήν εὐκαιοία: "Ἔποεπε νά τόν ἀφήση νά πάοη μιά ξένη γυναῖκα, ὅποια δήποτε ἄλλη;

«Βέβαια. ἔλεγε μιά φωνή μέσα της. "Ενεις δίκηο. Σκέψου ὅμως καί διαφοετικά. Ἡ Μαίοη ἤξεοε ὅλη σου τήν οἰκογενειακή δυστυχία. Κι' ἤξεοε πῶς κάποτε θά τέλειωναν ὅλα αὐτά. πῶς θά πεονοῦσε ἡ μόοα. Δέν θάποεπε νά τοῦ μιλήση ἀνάλογα γιά σένα: Δέν θάποεπε νά τοῦ ὑποδείξη πῶς τόν ἀγαπᾶς: Αὐτό δέν θά ἦταν ἀληθινά ἀδελφική διαγωγή: "Οχι νά κάνη τόν κουτό καί νά δεχτῆ τήν ἀγάπη του, σάν νά ἦταν ξένη».

Ἀναστέναξε ἡ Λίλια. καί ὅλο ἔφεονε μποοστά της εἰκόνες ποὺ τήν τοέλλαιναν. "Εβλεπε μέ τά μάτια της ψυχῆς της τή Μαίοη στήν ἀγκαλιά τοῦ Φάνη. Ἀοαβωνιαστικιά εὐτυχισμένη. αὔοιο θά δεχόταν τά φιλιά του. τά χάδια του καί σέ λίγον καιοό. νυφούλα στό πλευοό του θά καμάοωνε. ἐνῶ αὐτή θά μαοαινόταν μέσα στή λύπη καί στά πνιγμένα δάκουα.

—"Οχι!.. "Οχι!.., φώναξε.

Κι' ἀναστηκώθηκε στό κοεββάτι της.

— Ποέπει νά κάνω κάτι γιά τή δική μου εὐτυχία συνέχισε. Τό πιό σωστό, τό πιό ἀνθοώπινο εἶνε νά πάω αὔοιο νά μιλήσω στή Μαίοη.

"Επεσε κατόπιν πίσω στά μαξιλάοια της μ' ἕνα βαουαναστέναγμα. πούδειχνε κάποια ἀνακούφισι. Ἐπί τέλους τώοα μποοοῦσε νά κοιμηθῆ Εἶνε κατασταλάξει σέ κάποιο ἀπόφασι

Ἡ Λίλια γνωοίζει τή Φώφη Μικέλη

Σηκώθηκε τό ποωΐ, μέ τήν ἀπόφασι νά κάνη καί τά δυό αὐτά διαβήματα ἡ Λίλια. Θά πεονοῦσε ἀπό τό Ὑπουογεῖο νά ἰδῆ ποῶτα τή Φώφη Μικέλη, κι' ἔπειτα θά τοαβοῦσε στή Βάθη γιά νά δῆ τή Μαίοη.

"Οταν μπῆκε στό Ὑπουογεῖο, ἔνιωθε τά γόνατά της νά λυγ'ζουν. Τώοα τό θάοοος της τήν τσάμωζε κι' αὐτή τήν ἴδια.

"Αν συναντοῦσε τόν πατέοα της: "Αν ἡ Φώφη Μικέλη τήν ἤξεοε:... "Αν...

Παο' ὅλα αὐτά μέ φωνή σταθεοή οώτησε τόν κλητῆοα:

—Ἡ δεσποινίς Φώφη Μικέλη:

Τῆς εἶπε τόν ἀοιθμό τοῦ γοαφείου κι' ἡ Λίλια τοάβηξε ἐμποός σάν σποωγμένη ἀπό μιά ξένη δύναμι

Ἡ πόοτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστή. Χτύπησε ἐλαφοά κι' ἀμέσως μιά φωνή ἀκούστηκε ἀπό μέσα:

—"Εμποός!

Μπῆκε ἡ Λίλια στό γοαφεῖο. Μιά κοπέλλα καθόταν σέ μιά καοέκλα. Ὄγι στήν κανονική θέσι τοῦ γοαφείου. Κοατοῦσε ἕνα τσιγάοο κι' εἶνε τό ἕνα πόδι πάνω στό ἄλλο ποοκλητικά. "Οσθίος κοντά της. πολύ κοντά της στεκόταν ἕνας νεαοός ποὺ μόλις εἶδε τή Λίλια ἀποματούβηκε μεσικά βήματα καί τήν κύτταξε μέ ἀοκετή πεοιέονεια.

— Τί θέλετε: οώτησε ἡ Φώφη Μικέλη, γιατί ἐκείνη ἦταν.

Ἡ φωνή της ἦταν τοαχειά. Βοαχνή ἀπό τό τσιγάοο. αὐθάδης κι' ἀπότομη.

Οὔτε ἴχνος λεπτότητος κι' εὐγένειας. Ἡ φωνή αὐτή ἔκανε τή Λίλια ν' ἀνατοιγιάση.

— Θάθελα νά σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέοως, ἀποκοίθηκε ὡστόσο σταθεοά ἡ παιδούλα.

— Μιλῆστε ἐλεύθεοα. εἶπε ἀνυπόμονα ἡ Φώφη.

Ἡ Λίλια ἔοοιξε μιά ματιά στό νεαοό. "Αποοοῦσε τώοα κι' ἡ ἴδια μέ τήν τόλμη της.

— Σᾶς εἶπα θέλω νά σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέοως ποόφεοε σταθεοά.

Ὁ νεαοός τήν κύτταξε εἰοωνικά. μέ αὐθάδεια.

—"Αν σᾶς ἐνοχλῶ ἐγώ... εἶπε. δίγνοντάς της μιά πόστυγη ματιά.

Ἡ Φώφη, φώναξε μέ τή Βοαχνή, βάναυση φωνή της:

— Ριοῆ Μεῖνε ἐδῶ.

Τό αἷμα ἔνεβε ἀνεβῆ στό πόσωπό της καί τά μάτια της ἀστοαφταν θυμωμένα.

Ὁ Ριοῆς ὅμως ἔσφιξε τό τσιγάοο στά χείλη του κι' ἔπειτα μ' ἕνα ὕφος εὐγενικό, μά καί πεοιφοονητικό εἶπε:

— Δέν εἶνε σωστό νά δυσαοεστήσουμε τή δεσποινίδα

"Εφυγε. Πόοτασε ὅμως ἡ Λίλια ν' ἀντιληφθῆ τή ματιά ποὺ ἄλλαξε μέ τή Φώφη ἀπό τήν πόοτα. Μιά ματιά ἔνοχη ποὺ ἀναστάτωσε τήν κοπέλλα.

Ἡ Φώφη ἄοχισε νά ντυπάη τά δάχτυλά της νευοικά στό τοαπέζι. Εἶχε καθήσει τώοα στή θέσι της. καί εἶχε πάοει ἕνα ἀγέλαστο ὑπηοεσιακό ὕφος.

— Λοιπόν, ἀκούω! εἶπε κοῦα.

— Μποεῖτε νά μοῦ πῆτε τί γίνεται τ ὑπόθεσις Δούμα; οώτησε ἡ Λίλια γοήγοοα.

Εἶνε ἐλθει μελετημένη. Εἶνε πληοοφοοημένη ὅτι ἡ Φώφη Μικέλη ἦταν εἰδική στίς ὑποθέσεις κληοονομίας ἀπό τήν Ἀμεοική Καί εἶχε ἐφεύοει αὐτό τό ὄνομα γιά νά βοῆ μιά δικαιολογία καί νά πλησιάση αὐτή τή γυναῖκα.

—Ἡ ὑπόθεσι Δούμα; ἐπανέλαβε ἡ Λίλια στεγνά. Ἀπό τήν Ἀμεοική...

—"Εχετε κάνει αἴτησι:

— Ναί, ἀποκοίθηκε μέ θοάσος ἡ Λίλια. Εἶνε ὅμως πολύ κοιοός.

— Πεοιμένετε, εἶπε ἡ Φώφη νευοικά καί σηκώθηκε νά βοῆ κάποιο κατάλογο.

Ξανακάθησε στό γοαφεῖο της καί μέ κινήσεις ἀογές Βαουεστημένες ἄοχισε νά ξεφυλλίζη τό Βιβλίο.

Τώοα εἶχε ὅλο τόν καιοό νά μελετήση τή φυσιογνωμία της ἡ Λίλια

"Ηταν μιά κοπέλλα ὡς τοιάντα χοόνων. Τό πούσωπό της στοογγυλό, νευᾶτο. δέν εἶνε τίποτε τό συμπαθές. Βάθιμο ἐπιστημονικό γείλι μάγουλα. ματία σοφά μελετημένα. Βλεφαοίδες τενντὰ ἀνασηκωμένες. μαλλιὰ βναλμένα ἐκείνη τή στιγμή ἀπό τό ἐπιτήδειο νέοι τοῦ κομμωτοῦ. Δέν μποοοῦσε νά φανταστῆ κανείς πῶς θά ἦταν αὐτό τό πόσωπο στό φυσικό του. Μονάχα τά μάτια φαίνομαν ἕνα κομμάτι τῆς ψυχῆς τῆς Φώφης Μικέλη. Τά μάτια αὐτά ἦταν μικοά καί στενά. Στενά. "Αλλη λέξι δέν ἐξοισκε ἡ Λίλια γιά νά χαοακτοίση τό βλέμμα αὐτό ποὺ δέν κινοῦσε καμιά συγκίνησι καί μονάχα κάοφωνε ἐνοχλητικά

Τό σῶμα της ἦταν κολοφτιασμένο. γυμνασμένο σ' γουοα κι' αὐτό πεοιποιημένο. Μιά κούκλα ποὺ βαοεῖς μόλις εἶνε Βνῆ ἀπό τό κουτί της

"Οσο ἔβαινε ἡ Φώφη νά βοῆ τά φαντασιακά ναοτιά ἡ Λίλια συλλογιζόταν:

«Γι' αὐτή λοιπόν τή γυναῖκα νίναμε τόσο δυστυχισμένες: Αὐτά τά μάτια τά στενά εἶναν τή δύναμι νά ξεβεμελιώσουν μιά εὐτυχισμένη φωλιά: Μά θάγουν τή δύναμι νά γαοίσουν εὐτυχία στόν πατέοα μου:»

Ἀνατοίγιασε μονάχα στή σκέψι πῶς ὁ πατέοας της θά πεονοῦσε τώοα τή ζωή του δίπλα σ' αὐτή τή γυναῖκα

Δέν μποοοῦσε νά πῆ τί ἀκοιβῶς ἔνοιωθε. Μά θά ἤθελε νά τοέξη νά τόν Βοῆ καί νά τοῦ φωνάξη:

— Μή πατέοα!... Μή!... Δέν στό λέω γιά τή δική μου εὐτυχία οὔτε γιά τίς μαμᾶς. Γιά τή δική σου. Μονάχα γιά τή δική σου. Διάβασα στά μάτια αὐτῆς τῆς γυναίκας τή καταδίκη σου.

Μά ὁ πατέοας της θά τῆς κακομοῦοσε. Καί ποιό θά ἦταν τό ἀποτέλεσμα: Τίποτε. Ποιά Βάσι εἶνε γιά νά τοῦ φωνάξη τό «μή»:

Ἡ φωνή τῆς Φώφης τήν ξύπνησε Μιά φωνή τοαγιά νευοική Βάναυση

— Δέν βοίσκω τίποτε ἀπ' ὅ,τι μοῦ ζητᾶτε εἶπε ἀπότομα Σίγουοα κάνετε λάθος.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ψιθύοισε ἡ Λίλια. ἐξακολουθῶντας τό ρόλο της.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ἔκανε ἡ Φώφη Βάναυσα. "Ετσι εἶνε δυνατόν. Τ' ὄνομα Δούμα δέν ἔχει ἄλλο ἀοχεῖο. Ἐκτός ἀπό τήν Ἀμεοική. Ἐκεῖ ἔχουν ὅλα τά ἀοχεῖα τῶν ἐμποοικῶν οἴκων

τησε ὁ νεαρὸς στο σωματιο.

— Πάλι τηλεφωνήματα: σώτησε μὲ ἀναίδεια.

— Οὔφ! ἔκανε ἡ Φώφη κι' ἔπεσε στὴν καρέκλα της, σὰν νὰ ἦταν θανάσιμα κουρασμένη. Πνίγομαι! Δὲν μπορῶ. Πότε θὰ παντρευτῶ πιά, νὰ λείψουν αὐτὲς οἱ σαχλαμάρες;

Ὁ νεαρὸς Ριτσῆς πῆνε πολὺ κοντά της, καὶ πέρασε τὸ γέρι του γύρω στοὺς ὤμους της,

— Τὸν βαρύεσαι πολύ; τὴ ρώτησε.

— Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ σένα, ἀποκρίθηκε ἡ Φώφη, κι' ἄναψε τὸ τσιγάρο της.

— Τότε γιατί τὸν παντρεύεσαι;

— Μὲ παίονεις ἐσύ; ρώτησε ἐκείνη γοήνσα

— Ὄχι. Τὸ ξέρεις πῶς ἐγὼ δὲν τοελλάθηκα νὰ παντρευτῶ τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ἀναίδεια.

— Ἐνὼ θέλω νὰ παντρευτῶ. Γι' αὐτὸ τὸν παίρνω. Γιὰ τὴν κοινωνία.

— Γιὰ τὴν κοινωνία; ἐπανέλαβε εἰρωνικὰ ὁ συνάδελφός της. Τί κυνικὰ ποὺ τὸ λές! Εἶσαι ἀμίμητη.

— Γιατί, παιδί μου; Μήπως θὰ προτιμοῦσες νὰ σοῦ παίξω τὸ ρόλο τῆς ἐρωτευμένης; Ἀρκετὰ τὸν παίζω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τουλάχιστον τὸ πιστεύει, κι' ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλαφρυντικό.

— Τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς βλακείας!

— Ἔστω! Λίγο τόχεις κι' αὐτό:

Ἔφερε τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὸ δικό της καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω του.

— Σιγά! Μὲ πονᾶς! τοῦ εἶπε παθιάρικα.

— Πές μου, τῆς ψιθύρισε δὲν θ' ἀλλάξη τίποτε μεταξύ μας ἐ; Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι;

— Οὔφ! Κουτὸς εἶσαι πιά. Σοὔνω πῆ γίλιες φορές! Δὲν θ' ἀλλάξη τίποτε.

— Κι' ὁ αὐτυνής σου σύζυγος; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ νεαρός.

— Τί σὲ μέλλει ἐσένα; Αὐτὴ εἶνε δική μου δουλειά. Ἐξ ἄλλου, ἂν δὲν ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀλλάξω καμμιά μου συνήθεια, δὲν θὰ ἔπαιρνα τὸν Πάνο Σούφα.

Ὁ Ριρῆς ξεκαοδίστηκε στὰ γέλια κι' ἔπειτα τῆς εἶπε σοβαρά:

— Πῶς μιλᾶς γι' αὐτόν! Κι' ὅμως στὴν κοινωνία θεωρεῖται πρώτης τάξεως κύριος. Κι' ὅλοι σὲ λένε τυχερὴ ποὺ τὸν παίονεις.

— Ἐμένα μοῦ λές: Ἄς μὴν εἶχε αὐτὴ τὴ θέση καὶ τὰ λέγαμε. Μὲ περνάει ἀκόμα γιὰ νύφη κι' εἶνε γιὰ μὲ κορίτσι τῆς παντρειᾶς. Ἔκτὸς ἀπὸ αὐτό, ἡ γυναίκα του ζῆ, καὶ μέσα του ἀσφαλῶς θὰ ξυπνήση κάποτε ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν περασμένη του ζωή.

— Πῶς νὰ σὲ πῆ κανείς; Ἀσυνείδητη γυναίκα: εἶπε ὁ Ριρῆς γελῶντας. Πῶς τὰ λὲς ἄλλα αὐτά: Ἐσὺ δὲν βάλθηκες μ' ὅλα σου τὰ δυνατὰ νὰ τὸν ξεμυαλίσης ἀπὸ τὴ γυναίκα του;

— Μήπως τ' ἀνοῦμαι: Ναί, τὸν ξεμυάλισα τὸν ξεμυάλισα μ' ὅλη μου τὴν τέχνη. Καὶ τί μ' αὐτό;

— Ἔπρεπε νάχης πείσει τὸν ἑαυτό σου πὼς τὸν ἀναπᾶς τουλάχιστον.

— Δὲν χρειάζομαι ἐλαφρυντικὰ ἀπέναντί τοῦ ἑαυτοῦ μου γιὰ μιὰ κακή μου πράξη. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη ὅταν ἀκαλουθῶ τὸ κακό μου τὸ ἔνστικτο.

— Μικρὴ Μεσσαλίνα!

— Τί ὅμορφος τ' λος!

Ἀρνὰ ὁ Ριρῆς ἔσκυψε πιὸ πολὺ ἀπόνω της καὶ φίλησε τὰ γείλη της. Ἦταν ἕνα μακρὺ φιλί. Κι' ἔπειτα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Φώφης λιγωμένη:

— Γλυκό μου ἀνάρι!

Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ τοῦ φώναξε. θυμωμένη τάχα:

— Τώρα φύγε, παιδί μου! Μ' ἐκθέτεις. Τὸ καταλοβαίνεις πὼς μ' ἐκθέτεις;

— Σὲ ποιὸν σ' ἐκθέτω, γέλασε ὁ Ριρῆς στοὺς τέσσερες τοίχους;

Ἡ Λίλια ἔνοιωθε τὸ ἔδαφος νὰ κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της. Ἦταν ἔτοιμη νὰ σωριαστῆ κάτω, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμὴ νύρισαν μαζὶ ποὸς τὸ μέρος της ἡ Φώφη Μικέλη κι' ὁ Ριρῆς. λὲς καὶ τοὺς τραβοῦσε κάποιε μαγνήτης ποὸς τὰ ἐκεῖ. Τότε. ἔνιωσε τὸ θαῦμα. Ἡ Λίλια μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔνοιωσε κάτι ν' ἀλλάζη μέσα της. Κάτι ἀδύνατο παιδιάτικο νὰ πεβαίνη καὶ στὴ θέσι του νὰ γεννιέται μιὰ δυνατὴ γυναικεία ψυχή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεις

Ἕνας ἄτυχος Ἔρως τῆς ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἱππότου Σατελὰρ

Ἡ μοῖρα εἶνε σφραγίσει τὴ Μαρία Στούαρτ μὲ τὴ σφραγῖδα τῆς δυστυχίας ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκε. Δυστυχισμένη ἡ ἴδια. σκόπιζε γύρω της τὴ δυστυχία σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ τὴν ἀγάπησαν.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἱππότης Κάρολος - Λουδοβίκος ντὲ Σατελάρ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ μιὰ παλιὰ οἰκογένεια τῆς Βρετάνης κι' εἶχεν ἀκολουθήσει τὴ Βασίλισσα. ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ πάη στὴ Σκωτία, ὅπου τὴν καλοῦσαν τὰ καθήκοντά της.

Ὁ Σατελὰρ εἶχε ἕνα πολὺ εὐχάριστο παρουσιαστικό κι' εἶχε διακριθῆ πολλὲς φορὲς στοὺς ἱπποτικοὺς ἀγῶνες τῆς ἐποχῆς. Ἦταν ἐπίσης ἕνας πολὺ καλὸς ποιητὴς καὶ τὰ ποιήματά του τὰ ἐχαρακτήριζε ἕνα πλούσιο αἴσθημα καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιδεξιότητα στὸ χειρισμὸ τῆς ρίμας. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸν τιμοῦσε μὲ τὴ φιλία του. Κι' οἱ κομψὲς κυρίες τῆς αὐλῆς ἦσαν ἑτοιμολαμένες μαζί του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάστριες τοῦ Σατελὰρ ἦταν καὶ ἡ Μαρία Στούαρτ. Κάποτε, τὸν φώναξε κοντά της καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ ὑποοοῦσε νὰ νοάψη κάτι γι' αὐτήν.

Ὁ ἱππότης γονάτισε ἁμέσως καί, στηρίζοντας τὰ μάτια του μέσα στὰ δικά της, ἀπάντησε:

— Δὲν θὰ ξαναγράψω τίποτε πιὰ ποὺ νὰ μὴν εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ σᾶς.

Ἡ Βασίλισσα ταράχθηκε. Καί. νωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. ὑπακούοντας στὴ φωνὴ τοῦ ἐνστίκτου της. ἁπλωσε τὸ γέρι ποὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Σατελὰρ τὸ ἔπιασε μὲ σεβασμὸ καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνα δυνατὸ αἴσθημα φούντωσε μέσα στὴν ψυχὴ του γιὰ τὴν Μαρία Στούαρτ.

Ἡ νεαρὴ βασίλισσα ἀνταποκρίθηκε ἐπίσης στὸ αἴσθημά του μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα ἐκείνη. γιὰ τὴν ὁποία τὴν κατηγόσαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους της.

Ἕνα βράδυ. τὴν ὥρα ποὺ ὁ Σατελὰρ τῆς διάβαζε μελοικοὺς στίχους του. ἡ Μαρία Στούαρτ ἔνειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ οἱ κακὲς γλῶσσες τῆς ἐποχῆς εἶπαν κατόπιν πὼς αὐτὸ τὸ ἀγκάλιασμα κράτησε μιὰν ὁλόκληση νύχτα.

Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ὁ Σατελὰρ εἶχε γίνει ἡ σκιὰ τῆς Βασίλισσας καὶ τὴ φώναζε συχνὰ μὲ τὸ μικρό της ὄνομα. γνωὶς ἐκείνη νὰ δυσαρεστῆται.

Μιὰ μέρα ὅμως. ἡ Μαρία Στεύαρτ γοειάσθηκε νὰ φύγη γιὰ τὴ Σκωτία. Πολλοὶ Γάλλοι εὐγενεῖς τὴν συνώδευσαν στὸ ταξίδι της κι' ἕνας ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Σατελάρ.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Χόλλυρουντ δὲν ἦταν ξένοιαστη καὶ εὔθυμη. ὅπως στὸ Παρίσι. Οἱ Σκῶτοι εὐγενεῖς ἔβλεπαν μὲ κακὸ μάτι τοὺς ξένους καὶ γιγὰ γιγὰ σημαίτιζαν ἕνα ἀδιαπέραστο κλοιὸ γύρω στὴ Βασίλισσα.

Οἱ συναντήσεις τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Σατελὰρ ἔγιναν τότε πολὺ σπάνιες.

Ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης ὑπέφερε γιὰ τὸν ἀναγκαστικὸ αὐτὸ χωρισμὸ καὶ. μιὰ νύχτα. κατώφθωσε νὰ γλυστρήση μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς Μαρίας καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της.

Ἡ Βασίλισσα μπῆκε σὲ λίγο. συνοδευομένη ἀπὸ τὶς γυναίκες τῆς ἀκολουθίας της. ποὺ τὴν βοήθησαν νὰ γδυθῆ.

Ὁ Σατελὰρ περίμενε νὰ φύγουν καὶ τότε βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του.

Τὸ Βασιλικὸ ἔνστικτο ἔκαμε τὴ Μαρία νὰ ἐξεγερθῆ.

— Αὐτὸ ποὺ κάνατε, εἶπε στὸν ἱππότη. μπορεῖ νὰ σᾶς στοιχίση τὴ ζωή.

— Θὰ διατάξετε. λοιπόν, νὰ μ' ἀποκεφαλίσουν; ρώτησε ὁ Σατελάρ.

— Αὐτὸ μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ κάμω.

— Τότε. μὴν διστάσετε καθόλου. εἶπεν ὁ Σατελάρ. Φωνάξετε τὸ δήμιο νὰ ἔρθη! ... Νά, θὰ σταθῶ ἐδῶ, στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς κονσόλας... Ἔτσι, τὸ κεφάλι μου θὰ κυλήση, ὡς τὰ πόδια σας...

Ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν ποαγματοποίησε τὴν ἀπειλή της. Καί, σὲ λίγο, εἶχε ξεχάσει τὸ θυμό της κάτω ἀπὸ τὰ φλογερὰ φιλιὰ τοῦ Σατελάρ...

Τὸ μικοὸ αὐτὸ περιστατικὸ ἦταν γνωστὸ σὲ ὅλους τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Χόλλυρουντ.

Ἀλλ' ὁ Σατελὰρ εἶχεν ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὸν πρῶτο θ' σύβό του. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μεσικὲς βδομάδες ξανωμπῆκε μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς Μαρίας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως οἱ Σκῶτοι εὐγενεῖς παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις του. Καὶ τοεῖς ἀπ' αὐτοὺς εἶναν κουατὴ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτσσμα ἑνὸς παραθύρου.

Ὁ Σατελάρ, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. περίμενε νὰ πέση ἡ βασίλισσα στὸ κοεββάτι της, γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρύπτη του.

Ἀλλά, ξαφνικά, εἶδε τὸ παοαπέτασμα τοῦ παραθύρου νὰ τραβιέται μὲ ὁομὴ καὶ τοὺς τοεῖς Σκώτους εὐγενεῖς νὰ ἐμφανίζωνται μποοστά του.

Ἡ Βασίλισσα τυλίχθηκε σ' ἕνα μανδύα καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κοεββάτι της.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη αὐτὴ τὴ στιγμή; Μιὰ πάλη γινόταν μέσα στὴν ψυχή της μεταξὺ τῆς τιμῆς τῆς ὡς γυναίκας καὶ ὡς Βασίλισσας καὶ τῆς ἀγάπης της.

Οἱ τοεῖς Σκῶτοι περίμεναν μὲ τὰ γέρια στὶς λαβὲς τῶν ξιφῶν τους.

Μιὰ νεκοικὴ σιωπὴ ἁπλωνόταν μέσα στὸ δωμάτιο...

Ξαφνικά. ἡ Βασίλισσα ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτσευε ποόφερε τὰ λόγια:

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθοωπο!

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Σκώτους εὐγενεῖς ποογώοησε τότε ποὸς τὸ μέοος τῆς ὑποκλίθηκε καὶ ρώτησε:

— Κατηγοοεῖτε τὸν ἱππότη Σατελὰρ ὅτι ἐπιβουλεύθηκε τὴν τιμὴ τῆς Βασίλισσας;

Ἕνα ἀδύνατο σγαὶ» Βνῆκε ἀπὸ τὰ γείλη τῆς Μαρίας Στούαρτ.

Ἡ δίκη τοῦ Σατελὰρ ἔγινε ἔπειτα ἀπ' μεσικὲς μέρες καὶ τὸ δικαστήριο τὸν κατοδίκασε ὅπως ἦταν ἐπόμενο σὲ θέ.ετ·

Ἡ Βασίλισσα δὲν ἐπεγείοησε νὰ τὸ σώση. Γιατί οἱ Σκῶτοι εὐγενεῖς μ' ὅλο τ' σεβασμὸ ποὺ τῆς ἔδειχναν τὴν ἔκαμαν νὰ καταλάβη πὼς θ' ἀσκοῦσε μιὰ λέξι της γιὰ νὰ γάση τὴν τιμὴ τὸ θρόνο καὶ τὴ ζωή της ἴσως.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Σατελὰρ ἔγινε τὴν ὁ.εσιευὴ ἡμέρα στὴν πλατεία ποὺ ἁπλωνόταν μποοστὰ στὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Γάλλος Ἱππότης βάδισε μὲ ὑφηλὸ πρόσ τὸ θάνατο. Καί. τὴ στιγνὴ ποὺ ὁ δήμιος τὸν ἔστοωνε γιὰ νὰ τὸν κάμη νὰ γονατίση φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι ἔγοντας τὰ μάτια του στηλωμένα σ' ἕνα παοάθυοο τῆς νοτίας πτέουγας τῶν ἀνακτόοων — ποὺ ἦταν τὸ παοάθυοο τοῦ κοιτῶνος τῆς Μαρίας:

«— Χαῖοε ἀναπνέν καὶ ἄπονη Βασίλισσα!»

Ἕνα λεπτὸ ἀογότεοα. ὁ δήμιος ἔξεινε τὸ κεφάλι του στὸ πλῆθος λέγοντας τὴ κοφιεομένη φράση:

«Ἔτσι πεθαίνουν οἱ ἥοωοὶ τῆς Βασίλισσας!»

Ρωμαντικοί ΓΑΜΟΙ

Τὸν καιρὸ ποὺ ἐμαίνετο ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821

Δυὸ νάμοι, οἱ πιὸ ἀξιομνημόνευτοι, στρατηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἶνε τοῦ Βάσου Μαυροβουνιώτη, ὁ ἕνας. καὶ τοῦ Γιάννη Γκούρα. ὁ ἄλλος. Ὁ νάμος τοῦ Γκούρα στὰ 33 γδνια του, ὅταν ἀκόμη ἦταν φρούραρχος στὴν Ἀκρόπολι, ἔγινε στὴν Ἀθήνα στὶς 16 Φεβρουαρίου 1823 μὲ τὴν πανέμορφη καὶ μεγαλόσωμη — πλατώνα, τὴν ἔλεγαν (εἶδος ζαοκαδιοῦ) — Ἀσήμω Λιδορίκη.

Ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγὶ Γιώργη. τὸ σημερινὸ Θησεῖο. τὸ ποωῒ ποὺ θὰ γινόταν τὸ μυστήριο. τετρακόσιοι ἀκοιθῶς ἄνδοες ἀρματωμένοι εἶναν σημαίτισει ἕνα πελώριο κύκλο ποὺ στὸ κέντοο του βοισκόταν ὁ ἐπίσκοπος μὲ τὴν ἀκολουθία του. ὅλοι οἱ ποόεδοοι τῶν Ἀθηνῶν. οἱ ποοεστοὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τὸ μέοος τοῦ γαμποῦ καὶ τῆς νύφης.

Ὅταν ἔφτασε ἡ νύφη. συνοδευόμενη ἀπὸ μεγάλο πλῆθος γυναικῶν. ὁ κύκλος τῶν στρατιωτῶν ἀνοῖξε σ' ἕνα σημεῖο γιὰ νὰ μπῆ ἀφήση νὰ περάση μέσα. μὲ ὅλη τὴ συνοδεία της. καὶ ξανάκλεισε ὕστερ' ἀμέσως. γιὰ ν' ἀογίση ἡ τελετή.

Μόλις ὁ δεσπότης εἶπε τὸ: συυυφεύεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Ἀσήμω» κι' ἄλλαξε τὰ στέφανα. 23 κανονιὲς ἀογισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ φρούριο τῆς Ἀκοοπόλεως. ἐνῶ ἀπὸ πολλὲς συνοικίες ἀντηνοῦσε ἕνας συγκοατητὸς τουφεκοβολισμός.

Ἀφοῦ τέλειωσε ὁ νάμος. ἡ νομήλια ποωτὴ μὲ τὸν δεσπότη καὶ τὰ ποοικιὰ μποοστὰ φοοτωμένα σὲ 89 ἅλογα. ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γαμποῦ. Τὴν ὥοα ἐκείνη ἡ τιμητικὴ φοουδὰ ἐοοίτε δυὸ φοοὲς ἀπὸ 400 τουφεκιὲς συγχοόνως — ὅπως 400 ἦταν καὶ οἱ ἀοματωμένοι. καθὼς εἴπαμε.

Ἐπίσημο τοαπέζι στοώθηκε κατόπιν. Σὲ ὅλες τὶς φοουδὲς τῆς Ἀκοοπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν μοιοάστηκαν ἀονιά. ρύζι. κοασὶ ψωμὶ καὶ στοὺς φτωνοὺς τῆς πόλεως δώσανε σιτάοι κι' ἀπὸ μιὰ ὁκᾶ λάδι. Τὴ νύχτα ἔοοιξαν τοεῖς κανονιὲς καὶ κάηκαν πυοοτεχνήματα. Ὁ γοοὸς κοάτησε τοεῖς μέοες κατὰ τὶς ὁποῖες κοοτοῦσαν τὰ πυοοβόλα τῆς Ἀκοοπόλεως.

Ὁ νάμος αὐτὸς ὅμως ἦταν ἄτυνος. γιατὶ ποὶν οἱ γιόπαντοι κλείσουν δυὸ γοόνια πῦοαν ἡοωϊκὸ θάνατο. ὅπως εἶνε γνωστό. στὴν Ἀκοόπολι. κατὰ τὴν πολιοοκία της ἀπὸ τὸν Κιουταγὴ. Παιδιὰ δὲν εἶναν ἀποτυήσει. Γιὰ τοῦτο καὶ μετὰ τὸ θάνατό τους ἄονισε ἕνας δικαστικὸς ἄνδνας ποὺ βάσταξε πολλὰ γοόνια νύφας ἀπὸ τὴν κληοονομιὰ μὲ τὰ συννενολόγια ποὺ τ' ἀποτελοῦσαν οἱ οἰκογένειες Λιδοοίκη Μαυοούκη Κατσικονιάνη καὶ Κάουα.

★

Ἀλλὰ ὁ νάμος τοῦ στοατηγοῦ Βάσου Μαυοοβουνιώτη. μὲ τὴ νύφα τοῦ Μιχ. Τ. Πάγκαλου Ἑλένη. τὸ γένος Ἰωαννίτη ἀπ' τὴν Ἤπειοο. ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ομανταντικώτεοους. ποὺ ἔγιναν ποτὲ στὴν Ἑλλάδα! Κι' ἂς σημειωθῆ πὼς ἀπ' τὴς Ἑλένης τὴν ὑπέοοχη ὁμοοφιὰ τὴν τόλμη της τὴν ποωτοφανὴ καὶ τὴν ἐξυπνάδα της τὴν ἔκτακτη. ἡ σύγνοονα ποίησι ἐμπνεύσθηκε πολλοὺς στίχους. Ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Γαλλίας Σατωμπριὰν τὴν θαύμασε κόοη. στὸ πατοικό της σπίτι. ὅπου φιλοξενήθηκε καὶ ὁ δικὸς μας Π. Σούτσος τὴν ὕμνησε ιεοικὰ γοόνια ἀογότεοα. ὅταν ἦταν παντοεμυένη.

Αὐτὴ. λοιπόν. τὴ γυναίκα μὲ τὴν ἀσύγκοιτη καλλοιὴ καὶ τὰ τόσα ἄλλα ναοίσματα τὴν ἐοωτεύθηκε ὁ Βάσος. ποὺ δὲν ἦταν μόνο ἕνας ἡοωϊκὸς στοατηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως. μὰ εἶνε καὶ τὴν πιὸ σπάνια ἀοενωπὴ ὁμοοφιά. Ψυχὴ ὀνειοοπόλος καὶ μὲ ζωηοότατη φαντασία ἡ Ἑλένη. ὄχι μονάχα ἀνταποκοίθηκε στὸ αἴσθημα ποὺ ἱππότη στοατηγοῦ μὰ τὸν ἀκολούθησε τυφλά. ἐγκαταλείποντας τὸ συζυγικό της σπίτι τῆς Τζιᾶς. Ὅταν γνώοισε ἀπὸ τὸν ποῶτο ἀντοα τῆς ἔκανε τοὺς νάμους της μὲ τὸν Βάσο στὸ Γαϋοειο τῆς Ἄνδοου. μέσα στὸ ἱστοοικὸ μοναστήοι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐπειδὴ ὅμως στὸ μοναστήοι αὐτὸ ποτὲ καὶ γιὰ κανένα λόγο δὲν ἐπιτοέπαν τὴν εἴσοδο σὲ γυναῖκα. γιὰ νὰ κατήσουν μεοικὰ ποοσγήματα ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ καλόγεοοι ὑκσέμισαν ἕνα μέοος ἀπὸ τὸ ὕψηλὸ τείχος τῆς μονῆς κι' ἀπὸ κεῖ πέοασε ἡ νοαμλια ποωπὴ ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε κοντὰ καὶ ἔνοπλη συνοδεία γιὰ νὰ φαίνεται. ἔτσι πιὸ γτυπητὰ πὼς ὁ ἡγούμενος ὑποχώοησε σὲ κάποια βία...

Ὁ νάμος αὐτὸς ἔγινε στὶς 19 Ἀποιλίου 1826 καὶ κουμπάοος στέφθηκε ὁ Ἰσάδελφος τοῦ Βάσου. φίλος Δημήτοης Γιαννούλης. πλούσιος τῆς Ἄνδοου καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς πεοίφημου πύονου στὸ νοωϊὸ τοῦ νησιοῦ Ἀμόλονος.

Σ' αὐτὸν τὸν πῦονο. καὶ σὲ μιὰν ἐποχὴ ἀπὸ τὶς ποιητικώτεοες γιὰ τοὺς ἐοωτευμένους. τὴν μυοωμένη ἀνοιξη. πέοασαν τὸν ποῶτο καιοὸ τοῦ νάμου τους. Μέσα στὸν ἴδιο πύονο γέννησε ἡ Ἑλένη τὴν ποώτη κόοη τους. 24 Σεπτεμβοίου τῆς ἴδιας γοονιᾶς τοῦ νάμου τους 1826. Σώζεται ἀκόμη στὸ ποωτότυπο τοῦ τὸ πιστοποιητικὸ (ληξιαοχικὴ ποᾶξι) αὐτῆς τῆς γέννας καὶ νάτο. ἀπὸ πεοέονεια. νωοὶς καμμιὰ πασαλλαγὴ στὴ σύνταξι ἢ στὴν ὀοθογοαφία του:

«Οἱ κάτωθεν ὑπογεγοαμμένοι πιστοποιοῦμεν εὐσυνιδότως ὅτι ἡ Κυοὰ Ἑλένγκο ποτὲ σύζυγος Κ. Μιναλὰ Τζοοτζὴν Παγκάλου ἐκ Κέας καὶ εἰς δεύτεοον νάμον ἐλθοῦσα μετὰ τοῦ Καπετάνου Βάσσου Μαυοοβουνιώτη κατὰ τὸ 1826 ἔτος. ἀπελίου: 19 : ἐγέννησεν ἐν Ἄνδοω παοὰ τῷ νοωϊῷ Ἀμόλονος τὴν εἰκοστὴν τετάοτην σεπτεμβοίου. χιλίους ὀκτακοσίους εἴκοσι ἓξ κόοην ὁμολογηθεῖσαν ἀπὸ τὴν ποώτην στίγμὴν τῆς γεννήσεως...»

Ἡ Ἑλένη Βάσου ἔσυνε ἀπὸ τὴν Ἄνδοο τὸν Μάη τοῦ 1827 ἐγγυτὰς μαζί της καὶ μιὰ πιττὴ ὑπηοέτοια. τὴ Διομάντω τὴν Αἰδαλιώτισσα.

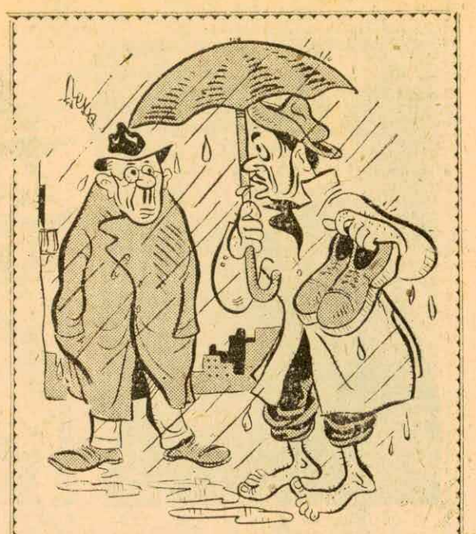
Ἀπὸ τὸν ἀναπηυσμὸ τῆς ἀντοα ἡ Ἑλένη δὲν ἀπομακούνθηκε οὔτε στιγνή. Τοῦ εἶγε βάλει καὶ ὁοκο τὸ ἴδιο νὰ κάνη κι' αὐτός: νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψη. Ἀλλὰ πὼς. Ὁ Βάσος πολεμοῦσε! Ἔτσι ἡ τεταοέοατη αὐτὴ γυνοίκα. μέτυχε. μὲ τὴ συγκατάθεσί του. νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σ' ὅλες τὶς ἐκστοατείες του!...

Ὁ ομανταντικὸς ἔοως τοῦ Βάσου μὲ τὴν Ἑλένη ποὺ ἀοχισε ἀπὸ τὴν Τζιὰ καὶ ἐπισφοαγίσθηκε. ὅπως εἴδαμε. μὲ τὸ νάμο τους στὴν Ἄνδοο εἶνε. λίγα νοσνία ἀογότεοα. σὰν συνέγεια ἕνα ἀστεῖο ἀνέκδοτο. Ὁ Βάσος σ' ἀνάμνησι τῆς ἀεοαοτεοῆς σελίδας τῆς ζωῆς του ἔστασε στὸ νησὶ τῆς Ἄνδοου μιὰ καλὴ μασουασένια Βούοα.

Ὕστεο ἀπ' αὐτὸ ὁ Μ. Καΐοης — ἕνας ἀπὸ τοὺς ποώτους Καϊζηδὲς τῆς Ἄνδοου — ποὺ ἔγινε καὶ νεομυσιαστὴς ἐπὶ Ὄθωνος. ἀπὸ φιλότιμο ἔστιασε κι' ἐκεῖνος μιὰ ἑοδὰ τοῦ ἕνα συντοιβάνι δίπλα ἀπὸ τὴ Βούοι τοῦ Βάσου καὶ νάσασε πάνω αὐτὴ τὴν ἐπιγοαφή:

Ποῦ ἠκούσθη ποῦ ἐφάνη
εἰς τὴν Ἄνδοον συντοιβάνι:
Ἔκαμέ το ὁ Καΐοης
ὁ τῆς Ἄνδοου οἰκοκύοης!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—Αὐτὰ τραβάω κάθε φορὰ ποὺ βρέχει καὶ φοράω τὰ καστόρια - κρέπ ποπούτσια μου!...

(Σκίτσο τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Τὸ γλέντι

Ἕνας κάποιος κτηματίας ἐγλεντοῦσε μὲ μιὰ νέα. ὅταν δύο ἄλλοι τύποι. πούχαν σχέδια πονηρά. τὸν βουτᾶνε τὸν καϋμένο κι' τὸν δέσγουνε γεννοια καὶ τοῦ παίονουν τὴν κοπέλλα κι' ὅσα βάσταγε πουγκί.

★

Ξύλο ἔφαγεν ὁ δόλιος. Κοντεύγε νὰ τοῦοθη τρέλλα κι' ἐλεγεν ὁ κακομοίοης μέσ' τὰ βασανά του σὰ:
— Δὲν τοὺς ἔφτανεν. ἀλήθεια. νὰ μοῦ πάοουν τὴν (κοπέλλα
νὰ μ' ἀφήσουν τὰ λεφτά:

★

Γλέντησαν ὅλη τὴ νύχτα μετὰ τὴν ἀπονωγή. μὰ τοὺς βουτᾶνε στὸ τέλος ξαφνικὰ ἡ αστυνομία καὶ στὸ φρέσκο τοὺς ἐκλεισαν κει κοντὰ στὴ χα- (ραυγή,
νὰ χωνέψουν ὅσα φάγαν. μ' ὅλη τους τὴν ἡσυκία.

Συνέλευσις κουρέων

Μεσεύριον συνέλευσις. Κουρέων — Κομμωτῶν βεβαίως νὰ τονίσωμε θὰ εἶνε περιττόν πὼς ἀπειροι θ' ἀνέβουνε στὸ ὄημα νὰ μιλήσουν καὶ ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ ἔχουνε νὰ λύσουν.

★

Ὅλοι. κουρεῖς καὶ κομμωτάδ. θὰ ἐτοιμάζουν ἠδη λόγους ποὺ θὰ ρυθμίσουνε τοὺς κέρδος τῆς τύχας καὶ θὰ μιλᾶνε οἱ κουρεῖς κι ἡ γλῶσσα τους ψαλ- (λίδι
κι' ὅ,τι ἔα ποῦν οἱ κομμωτάδ θὰ εἶνε μᾶλλον τσι- (χτερές.

Διπλὸ κάψιμο

Μιὰ κοπέλλα Κυριακούλη.
πετακτὴ καὶ νοστιμούλα
ποὺ ἀνοποῦσε ἕνα φαντέρο καὶ με ὅλο της τὸ φόρτε
κι' ἐννοιωθε μεγάλη θλῖψι.
ποὺ τὴν εἶχ' ἐγκαταλείψει
πῆγε ἀπ' ἔξω ἀπ' τοὺς στρατῶνες γιὰ νὰ πῆ ἀκουσ- (φότε.

★

Τὴν ἐσφιξανε βεβαίως. συμπολίται μερικοί μὰ ἔτσι εὔκολα δὲν φεύγει τέτοιου ἔρωτα τὸ βάρος καὶ φωνάζει ἡ Κυριακούλα διαρκῶς στὴν κλινική:
— Δὲν μὲ καίει τ' ἀκουσφόρτε... ὅπως μ' ἔκαψε ὁ (φανταρος!...

Κυδωνόπαστος

Λείπουνε τὰ μακαρόνια κι' οἱ πατάτες καὶ τὸ ρύζι λείπουνε τὰ βούτυρα μας. λείπουνε καὶ τὰ τυριά κι' ἐνῶ τώρα ὁ κοσμάκης ἀρχισε νὰ μουσουρίζη κυδωνόπαστο μᾶς δίνουν. τάχα γιὰ παοηγοριά.

★

Κυδωνόπαστο μᾶς εἶπε τὸ Ὑπουργεῖο πὼς θὰ δώση μιὰ καὶ στὴ διανομὴ του συμφώνως κι' οἱ Ἀμερι- (κάνοι.
Τί νὰ γίνη; θὰ τὸ φᾶμε... καὶ στὴν πίκρα μας τὴν (τόση
κυδωνόπαστο λιγάκι. πιθανὸν νὰ μᾶς γλυκάνη.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ ὑπουργὸς κοτὰ τὸ 1924 τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀθησυνίας ποὺ ἐπισκέφτικε τὴν Ἀθήνα μαζὶ μὲ τὸν αὐτοκράτορα Χαϊλὲ Σελασιέ.

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ντύνεται ἀβησσυνέζικα

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στὴ σειρὰ τῶν «δημοσιογραφικῶν ἀναμνήσεων» ἀφηγήθηκα τὸ πάθημα τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ζωζὲ Ντεβὶν ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀρχαιολογικῶν γνώσεων τοῦ ἀειμνήστου καλλιτέχνου Γεώργιου Προκοπίου. Ἀλλὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Προκοπίου καλυπταν ὅλη σχεδὸν τὴ ζωή του. Ὁ ἴδιος τὰ ἀφηγειτο μὲ τόση συναρπαστικὴ δύναμη, ὥστε μποροῦσες νὰ τὸν ἀκοῦς ἐπὶ ὧρες ὁλοκλήρες συνέχως χωρὶς νὰ αἰσθανθῆς τὴν παραμικρὴ κοπωση. Κάποτε ἐποφκειτο νὰ κάνουμε μὲ τὸν κ. Μ.γ. Αἰλιανὸ μιὰ ἐκδρομὴ στὴ Βυτίνα. Καλέσαμε καὶ τὸν Προκοπίου, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀποκαλύψαμε τὸ ποῦ θὰ πηγαίναμε.

— Μιὰ κοντινὴ ἐκδρομή. Κὺρ Γιώργη.

— Σύμφωνοι.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δεκινήσαμε ἄρνισε νὰ μᾶς ἀφηγῆται τὰ γρειτωμένα ἀνέκδοτά του. Δὲν πάσεχε τὴ διαδρομή, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὶς ὧρες ποὺ περνούσαν. Μόνον ὅταν πλησιάζαμε στὴν Τρίπολι θυμήθηκε πὼς ξεμακρύναμε πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

— Βρὲ παιδιά, μᾶς εἶπε, μοῦ φαίνεται πὼς τραβᾶμε γιὰ τὴ Θήβα.

— Ποιὰ Θήβα; Στὴν Τρίπολι εἴμαστε κὺρ Γιώργη. Καὶ πᾶμε γιὰ τὴ Βυτίνα.

Κατσούφιασε γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν εἶχε εἰδοποιήσει τὸ σπίτι του. Ἔκανε ἕνα τηλεγράφημα καὶ ξαναβρῆκε τὸ κέφι του. Ἐπιστεύψαμε τὴν τρίτη μέρα, ἀλλὰ μόνον ὅταν φτάσαμε στὴν Πλατεία Ὁμονοίας θυμήθηκε πὼς δὲν προμηθεύτηκε ἀπὸ τὴ Βυτίνα κανένα ὡραῖο γιὰ τὴ γυναίκα του.

— Δὲν πειράζει, εἶπε. Θὰ τὰ κανονίσω ὅπως-ὅπως.

Κατέβηκε φουριόζος, μπῆκε στοῦ Θανόπουλου τῶν Χαυτείων, ψώνισε μιὰ ὁκὰ τυρὶ καὶ δυὸ ὁκάδες μπαρμπούνια τῆς ὥρας.

— Θὰ πῶ πὼς τὰ ἔφερα ἀπὸ τὴ Βυτίνα.

Ξέναξε ὅμως τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ Βυτίνα εἶνε ὀρεινὴ καὶ δὲν βλέπει ψάρια οὔτε ζωντανοφιστά. Κι' ὅτι τὸ τυρὶ ἦταν τυλιγμένο σ' ἕνα ναστὶ ποὺ εἶχε τυπωμένα μὲ μεγάλα γράμματα τὰ φίρμα τοῦ παντοπωλείου τῶν Χαυτέων. Δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς συνέβη ὅταν παρεδόθηκαν στὴν κυρία Προκοπίου τὰ ἐκ... Βυτίνης δῶρα.

Στὸ τραξεῖδι ἐκεῖνο ὁ ἀλησμόνητος καλιτέννης μᾶς ἀφηγήθηκε καὶ τὴν ἱστορία του μὲ τὸν Χαϊλὲ Σελασιέ. Ὅταν ὁ τότε Διάδοχος τῆς Αἰθιοπίας ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὁ Προκοπίου — ποὺ εἶχε κάνει κάποτε στὴν Ἀβδὶς Ἀμπέμπα ὡς ζωγράφος τῆς Αὐλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Μενελὶκ — ἐθεώρησε σκόπιμο νὰ πάρη μέρος στὴν ὑποδοχὴ του ἀλλὰ κατὰ ἕνα τρόπο ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἐντύπωση στὸν ἐξωτικὸ ξένο μας. Φόρεσε λοιπὸν μιὰ ἀβησσυνέζικη στολὴ καὶ κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ ὅπου ἐβρίσκοντο ἀγνότερα ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ναύαρχος Κουντουριώτης οἱ Ὑπουργοὶ οἱ Πρεσβευταὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ὁ Προκοπίου ἔμεινε σ' ἕνα περίπτερο καὶ δὲν ἐνεφανίσθη παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε ἡ ἀποβίβασις τοῦ Χαϊλὲ Σελασιὲ καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Προηγώησε στὸν Διάδοχο τῆς Ἀβησσυνίας τὸν γαιρέτησε στὴ γλῶσσα του ἀντήλλαξε γειραψίες μὲ τοὺς μεγάλους ἐπισήμους πῆρε μερικὲς φωτογραφίες — δὲν ἀπεγωρίζετο ποτὲ τὴ φωτογραφικὴ μηγανή του — καὶ κατόπιν ἔτσι μάστηκε νὰ ἐπιστρέψη στὸ περίπτερο νὰ βγάλη τὴν ἀβησσυνέζικη στολὴ γὰ φορέση τὰ πολιτικά του καὶ ν' ἀνεβῆ στὴν Ἀθήνα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τὸν εἶδε ἕνας μονυελοφοριῶν ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ ὁποῖος εἶγε τὴν ἀτυγία νὰ μὴν τὸν γνωρίζη προσωπικά. Τὸν πῆρε γιὰ κανένα ὑπουργὸ τοῦ Χαϊλὲ Σελασιὲ καὶ ἐθεώρησε καθῆκον του νὰ τὸν περιποιηθῆ. Τὸν προσφώνησε γαλλιστὶ καὶ τὸν κάλεσε νὰ πάρη θέσι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα ποὺ προωρίζοντο γιὰ τοὺς ἐπισήμους. Ὁ Προκοπίου εὐγαρίστησε μ' ἕνα μειδίαμα... ἀβησσυνέζικο καὶ μὲ μιὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς του καὶ κάθησε στὸ αὐτοκίνητο γειροκροτούμενος ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν αἰθιοπόφιλων Ἑλλήνων.

Στὴ διαδρομὴ διὰ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ ὁ μονυελοφοριῶν ἀνώτατος ὑπάλληλος προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήση στὸν ἐπίσημο ξένο του — πότε γαλλιστὶ καὶ πότε ἀγγλιστὶ — τὰ περὶ Πειραιῶς, Φαλήρου, Ἱπποδρόμου καὶ Ἀκροπόλεως. Ὁ Προκοπίου — ἀμίλητος πάντοτε — πασακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὰ ἀγαθὰ καὶ σύγγρονα ἀδιοπορέγεα τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης.

— Ἔκανα πὼς κατεπλάγην, μᾶς ἔλεγε ὁ Προκοπίου ὅταν μᾶς ἀφηγεῖτο τὸ περιστατικό, μόλις ἀντίκρυσα τὴν Ἀκρόπολι. Ἐτοιμαζόμουν νὰ ωρτήσω τὸν ὑπογραμματικώτατο ξενανό μου γιατὶ ἤτανε τόσο παλιὰ καὶ τόσο ἐσπιτωμένη. Σὲ ποιὰ γλῶσσα ὅμως νὰ τοῦ μιλοῦσα: Προτίμησα λοιπὸν τὴ γλῶσσα τῶν γειρονομιῶν καὶ τῆς μιμικῆς.

Τὰ πράγματα πήγαιναν καλὰ μέγοι τῆς στιγμῆς ποὺ ἡ μεγάλη πομπὴ τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἐπισήμων ἔφτασε στὴ λεωφόρο Ἀμαλίας. Μεταξὺ τοῦ πλήθους ποὺ ἦταν παραστεταγμένο στὰ πεζοδρόμια ὁ Προκοπίου διέκρινε πολλοὺς γνωστούς του καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀποκαλυφθῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἀνακάσθηκε νὰ προσποιηθῆ τὸν συναγωμένο καὶ νὰ καλύπτη διαρκῶς μὲ τὸ μαντῆλι τὸ μισὸ πρόσωπό του. Ἀλλὰ δὲν ἀπέφυγε τὴν κατσστροφή. Ἀκοίβῶς τὴν ὥρα ποὺ περνούσαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ Παλιὰ Ἀνάκτορα τὸν ἀντελήφθη ἕνας στενώτατος φίλος του καὶ γνωστὸς δημοσιογράφος. Ἔτρεξε πρὸς τὸ βραδυπορούν αὐτοκίνητο καὶ τοῦ φώναξε:

— Κὺρ Γιώργη! Τί γέλια εἶν' αὐτά; Μήπως σὲ διώρισε ὑπουργὸ του ὁ Χαϊλὲ Σελασιέ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, ἀπάντησε ὁ Προκοπίου τσαντισμένος ὅμως καὶ ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψη.

Ὁ ἀνώτερος διπλωματικὸς ὑπάλληλος ἀπεσβολώθη. Ὑπερήφανος ἔως ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι συνώδευε ἕναν ἐπιφανῆ ὑπουργὸ τοῦ φίλου Βασιλείου τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἔνασ μόλις ἄκουσε νὰ προσαγορεύεται ὁ ξένος του «Κὺρ Γιώργης» καὶ νὰ ἀπαντᾶ σὲ ἀπταιστη ἑλληνικὴ «Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα».

Μόλις συνῆλθε ἐστοάφη καταναγκτισμένος πρὸς τὸν ἀβησσυνεζοφέροντα Προκοπίου καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ τρέμουσαν:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε... Ποιὸς εἶπε; Ξέρετε ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶνε ἀστάτη;

Ὁ Προκοπίου ἐξεμάνη:

— Ἀπάτη εἶπε, εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνατε ἐσεῖς. Μόνος σας μὲ ὑπογοεώσατε νὰ καθήσω στ' αὐτοκίνητό σας καὶ μόνος σας ἀγνίσατε νὰ μοῦ δίνετε τὶς ἀνόητες ἐξηγήσεις σας γιὰ τὸν Πειραιᾶ, τὸ Φάληρο καὶ τὴν Ἀκρόπολι Ἐνῶ δὲν φταίω. Καὶ ἂν μᾶς πάση μυγδιὰ ὁ κόσμος ἐσεῖς θὰ ξεζιλευθῆτε γιὰ τὴ γκάφα σας κι' ὄγ ἐνώ.

— Μά... ἐτσαύλισε ὁ νεοσὸς Μεττεονίγκος, πῶς βοηθᾶκατε μὲ ἀβησσυνέζικη πούγα:

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά. Ἤ μᾶλλον ρωτῆστε τὸν φίλο μου Χαϊλὲ Σελασιέ.

Τὸ καυναβάκι σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο συνέγισε τὸ δρόμο του. Ἐνῶ ὁ Προκοπίου γαιρετοῦσε μὲ εὐγενικὲς κλίσεις τῆς κεφαλῆς τὰ πλήθη ποὺ τὸν νειοκροτοῦσαν

Δὲν ἀναλύω τὸ δράμα τοῦ ὑπεστάντος τὴ γκάφα ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Σημειώνω μόνον ὅτι προήγθη ἀργότερα, σὲ πρεσβευτὴ καὶ ἐγονιάτισε κατ' ἐπανάληψιν καὶ ὑπουργός.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

◆◆

Οἱ "Ἄγγλοι... ποὺ δὲν ἤξεραν ἀγγλικά!

Ἂς παιγνιοθοῦν οἱ ξένοι ποὺ μαθαίνουν ἀγγλικὰ καὶ ποὺ μολονότι ξέρουν καλὰ τὴ γλῶσσα αὐτὴ δυσκολεύονται ἀκόμη νὰ καταλάβουν τὴν ὁμιλία καὶ τοὺς διαλόγους... Τὶς ἴδιες δυσκολίες δοκιμάζουν κι' οἱ Ἀμερικανοί οἱ ὁποῖοι ὡστόσο μιλοῦν αὐτὴ τὴ γλῶσσα ἀφ' ὅτου γεννήθηκαν! Ἡ ἐφημερίδα «Χρονικὰ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου» ἀνάφέρει τὴν παρατήρησι μιᾶς νεαρᾶς Ἀμερικανίδος στὴν ἔξοδο ἑνὸς κινηματογράφου ὅπου παιζότανε ἕνα ἀγγλικὸ φίλμ.

— Θάθελα νὰ ξέρω, εἶπε ἡ δεσποινὶς γιατὶ μιλοῦν ἔτσι οἱ "Ἄγγλοι ἠθοποιοί! Δὲν καταφέρνω νὰ καταλάβω οὔτε λέξι ἀπ' ὅ τι λένε. Γιατὶ δὲν μιλοῦν σὰν ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο!...

Μεζὲς ἀπὸ μακιγιὰζ

Τὸ «μαμούθ», ἦταν ὡς γνωστόν, ὁ πρόγονος τοῦ ἐλέφαντος ἕνα τεράστιο παγύδερμο τριγωτό, μὲ μακρουὺς καὶ κυρτοὺς γαυλιόδοντες ποὺ ζοῦσε πρὸ πολλῶν γιλιετηρίδων. Στὶς πολικὲς καὶ τὶς ὑπεοβόρειες περιογὲς Β-έθηκαν ἐπανειλημμένως ὁλόκληρα μαμούθ θαμένα μέσα στὸν πάγο καὶ διατηρημένα στὴν ἐντέλεια. Ὁ καθηγητὴς Φράνκ Χίμπον ποὺ ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς τέτοιες ἐρευνες σκέφθηκε νὰ μαγειρέψη καὶ νὰ δοκιμάση ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ὑποὺτ τοῦ προκατακλυσμιαίου αὐτοῦ ζώου. Τὸ κρέας αὐτὸ ὡμό, φαινόταν σχεδὸν μαῦρο κοκκῶδες ἀλλὰ καλοδιατηρημένο. Μαγειρεμένο εἶγε μιὰ μᾶλλον δυσάρεστη γεῦσι ἄμυου καὶ λάσπης. Ὡστόσο τὰ σκυλιὰ τῆς ἀποστολῆς ἔφαγαν μὲ μεγάλη εὐγαρίστηση τὸ κρέας αὐτό. Ἡλικίας 10 γιλιάδων ἐτῶν!

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ἀρχίζει τὸ περίφημο περιπετειῶδες κοινωνικὸ μυθιστόρημα

τοῦ ΑΝΡΙ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Εἶναι ἡ δραματικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀθώου ποὺ καταδικάζεται καὶ στέλνεται στὰ κάτεργα γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶγε κάνει ὁ ἀδελφός του... Ὁ ἀθῶος καταδικάζεται νὰ δραπετεύση, καὶ γυρίζει στὴ Γαλλία γιὰ νὰ βρῆ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ γυιό του, ποὺ ἔγουν χαθῆ τὰ ἴγνη τους. Καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ δραματικὴ πάλη, μὲ ἀπάνταστες περιπέτειες, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀδελφούς τὸν ἀθῶο καὶ τὸν ἐγκληματία, γύρω ἀπὸ μιὰ τεράστια κληρονομιά... Ὁ μεγάλος ἔρωτας τοῦ γυιοῦ τοῦ ἀθῶου μὲ τὴν κληρονόμο τῶν ἑκατομμυρίων, τὸ ἀπελπισμένο αἴσθημα ἑνὸς ἄλλου δραπέτου γιὰ τὴ γυναίκα τοῦ ἀθῶου, τὸ πάθος ἑνὸς ἀπρόσιου τυχοδιώκτη γιὰ τὴν ὡραιότατη κληρονόμο, ποὺ τὴν ἀπάγει καὶ τὴν κλείνει σὲ μιὰ ὑπόγεια φυλακὴ κάνουν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τόσο συναρπαστικό, τόσο συγκινητικό, ποὺ ποτὲ ὡς τώρα δὲν διαβάσατε κάτι παρόμοιο...

Ἀποκριές

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

— Τὰ πιὸ μυστηριώδη καὶ πιὸ τέλεια ὠργανωμένα ἐγκλήματα, λέγει ἕνας περίφημος Ἄγγλος ἀστυνομικὸς ρεπορτὲρ, ὁ Πέρσυ Χόπκινς, μποροῦν νὰ διαλευκανθοῦν, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες, ἂν ὁ ἀστυνομικὸς τὶς προσέξη καὶ τὶς ἐξετάση μὲ ἐπιστημονικὲς μεθόδους.

Μιὰ φορὰ λοιπὸν στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, βρέθηκε μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος τὸ πτῶμα ἑνὸς λογιστοῦ ὀνόματι Μπέρτραμ Οὐέμπ. Πλούσιος δὲν ἦταν, ἀντιπάθειες δὲν εἶχε καὶ γι' αὐτό, ὁ φόνος του φαινόταν ἀ-εξήγητος-κι' ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε γίνει κατὰ λάθος.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως ἐπιθεωρητὴς Χέρουελ κατώρθωσε νὰ διαλευκάνη τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἔγκλημα καὶ νὰ συλλάβη τὸν δράστη κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ἐκεῖνη τὴν ἐποχή, γίνονταν πολλὲς διαρρήξεις μὲ τὸ σύστημα τοῦ «τσαμπούλου», ὅπως εἶχε ἀποκληθῆ. Οἱ διαρρῆκτες χτυποῦσαν τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν κι' ὅταν δὲν ἔπαιρναν ἀπάντησι, συμπέραιναν ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς μέσα, παραβίαζαν τὶς πόρτες, τὰ λεηλατοῦσαν καὶ ἡσυχοι ἔβγαιναν ἔπειτα ἔξω σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι.

Σκέφθηκε λοιπὸν ὁ Χέρουελ, ὅτι ἴσως ὁ Οὐέμπ νὰ ἦταν θῦμα κανενὸς τέτοιου διαρρήκτη. Μπορεῖ οὐτὲ νὰ μὴν ἄκουσε τὸ κουδοῦνι, ὁ διαρρήκτης νὰ μπῆκε στὸ σπίτι του, ζοντας ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς μέσα, καὶ ὅταν εἶδε τὸν Οὐέμπ νὰ τραβᾶξε τὸ πιστόλι του, καὶ νὰ τὸν σκότωσε. Ἀλλά, πῶς νὰ βρεθῆ κοὶ νὰ ἀποδειχθῆ ἔνοχος τοῦ φόνου ὁ διαρρήκτης;

Ὁ Χέρουελ πῆρε κατασειρὰν τὰ σπίτια καὶ ρωτοῦσε ἂν χτύπησαν κατὰ λάθος τὰ κουδοῦνια τους. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σπίτια αὐτὰ μιὰ γυναῖκα θυμήθηκε ὅτι κάποιος χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ὅταν τοῦ ἄνοιξε τῆς εἶπε ὅτι ἔψαχνε ἀπὸ τὸ γκαράζ Οὐάτσον. Τοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε τηλεφωνήσει γιὰ καμιὰ ἐπισκευὴ τοῦ αὐτοκινήτου της καὶ τὸν ἔδιωξε.

Ὁ Χέρουελ ἐξήτασε κατόπιν αὐτοῦ τὸν κατάλογο τῶν γκαράζ καὶ εἶδε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένα μὲ τέτοια ἐπωνυμία. Ὑπῆρχε ὅμως δρόμος Οὐάτσον. Ἔπεισε τότε ὅλους τοὺς ὑπόπτους κακοποιοὺς τῆς περιφερείας αὐτῆς καὶ ἀναμεσὰ τους ἀνεκάλυψε τὸν δολοφόνο ποὺ στὴν ἀνάκρισι ὡμολόγησε τὴν ἐνοχή του.

Οὐσιαστικὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὸ στόμα τοῦ διαρρήκτου, ἀφοῦ χτύπησε τὸ κουδοῦνι, εἶχεν ἔσθει ἡ πιὸ προχειρη λέξι, τὸ ὄνομα ἑνὸς δρόμου, ποὺ βρισκόταν στὸ μυαλό του, μιὰ ἀσήμαντη δηλ. λεπτομέρεια, ποὺ δὲν διέφυγε ὅμως ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ παρατήρησι τοῦ ἀστυνομικοῦ Χέρουελ. Ἐτσι ὁ φονιὰς συνελήφθη.

Ἡ φοβερὴ ἐξ ἄλλου δηλητηριάστρια, ἡ ἰωσκόμος Βάντιγκαμ, ποὺ ἔβινε στὰ θύματά της μορφίνη σὲ μεγάλες δόσεις γιὰ νὰ ἀπολαμβάνη τὸ περίεργο θέαμα τοῦ θανάτου ἑνὸς τοξικομανοῦς, ἀνακαλύφθηκε πάλι ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια. Στὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀπὸ τὰ θύματά της, ποὺ τὸ ὑπέγραφαν δυὸ γιατροὶ καὶ ἡ ἴδια, ἀντὶ νὰ βάλη ἁπλῶς τὸ ὄνομά της, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπολύτως φυσικό, ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως γίνη νεκροψία καὶ τὴν ὑποπτευθοῦν, πρόσθεσε κάτω ἀπ' τὴν ὑπογραφή της τὶς λέξεις «ἐπισκέπτρια ἀδελφή». Ποῦ θὰ τὴν εὕρισκαν σκέφθηκε μέσα στὶς τόσες «ἐπισκέπτριες ἀδελφές»; Αὐτὴ ὅμως ἀκριβῶς ἡ λεπτομέρεια τὴν πρόδωσε.

Ὁ γιατρὸς τῆς ἀστυνομίας, σὲ πλεῖστες ἄλλες περιπτώσεις, ὅταν ὑπῆρχαν πιστοποιητικὰ θανάτου ἀπὸ γιατροὺς καὶ ἰωσκόμες δὲν ἔκανε νεκροψία. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε φροντίσει νὰ ξέρη ὅλες τὶς ἐπισκέπτριες ἀδελφὲς καὶ τὸ ὄνομα τῆς Βάντιγκαμ τοῦ ἦταν ἄγνωστο, ἐνήργησε νεκροψία. Διαπίστωσε ἔτσι τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ θύματος καὶ σὲ λίγο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔρευνα στὰ νοσοκομεῖα, ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε καὶ συνέλαβε τὴν Βάντιγκαμ, ποὺ στὴν ἀνάκρισι ὡμολόγησε καὶ ὅλα τὰ προηγούμενα ἐγκλήματά της.

Ἕνα ἄλλο φοβερὸ ἔγκλημα ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸ... κάπνισμα: Μιὰ μέρα πῆγαν στὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ Γιάρδ, μερικοὺς ὑπέπτους ὡς κακοποιοὺς καὶ τοὺς ἀνέκριναν γιὰ διάφορες ὑποθέσεις. Στὸ τέλος στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς εἶχαν μείνει τρεῖς ἀστυνομικοὶ κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπὸ ἀνάκρισιν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κάπνιζαν καὶ ἡ αἴθουσα εἶχε γεμίσει καπνό. Ὁ κρατούμενος, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ κάπνισῃ καὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Ἔβγαλε μιὰ ταμπακέρα μὲ καπνὸ καὶ σιγαρόχαρτο κι' ἔστρωσε ἕνα τσιγάρο. Οἱ ἀστυνομικοὶ κυττάνθηκαν τότε περίεργα μεταξύ τους καὶ ξεφώνισαν μ' ἕνα στόμα γεμάτοι ἔκπληξι:

— Ὁ δολοφόνος τοῦ κοριτσιοῦ!

Τὸ τσιγάρο ἔπεσε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κρατουμένου. Χλώμιασε καὶ ἀναγκάσθηκε σὲ λίγο νὰ ὁμολογήση ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ σάτυρος ποὺ εἶχε κρεουργήσει ἕνα κοριτσάκι 9 ἐτῶν!

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ: Δίπλα στὸ σῶμα τοῦ κοριτσοῦ εἶχε βρεθῆ ἕνα τσιγάρο, ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔστριψε ὁ κρατούμενος μπροστὰ στοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ σύμπτωσι τὸ εἶχαν βρῆ καὶ τὸ εἶχαν προσέξει.

Τέλος ἀπὸ ἕνα συνηθισμένον καυγᾶ, ἀνακαλύφθηκε ἕνας στραγγαλιστὴς γυναικῶν, ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει τὸ 1942 τὸ Πικαντίλλυ, τὸ κέντρο δηλαδὴ τοῦ Λονδίνου. Σὲ τέσσερες ἑβδομάδες μέσα, τέσσερες γυναῖκες εἶχαν βρεθῆ στραγγαλισμένες κατὰ μυστηριῶδη ἐντελῶς τρόπο.

Μιὰ βραδυά, ἕνας νυκτοφύλακας ἄκουσε ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα τὸ θόρυβο ἑνὸς καυγᾶ. Ὡς ποὺ νὰ τρέξη νὰ δῆ τί συμβαίνει, ἐκεῖνοι ποὺ φιλονεικοῦσαν εἶχαν φύγει. Ἔξω ὅμως ἀπὸ τὴν πόρτα βρέθηκε μιὰ κάρτα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀεροπόρου Γκόρντον Κάμμινς, ποὺ προφανῶς τοῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη.

Ἡ ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ τὸν βρῆ γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε συμβῆ. Ὁ ἀεροπόρος, ποὺ εἶχε στὸ ἐνεργητικό του περισσότερες ἀπὸ χίλιες ὧρες πτήσεως καὶ θαυμαζόταν ὡς ἥρως, τοὺς ἐξήγησε ὅτι φιλονείκησε μὲ μιὰ φίλη του, γιατὶ τοῦ ζητοῦσε χρήματα.

Ἡ ἀστυνομία ἀρκέσθηκε στὶς ἐξηγήσεις του, ἕνας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκρὴντ, ποὺ ἐρευνήτηκε, ἐξέτασε σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Κάμμινς καὶ διαπίστωσε ὅτι εἶχε τὴ φήμη τοῦ Δὸν Ζουάν. «Μήπως, ἄραγε εἶνε αὐτὸς ὁ μυστηριώδης στραγγαλιστής;» σκέφθηκε.

Τὸ μυαλό του δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέση αὐτό, γιατὶ ὁ Κάμμινς ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ ἐθεωρεῖτο, ἥσυχος ἄνθρωπος. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως ἐπέμεινε. Ἐπισκέφθηκε τὸν Κάμμινς καὶ τὸν ρώτησε ποῦ ἦταν τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχε γίνει στὸ Πικαντίλλυ ἕνας στραγγαλισμός.

Ὁ Κάμμινς, τοῦ ἔδειξε μιὰ διαταγή, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία εἶχε πάει γιὰ ὑπηρεσία σὲ μέρος, ποὺ ἀπεῖχε μίλλια ὁλόκληρα ἀπὸ τὸ Πικαντίλλυ. Ὁ Γκρὴντ πῆρε τὴ διαταγή, τὴν ἐξέτασε μὲ ὑπερωδεῖς ἀκτῖνες καὶ διαπίστωσε ὅτι ἦταν πλαστή!

Κι' ὁ Κάμμινς ἀναγκάσθηκε τότε νὰ ὁμολογήση τὰ ἐγκλήματά του.

Στὸ τέλος μάλιστα ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχε διπλὴ προσωπικότητα: καλοῦ καὶ σκληροῦ σαδιστοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ζοῦσε μιὰ διπλὴ ζωή: Τοῦ τιμίου ἀεροπόρου τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα, τοῦ στραγγαλιστοῦ τῶν γυναικῶν μὲ τὶς ὁποῖες συνδεόταν. Ἂν δὲν γινόταν δηλαδὴ ὁ καυγᾶς ἢ ἂν δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει ὁ νυκτοφύλακας, κανεὶς δὲ θὰ τὸν ὑποψιαζόταν καὶ ὁ Κάμμινς θὰ συνέχιζε τὴν ἐγκληματική του δράσι.

«Θὰ μποροῦσε, καταλήγει ὁ Χόσκινς, νὰ ἀναφέρη κανεὶς κι' ἄλλες πολλὲς παρόμοιες περιπτώσεις, ποὺ ὅλες ἀποδεικνύουν ὅτι κανένα ἔγκλημα δὲν εἶνε τόσο «τέλειο» ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀνακαλυφθῆ. Πάντα ὑπάρχει κάτι ποὺ ὁ δράστης ξεχνᾶ καὶ ποὺ τὸν προδίδει, ἐφόσον ὁ ἀστυνομικὸς ἐνεργεῖ καὶ ἐχνηλατεῖ μὲ προσοχὴ καὶ εὐσυνειδησία.

ΑΜΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΑΘΛΗΤΩΝ

Ἡ Ἰζούς Ντὰν καὶ ὁ Δὸν Χάρρις μενιώδεις ποδηλατιστὲς καὶ οἱ δύο καὶ νικητὲς σὲ πολλοὺς ἀγῶνες, ἐμνηστεύθησαν τελευταῖα. Τὸ εἰδύλλιό τους ἄρχισε στὸ ποδηλατοδρόμιο, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα θριαμβευτικὸ ἀγῶνα τοῦ Δὸν Χάρρις, μὲ τὴν προσφορὰ ἑκ μέρους τῆς Τζούς μιᾶς ωραίας ἀνθοδέσμης. Στὸ ποδηλατοδρόμιο ἐπίσης θὰ γίνουν καὶ οἱ γάμοι τους σύμφωνα μὲ τὴν... ἀθλητικὴ ἐπιθυμία τους. Ἀλλὰ ἡ Τζούς προπονεῖται τώρα γιὰ νὰ καταρρίψη τὸ ρεκὸρ τοῦ συζύγου της καὶ ὅπως ἐδήλωσε δὲν θὰ πουντρευτῆ τὸν Χάρρις, ἂν δὲν τὸ κατορθώση...

Ἡ «ΜΙΣ ΣΙΝΕΜΑ»

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἔγινε στὸ Παρίσι ἕνας καλλιτεχνικὸς διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς Σινεμᾶ». Σ' αὐτὸν ἔλαβαν μέρος περισσότερες ἀπὸ 30 καλλονές τὸν ἐπιδοξο δὲ τίτλο κέρδισε ἡ νεαρὴ Παριζιάνα Ζανὶν Βαρνέ ποὺ ἐξασφάλισε ἔτσι ἕνα ταξίδι δωρεὰν στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ χαριτωμένη Ζανὶν ποὺ φωτίζεται στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὴν τσαχπινιά της, ἔχει πολλὲς ἐλπίδες ὅτι θὰ καταφέρη νὰ πετύχη στὴν πόλι τῶν «ἀστέρων» γιὰ νὰ γίνη «βεντέττα».

ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ξαναδημιουργεῖται

Ἡ πώλησις τῶν ἐρειπίων

Τὸ Βερολῖνο ἀλλάζει γοργὰ μορφή. Ἐνῶ, πρὸ ὀ μηνῶν, δὲν εἶχε παρὰ ἐρείπια, σήμερα ἡ ἀνοικοδόμησί του προχωρεῖ μὲ τεράστια βήματα (τουλάχιστον στὶς πλούσιες συνοικίες). Εἶνε ἴσως ἡ μόνη πόλις τοῦ κόσμου, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγείλη ἕνα σπίτι ὅπως τὸ θέλει, καὶ νὰ τὸ ἔχη ἕτοιμο σὲ 4-6 μῆνες.

Πράγματι, ἀρκεῖ μόνο νὰ διαλέξη ἕνα ἐρειπωμένο κτίριο, στὴν θέσι ποὺ τοῦ ἀρέσει, νὰ φτιάξη τὰ σχέδια τῆς νέας οἰκοδομῆς καὶ ν' ἀποταθῆ στὸ Γραφεῖο Ἀνοικοδομήσεως τοῦ Βερολίνου, πληρώνοντας ἕνα ἀνάλογο ποσόν. Τοῦ παραχωρεῖται τότε ἡ ἰδιοκτησία τοῦ ἐρειπίου ἐκείνου, καθὼς καὶ τὰ οἰκοδομικὰ ὑλικὰ κι' οἱ ἐργάτες ποὺ χρειάζονται.

Ἔτσι λοιπόν, μεγάλα τμήματα τῆς πόλεως, ἐρειπωμένα ὡς χθὲς ἀκόμη, ἔχουν γεμίσει τώρα ἀπὸ «γιαπιά». Τὰ ὑλικὰ μεταφέρονται μὲ ντεκοβίλ, ποὺ κλείνουν τοὺς δρόμους καὶ μεταβάλλουν μιὰ περιοδεία μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴν πόλι, σὲ... δρόμο μετ' ἐμποδίων!

Οἱ ἐργάτες ποὺ χτίζουν τὰ νέα σπίτια, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.... γυναῖκες: κατάδικοι Ναζίστριες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπ' τὸ 1945 γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν ἐρειπίων, ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἐλεύθερες ἐργάτριες ποὺ κάνουν τὴ δουλειὰ αὐτὴ γιὰ νὰ πάρουν πράσθετο δελτίο τροφίμων. Οἱ ἄντρες ἀναλαμβάνουν κυρίως ἐργασίες ποὺ ἀπαιτοῦν εἰδικὲς γνώσεις.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς μὲ τὰ παντελόνια καὶ τὶς σκούφιες ποὺ φοροῦν φτάνουν τὶς 50.000 περίπου. Ὁ σεβαστὸς ἀριθμός τους κι' ἡ ἀφθονία τῶν ὑλικῶν ἀπ' τὰ ἐρείπια ἐξηγεῖ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία χτίσθηκαν πολυάριθμα μοντέρνα σπίτια στὴν ἀριστοκρατικὴ λεωφόρο Κουρφούρστενταμ, ὅπου ἁπλωνόταν πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἡ εἰκόνα τῆς καταστροφῆς.

Στὸν ἴδιο αὐτὸ δρόμο ἔχουν ἀνοίξει ἑκατοντάδες πολυτελῆ καταστήματα, ἄλλα μὲ βιτρίνες ἀπὸ «φὲρ-φορζέ», ἄλλα μὲ πατώματα ἀπὸ διαφανὲς γυαλί, μὲ μάρμαρα, μωσαϊκά, πορσελάνες. Εἶνε ρεστωράν, ἀρχαιοπωλεῖα, καταστήματα διακοσμήσεων, μπάο, ἀρωματοπωλεῖα, μοδιστράδικα, κλπ., ὅλ' αὐτὰ συγκεντρωμένα σὲ μιὰ ἀπόστασι 300 μέτρων.

Ὅσοι Βερολινέζοι ἔχουν κερδίσει λεπτά, ἀπ' τὴ μαύρη ἀγορὰ ἢ μὲ ἄλλο τρόπο, μποροῦν ν' ἀγοράσουν ὅ,τι ποθήση ἡ ψυχή τους. Ἀντιθέτως, ὅσοι φτώχυναν, πούλησαν τὰ ἀριστουργήματα τέχνης ποὺ βλέπε: κανεὶς στὰ καταστήματα πολυτελείας: πορσελάνες τοῦ Μάϊσνερ, βαυαρικὰ ποτήρια ἀπὸ σκαλιστὸ χρωματιστὸ κρύσταλλο, πολυελαίους τῆς Βενετίας, ἀσημικά, περσικὰ χαλιά, σερβίτσια τῶν Σεβρῶν, κλπ. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἄπειρες μοντέρνες «κρεασιὸν» τοῦ βερολινέζικου γούστου: χαμηλὰ τραπεζάκια ποὺ μεταβάλλονται σὲ μικρὰ μπάρ, εἴδη γραφείου ἀπὸ μάρμαρο, πολυέλαιοι ἀπὸ φὲρ-φορζέ, χαλκὸ ἢ κρύσταλλο, καράφες ζωγραφισμένες μὲ τὸ χέρι, σκαλιστὰ χάλκινα κανδηλιέρια, καλλιτεχνικὰ ἀμπαζοὺρ, ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς νέας τεχνοτροπίας, κοσμήματα, παλαιὰ βιβλία ἀπηγορευμένα ἄλλοτε ἀπ' τὸ Χίτλερ σὲ νέες ἐκδόσεις των, κλπ.

Ἕνας φοῦρνος πολυτελείας βγάζει ἄφθονα ψωμιὰ κατάλευκα, ἀπ' τὴ λεπτότερη καναδικὴ φαρίνα. Προορίζονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἀρχόντους τοῦ Βερολίνου — τοὺς μόνους ἴσως ἀπ' τοὺς ἀρχόντους τῆς Εὐρώπης, ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν τέτοια λεπτὴ δίαιτα...

Δὲν ἔπεται ὡστόσο μ' ὅλ' αὐτὰ ὅτι τὸ Βερολῖνο ξαναβρῆκε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του καὶ ξανάγινε πραγματικὴ πρωτεύουσα. Μερικὲς ἑκατοντάδες σπίτια καὶ καταστήματα εἶνε μηδὲν γιὰ μιὰ πόλι ἐκτάσεως 50 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ὁλόκληρη κατεστραμμένη.

Πάντως, ἡ προσπάθεια τῆς ἀναδημιουργίας, ποὺ ἐκδηλώνεται καθημερινῶς, καὶ μάλιστα ἐνῶ ὁ ὁρίζων φαίνεται βαρυφορτωμένος ἀπὸ σύννεφα, φανερώνει μιὰ ἀναμφισβήτητη ζωτικότητα καὶ πίστι στὸ μέλλον, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τὴν παραδεχθῆ κάθε ἀμερόληπτος ξένος παρατηρητής.

Γάλα σὲ κύβους

Ἀρχισε νὰ πωλῆται στὴν Ἀμερικὴ γάλα παγωμένο, στερεοποιημένο, σὲ σχῆμα μικρῶν κύβων. Ὅπως βεβαιώνουν οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ ἐφεύρανε ὅταν διαλυθῆ καὶ ξαναγυρισθῆ στὴ φυσικὴ του κατάστασι δύσκολα διακρίνεται ἀπ' τὸ συνηθισμένο γάλα. Ἡ κατεργασία του γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀφοῦ παστεριωθῆ συμπυκνώνεται ὡς ὅτου μείνη τὸ ἕνα τρίτον τοῦ ὄγκου του, τοποθετεῖται σ' ἕνα μηχάνημα ψύξεως γιὰ νὰ στερεοποιηθῆ, κόβεται σὲ κύβους πακετάρεται κι' ἀποθηκεύεται σὲ ψυχρὸ μέρος.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ἀρχίζει τὸ περιπετειῶδες καὶ δραματικὸ ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τοῦ περιφήμου Ἰταλοῦ συγγραφέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ὁ ἐρωτευμένος ΚΟΡΣΑΡΟΣ

Εἶναι ἡ δραματικὴ ἱστορία τοῦ ἱππότου Ντὲ Ροσμπὲλ ποὺ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐγκαταλείπει τὴν πατρίδα του καταφεύγει στὴ Νῆσο τῆς Χελώνας γίνεται φιλιππουστιέρος καὶ ὡς Μεῦσος Κουσάρος πλέον μαζὶ μὲ τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Ἀκτῆς, κηδούσει ἕνα πόλεμο μέχρι θανάτου ἐναντίον τοῦ ἀμείλικτου ἐχθροῦ του. Ναυμαχίες ἐπιδρομὲς δραματικὲς περιπέτειες μέσα σὲ περιβάλλοντα ζουγκλες μὲ ἄγριους ἀνθρωποφάγους, κι' ἕνας ἐρωτας μεγάλος ἕνα πάθος φλογερὸ ἀλλὰ μοιραῖο, κάνουν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἕνα ἀριστούργημα τοῦ εἰδους του

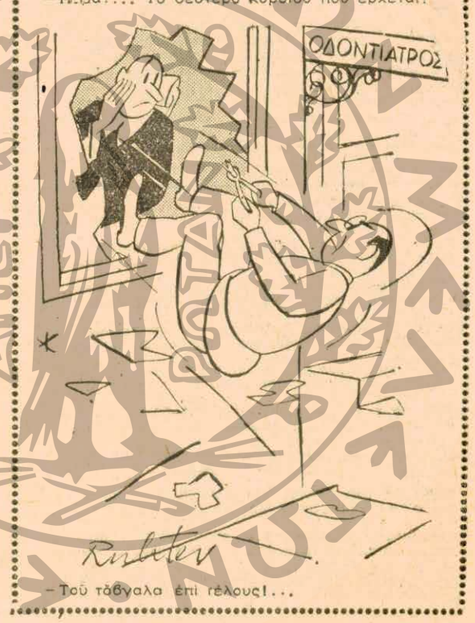

Ο... ΧΙΤΛΕΡ

— Μὰ εἶνε ἀστεῖα αὐτὰ ποὺ κάνεις, καϋμένε Πριάνδρε;!

— Μαμᾶ!... Τὸ δεύτερο κορόϊδο ποὺ ἔρχεται!

— Τοῦ τάβγαλα ἐπὶ τέλους!...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Καρναβάλι...

(Σ' ένα απόμερο συνοικιακό ταβερνάκι. Έκείνος κι' Έκείνη έχουνε πιάσει μιά γωνίτσα καί πίνοντας μιαν όκά με μιά τασεμοσαλάτα, άφουνε τά φτερά τής φαντασίας τους νά πετάξουνε πρός τά πιό μεγαλειώδη καρναβάλια τής ζωής...)

ΕΚΕΙΝΗ: Στήν ύγειά σου λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στήν ύγειά σου, άναπεψιά... (Τσουγκρίζουν όσο πιό τσυφερά γίνεται τά ποτήρια τους).

ΕΚΕΙΝΗ: Ήσύ τό καρναβάλι... Γιά φαντάσου! Περίεργο δέν σοῦ φαίνεται;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν δέν έπέμενες τό καλαντάρι, νομίζω πώς δέ θά τό πίστευα ποτέ ότι είνε καρναβάλι...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Πόσα χρόνια άπό τότε πού τά γιορτάσαμε γιά τελευταία φορά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχτώ;... Δέκα;... Καί σ' όλο αύτό τό διάστημα πού άκολούθησε, λές καί μιά έπίμονη κακία ένός άόρατου δαίμονα βάλθηκε νά σβύση καί τό τελευταίο ίχνος γαμόνελου άπό τά χείλια τών άνθρώπων έδώ τής γής... Τό Καρναβάλι, σάν όλες τίς άφορμές τής χαράς θάφτηκε κι' αύτό κάτω άπό τούς όγκους τών πτωμάτων, κι' οί όσφυκτικές τού, οί σφυίγτορες του, τά τραγούδια του πνιγήκανε μέσα στίς δυσδιακρίτες βοές τών κανονιών καί στίς οίμωγές τών πληγωμένων!... Ό πιεστικός έδγαλε άναγκαστικά τήν άμείλιχτη στολή του καί φόρεσε τό γιακί, κι' άπάνω στά γιόνια τών βουνών άνέλαμψε τό αίμα νά σχεπάση σέ στάγνες τά κόκκινα κουφετί τού θανάτου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Φρίκη! Κι' ήτανε τόσο όμορφο τό Καναβάλι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήταν, όπως σοῦ είπα καί πρίν, μιά άφορμή χαράς... Ό άνθρωπος, κουρασμένος άπ' όλου τού ύπόλοιπου χρόνου τά βάσανα, τσακισμένος άπό τίς σκέψεις, τίς φροντίδες, τά πονοκεφαλιάσματα, άποφάσιζε τότε μιά φορά τό χρόνο, γιά τρείς σύντομες βδομάδες — είκοσιμία μέρες όλες-όλες!... — νά πετάξη τή μάσκα τής άνέλαστης αύστηρότητος τής συνεφιασμένης συλλογής, νά φορέση τήν πιό γελοία χαρτονένια μουτσούνα, μέ τήν πιό άστεία μύτη, καί νά βγή στό δρόμο γιά νά κοροϊδέψη καί γιά νά τόν κοροϊδέψουν!... Αύτό συνέβαινε, γενικά, σ' όλους καί σ' όλες: Ό πλούσιος φρεσκάριζε τό φράκο του γιά νά διευθυνθή καλοσιδερωμένος κι' άστροφτερός στίς κουστάλλινες σάλες τών χορών τής άριστοκρατίας, κι' ό φουκαράς δμως τής γειτονιάς νοίκιαζε κι' αύτός ένα ντόμινο, ή πολλές φορές έβαζε τό σακκάκι του άνάποδα μέ τή φόδρα άπ' έξω, κατέβαζε φαβορίτες μέ καμμένο φελλό στά μάγουλά του, ποσόθετε μεγάλα μουστάκια άπό τζίβα κάτω άπό τή μύτη του, κι' έβγαινε στούς δρόμους άμέτρητος κι' εύτυχισμένος... Τήν εύτυχία του — νά πολλές φορές μιά άπλή λέξη ποὖμοιαζε σάν άκαταλαβίστικο έπιφώνημα: «Λούα!..» Ή κυρία πάλι μέ τά πολλά λεφτά πουντράριζε τά μαλλιά της καί στολιζότανε μέ τά κοινόλινα τής μασκαρίστρας τοῦ καιροῦ τών Λουδοβίκων, κι' ή μοδιστρούλα δμως τής φτωχογειτονιάς κάπως τά βόλευε κι' αύτή — μ' ένα μαῦρο κοντό φουστανάκι, μιά κόκκινη ποδίτσα άπό πάνω, κι' ένα δανεικό ζευγάρι μαῦρες μεταξωτές κάλτσες, γινότανε πρόχειρα ζιγκολέτ, καί τσαβδούσε γιά τά φτηνά νυχτερινά μαγαζιά, όπου ήταν άδύνατο νά μή συναντήση έναν άπάχη στά μέτρα της, γιά νά χορέψη μαζί του, άγκαλιασμένη πολύ σφιχτά, ένα χορό... Τό Καρναβάλι ήτανε πάντα μιά έποχή ξενοιασιάς: Άπό τή Νίκαια, πού ξεθεωνότανε μέ τίς παρελάσεις τών άποκοπάτικων άρμάτων μέσα στή βοογή τών λουλουδιών, ώς τά Πετράλωνα, ό κόσμος όλος γλεντοῦσε, ή προσπαθοῦσε νά τό οἴξη έξω... Δέν ήταν άνάγκη νάνης πολλά λεφτά, γιά νά γλεντήσης τό Καναβάλι. Καί μέ λίνα, καί μέ τ' ποτε άκόμα, πλεύριζες μιά γνωστή σου πασέα σέ μιά φτωνοταβερνίτσα μέ τά βαρέλια της δεμένα μέ σεοπαντίνες κι' έκεῖ, γνωστός κι' φίλος κι' άδερφός άνάμεσα στούς άγνώστους έβλεπες τή μύτα σου νά ξετυλίνεται σά στιγμή καί τά ξημέρωμα σ' εὕρισκε έλεεινά μεθυσμένο κι' εὐτυχισμένο σέ κάποιο ρεζέρβ... Βέβαια, δέ λέω σ' όλες τίς έποχές σ' όλους τούς καιρούς ήταν κακοτυχίες καί γκρουσουζιές γιά νά χαλάσουνε τό καναβάλι... Νομίζω δμως ότι πρώτη φορά στήν ίστορία τοῦ κόσμου παρουσιάζεται μιά τόση μεγάλη έποχή — δέκα χρόνια!... — πού νάμενε τό Καρναβάλι — τό σύμβολο τής χαράς... — σέ μόνιμο διωγμό...

ΕΚΕΙΝΗ: (ρουφάει λίγο κρασί. Ύστερα): Κάθε χρόνο λέγαμε: Άντε καί τοῦ χρόνου θά γλεντήσουμε πιά!... Τοῦ χρόνου!... Κι' άπό χρόνο σέ χρόνο, ή χαρά άναβάλλεται, φεύγει μπροστά μας κυνηγημένη άπό τήν κακομοιριά τής έποχῆς μας καί κοντεύουμε νά ξενάσουμε τό μυστικό τοῦ γέλιου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άδειάζει τό τελευταίο κρασί τής μισής στό ποτήρι του): Άς μάς φέρη άλλη μισή... Ίσως τότε νά δοῦμε τά πράματα άλλοιώς: Ίσως άγκαλιάση τίς διψασμένες χαρούμενες σου τό μετάξι τής στολής της Κολομπίνας ίσως κι' έμένα νά νύφω άπό τό λαιμό μου, ξεφυτρώση ό κολλαϊσμένος νιακᾶς τοῦ Πιερρότου άπό άσπρο ταφλατάν!... (Τό γκαρσόνι φέρνει άλλη μισή. Έκείνος γεμίζει τά ποτήρια): Έλα, στήν ύγειά σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ τσυφερό παράπονο): Στήν ύγειά σου, άγαπημένε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μισοζαλισμένος): Κύτταξε τή ζωή μέσα άπό τό γυαλί ένός ποτηριοῦ γεμισμένου μέ οἰνόπνευμα... Πρόσταξε! Ή ζωή είνε δική σου, όλα σοῦ άνήκουν!... Ένεις μπροστά σου έναν ταπεινό σκλάβο γιά τίς πιό τρελλές σου έπιθυμίες!... Είνε Καρναβάλι, όλα γύρω μας γελᾶνε... Τόσοι χαρούμενοι κρότοι μᾶς ξεκουφαίνουν... Είμαι σκλάβος τής ματιᾶς σου καί τής άγάπης μου γιά σένα. Τί θές:... Μονόπετρα, ζαφείρια, μαργαριτάρια;...

ΕΚΕΙΝΗ (πούγει πιά λιγώτερο): Άς μᾶς φέρη άκόμα μιά ταραμοσαλάτα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιητικά δίστιχα

Όποιος μοῦ πῆ νά σ' άρνηθῶ, έκείνος εἶν' έχθρός μου,
μέ τό μαχαίρι τόν βαρῶ κι' ἂς είνε κι' άδελφός μου!

Πόσες πίκρες καί βάσανα δέν έχω περασμένα
χρυσομενη δέν βρίσκεται ήμέρα καί γιά μένα.

Όποιος μέ αἷμα τῆς καρδιᾶς μιά ζωγραφιά τελειώση
τήν κάνει ώμορφη πολύ καί δέν μπορεῖ νά λυώση.

Νάταν ή θάλασσα γυαλί, νά κύλαε τό λεμόνι
νέστελνα τῆς άγάπης μου ένα χρυσό κυδώνι.

Νάτεν τό στῆθος μου γυαλί, νά βλέπης τήν καρδιά μου,
νά δῆς πῶς έχουνε καῆ μέσα τά σωθικά μου.

Νέξερα ή άγάπη μου ποῦνε κεί δέν διαβαίνει
σέ ρόδα ή σέ τριαντάφυλλα εἶν' άποκοιμισμένη...

Νάμουν πουλί νά πέταγα, νάμουνα χελιδόνι
νάρχόμουνα νά σ' εὕρισκα νά μοῦ περνοῦν οἱ πόνοι.

Νάμουνα στή ζακέτα σου κουμπί μαλαματένιο
νά φίλαγα τό στῆθος σου τό μαργαριταρένιο.

Νάμουνα πετροκάθουρας στήν πέτρα όπου πλύνεις
νά σούπιανα τό πόδι σου νά δῶ τ' ήθελε γίνεις.

Ένῶ γιά τήν άγάπη σου καί γιά τήν ὠμορφιά σου
θέ νά βαφτίσω ένα παιδί νά βγέλω τ' όνομά σου.

ΘΑ ΚΗΡΥΞΟΥΝ άπεργία πείνης

... Άν δέν έλευθερωθῆ μιά πατροκτόνος

Οἱ κάτοικοι δυό ἰταλικῶν χωριῶν, τοῦ Κουαρανδιάλλε καί τῆς Κατάνκα, στήν Καλαβρία (4500 ἄνθρωποι) άπειλοῦν, ότι θά κηρύξουν άπεργία πείνης, ἂν δέν άποφυλακισθῆ μία πατροκτόνος, ἡ Κιαρα να Σεστίτο, μέχρι τῆς 15ης Μαρτ.ου.

Ἡ Κιαρίνα, ἡλικίας σήμερα 17 ἐτῶν, ἦταν ἡ πρωτότοκος κόρη ἑνός καβουνιάρη, ὀνόματι Λουΐτζι Σεστίτο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε τή φήμη τέρατος. Μεθοῦσε άδιάκοπα καί ξυλοκοποῦσε ἄγρια τή γυναίκα καί τά τέσσερα παιδιά του.

Ἀλλ' άπό κάμποσον καιρό εἶχε ἀρχίσει νά δείχνεται τουφεκὸς άπέναντι τής Κιαρίνα.

Τόν περασμένο Αὔγουστο, ὁ Λουΐτζι ἐπρόκειτο νά πάη γι' άρκετές ἡμέρες στό δάσος γιά νά κόψη ξύλα.

— Θά ἔρθη μαζί μου καί ἡ Κιαρίνα, εἶπε στή γυναίκα του, Γιατί μπορεῖ νά μεθύσω κανένα βράδυ...

Ἡ Κιαρίνα ἀναγκάσθηκε ν' ἀκολουθήση τόν πατέρα της.

Ἀλλά τό πρῶτο βράδυ κιόλας, ὁ ἄθλιος ἐπετέθη ἐναντίον τῆς κόρης του καί τήν ἐβίασε.

Οἱ ἐπιθέσεις αὐτές συνεχίσθηκαν καί τά ἑπόμενα βράδυα. Ἡ δυστυχισμένη κόρη δέν ἤξερε τί ἔπρεπε νά κάμη. Γιατί δέν ὑπῆρχε κανείς όλόγυρα, γιά νά ζητήση βοήθεια. Ἀπό τ' ἄλλο μέρος ὁ πατέρας της τήν ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν ἔλεγε τίποτε, θά τήν σκότωνε.

Ἔτσι πέρασαν μερικές βδομάδες. Ὁ Λουΐτζι καί ἡ Κιαρίνα γύρισαν τέλος στό σπίτι. Ἡ νέα ἦταν πιό ἤσυχη τώρα. Γιατί φανταζόταν ὅτι ὁ πατέρας της δέν θά τολμοῦσε νά τήν κακομεταχειρισθῆ πλέον.

Τήν 1η τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὁ Λουΐτζι Σεστίτο ἔφυγε πολύ πρωί άπό τό σπίτι του καί γύρισε κατά τά μεσάνυχτα τύφλα στό μεθύσι.

Ἡ γυναίκα του καί τά παιδιά του κοιμόνταν μέσα στήν κουζίνα κοντά στό ἀναμμένο τζάκι.

Ὁ Λουΐτζι σίγησε τότε σάν τό ἄγριο θηρίο πάνω τους καί ἄρχισε νά τούς γτυπάη ἀλύπητα. Ὁ σκοπός του ἦταν ν' ἀναγκάση τή γυναίκα καί τά παιδιά του νά φύγουν άπό τό δωμάτιο γιά νά μείνη μόνος μέ τήν Κιαρίνα.

Πραγματικά, ἡ γυναίκα τοῦ Λουΐτζι πῆρε τά τρία μικρότερα παιδιά της καί ἄρχισαν νά τρέχουν στούς δρόμους. Στό τέλος, μή ἐξέροντας πού νά πάνε κατέφυγαν στήν ἐκκλησία.

Ἡ Κιαρίνα ἔφτασε κι' αὐτή σέ λίγο ἐκεῖ καί ὅλοι μαζί γονάτισαν μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας καί ἄρχισαν νά προσεύχωνται.

Ἡ νέα πῆρε κατόπιν παράμερα τή μητέρα της καί τῆς ἐξομολογήθηκε τά πάντα.

— Ρίχθηκε καί πάλι πάνω μου ποιν άπό λίγη ὥρα, τῆς εἶπε. Ἀλλ' ἡ κατάσταση αὐτή δέν μπορούσε πιά νά ἐξακολουθήση. Τόν σκότωσα!

Πραγματικά, ἡ Κιαρίνα γιά νά γλυτώση άπό τίς κτηνώδεις ἐπιθέσεις τοῦ πατέρα της ἄρπαξε ἕνα τσεκούρι καί σέ μιά στιγμή τόν γτύπησε μ' αὐτό στό κεφάλι.

Ὁ ἄθλιος πατέρας κυλίσθηκε κάτω νεκρός.

Ἡ Κιαρίνα, ὅπως ἦταν φυσικό, συνελήφθη καί πρόκειται τώρα νά δικασθῆ. Ἀλλ', οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀξιοῦν τήν ἄμεση ἀπόλυσή της. Κάθε νέα, παρατηροῦν, θά ἔκανε τό ἴδιο ἂν βρισκόταν στή θέση τῆς Κιαρίνας.

Ταυτόχρονα, πολλοί νέοι ἀπό τά νεοτονικά νησιά ζήτησαν νά τήν παντρευτοῦν.

Τό ἰταλικό Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης δέν ἀποφάσισε ἀκόμη σχετικά μ' αὐτή τήν ὑπόθεση.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Καταργείται το κρεββατωμα!

Τὰ θαυματουργὰ ἀποτελέσματα τῆς κινήσεως στὶς ἀρρώστειες

Κατὰ τὴν πατροπαράδοτη ἰατρικὴ θεωρία, ὁ ἀρρωστος ἢ ὁ ἐγχειριζόμενος ἔπρεπε νὰ μείνη ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἢ βδομάδες στὸ κρεββάτι, ὡς ὅτου νὰ γίνη τελεως καλά. Τώρα λοιπὸν οἱ χειρούργοι συνιστοῦν ἀπεναντίας στοὺς πελάτες των νὰ σηκωθοῦν τὸ ταχύτερον ἀπ' τὸ κρεββάτι, νὰ κινηθοῦν, νὰ περπατήσουν. Τοὺς διαβεβαιώνουν δὲ ὅτι δὲν θὰ σβανθοῦν παρὰ μόνο μιὰ ἐλαφρὰ ζάλη, ὅτι θὰ τοὺς λείψη ἔτσι ἡ ναυτία τους καὶ κάθε ἄλλη ἐνόχλησις κι' ὅτι ἡ πληγή τους θὰ κλείση γενικορώτερα.

Τί γίνεται, ὅταν μένη κανεὶς στὸ κρεββάτι ἐπὶ ἑβδομάδες, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι; Τὸ αἷμα του κυκλοφορεῖ πιὸ ἀργά, κι' ἔτσι ἀντιμετωπίζει τὸ σοβαρὸ κ νδυνο τῆς θραμβώσεως. Ἀναπνέει λιγώτερο βαθιά, κι' ἐπομένως διευκολύνει τὴν ἀνάπτυξι μικροβ ων μέσα στοὺς πνεύμονες, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν πνευμονία. Τὸ πεπτικὸ του σύστημα λειτουργεῖ ἐλαττωματικά. Οἱ μῦς ἀδυνατίζουν καὶ γίνονται χαλαροί. Κι' ἐφ' ὅσον ἐπιβραδύνονται ὅλες οἱ λειτουργίες τοῦ σώματος, ἀργεῖ πιὸ πολὺ κι' ἡ ἐπούλωσις τῆς πληγῆς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε φτιαγμένος ἀπ' τὴ Φύσι γιὰ συνεχῆ δράσι καὶ κίνησι. Ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο κουνιόμαστε ἀσυνείθητα, γιὰ νὰ ξεκουράζεται τὸ σῶμα μας. Εἶνε ἁπλοῦστατη λογικὴ λοιπὸν ἡ νέα ἰατρικὴ μέθοδος, ποὺ καταργεῖ τὸ κρεββάτωμα.

Ὅσοι ἐγχειρισθέντες τὴν ἐφήμοσαν, ἐβεβαίωσαν ὅτι δὲν τοὺς πονοῦσε ἡ πληγὴ ἀπ' τὶς κινήσεις, ὅπως εἶχαν φοβηθῆ στὴν ἀρχή. Ἀλλωστε, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι γίνεται διπλασ α κατανάλωσις ἐνέσεων μορφίνης γιὰ ὅσους κάθονται στὸ κρεββάτι, παρὰ γι' αὐτοὺς ποὺ σηκώνονται γρήγορα.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸ νέο σύστημα, ταρατηρεῖται πολὺ σπανιώτερα ὑποστοφὴ τῆς παθήσεως. Αὐτὸ διαπιστώθηκε ἰδ ως σὲ περιπτώσεις κήρ ς, ποὺ ἔχει τάσεις νὰ ξανασεμφανίζεται ὅσο ἐπιμελημένα κι' ἂν ἔγινε ἡ ἐγχείρησις. Ἡ τάσις λοιπὸν αὐτὴ εἶνε μεγαλύτερη, ὅταν ὁ ἐγχειριζόμενος μείνη στὸ κρεββάτι.

Σημειωτέον ὅτι ἡ πρώτη σχετικὴ παρατήρησις εἶχε γίνει πρὸ 100 ἐτ ῶν, στὴ Βοστώνη, πάνω σ' ἕναν ἄτρα τον ποὺ εἶχε ἐγχειρισθῆ γιὰ κήλη καὶ ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ σηκωθῆ ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, γιατὶ τὸ νοσοκομεῖο ἔπασε φωτιά. Οἱ γιατροὶ περ'μεναν ὅτι θὰ πέθαινε, κι' ἔτριβαν τὰ μάτια τους ὅταν τὸν ξαναείδαν σὲ λίγες μέρες ζωντανὸ καὶ ὑγιέστατο! Τὸ ἀπέδωσαν τότε σὲ σκανδαλώδη εὐτυχία τῆς τύχης.

Μιὰ ἀνάλογη λοιπὸν περίπτωσις σημειώθηκε τὸ 1938, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ντπτρόϊτ, μὲ κάποιο πεισματάρη ἄρρωστο, ποὺ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἔπειτα ἀπὸ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, καὶ ἀπαίτησε νὰ γυρίση μόνος του στὸ σπίτι του. Ἀφοῦ οἱ γιατροὶ κοπίασαν νὰ τὸν μεταπείσουν, τὸν ἔβαλαν νὰ ὑπογράψη μιὰ δήλωσι ὅτι ἦσαν ἀνεύθυνοι γιὰ ὅ,τι θὰ συνέβαινε. Ἀλλὰ... δὲν τοῦ συνέβη ἀπολύτως τ.ποτε! Τὴν τρίτη μέρα κι' ὅλας, ἐργαζόταν στὸν κῆπο του...

Οἱ γιατροὶ δοκίμασαν τότε τὴν ἴδια μέθοδο καὶ σὲ ἄλλους ἐγχειρισθέντας. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοὺς κατέπληξαν. Προπάντων δὲ ἡ μέθοδος αὐτὴ καθιερώθηκε στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ὅταν ἡ ἀνάγκη ἐπέβαλλε ν' ἀδειάσουν γρήγορα τὰ κρεββάτια τῶν χειρουργείων.

Σήμερα, οἱ Ἀμερικανοὶ χειροῦργοι συνιστοῦν σ' ὅσουν κάνουν ἐγχείρησι σκωληκοειδ τιδος, κήλης, ἢ στὴ χοληδόχο κύστι ἢ στὴ μήτρα, νὰ σηκώνωνται καὶ νὰ περπατοῦν μετὰ 3 - 4 ὧρες. Γίνονται ἔτσι γρηγορώτερα καλά, χωρὶς ἐπιπλοκές, κι' ἡ γενικὴ τους κατάστασις καλλιτερεύει κατὰ 100 %.

Τὸ ἴδιο σύστημα ἐφαρμόζεται καὶ στὰ μαιευτήρηρια, μετὰ τὸν τοκετό. Ἡ λεχὼνα σηκώνεται ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι. Καί, τὴν τετάρτη ἡμέρα, γυρίζει στὸ σπίτι της.

Ἐπίσης σὲ διάφορες χρόνιες ἀρρώστειες ὠφελεῖ ἡ νέα μέθοδος, ὅπως π. χ. στὶς καρδιακὲς παθήσεις. Περιπτώσεις ἀρθ τιδος καὶ ἀσθενειῶν τῶν ὀστῶν θεραπεύονται πολὺ καλλίτερα μὲ τὴν κ νησι, παρὰ μὲ τὰ μποστούνια καὶ τὸ γύψο. Ἀκόμη καὶ σὲ μολυσματικὲς ἀρρώστειες μὲ πυρετό, πολλοὶ γιατροὶ συνιστοῦν ν' ἀποφεύγεται τὸ κρεββάτι.

Ἐξαίρεσις γίνεται μόνον ὅταν ὑπάρχη μετὰ τὴν ἐγχείρησι ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἢ ὅταν οἱ τομὲς εἶνε πολὺ μεγάλες, ἢ ὅταν τὸ ράψιμο ἔχη γίνει μὲ ἀσυνήθιστο τρόπο. Ἐξ ἄλλου, συνιστᾶται ἡ παραμονὴ στὸ κρεββάτι σὲ περιπτώσεις περιτονίτιδος, αἱμορραγίας, σοβαρὰς ἀναιμίας, πνευμον ας, κλπ., καὶ πόλι ὅμως μόνον ὡς ποὺ νὰ περάση ἡ αἰτία τῆς παθήσεως.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνετε, ἂν τύχη καὶ βρεθῆτε σ' ἕνα κρεββάτι νοσοκομείου; "Οχι νὰ κλαῖτε καὶ ν' ἀπελπίζεσθε, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιῆστε τὸ νεῦρα, τοὺς μῦς καὶ τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα σας μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ ξαναβρῆτε γρήγορα τὴν ὑγε α σας.

Πρὶν ἀκόμη σᾶς ἐπιτραπῆ νὰ σηκωθῆτε, μπορεῖτε ν' ἀρχ'σετε μερικὲς κινήσεις, μὲ δική σας πρωτοβουλ'α. Μπορεῖτε π. χ. νὰ ἀνοιγοκλείσετε τὰ δάχτυλα τῶν ποδ ῶν σας, νὰ σφ ξετε καὶ νὰ ξεσφ ξετε τὶς γροθιές σας, νὰ λυγίσετε καὶ νὰ τεντώσετε τὰ πόδια, νὰ γυρίστε ζωντὰ τὸ κεφάλι σας δεξιὰ κι' ἀριστερά.

"Αν ἔχετε συνέλθει μόλις ἀπ' τὴ νάρκωσι, ἀναπνεύσετε ὅσο βαθύτερα μπορεῖτε. Πάρετε ὁ βαθειὲς κι' ἀργὲς ἀναπνοὲς κάθε μισὴ ὥρα, γιὰ ν' ἐρ σθοῦν καλὰ οἱ πνεύμονές σας. Ἔπειτα ε σπνεύσετε βαθιὰ καὶ βήξετε κατὰ τὴν ἐκπνοή. Ὁ δυνατὸς βῆχας βοηθεῖ νὰ καθαρίσουν τελείως οἱ πτυχὲς τοῦ βλεννογόνου τῶν πνευμόνων.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ σηκωθῆτε, εἶνε φρόνιμο νὰ βρ σκεται κάποιος κοντά σας, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Γενικῶς, μὴν τὸ παρακάνετε στὴν ἀρχή. Προτιμώτερο νὰ μείνετε ἀνάσκελα, κάνοντας διάφορες ἀσκήσεις σ' αὐτὴ τὴ στάσι, κινῶντας τὰ πόδια σὰν νὰ περιστρέφετε πεντάλ ποδηλάτου, κλπ., παρὰ νὰ γυρίζετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὡς ὅτου ἐξαντληθῆτε.

Ζ. ΣΤΗΛ

Παράξενα δυστυχήματα

Ζῶα ποὺ πυροβολοῦν καὶ ψάρια ποὺ φτερνίζονται

Ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε τὰ πιὸ παράξενα δυστυχήματα μποροῦν νὰ συμβοῦν στὸν κόσμο καὶ μάλιστα ἐκεῖ ποὺ κανεὶς δὲν τὰ περιμένει. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀποδεικνύει μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκανε τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλ ο Ἀσφαλειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀκοῦστε λιπὸν μερικά, ποὺ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τῆς φαντασίας κι' ὅμως εἶνε ἀληθινά.

Ἡ Μαργαρ.τα Στράντιγκ, καθὼς περπατοῦσε σ' ἕνα πεζοδρόμιο τῆς Φιλαδελφείας, ἔνοιωσε ξαφνικὰ πίσω της δυὸ κυρ ες νὰ τὴ χτυποῦν μὲ τὶς τσάντες της στὸ κεφάλι. Στὶς διαμαρτυρίες της, ἀπάντησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὶς εὐγνωμονῆ γιατὶ τὴν ἔσωσαν ἀπό... πυροκαϊά! Ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο ποὺ εἶναν πετάξει ἀπὸ κάποιο παράθυρο εἶχε πέσει στὸ κεφάλι της καὶ τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀρχίσει νὰ καίγωνται. Κι' ἔπρεπε νὰ τὴ χτυπήσουν ἀμέσως μὲ ὅ,τι πρόχειρο εἶχαν στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὴ σβύσουν.

Ἕνα ἄλλο ἐντελῶς ἀπρόοπτο δυστύχημα ἔγινε στὴ Βαλτ μόρη. Ἡ κ. Ρούθ Πάτερσον ἀποφάσισε νὰ κολυμπήση καὶ ναζί μὲ τὰ ροῦχα της ἄφησε στὴν παραλία καὶ ἕνα πιστόλι καὶ ἕνα ἀστυνομικὸ σκύλο, τὸν Τόμπυ, ποὺ εἶχε μαζί της. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ρούθ κολυμποῦσε, ὁ σκύλος πάτησε μὲ τὸ πόδι του τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου, ἐκεῖνο ἐκπυρσοκρότησε καὶ ἡ σφαῖρα τραυμάτισε τὴ Ρούθ στὸ χέρι διαμπερῶς.

Ὅμοιο, ἀλλὰ ὑπὸ πλέον ἐξαιρετικὲς συνθῆκες, δυστύχημα συνέβη σ' ἕνα κυνήγι στὴν Αὐστραλία. Ὁ Ἄρθουρ Κρόσμπυ, χτύπησε μὲ τὸ δίκαννό του στὰ πίσω πόδια ἕνα καγκουρό. Τὸ θήραμα τραυματισμένο ἔπεσε κάτω μὲ τὴν πλάτη. Ὁ Κρόσμπυ πῆγε νὰ τὸ πιάση καὶ γιὰ νὰ τὸ σηκώση πέρασε τὸ λαιμὸ τοῦ ζώου ἀνάμεσα στὴν κάννη καὶ τὸν ἀορτῆρα τοῦ ὅπλου του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ καγκουρὸ γύρισε καὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πισοπόδια σήκωσε τὸ λύκο ἀπὸ τὴ δεύτερη κάννη. Τὸ δίκαννο ἐκπυροσκρότησε καὶ ὁ Κρόσμπυ τραυματίσθηκε στὸ πόδι.

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως δυστύχημα ἔγινε στὸ Ὀρεγκόν. Ὁ Τζαίημς Μάνταικς Φάρεψ ἔνα μεγάλο σολωμό, τὸν ἔρριξε ἀμέσως στὸ π σω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξεκίνησε μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν δείξη στοὺς φίλους του. Καθὼς ἔτρεχε τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Τζαίημς ἄκουσε ἕνα φτάρνισμα. Γύρισε πίσω καὶ δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψάρι. Συνέχισε τὸ δρόμο του, μὰ σὲ λίγο ἄκουσε δεύτερο φτάρνισμα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶδε τὰ μάτια τοῦ ψαριοῦ νὰ τὸν κυττάζουν ἄγρια, γεμάτα αἷμα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χώθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο κι' ἕνα τζιτζίκι καὶ πῆγε καὶ κάθησε ἀκριβῶς πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ σολωμοῦ. Ἕνα τρίτο πιὸ δυνατὸ φτάρνισμα τοῦ ψαριοῦ, βρῆκε τότε στὰ μοῦτρα τὸν Τζαίημς. Ἐκεῖνος τάχασε, ἄφησε τὸ τιμόνι καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο κι' ἀνα ποδογύρισε. Ὁ Τζα ημς τραυματίσθηκε σοβαρὰ καὶ χρειάσθηκε νὰ μείνη μῆνες ὁλόκληρους στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ γίνη καλά.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικὰ ἄλλα περίεργα δυστυχήματα. Στὸ Πλύμουθ, ὁ 16ετὴς Ρόμπερτ Μάρθ, πυροβόλησε μὲ τὸ πιστόλι του ἕνα σπουργίτι, ποὺ κάθοταν πάνω σ' ἕνα βαγόνι. Ἡ σφαῖρα ὅμως ἀστόχησε καὶ βρῆκε τὸ βαγόνι, ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη ὁ Ρόμπερτ ἦταν γεμᾶτο δυναμίτιδα. Ἐπεκολούθησε τρομερὴ ἔκρηξι, ἀπὸ τὴν ὁποία, θρυμματίσθηκαν 650 τζάμ α τῶν γύρω σπιτιῶν καὶ καταστράφηκε τὸ βαγόνι ἐντελῶς.

Στὸ Σικάγο ἕνα παιδὶ 3 ἐτῶν, ὁ Ἐρνέστος Λίντεμαν, ἔπεσε ἀπὸ μιὰ γέφυρα στὸ ποτάμι. Κατὰ σύμπτωσιν τὸ σακκάκι του, πιάστηκε σ' ἕναν πάσσαλο καὶ κράτησε τὸ παιδὶ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ὡς ποὺ ἔτρεξαν μερικοὶ διαβάτες καὶ τὸ ἀνέσυραν.

Στὸ Οὐίτθροπ, ἕνα ἄλλο παιδὶ τραυματ σθηκε πρὶν..... γεννηθῆ. Μὰ ἀδέσποτη σφαῖρα τρύπησε τὴν κοιλιὰ τῆς ἐγκυμόνεννης κ. Ἄρθουρ Λάφτον καὶ τὸ παιδὶ γεννήθηκε προώρως, μὲ τὴ σφαῖρα χωμένη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μηρούς του.

Στὸ Σέλμπυβιλλ τοῦ Κεντοῦκυ, ὁ Πὴτ Μπερτ εἶχε πάει μικρὸς ἕνα ἀτύχημα: Ἐνῶ ἔσκιζε ἕνα ξύλο, πετάχθηκε στὸ μάτι του ἕνα πελεκοῦδι καὶ προκάλεσε μερικὸ καταρράκτη καὶ τύφλωσι ἀπὸ τὸ μάτι αὐτό. Πέρυσι, ὕστερα ἀπὸ 42 χρόνια, ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο ἀτύχημα. Ἐνῶ ὁ Πὴτ ἔσκιζε ξύλα, πετάχθηκε πάλι ἕνα πελεκοῦδι καὶ ξαναβρῆκε τὸ ἴδιο τυφλὸ μάτι. Ὁ καταρράκτης γιατρεύτηκε καὶ τὸ μάτι ἔγινε τελε ως καλά.

Τέλος στὴ Φιλαδέλφεια ἡ κ. Ράλφ Τζίλμορ ἐνῶ ἄκουγε τὸ ραδιόφωνο νὰ δίνη ὁδηγ ες πῶς νὰ ἀποφεύγωνται τὰ ἀτυχήματα, νευρίασε κι' ἔτρεξε νὰ τὸ κλε ση. Σκόνταψε ὅμως, ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ χέρι της. Ἔτσι πλήρωσε τὴν περιφρόνησί της πρὸς τὶς ὁδηγίες ποὺ γιὰ καλὸ τοῦ κόσμου, μετέδιδε τὸ ραδιόφωνο.

Μπέττυ Γκραίημπλ

Οἱ ἀστέρες εἶναι ΠΑΜΠΤΩΧΟΙ!

Πολλὲς φορὲς τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδά τους

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἀστρονομικὰ ποσὰ που κερδίζουν καθὲ βδομάδα οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, θὰ κατατε πολλὲς φορὲς τὴ σκεψι: Φαραγε. πόσο θὰ στοιχίζη ἡ ζωή τους καὶ τι μποροῦν νὰ ξοδέψουν ἀπὸ τὰ ποσὰ αὐτὰ ὅσο σπατάλοι κι' ἂν εἶνε!

Σ' αὐτὴν ακριβῶς τὴν ἐρώτησί σας ἐρχομαστε νὰ δώσωμε μὲ το παρακάτω ἄοθο μιὰν ἀπάντησι.

Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου κερδίζουν βέβαια πολλὰ γοήματα. σπαν ως ὅμως ὅσα τοὺς... χρειάζονται! Ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα ἕναν ἠθοποιὸ ποὺ κερδίζει 6.000 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Πρὶν ἀκόμη ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς εἰσπράξη τὰ γοήματά του, θὰ τοῦ φαλλιδισουν τὸ ὁλοστρόγγυλο ποσόν. Ὁ φόρος θὰ τοῦ πάρη τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, 40%. Ἄλλα 168 δολλάρια θὰ κατηθοῦν γιὰ τὸ Ταμεῖο Συντάξεως, τὸ Ταμεῖο Προνοίας καὶ τὴ Λέσχη τῶν ἀστέρων. Ἔτσι ὁ ἠθοποιὸς θὰ εἰσπράξη 3.432 δολλάρια. Ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ 15% θὰ πάρη ὁ ἰμπρεσσάριος τοῦ ἠθοποιοῦ. 150 δολλάρια οἱ γραμματεῖς καὶ 125 τὸ πρακτορεῖο τύπου. Τοῦ μένουν ἔτσι 2.640 δολλάρια. Ἀλλὰ πο-πει ἀκόμη νὰ πληρώση 500 τουλάχιστον δολλάρια στὶς διάφορες ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες, ποὺ ἔνε ἀσφαλισμένος, στοὺς προγυμναστάς του, στοὺς μασσέρ, στοὺς σωματοφύλακές του, στὸ ταξυδρομεῖο, στὸ δικηγόρο του, στοὺς ὑπηρέτες του, στὸ σωφέρ του.

Ἔτσι ὁ «ἀστὴρ» μας μένει μὲ 2.140 δολλάρια. Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητο. Ποιός τὸ κερδίζει μέσα σὲ μιὰ βδομάδα;

Ἔγετε δίκηο, ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀστέρος εἶνε πολυέξοδη. Ἕνας ἢ μιὰ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου πρέπει νὰ ἐμφανίζεται πάντοτε — ὅπου δήποτε — σὲ διακεκοσμένη θέσι καὶ νὰ φωνίζη ἀπὸ καταστήματα ὑπερπολυτελείας.

Ὕστερα ποέπει νὰ..., φαίνεται. Ζῆ λοιπὸν σὲ ὡραῖο καὶ μεγάλο σπίτι, στὴν πιὸ ἀριστοκρατικὴ συνοικία, ἔγει αὐτοκίνητο καὶ τούλάνιστον δυὸ ὑπηρέτες. Τὸ σπίτι του εἶνε πάντοτε πολυτελέστερο ἀπ' ὅ,τι γοειάζεται καὶ τὸ αὐτοκινητό του θὰ ἔτρεγε ἐξ ἴσου καλὰ γωὶς ἐκεῖνο τὸ ἀσημένιο καλλιτεγνικώτατο πῶμα τοῦ ψυγείου ποὺ στοιγίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Ἔργονται τώρα οἱ ἐξειδ ώσεις ποὺ στοιγίζουν κι' αὐτὲς ἀρκετά. Ὅταν μιὰ Βε.τέττα κερδ ζη 300.000 δολλάρια τὸ γρόνο, εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ δίνη στὴ Βίλλα της μεγαλοπρεπεῖς γιορτὲς ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ διατηρήση τὴ λάμψι της καὶ τὴν δημοτικότητά της. Θὰ νομίζετε βέβαια ὅτι 50.000 δολλάρια περίπου εἶνε ἀρκετὰ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτόν. Τὶς περισσότερες φορὲς ὅμως τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν καλύπτει οὔτε τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων.

Καὶ τὰ ἔξοδα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἡ φοντίδα τῶν ἀστέρων νὰ διατηροῦν πάντοτε δροσερὴ τὴν ὁμορφιά τους τοὺς κάνει γὰ καταφεύγουν στὰ διάφορα Ἰνστιτούτα Καλλονῆς. Ἡ Μπέτ τυ Γκραίημπλ, παραδείγματος νάριν, γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν της καὶ μόνον, πληρώνει κάθε μῆνα στὸν κουωαφὴ της 1.000 περίπου δολλάρια.

Ὅσον ἀφοοᾶ τὶς τουαλέττες οἱ ἄνδρες εἶνε περισσότερο πολυέξοδοι ἀπ' τὶς γυναῖκες. Κι' αὐτὸ γιατὶ στὶς τελευταῖες τὰ φορέματα τὰ δίνει τὸ στούντιο. Οἱ κύριοι ὅμως εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ φτιάνουν μόνοι τους. Ἔτσι ἕνας ἠθοποιὸς γιὰ νὰ εἶνε ἐν τάξει μὲ τὴ μόδα, δαπανᾶ ἑκατοντάδες δολλάρια κάθε βδομάδα, γιατὶ κατὰ μέσον ὅρον πρέπει νὰ ἔγη στὴ γκαντόμπα του: 4 φράκα, 5 ζακέττες 40 πλήρη κοστούμια, 12 παλτὰ 3 δυδεκάδες ζευγάρια γάντια, 20 κυλόττες τοῦ σπόρ, 40 ζεύγη παπούτσια, 50 καπέλλα καὶ 150 γραβάτες!

Καὶ μόνο τὸ νὰ συντηρῆ κανεὶς μιὰ τέτοια γκαντρομποδόμα εἶνε πολυδάπανο, γιατὶ στὸ στούντιο καὶ σ' ὡρισμένα μάλιστα ἔργα τὰ κοστούμια λερώνουν τόσο εὔκολα ὥστε ὕστερα ἀπὸ κάθε γρῆσι τους εἶνε ἀπαράγραστα γιὰ καθάρισμα.

Ὑπάρχει κι' ἕνα ἄλλο ἔξοδο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὁποίου θ' ἀπογοητεύση μερικούς: Ἐνέα φορὲς στὶς δέκα τὰ λαμπρὰ δόντια ποὺ θαυμάζετε στὴν ὀθόνη δὲν εἶνε τὰ ποαγματικά τοῦ ἠθοποιοῦ. Εἶνε εἰδικὲς κοσμες ἀπὸ πορσελάνη ποὺ ἐφαομόζονται πρόσθετα καὶ στοιγίζουν 100 δολλάρια ἡ μιά.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ τύπος ποὺ πρέπει νὰ δαμασθῆ. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτὸ ἕνας ἠθοποιὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔγγραφῆ συνδρομητὴς σὲ 10 κινηματογραφικὰ περιοδικά, τὰ καθένα τῶν ὁποίων, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνδρομὴ δημοσιεύει φωτογραφίες καὶ ἄρθρα γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἀστέρος ἀρκετὰ τὸν γρόνο ἀντὶ ἀμοιβῆς 500 δολλαοίων. Ἔτσι, ὅταν ὁ ἠθοποιὸς πλησιάση καὶ πάλιν τὸ ταμεῖο τοῦ στούντιο γιὰ τὸ νέο βδομαδιάτικο ἡ ἀμοιβή του τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἔγει σγεδὸν ἐξανεμισθῆ.

Φυσικὰ πολλοὶ καταοθώνουν νὰ ἔγουν μιὰ καλὴ κατάθεσι στὴν Τράπεζα ὄγι ὅμως τόσο σημαντική ὅσο φανταζεσθε. Ἐκεῖνοι ἢ ἐκεῖνες ποὺ ἔβαλαν κατὰ μέρος ἀρκετὰ γοήματα τὰ κέρδισαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. ἄλλοι στὶς κούρσες καὶ ἄλλοι στὸ Χρηματιστήριο.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψει του τὶς ἀνάγκες ποὺ δημιουργεῖ στοὺς ἀστέρες τὸ ἐπάγγελμά τους, παο' ὅλα τὰ κολοσσιαῖα ποσὰ ποὺ εἰσπράττουν δὲν καλυμποῦν στὸ γρυσάφι, ὅπως νομίζουμε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ

Εἶμαι ὑποχρεωμένος μὲ μεγάλη μου ἐλπίδι, νὰ πῶ μερικὰ σκληρὰ λόγια γιὰ ἕναν κλάδο τῆς καλῆς μας συμπεριφορᾶς ὅπου πολύ, μὰ πάρα πολύ, ὑστεροῦμε. Προκειται γιὰ τὴ συμπεριφορὰ μας στὸν ἔρωτα— καὶ ἀπευθύνομαι στοὺς κυρίους εἰδικῶς σὰν κύριος ποὺ εἶμαι. Μάλιστα κύριοι γιατὶ νὰ κρυβώμαστε; Ξοδεύουμε τὶς πιὸ φτηνὲς κολακείες γιὰ νὰ κατακτήσουμε μιὰ γυναίκα ποὺ μᾶς κτύπησε στὸ μάτι, εἴμαστε μεζὶ της τρυφεροὶ εἰσθηματικοί, εὐγενεῖς, γαλάντηδες, περιμένουμε πῶς καὶ πῶς νὰ τῆς πέσ τὸ μαντηλάκι γιὰ νὰ τσακιστοῦμε νὰ τὸ σηκώσουμε, τῆς φερνόμαστε μὲ λίγα λόγια σὰν νάκουμε νὰ κάνουμε μὲ ἄγγελο. Ἀλλὰ ὅ,αν ἐκείνη ἐπειδὴ κουράστηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας ἢ ἐπειδὴ βρῆκε ἕνα καλύτερό μας, ἢ ἐπειδὴ ἔτσι τῆς ἤοθε ἀδερφέ — δικαιωμά της εἶνε ἐπὶ τέλους — μᾶς δώση τὴ ὑποδήματα στὸ χέρι, ἢ ἐπειδὴ βαρεθήκαμε ἐμεῖς - γιατὶ καὶ δικό μας δικαίωμα εἶνε — τῆς δώσουμε τὰ δικά της ὑποδήματα τότε γινόμαστε πρόστυχοι, βάρβαροι, τσιπιανοί, ἀνάγωγοι. Τῆς φερνόμαστε — ἐπιτρέψτε μου τὴ λέξι — σὰν γοϊδουρια, μὲ τὸ συμπάθειο. Σὰν νὰ μὴν ἦταν ἐκείνη ποὺ μᾶς χάρισε τόσες ὁμορφες στιγιὲς τόσες τρυφερὲς συγκινήσεις σὰν νὰ μὴν ἦταν ἐκείνη ποὺ τῆς χαϊδεύαμε τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ψιθυοίζαμε ποιητικὰ λόγια ποὺ βγάζαμε καὶ τῆς ρίγνομε τὸ σκάκι μας νὰ μὴ μᾶς κρυώση τὸ χρυσό μας, ποὺ τὴ φροντίζαμε σὰν ἕνα λουλούδι τῆς ἀέρρας.

Θὰ μοῦ ἀντιτάξετε. βέβαια πως τὸ τριανταφυλλο τῆς ἀέρρας ἔχει κι ἐκεῖνο ἀγκάθια πως τὸ τριανταφυλλο μᾶς κάνει ἐνῶ, σ' ὅλ' αὐτὰ ἀπάντησα μ' ἕνα μεγάλο "εὐχαριστῶ γιὰ τὶς γλυκειὲς στιγιὲς ποὺ μοῦ χαρίσανε" ὅπως ἀζίζει στὶς μεταξένιες ὑπόσεις. Αὐτὲς εἶνε παλιὲς περιπέτειες καὶ τὶς ἀναφέρω ἔτσι γιὰ τοὺς τύπους. Τώρα θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν τελευταία μου ἱστορί, ποὺ εἶνε καὶ ἡ σοβαρώτερη. Αὐτὴ θὰ σᾶς διδάξη, ὅπως ἐλπίζω.

★

Εἶνε ἡ Πόλλυ. Ὅταν ἀκοῦς αὐτὸ τὸ ὄνομα φαντάζεσαι ἀμέσως ἕνα κριτωμένο πλάσμα νὰ πηδᾶη. Ἐγὼ τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι ἐπῆρε στὴν εὐγενικὴ ἀγκαλιά μου ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες. Ἦτον ἕνας χαρακτῆρας ζωηρὸς πετακτός, ἑαυτό μου μέσα — στὸ εἴπαμε — ἀπὸ μεγάλη εὐγένεια ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ θέσι μου μέσα στὸ κακοκαταπεφορτωμένο πλῆθος. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀλλοιῶς...

★

Ἐγὼ εἶμαι εὐγενὴς πρὸς τὶς γυναῖκες. Ποτὲ δὲν μίλησα ὄχτημα στὰ λεπτὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας. ποτὲ δὲν εἶπα πικρὴ κουβέντα κι' ἂν τολμήση κανεὶς νὰ μοῦ πῆ τὸ ἐναντίον, εἶμαι ἐτοιμος νὰ τοῦ ὑποβάλω μήνυσι γιὰ δυσφήμισι καὶ συκοφαντία. Ὅλες μου οἱ εἰσθηματικὲς περιπέτειες ὁποια καταλήξ κι' ἂν εἶχαν τελείωσαν πάντα μ' ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο. εὐχαριστῶ ἀπὸ μέρος μου. Ἔτσι ἔδειχνα τὸν ἀντίθεο χαρακτῆρα μου, τὴν ἀσύγκριτη εὐγένειά μου τὴν ἀριστουργηματική μου ἀνατροφὴ τὸ ψυχικό μου μεγαλεῖο. Καὶ τότε ἤμουν ἀπόλυτα εὐτυχής. Μπορῶ νὰ πῶ. μάλιστα πὼς εὐχαριστιόμουν πιὸ πολὺ τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, πεοα τον προηγούμενο καιρὸ ποὺ ἀπολαμβανα τὶς ὁποιεσδήποτε ἐρωτικὲς ικανοποιήσεις, γιατὶ τότε ἀκοιβῶς μοῦ δινότανε ἡ εὐκαιρία νὰ δείξω τὶ ἄνθρωπος εἶμαι. Εἶνε μιὰ μεγάλη θυσικὴ ἠδονὴ αὐτὴ ποὺ δὲν μπορεῖ, δυστυχῶς νὰ τὴ νοιωση ὁ πρῶτος τυχών.

Ποσα εἶπα ἀλήθεια. κ

ατίθασος, ἐγωϊστικός καὶ περιπαιχτάρικος. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἤξεραν πολὺ ἀπὸ μένα, ἔλεγαν γι' αὐτὴ πὼς ἦταν ἕνας τύπος στρωμένος. Ὅμως ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ κάνω τὴν ἀγένεια νὰ δώσω ἕνα τέτοιο τίτλο σὲ ὁποιοδήποτε ζωντανὸ λουλούδι, ποὺ λένεται γυναίκα. Ἂς ποῦμε πὼς ἦταν ἕνας τύπος πάλι λοιπὸν «ἰδιότροπος» ποὺ εἶχε χαριτωμένες καὶ διασκεδαστικὲς κακίες.

Μοῦ εἶχε δώσει δέκα πρῶτα ραντεβοῦ. Στὰ ἑννιὰ πρῶτα δὲν πῆρε ἐλλὰ στὸ δέκατο «πρῶτο» φάντηκε μὲ κοσμοστέρησι μιάμισυ ὥρα μονάχα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἐρχόταν σὲ κάθε τέταρτο ραντεβοῦ. Στὸ τέτο «τέταρτο» θυμήθηκε ἔβρεχε τοῦ καλοῦ καιροῦ. Μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο ἐνῶ ἔξω μπουμπούνιζε ἄγρια καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ μιὰ ὥρα νὰ εἶσαι στὸ ἀναλόγιο τοῦ Βύρωνος.

— Μ' αὐτὴ τὴ βροχή; παρατήρησα

— Μ' αὐτὴ καὶ μὲ πιὸ δυνατὴ ἀκόμη.

Πῶς θὰ τῆς χαλοῦσα τὸ χατῆρι. Ἐπῆγα κι' στάθηκα σὰν ἀγάλμα, κοντὰ στὸ ἀγάλματρεῖς ὧρες. Ἐφαγα ὅλη τὴ βροχὴ ἕνινα ὁ ἴδιος σφουγγάρι ὅμως ἐκεῖνη δὲν ἦρθε....

Ἔτσι νόμιζα, τουλάχιστον. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα μὲ ξύπνησε στὸ τηλέφωνο καὶ μὲ πληροφόρησε πὼς εἶχε περάσει μ' ἕνα τέζι. Καὶ γιατί νομίζετε. Γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶχα κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί μου. Τὸ εἶδε κι' εὐχαριστήθηκε πολύ.

— Καὶ γιατὶ δὲν κατέβαινες; τὴ ρώτησα.

— Εἶχες τὴν ἀξίωσι νὰ κατέβω μὲ τέτοια μπόρα καὶ νὰ βροχῶ;

— Καλὰ ἐκεῖνες. Πόλλυ, Ἂν κατέβαινες θὰ τὸ εἶχα βαρὸς στὴ συνείδησί μου.

Στὶς λίγες καὶ σύντομες συνεντεύξεις ποὺ εἶχε μὲ μένα, μόλις καὶ μ' ἄφηνε νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι καὶ πολὺ σπανίως νὰ τὴ φιλήσω. Εἶμαι βέβαιος πὼς φερνότανε ἔτσι γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσω περισσότερο. Καὶ τὸ κατάφερε. Παίγνιδιάρικο πλάσμα ὅπως ἦταν διασκέδαζε πολὺ νὰ μὲ βλέπῃ νὰ ὑποφέρω. Ἀφοῦ μιὰ φορὰ μ' ἔβαλε νὰ μασσήσω τρεῖς κουφετάκια κινίνο γιὰ νὰ ἰδῇ. Λέει, τί μοῦτρα βάκεια! Πόσο γέλασε ἡ καύμενη! Μιὰ ἄλλη φορὰ μοῦ ζήτησε νὰ βγάλω ζαφνικὰ δυνατὴ φωνὴ μέσα στὸ τράμ! Τρόμαξε ὁ κόσμος ἀλλὰ ἐκείνης τῆς ἄρεσε. Γιὰ νὰ μὲ δικαιολογήσῃ μάλιστα — τί ἀνώτερο πλάσμα! — εἶπε στοὺς ἐπιβάτες:

— Μὴν τὸν παρεξηγῆτε. Εἶνε τρελλός!

Τέλος πάντων γιὰ νὰ μὴ λέμε πολλά, ὑπέφερα πολλὰ γιὰ τὴ μετέπειτα σὐτὴ ὑπαρξί. Ἕνα βράδυ τὴν εἶδα νὰ φιλιέται μὲ ἄλλον. Τὴν παρατήρησα καὶ μοῦ εἶπε πὼς εἶνε ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει κι ἂν δὲν μ' ἀρέσει ἀπὸ δῶ εἶν' ὁ δρόμος. Μ' ἔκανε πολλὲς φορὲς νὰ πονέσω γι' αὐτή, νὰ κλάψω νὰ χτυπηθῶ, ἀκόμα καὶ νὰ κλέψω γιὰ νὰ τῆς προσφέρω ἕνα κομψὸ δῶρο. Μὲ κορόιδεψε μὲ εἰρωνεύτηκε μὲ γλέντησε. Ἕνα εὐγενικὸς ἀνθρωπος, δὲν τὴν παρεξηγοῦσα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα πιλατέματα, ἕνα μούσαιο βράδυ μοῦ λέει:

— Χωρίζουμε!

Μοῦ ἦρθε ζαφνικό. Τότε κατάλαβα πόσο τὴν ἀγαποῦσα.

— Γιατί; τὴ ρώτησα,

— Γιατὶ σὲ βαρέθηκα. Ἀντὲ τώρα. Πάρατα με καὶ τράβα στὴ δουλειά σου.

Ὅμως ἐγὼ ἐπέμεινα μήπως καὶ τὴ μαλακώσω. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς πιάσω τὸ πόνο τῆς καρδιᾶς μου. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μὲ εἶδε. ἀγρίεψε καὶ φώναξε :

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου βρέ; Τί μοῦ κουβαλήθηκες πάλι;;

Καὶ μούκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα — μάλιστα μοῦ χτύπησε τὴ μύτη καὶ μάτωσε. Ὡς ἐδῶ ἦταν λοιπὸν τὸ πήρα ἀπόφασι. Ἀλλὰ αἰσθανόμουνα μιὰ ὑποχρέωσι: Νὰ τῆς πῶ ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιὰ τὶς γλυκὲς ὧρες ποὺ μοῦ χάρισε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξαναχτυπάω τὴν πόρτα μ αὐτὴ τὴν εὐγενικὴ πρόθεσι. Τὴν ἀνοίγει, μὲ βλέπει, καὶ φωνάζει:

—Βρὲ δὲν μ' ἀφήνεις ἡσυχη:

— Πόλλυ. κάνω νὰ πῶ ἀλλὰ δὲν προφτάνω.

Καῶς ἦταν ἡ Πόλλυ καὶ χαροξύνομαι μοῦ δίνει μιὰ σπρωξιὰ καὶ πσίρνω κουτρουβαλὶ τὶς σκάλες. Τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖ. Πρέπει νὰ τῆς πῶ τὸ μεγάλο εὐχαριστῶ, ὁπως ἔχω ὑποχρέωσι. Δὲν ἤξερα μὲ καινένα τρόπο νὰ μὲ περάσῃ γιὰ ἄνθρωπο χωρὶς ἀνατροφή. Ξαναπηγαίνω. λοιπόν. Μὲ εἶχε ἰδῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κι' ὅταν πλησίασα δέχομαι ἕνιν κουβὰ νερὸ στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἀκούω νὰ φωνάζῃ:

— Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ εἶνε ζεματιστό!

Ἐγὼ ὅμως ξαναπῆγα. Νὰ μὲ ζεματίσῃ χίλιες φορὲς ἀλλὰ ὄχι χωρὶς νἀκη τὸ μεγάλο εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὁμορφες στιγμὲς ποὺ μοῦ χάρισε. Αὐτὴ τὴ φορὰ βρόνταγα τὴν πόρτα, μὰ δὲν ἄνοιγε. Τὸ βράδυ ὅμως, καῶς γύριζα στὸ σπίτι μου, μὲ πλησιάζει ἕνας ἀντρόκλας ἴδια μὲ κεῖ πάνω — νομίζω πὼς ἦταν παλαιστὴς — καὶ μοῦ λέει:

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ Γαρύφαλλος;

— Μάλιστα, κύριε. Μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμή;

— Νὰ ρὲ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν ξαναενοχλῇς τὴν Πόλλυ!

Καὶ μοῦ περνάει ἕνα βρωμόξυλο ποὺ μ' ἔριξε στὸ κρεββάτι γιὰ δέκα πέντε ἡμέρες. Βιαζόμουνα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ χρέος μου.

— Ὄχι, λέω, δὲν θὰ χωρισουμε ἔτσι. Πρέπει νὰ τῆς πῶ τὸ μεγάλο εὐχαριστῶ. Χτύπησα μὲ διάκριοι τὴν πόρτα. Ἐκεῖνη βγαίνει στὸ παράθυρο — δεύτερο πάτωμα.

—Ἐσὺ εἶσαι πάλι βρέ; μοῦ λέει!

— Ἐγὼ εἶμαι. Ἤθελα μόνο νὰ σοῦ πῶ...

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ! ἀκούω καὶ μοῦρχετοι μιὰ γλάστρα συοτημένη στὸ εὐγενικό μου κεφάλι.

Μὲ ξαναπῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Πρέκειται νὰ μεινω γιὰ πολὺν καιρό. Ὅμως μόλις συνῆλθα, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦτεν νὰ ζητήσω χαρτὶ καὶ πέννα.

—Θὰ γράψῃς τὴ διαθήκη σου; μοῦ λέει ὁ γιατρός. νιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

— Ὄχι, λέω .Ἕνα γράμμα!

Καὶ γράφω: «Ἀναπημένη μου Πόλλυ. Χωρίζουμε γιατὶ ὅλα τὰ γοητευτικὰ ρωμάντσα ἔχουν ἕνα τέλος. Ὅμως δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου, πρὶν σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ βγαλμένο μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου. γιὰ τὶς τρυφερὲς τὶς εὐτυχισμένες. τὶς ἀνεμερμένες στιγμὲς ποὺ μοῦ χάρισες. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ γλάστρα μὲ τὰ θαυμάσια λουλούδια ποὺ μοῦ πρόσφερες ἀπὸ ψηλά. Θὰ σὲ θυμάμαι πάντα μ' εὐγνωμοσύνη. Ζήσε εὐτυχισμένη. γιατὶ σοῦ ἀξίζει. Γαρυφαλλος».

Ἕνα βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ψυχή μου. Ναί τώρα ἔχω τὴ συνείδησί μου ἡσυχη ὅτι ἔδειξα τὸν ἀριστουργηματικό μου χαρακτῆρα στὴν αἰθέρια ἐκείνη ὑπαρξί – καλὴ της ὥρα. ὁπου καὶ νἄναι. Μάλιστα κύριοι! Ἔτσι κάνουν οἱ κεβῶς πρέπει ἄνθρωποι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 161

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ποταμὸς τῆς Τοσκάνης τῆς Ἰταλίας.– Μ' αὐτὸ δηλώνουμε συνήθως συγκατάβασι ἢ ἀρνησι.– Ὠδεῖνη γρεμμη.

2) Ἀνερώνει ἀδιαφορία. — Ψάρι.

3) Ἀπαθεστος.– Χρονικὸς σύνδεσμος.– Θρησκεια.

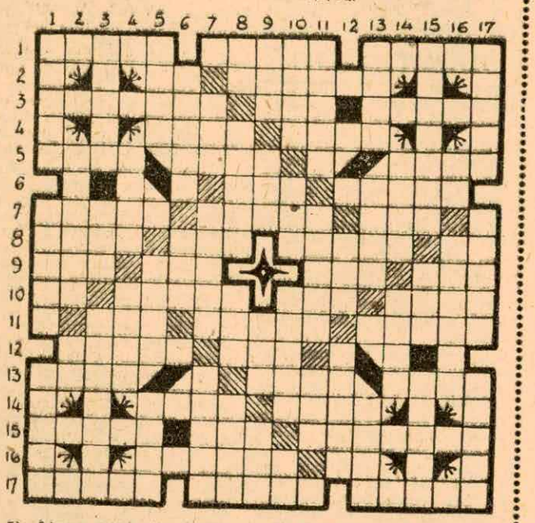
4) Δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ μιὰ κουζίνα.– Βαρυσεστημάρα.

2) Λυρικὸς ποιητὴς ποὺ στὶς τελευταῖες του στιγμὲς μίλησε σ' ἕνα σμήνος γερανῶν.– Νότα μουσικῆς.

3) Καθαρίζω.– Ὄργανο αἰσθήσεως.– Σφοδροί. δυνατοί.

4) Τόπος προσευχῆς.–Ψυχρή.

5) Σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ.– Μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς τῆς ἀρχαιότητος.–Ὁ πρῶτος κακοῦργος.

5) Λόφος παρὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.– Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.– Γένοιτο.

6) Ὑποθετικόν.– Λαμπρὸ ἀστέρι.

7) Νῆσι τῶν Κυκλάδων.–Ἀμόλυντος.– Ὁ γενάρχης τῶν Ἰώνων.

8) Μικρὸ κομμάτι ξύλου ποὺ μᾶς προξενεῖ φρικτοὺς πόνους ὅταν μπῇ στὸ χέρι μας.– Τὸ ἔνθος τῆς ἡλικίας.– Τὸ παιδὶ σὐτὸ δὲν γεννήθηκε ἀπὸ νόμιμο γάμο.– Σύμφωνον.

9) Νότα μουσικῆς ἀντεστραμμένη.– Ὠφνῆεν.–Ἀρνητικὸ μόριο. – Χρονικὸς σύνδεσμος (δηλ.)

10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.– Ἀπαραίτητα σ' ἐκείνους ποὺ πιάνονται στὴν πρώτη γραμμή. – Ναυτικὴ παράγγελια.– Χρονικὸ ἐπίρρημα.

11) Ἐνεργῶ μὲ δραστηριότητα.– Ἀδιαίσθυτα ἀνεξερεύνητα.– Τόπος συγκεντρώσεως ἢ ἐξορμήσεως (στρατ.).

12) Ἑτέρα τῆς ἀρχαιότητος.– Τὰ νεφὰ τους εἶνε ἀνθυγιεινά.

13) Στάχτια.– Καρφί.–"Ηπειρος.

14) Χώρα τῆς Ἀσίας.– Ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβ.

15) Ὅταν πρόκειται περὶ καλλυντικοῦ δὲν τρώγεται.–Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.).– Τοπικὸ ἐπίρρημα.

16) Προκλητικὸς θρασὺς. – Δυὸ φωνήεντα ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὲς ἐπιγραφές.

17) Ἔκλεψε τὸ χουσόμαλλο δέρας.– Θεραπεια.–Αὐτὸν προτιμοῦν οἱ μπεκρῆδες.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Καλλιεργήσιμος ἔκτασις γῆς.– Κλυδωνιοῦμαι τῆς θαλάσσης καὶ κάποτε τῆς κοινωνίας. – Δυναμώνουν τὸ φῶς τῶν φάρων.

6) Νομοθέτης τῆς ἀρχαιότητος.– Ὠφνῆεν.

7) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β', προσ.).– Τὰ πούδα τῆς εἶνε παγκοσμίου φήμης.– Ἀναπνοη (πληθ. καθτρ.).

8) Πρόθεσις (ἀρχ.).– Ἕνα πρόβλημα ποὺ δύσκολα λύνει κανεὶς αὐτὴν τὴν ἐποχή.– Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δηλ.).– Κυκλοφορεί.

9) Πρόθεσις.–Ὑποθετικόν. – Χωρὶς αὐτὴν δὲν μποροῦμε νὰ φτιάξωμε τίποτε.–Ἀντωνυμία.

10) Τὸ μικρὸ ὄνομα ἱστορικῆς κατασκόπου.– Ὄχι (ξεν.). – Χωρὶς αὐτὴ ἀχρηστεύεται ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι.– Νότα μουσικῆς.

11) Ἐκεῖ γίνονται ταυρομαχίες.– Ἐσοδεία (δηλ. ἀνορθ.). –Ἀνασρορικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).

12) Ἐξαιρετικὰ ὁμοφυη γυναίκα.– Τὰ μέρη τοῦ πλοίου ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

13) Ἤπειρος.–Ἀκρωτήριο. – Χρειαζόνται πρῶτες..., γιὰ νὰ κινηθῇ ὁποιοδήποτε βιομηχανία.

14) Χρονικὸ διάστημα.– Πρόθεσις.

15) Ὁ πατέρας ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Αἴαντας.– Κτητικὴ ἀντωνυμία.– Βασιλεὺς ἀσιατικῆς χώρας.

16) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δηλ. αἰτ.).– Παινγνίδι τῶν παιδιῶν.

17) Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.– Κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας (δημοτ.).– Σύνολο μέσων γιὰ τὴν καταπολέμησι κινδύνου.

ΣΤ. Π. ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΤΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 160 στὴ σελ. 70

Περίεργες Ἀποκριάτικες Συνήθειες

Ὁ Καρνάβαλος καὶ ἡ προέλευσις τῶν «κονφετὶ»

Ἡ προέλευσις καὶ ἡ σημασία τῆς ἑλληνικῆς λέξεως ἀποκρηὰ εἶνε αὐτονόητη. Ἀποκρηὰ σημαίνει τὴν ἀποχὴ ἀπὸ κρέας καὶ τὶς ἄλλες ζωϊκὲς τροφές. Ἀρχικά, ἡ λέξις ἀποκρηὰ ἦταν ταυτόσημη μὲ τὴ Σαρακοστή. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ὅμως, κατάντησε νὰ σημαίνῃ τὴν ἄφθονη κρεωφαγία καὶ τὶς διασκεδάσεις ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου τῆς νηστείας. Τὴν ἴδια περίπου σημασία ἔχει καὶ ἡ ξενικὴ λέξις καρναβάλι. Ὁ Ντὺ Κάνζ τὴν παράγει ἀπὸ τὸ γαλλικὸ «κὰρν-ἀβάλ», ποὺ σημαίνει: καταθρόχθισις κρέατος. Ἄλλοι συγγραφεῖς, ὅμως, τὴν παράγουν ἀπὸ τὸ λατινικὸ «κάρνε - βάλε» ποὺ σημαίνει: χαῖρε κρέας!

Ὁπωσδήποτε, ἀποκρηὲς ἢ καρναβάλι ἔχουν περίπου τὴν ἴδια σημασία. Ὑποδηλώνουν, δηλαδή, τὴν περίοδο τῆς κρεωφαγίας καὶ τῶν διασκεδάσεων, ποὺ προηγοῦνται τῆς νηστείας τῆς μεγάλης Σαρακοστῆς.

Πολὺ ἐνωρίς, τὸ καρναβάλι κατάντησε σ' ὅλο τὸ δυτικὸ κόσμο μιὰ περίοδος κραιπάλης καὶ ὀργίων. Γι' αὐτό, ὁ Πάπας Ἰνοκέντιος ὁ 3ος ἔφτασε κάποτε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ν' ἀφορίσῃ ὅλους τοὺς μετέχοντας στὸν ἑορτασμὸ τοῦ καρναβαλιοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ἀντίθετο. Ποτὲ τὸ καρναβάλι δὲν συνοδεύθηκε ἀπὸ τόσο μεγάλη ἔκλυσι ἠθῶν, ὅσο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐστηροῦ αὐτοῦ πάπα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα καρναβάλια ἦταν τοῦ ἔτους 1740 στὴ Ρώμη.

Συνέβη τότε ὁ πάπας Κλήμης ὁ 12ος νὰ πεθάνῃ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀποκρηᾶς. Σὲ παρομοία περίπτωσι, μιὰ παλιὰ συνήθεια ἐπέβαλε τὴν διακοπὴ τῶν ἑορτῶν τοῦ καρναβαλιοῦ μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου πάπα.

Ἀλλὰ τὸ Κονκλάβιο ἀργοῦσε νὰ πάρῃ ἀπόφασι. Οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης ἐπολιόρκησαν τότε τὸ μέγαρο ὅπου συνεσκέπτοντο οἱ καρδινάλιοι κι' ἐμπόδισαν τοὺς ὑπηρέτες τῶν νὰ τοὺς πᾶνε τὸ φαγητό τους. Ἔκοψαν, μάλιστα καὶ τὶς βρύσες τοῦ νεροῦ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Βατικανοῦ.

Ἔτσι, οἱ καρδινάλιοι ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐκλέξουν. γρήγορα - γρήγορα πάπα τὸν Εὐτύχιο Λαμπερτίνι, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα Βενέδικτος 14ος.

Τὴν ἑπομένη ἔγινε κιόλας ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου πάπα. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, οἱ δρόμοι εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ μασκαράδες. Καὶ ἡ παπικὴ πομπὴ προχώρησε πρὸς τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, συνοδευομένη ἀπὸ τὶς ἑορταστικὲς κραυγὲς τοῦ πλήθους καὶ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ ροκάνες καὶ τὰ ἄλλα ἀποκριάτικα ὄργανα. Ὅταν, τέλος, ἡ πομπὴ ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Βατικανό, ἐπῆλθε τέτοια σύγχυσις, ὥστε ὁ πάπας βρέθηκε στὸ κέντρο μιᾶς ὁμάδος μασκαράδων, ποὺ ἐμιμοῦντο τὶς φωνὲς τῶν διαφόρων ζώων! Ὅσο γιὰ τοὺς καρδιναλίους, πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τοὺς πῆραν γιὰ μασκαράδες καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν μὲ αὐγά, ὅπως συνηθιζόταν τότε.

Ἡ πομπὴ ξαναγύρισε φυσικὰ σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι στὸ Βατικανό. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τοὺς κληρικοὺς μπῆκαν μέσα στὸ παπικὸ μέγαρο καὶ πολλοὶ μασκαράδες καὶ χρειάσθηκε ἡ δραστηρία ἐπέμβασις τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ πάπα, γιὰ νὰ "καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπομάκρυνσίς των.

★

Στὸ Παρίσι, σὲ παλαιότερα χρόνια, κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς ἀποκρηᾶς ἔκανε τὴν εἴσοδό του στὴν πόλι ὁ «Καρνάβαλος» ἀνεβασμένος σ' ἕνα παχύτατο βοῦδι.

Ἐκεῖνος ποὺ παρίστανε τὸν καρνάβαλο ἦταν ἕνας χοντρὸς καὶ καλοθρεμμένος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ σύμβολα τῆς ἐξουσίας του: μιὰ σκοῦπα καὶ μιὰ σοῦβλα, στὴν ὁποίαν ἦσαν περασμένα διάφορα ζῶα, ἀρνιά, πουλιὰ κτλ. Εἶχεν ἐπίσης κρεμασμένες ἀπὸ τοὺς ὤμους του δυὸ «ταμιζάνες» μὲ κρασί.

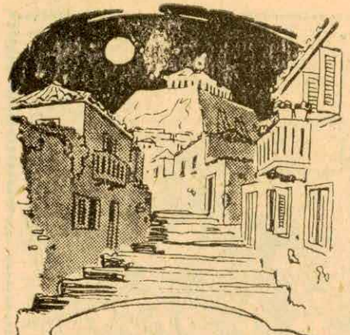
Ἡ εἴσοδός του ἐσήμαινε τὴν ἔναρξι τοῦ καρναβαλιοῦ, ποὺ συνεχιζόταν χωρὶς διακοπὴ σχεδὸν ὡς τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἔριχναν στοὺς μασκαράδες αὐγά, λεμόνια καὶ ἀκαθαρσίες παντὸς εἴδους. Ὄχι σπάνια ἄδειαζαν ἐπίσης πάνω τοὺς τὸ περιεχόμενο διαφόρων ἀγγείων τῆς νυκτός!

Οἱ γαβριάδες, ἐξ ἄλλου, ἁλεύρωναν τὰ χέρια τους κι' ἔφτιαναν «μουντζες», πάνω στὰ φορέματα τῶν μασκαρεμένων γυναικῶν. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς «μουντζες», κατὰ τὴ γνώμη μερικῶν ἱστορικῶν, προῆλθαν ἀργότερα τὰ «κουφετί». Κάποιος, δηλαδή, εἶχε τὴν ἐξαιρετην ἰδέα νὰ κόψῃ μικρὰ χαρτάκια σὲ σχῆμα «μουντζας», ποὺ ἐξελίχθησαν, μὲ τὸν καιρὸ στὰ σημερινὰ «κουφετί». Ἄλλοι, ὅμως, ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεσι τῶν «κονφετὶ» σὲ κάποιον Ἰταλό, ὀνόματι Λοὺκ, ποὺ ἦταν ἀκηωθέτης στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί». Ὁ Λοὺκ αὐτὸς θέλησε νὰ ἀπομιμηθῇ μὲ τὰ «κονφετὶ» τὰ πολύχρωμα πετραδάκια ποὺ ὑπῆρχαν στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Τίβολι, ἀπὸ ὅπου κατάγοταν. Τὴ νύχτα τῆς ἀποκρηᾶς πήγαιναν ἐπίσης στὰ σπίτια, ποὺ εἶχαν κορίτσια σὲ ἡλικία γάμου κι' ἔσπαζαν στάμνες καὶ ἄλλα πήλινα ἀντικείμενα στὶς πόρτες τους.

Σὲ διάφορα χωριὰ τῆς Γαλλίας, οἱ νέοι ἔστηναν παλαιότερα καρτέρι στὶς νύφες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὶς ἔβαζαν μέσα σ' ἕνα καροτσάκι. Ἔπειτα ἔτρεχαν καὶ τὶς πετοῦσαν μὲ ὅλα τους τὰ ροῦχα μέσα στὰ νερὰ μιᾶς γειτονικῆς λίμνης ἢ ἑνὸς ποταμοῦ.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ καταργήθηκε μὲ τὸν καιρό. γιατὶ συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ Παλιάς Αθήνας

ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΡΙΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ στην ισπανική Πρεσβεία

Η φήμη των συνεδριάσεων της περιφημης Σουηκής παρέας και των φιλολογικών συζητήσεων που ένίνοντο μεταξύ της, ειχε προκαλέσει και το ενδιαφέρον των ξένων διπλωματών της Παλιάς Αθήνας.

Ένας έξ αυτών που ήπρε και γυναίκα Ελλην δα ο πρέσβυς της Ισπανίας Πραντέ Ναντουγιέ, παρακάλεσε, μιά μέρα, τον Άδωνι Κύρου — που ήταν κι αυτός ένα από τα εκλεκτότερα μέλη της Σουηκής συντροφιάς — να τού συστήση τους τοεις ποιητά: τον Ιωάννην Πολέμην, Γεώργιον Στρατήγην και Γεώργιον Σουρήν.

Άγαπούσε κι' αυτος, καθώς είπε στον Κύρου, και τον είναν έπίσης απασχολήσει, καθώς και την γυναίκα του, τα πνευματικά φαινόμενα.

Πραγματικά, η κοινωνική γνωριμία μεταξύ του Ισπανού διπλωμάτου και των τριών Ελλήνων ποιητών έγινε και σε λίγες ήμέρες η πρέσβειρα της Ισπανίας προσκάλεσε στην Πρεσβεία μαζί με τον Κύρου και τους ποιητάς Πολέμην, Στρατήγην και Σουρήν.

★

Πρέπει τώρα, να σημειωθή ότι ο Στρατήγης, έκτος άπ' το ποιητικό του ταλέντο, ήταν πολυσήμενος και με ώρα α φωνή βουτύου και τραγουδούσε, κάπου - κάπου, στά σπίτια όπου έγίνοντο έσπερίδες και τον καλούσαν. ωραιότατα έλληνικά τραγούδια.

Όταν λοιπόν, έλαβε την πρόσκλησι γιά νά πάη στην έσπερίδα της Ισπανικής Πρεσβείας, υπεψάστηκε ότι θά τον παρακαλούσαν νά τραγουδήση και έκοινε απαραίτητο νά προετοιμάση τη φωνή του, γιατί έκείνο το βράδυ ήταν λιγάκι βραγνιασμένος.

Έστειλε, λοιπόν άπό νωρίς την υπηρετοιά του στον μπακάλη της γειτονιάς κι' άνάσασε δυό αυγά της ήμέρας, τα οποία και ρούφηξε ώμά πρίν πάη στην Πρεσβεία.

Η Ισπανική Πρεσβεία ήταν τότε στην όδον Πανεπιστημίου, δίπλα στο σημερινό μέγαρο της Λαϊκής Τραπέζης. Την προσδιωρισμένη ώρα συναντήθηκε ο Στρατήγης με τον Σουρή και τον Πολέμη και πήγαν στην Πρεσβεία, όπου η ώραία Πρέσβειρα έδέχετο τους καλεσμένους της με γίλιες δυό περιποιήσεις.

Ο Ισπανός πρέσβυς ήταν, έκείνο το βράδυ κατενθουσιασμένος γιατί οι τοεις περίφημοι Έλληνες ποιηταί έτίμησαν τον οίκον του με την παρουσία τους. Με πολλή ύπεροψάνεια μάλιστα, τους σύστησε στους άλλους ξένους καλεσμένους του κι' σ' λίγο είπε στο Σουρή

Άδωνις Κύρου

ότι κι' αύτός καί η γυναίκα του έκαναν ταυτικά ύπνωτιστικές συνεδριάσεις με άλλους φίλους των. Και καλούσαν μάλιστα πνεύματα διασήμων διπλωματών γιά νά μαθαίνουν όσα έμελλαν νά συμβούν, τότε στην Εύρώπη, έπειδή, άπό τότε, ο Κάϊζερ είχεν άρχίσει ν' άπειλή ότι θά τρυπήση τον ούρανό με τα πεοίφημα άνασκωμένα (άλλά Κάϊζερ λεγόταν το στρίφιμο αύτό) μουστάκια του!

Όταν τελείωσε αύτή η συζήτησις, η μικρότερη άδελφή της Πρέσβειρας κάθησε στό πιάνο. Ένας γραμματεύς της Ιταλικής Πρεσβείας τραγούδησε το πρελούντιο της «Καβαλλερίας Ρουστικάνα» που είνε κατακτήσει, τότε, όλο τον κόσμο.

Ύστερα ήρθε και η σειρά του Στρατήγη — όπως και ο ίδιος είχε προβλέψει. Η Πρέσβειρα, με την άβρότητα που την διέκρινε, τον παρακάλεσε έξ όνόματος όλων των καλεσμένων να τραγουδήση κανένα έλληνικό λαϊκό τραγουδάκι, άφού έκ φήμης όλοι ήξεραν ότι είχε ωραία «βαρυτοιάλε» φωνή.

Ο Στρατήγης στή άρχή δίστασε, έπειδή, καθώς είπαμε, η φωνή του, έκείνο το βράδυ, δέν ήταν καί τόσο έν τάξει. Έπειτα, όμως, βασιζόμενος στ' αύνά του μπακάλη — που τά ρούφηξε άπό νωρίς — έδέχτηκε νά τραγουδήση γιά νά μή χαλάση τό γατήσι της εύγενεστάτης οίκοδέσποινας που έλεγε:

— Έλάτε, κύριε Στρατήγη· έπιθυμούμε όλοι νά σάς άκούσωμε!

Άρχισε, λοιπόν, ο Στρατήγης ένα λαϊκό τραγουδάκι που ήταν, τότε, δημοφιλέστατο στην Παλιά Άθήνα:

«Παντρεύουν την άγάπη μου
τό κάνουν γιά γινάτι μου
καί της δίνουν τον έχθρό μου
γιά τό πείσμα τό δικό μου!...»

Κατενθουσιάστηκαν όλοι με την ώραία φωνή του ποιητή καί στό τέλος του τραγουδιού τον νεοσκοτώσαν μ' ένθουσιασμό. Έως έδώ τα πράγματα πήναν καλά. Έπειτα, όμως τον παρακάλεσαν νά τραγουδήση τον Γερο - Δήμο. Καί σέ λίγο ο ποιητής άρχισε την πρώτη στροφή του δημοτικού τραγουδιού:

«Έγέρασα μωρέ παιδιά
σαράντα χρόνια κλέφτης
τον ύπνο δέν έχόρτασα
γλυκό ψωμί δέν είδα!...»

Στην τελευταία, όμως παθητική στροφή, που λέει: «ο Γερο - Δήμος πέθανε... ο Γερο - Δήμος πάει...» ο τραγουδιστής ποιητής άξαφνα κλονίστηκε κι' άρχισε νά λιδώνη. Έδειχνε μ' άλλα λόγια συμπτώματα δηλητηριάσεως — διότι, καθώς άποδείχτηκε, τ' αύνά του μπακάλη που είνε ουσιήθες ήσαν κλούβια!

Έπακολούθησε σύγχυσις μεταξύ των άκροατών καί ίδίως των κυριών που κατεπλάγησαν όταν είδαν τον ποιητή νά ύποκύπτη άξαφνα στις συνέπειες που του έδημιούργησαν τα μπαγιάτικα αύνά. λέγοντας: «ο Γερο - Δήμος πάει!...».

Εύτυχώς ο οίκοδεσπότης έπενέβη έγκαίρως καί τον ώδήγησε στό διπλανό δωμάτιο, γιά νά δικαιολογήση δέ ο Σουρής το άπρόοπτον έπεισόδιον έδωσε στους άκροατάς την έξήγησι ότι είχε βάλει στη μέση ο διάβολος την ουρά του!

— Μά γιατί; ρώτησε κάποιος.

— Γιατί, άπάντησε ο Σουρής, καλούμε συνά το πνεύμα του στο τραπεζάκι του πνευματισμού. Θύμωσε. λοιπόν, κι' αύτός καί μάς τάκανε μούσκεμα!...

Υ. Γ. Η σύζυγος του Ισπανού Πρέσβεως Πραντέ Ναντουγιέ ήταν σπουδαίο μέντιουμ. Στις Σπέτσες, ένα καλοκαίρι της παρουσιάστηκε το φάντασμα ένός ύπουργού του Καποδιστρία καί της άποκάλυψε πώς τόν είχαν δολοφονήσει καί είχαν κρύψει το πτώμα του στό ίδιο το σπίτι που έμενε το Πρεσδευτικό ζεύγος. Όλα δέ άποδείχτηκαν άληθινά.

Δ. ΓΑΤ.—

Οι κίνδυνοι άπό το βάψιμο ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Άρρώστειες καί θάνατοι!

— Το βάψιμο των μαλλιών μπορεί νά άποδή μοιραίο!

Μ' αύτά τα λόγια οι Άμερικανοί γιατροί έξεστράτευσαν κατά του βαψίματος των μαλλιών.

«Δέν ύπάρχει, λένε βαφή που νά ξαναδίνη το φυσικό χρώμα στά άσπρα ή καί στά γκρίζα μαλλιά. Τα μαλλιά είνε μαύρα γιατί το σώμα του άνθρώπου έχει μιά δική του χρωστική ουσία, τη μελανίνη, άπό την οποία οι τρίχες άντλούν καί μαυρίζουν. Όταν το άπόθεμα της μελανίνης έξαντληθή, τίποτε δέν μπορεί νά το άντικαταστήση. Έπιπλέον, όλες οι τεχνητές βαφές, είνε έξαιρετικά έπικίνδυνες καί προκαλούν πολλές φορές δηλητηριάσεις, άρχίστε ες καί θάνατο άκόμη.

Οι βαφές των μαλλιών είνε τριών είδών: Άνθρακούχες, μεταλλικές, φυτικές. Άπό τις άνθρακούχες, οι άμινούχες είνε μέν οί πιό άποτελεσματικές στό βάψιμο, άλλά καί οί πιό έπικίνδυνες. Πολλά σώματα δέν τις άνέχονται καί όσοι τις χρησιμοποιούν παθαίνουν δερματίτιδα καί άσθμα. Είνε έπίσης ύπερτοξικές χημικές συνθέσεις καί μπορεί νά έπιφέρουν το θάνατο.

Τά «Άρχεία Νευρολογίας καί ψυχιατρικής» άναφέρουν μιά σχετική πρόσφατη περίπτωσι θανατηφόρου δηλητηριάσεως γυναικός. Ο θάνατος έπήλθε λόγω άλλοιώσεως των νευρικών κυττάρων, άπό τη χρήσι άμινούχου Βαφής των μαλλιών.

Όποιος χρησιμοποιεί τέτοιες βαφές πρέπει άπαραιτήτως νά τις δοκιμάζη προηγουμένως ώς έξής: Νά βάζη λίγη βαφή πίσω άπό το αύτί σέ λίγο γυμνό καί λίγο τριχωτό δέρμα. Άν μέσα σέ 24 ώρες, παρατηρήση κάποια φλόγωσι δέν πρέπει νά χρησιμοποιήση τη βαφή.

Η δοκιμή πρέπει νά γίνεται κάθε φορά, που πρόκειται νά βαφούν τα μαλλιά, γιατί καί η άνθεκτικότης του όργανισμού άλλάζει, άλλα καί η σύνθεσις της βαφής, μπορεί νά έχη άλλάξει.

Οι μεταλλικές βαφές γίνονται άπό διαλύσεις μεταλλικών άλάτων, μολύδδου συνήθως ή άργύρου καί είνε πιό έπικίνδυνες άκόμη. Η δηλητηρίασις άπ' τον μολύδδο, είνε βραδεία καί γι' αύτό δέν την άντιλαμβάνεται κανείς άμέσως. Άπ' τις άργυρούχες βαφές δημιουργείται ο λεγόμενος «άργυρισμός» ένας συνεχής δηλ. άποχρωματισμός του δέρματος. Τά καταστρεπτικά άποτελέσματα των μεταλλικών βαφών είνε γενικώς γνωστά. Καί όμως στό έμπόριο έξακολουθούν νά ύπάρχουν τέτοιες βαφές.

Λιγώτερο έπικίνδυνες είνε οί φυτικές βαφές, ίδ ως έκείνες, που γίνονται άπό τριμμένα κλωνάρια ένός είδικού θάμνου που φύεται στην Αίγυπτο. Έπειδή όμως πολλές φορές οί φυτικές ούσίες άντικαθίστανται άπό άναλογες «χημικές συνθέσεις», καταντούν καί οί φυτικές βαφές νά έχουν άσχημα άποτελέσματα.

Όπωσδήποτε πρέπει καθένας νά ξέρη, ότι καί στην καλύτερη περίπτωσι, που δέν θά πάθη δηλητηρίασι, η καλύτερη βαφή, όχι μόνο δέν θά ξαναδώση ζωή καί χρώμα στά μαλλιά του, άλλά καί θά τα ξηράνη καί θά τα κάνη άγρια. Μη θυσιάζετε συνεπώς ποτέ τη σίγουρη γοητεία ένός γκρίζου κροτάφου ή ένός άσημένιου κεφαλιού, γι' άμφίβολα χρωστικά άποτελέσματα.

Άν, καταλήγουν οί Άμερικανοί γιατροί, παρ' όλα αύτά έξακολουθήσουν μερικοί νά βάφουν τα μαλλιά τους, άς προσέξουν νά μήν πάη βαφή στά φρύδια τους, γιατί κινδυνεύουν νά χάσουν τα μάτια τους.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ θά μάς κάμη ΨΗΛΟΤΕΡΟΥΣ;

Ό ρόλος του πιτυοειδούς άδένος

Ο Άμερικανός Τσάολ Στράτον έγινε ένας άπ τους περίφημοτέρους άνθρώπους της Ιστορίας, γιατί έπαψε νά ψηλώνη άπο πλικίας ο μηνών. Έμεινε λοιπόν μικροσκοπικός κι' άπετέλεσε άργότερα ένα άπ' τα πειδιεργότερα νούμερα του Ιπποδρομιακού θιάσου Μπάονουμ, με το ψευδώνυμο «Στρατήγος Τόμ Τέμπ». Οί γιατροί της έποχής του έξήγησαν ότι δέν είχε ψηλώσει περισσότερο άπό 62 πόντους έξ αίτίας κάποιας άνωμαλίας του «πιτυοειδούς» άδένος του. Δέν ήσαν όμως σέ θέσι νά ποΰν περισσότερα πράγματα γιά την άνωμαλία αύτή.

Σήμερα το μυστήριο έχει πιά διαφωτισθή άπόλυτα χάρις στις έργασίες του δόκτορος Χέρμπερτ Έβανς του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας. Ο Έβανς κατώρθωσε ν' άπομονώση μιά μυστηριώδη χημική ούσία, που ρυθμίζει το άνάπτυγμα του άνθρώπου καί μπορεί νά τον κάμη νάνο, γίγαντα, ή καί νορμάλ. Καθώς παρετηρήθη είνε καί η αύτοτελής βιογραφία μιάς έκάστης των ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ της νεωτέρας Ελλάδος, που έβρασαν μέ την ζωντάνια τους την έξυπνάδα τους τα μεγάλα ιδιαίτερα τους, την παλληκαρισιά τους και τις φλογερές άνάσες τους

Πρώτη φορά θά δημοσιευθούν σ' ελληνικό περιοδικό τόσο ώραίες σελίδες της ιστορίας της ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ γραμμένες άπ' τον έκλεκτό συνεργάτη μας καί άναπληρωτή στό καινόν συγγραφέα κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ μέ την εύσυνειδησία καί την άκρίβεια που τον διακρίνουν

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Άρχίζει η δημοσίευσις μιάς έξαιρετικού ένδιαφέροντος σειράς γυναικείων πορτραίτων του έκλεκτού συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, με τον τίτλο

ΖΩΝΤΑΝΕΣ Έλληνίδες

Πρόκειται γιά τις δυναμικώτερες καί ζωντανότερες Ελληνίδες που πήραν θέσι στή νεοελληνική ζωή άπ' την έποχή του πολέμου της Άνεξαρτησίας μέχρι σήμερα. Κάθε πορτρέτο είνε καί η αύτοτελής βιογραφία μιάς έκάστης των ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ της νεωτέρας Ελλάδος, που έβρασαν μέ την ζωντάνια τους την έξυπνάδα τους τα μεγάλα ιδιαίτερα τους, την παλληκαρισιά τους και τις φλογερές άνάσες τους

Πρώτη φορά θά δημοσιευθούν σ' ελληνικό περιοδικό τόσο ώραίες σελίδες της ιστορίας της ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ γραμμένες άπ' τον έκλεκτό συνεργάτη μας καί άναπληρωτή στό καινόν συγγραφέα κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ μέ την εύσυνειδησία καί την άκρίβεια που τον διακρίνουν

Δραστηριότητα του στό άνάστημα του άνθρώπου

Πώς όμως έξασκούσε ο άδήν αύτός αύτή την έπίδρασι; Οί γιατροί δέν μπορούσαν νά τό έξηγήσουν γιατί άγνοούσαν άκόμη τις όρμόνες. Μόνο στά τέλη του 19ου αίώνος ο Γάλλος δόκτωρ Σεκάρ ύπεστήριξε ότι ύπάρχει «ένα ταχυδρομικό σύστημα μεταξύ των κυττάρων, μέ «γραμματοκομιστή» το αίμα και μέ «γράμματα» τις γνωστές ούσίες που έκκρίνουν οί άδένες». Οί ούσίες αύτές ώνομάσθησαν όρμόνες, γιατί προκαλούν παρορμήσεις του όργανισμού.

Μιά τέτοια λοιπόν όρμόνη παράγεται κι' άπ' τον πιτυοειδή άδένα. Ο δόκτωρ Έβανς που την άνακάλυψε, μεταχειρίσθηκε νιά τα πειράματά του ποντικούς γιατί παρουσιάζουν άναλογία με τον άνθρωπο στη λειτουργία του πιτυοειδούς.

Άνακάτεψε πρώτα με την τροφή των ποντικών έκχυλίσματα πιτυοειδούς άδένος βωδιού άλλά δέν παρατήρησε καμιά μεταβολή. Κατόπιν τους έκαμε ένέσεις με το ίδιο έκχύλισμα. Τώρα τα άποτελέσματα ήσαν καταπληκτικά. Τα ποντίκια έγιναν πελώρια, γίγαντες του είδους των! Η άνάπτυξί τους σταμάτησε, μόλις ο Έβανς διέκοψε τις ένέσεις.

Κατόπιν ο δόκτωρ Έβανς πειραματίσθηκε με μικρούς ποντικούς, που τους είχε άφαιρέσει τον πιτυοειδή άδένα. Στούς μισούς άπ' αύτούς έκαμε ένέσεις της όρμόνης που είχε άπομονώσει. Σέ 20 μέσες λοιπόν το βάρος τους είχε αύξηθή κατά 25% ένώ οί άλλοι μισοί είναν μείνει στάσιμοι. Δέν είναν μεναλώσει καθόλου

Είχε πιά άποδειχθή ότι η όρμόνη αύτή διευθύνει την άνάπτυξι του σώματος. Έπρεπε όμως άκόμη νά δοκιμασθή καί σέ άνθρώπους

Πράγματι, ένας Νεοϋορκέζος γιατρός τη μετανειρίσθηκε πάνω σέ μιά νέα κοπέλλα που είνε πάψει νά ψηλώνη πρό 4 ετών. Σέ 8 μήνες λοιπόν το άνάστημά της αύξήθηκε κατά 7 πόντους.

Ένας άλλος γιατρός στην Καλιφορνία πειραματίσθηκε σ' ένα κοριτσι 9 ετών που είνε στοματησε σέ άνάστημα 87 πόντων. Μετά 2 νρόνια η μικρή είνε ψηλώσει κατά 14 πόντους

Δυστυχώς δέν ύπάρνει άκόμη άσκητη όμοίνη νιά συστηματικώτερα πειράματα. Οί ποσότητες που διαθέτει ο δόκτωρ Έβανς είνε μικροσκοπίες κι' η έξαγωνή τους γίνεται με μιά πολύπλοκωτάτη καί δαπανηρή κατεργασία του πιτυοειδούς άδένος δισπάσων ζώων.

Μόνον άν κατορθωθή η τεχνητή παραγωγή τέτοιας όρμόνης σέ σημαντικές ποσότητες, θά συμπληρωθούν οί άντικές έρεύνες και θά καθορισθή ο τρόπος της πρακτικής νοσιμοποιήσεώς της. Αύτο όμως δέν φαίνεται καθόλου εύκολο γιατί η γνωστή της ούσιας είνε πολύπλοκη.

Εύτυχώς γιά την άνθρωποτητα τα πάνια παρουσιάζει άνωμαλίες ο πιτυοειδής όδήν. δημιουργώντας τότε γίγαντες ή νάνους. Σε επί τα πλείστον, λειτουργεί καλοκαί καί δένει στούς άνθρώπους το φυσιολογικό μέσον όρο του άναστήματος.

ΡΗΝΤ ΜΙΛΛΑΡΝΤ

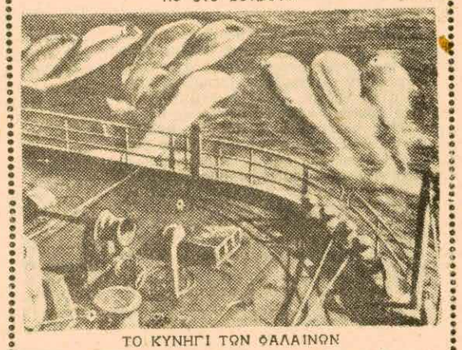
ΜΙΑ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ

Ο Άμερικανός μηχανολόγος Π. Ζάοτερ έφτιαξε έπάτως την αεροδυναμική αύτή μοτοσυκλέττα που έχει όλα τα έξαρτήματα της σχεδιασμένα και που μοιάζει με μικρο αυτοκίνητο. Έτσι μπορεί νά την όδηγή κανείς χωρίς το φόβο νά λερωθή άπό τα λάδια όπως συμβαίνει συνήθως με τις κοινές μοτοσυκλέττες.

ΟΙ ΑΠΟΚΡΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Το καρναβάλι άρχισε πολύ εύθυμα στή Γαλλία παρ' όλη την υποτίμησι του φράγκου! Στην εικόνα μας βλέπετε μιά παρέλασι νιγαντιαίων νέγρων, που άντιπροσωπεύουν την τζαζ - μπάντ και που νι' αυτό το άρμα τους έχει τον τίτλο: «Τό πο στό ρυθμό!»

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Το κυνήγι των φαλαινών που είχε διακοπή κατά τη διάρκεια του πολέμου ξανάρχισε άπό το παρελθόν έτος. Πολλά κράτη ώργάνωσαν άποστολες στην περιοχή του Βορείου και του Νοτίου Πόλου. Το φαλαινοθηρικό αύτό κατώρθωσε νά συλλάβη όχι λιγώτερες άπό δέκα φάλαινες. Το μήκος της κεφαλής έποικίλλε μεταξύ 15 και 20 μέτρων.

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΑΜΜΑ ΤΩΝ ΤΣΙΓΑΡΩΝ...

Η γαλλική κυβέρνησις, με μιά μονοκόντυλια κατάργησε τα χαρτονομίσματα των 5000 φράγκων και άπαγόρευσε την κυκλοφορία των. Δέν άπομένει ώρα τίποτε άλλο στους κατόχους των άπο το νά τα χρησιμοποιήσουν γιά ν' άνάψουν το τσιγάρο των...

Τελευταίες ΦΛΟΓΕΣ

Όταν έβγαλε τη μάσκα...

Μιὰ νύχτα. ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια... Ἦτανε τὸν καιρὸ ποὺ ὑπῆρχε ἀκόμα Καρναβάλι, κι' ἐπιτοπὸτσνε κάπως στοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸ σίγνουν ἔξω, ἔστω καὶ τρεῖς Βδομάδες τὸ χρόνο... Σ' ἕνα μπὰλ - μασκέ, στὸ φουαγιὲ κάποιου θεάτρου τῆς Ἀθήνας, εἶνε μαζευτὴ ἕνας κόσμος πολυθόρυβος γιὰ νὰ γλεντήσῃ, νὰ πιῇ, νὰ τὸ σίξῃ ἔξω... Ἡ ὀρχήστρα λίκνιζε τὰ πολύχρωμα ζευγάρια τῶν μασκαράδων στοὺς ἤχους τοῦ Βάλς. Ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Στράους κυβερνοῦσε τὰ πόδια τῶν χορευτῶν... Ὁ «Γαλάζιος Δούναβις» ἔστελνε τὶς νότες του νὰ στροβιλίσουνε τὰ ζευγάρια τῆς χαρᾶς ποὺ δημιουργοῦσε ἡ πρόσκαιρη γνωριμία τῆς στιγμῆς...

Ἕνας πιεροῦτος, ἀρκετὰ μεθυσμένος, εἶνε πλευρίσει μιὰ περήφανη Βενετσιάνα, ποὺ ἡ λυγερὴ κορμοστασιά της τοὺνε μαστιγώσει δυνατὰ τὶς αἰσθήσεις... Τὴ νόρεψε πολλὲς φορὲς σφίγγοντάς τη πολὺ δυνατὰ μέσ' στὴν ἔξαλλη ἀποκοπάτικη ἀγκαλιά του, κι' ὕστερα τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ κάτι καὶ νὰ ζητήσῃ κι' ἀπὸ αὐτὴ νὰ τοῦ προσφέρῃ κάτι... Τσουγνο'σανε τὰ ποτήρια τους, κι' ἐκεῖνος τῆς ψιθύρισε:

— Στὴν ὑγειὰ τῆς ἀγάπης μας!...

Ἡ Βενετσιάνα γαμογέλασε:

— Ποιᾶς ἀγάπης μας;...

— Αὐτῆς ποὺ γεννήθηκε ἀπόψε!...

— Μέσα ἀπὸ τὸ κρασί, ὡραῖε μου τρελλέ;...

— Μέσα ἀπὸ τὸ Καρναβάλι!... τῆς ἀποκρίθηκε, καὶ τὴν ἔσφιξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκεῖνη τὸν ἀπομάκρυνε ἤρεμα.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες μικρέ μου μεθυσμένε Πιεροῦτε... τὸν μάλωσε.

— Γιατὶ λέω ἀνοησίες;...

— Γιατὶ δὲν μ' ἤξερες ποὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, καὶ δὲ θὰ μὲ ξέρῃς ὕστερα ἀπὸ ἄλλη μιά...

— Νομίζω πὼς σὲ ξέρω χίλια χρόνια, κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σ' ἀγαπάω ἄλλα χίλια!...

Ξανανέλασε ἡ περήφανη Βενετσιάνα κάτω ἀπὸ τὴν ὁλόμαυρη μάσκα της, ποὺ τῆς ἔκρυβε ὅλο τὸ πρόσωπο.

— Εἶσαι πολὺ τρελλὸς πιὸ πολὺ μεθυσμένος καὶ γι' αὐτὸ μ' ἀρέσεις!... Βάλε μου νὰ πιῶ!...

Ὁ Πιεροῦτος τὴν κέρασε. Ἀδειάσανε καὶ οἱ δυὸ τὰ ποτήρια τους ὡς κάτω. Ἐκεῖνος τῆς ἄπλεξε τὸ γέρι καὶ τόσφιξε δυνατά.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς μουμούρισε, μὲ τὸ στόμα του πολὺ κοντὰ στὸ δικό της.

Ἐκείνη ἔκλεισε τὰ μάτια της ἀπέραντα εὐτυχισμένη.

— Μίλα μου... τὸν ἱκέτεψε.

— Σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός, σὰν ἔξαλλος ἱππότης μανεμένος ἀπ' τὰ κάλλη σου. ὡραία μου Βενετσιάνα!.. Ἡ φαντασία μου καλπάζει ἀναλίτητα στὶς πολὺες ἐποχές, ποὺ ἀιδιεύσινε μὲ τουφεκὸ σεβασμὸ τὶς σκονισμένες σελίδες τους γιὰ νὰ σ' ἀφίσουνε νὰ γλυστρήσῃς ἀπὸ τοὺς Ντάντολους καὶ τοὺς Καντιάνο, πάνω ἀπ' τὰ κανάλια μὲ τὰ ὁλοσκότεινα νεκρά, κάτω ἀπὸ τὰ ὁλόφωτα παράθυρα τῶν δόνηδων, νέρα σὲ μιὰ γόνδολα νευισμένη κάτους καὶ ζουμπούλια...

Τὸν ἄφινε νὰ μιλάῃ, γοητευμένη ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του, ἀπὸ τὰ λόγια του, ζαλισμένη ἀπ' τὴ μουσικὴ τους...

— Μ' λα μου κι' ἄλλο... τὸν ἱκέτεψε.

Τώρα, ἔνοιωσε τὴν πνοή του νὰ τῆς καίῃ τὸ πρόσωπο κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς ξαναπε ὁ Πιεροῦτος καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ μιὰν αἰωνιότητα· μιὰ νύχτα καναβαλιοῦ!... Ἀπόψε τὸ ρολόϊ μετράει τὰ δευτερόλεπτα σὰν αἰῶνες... Εἶσαι δική μου, φίλα με!...

Ἔκανε νὰ τῆς τραβήξῃ τὴ μάσκα, ἐκείνη ὅμως τραβήχτηκε ἀπότομα πίσω.

— Μὴν εἶσαι περίεργος!... τοῦ εἶπε σχεδὸν σκληρά.

— Θέλω νὰ θαυμάσω τὸ προσωπάκι σου...

Ἡ Βενετσιάνα γαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Ἔλα νὰ χορέψουμε καλλίτερα... οὐ πρότεινε.

— Καὶ δὲ θὰ σὲ γνωρίσω;

— Ἀργότερα... Στὸ ἐπιπέρωμα... Ὅταν θὰ ζυγώνῃ ὁ γωισμός μας...

Τὴ νόρεψε, τὴν ξαναγόρεψε, ἤπιανε. ξαναπίανε, ρίξαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κουμπέτι, τυλιχτήκανε μὲ σερπαντίνες... Ἡ νύχτα κυλοῦσε γοήνορα... Μὲ τὸ ἐπιπέρωμα, ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀραιώνῃ στὸ φουαγιέ...

— Πρέπει νὰ φύγουμε πιά.. ψιθύρισε μελαγγολικὰ ἐκείνη.

— Δὲν θὰ τὸ κρυνήσουμε ἂν δὲν γὲ γνωρίσω... τῆς ἀπάντησε πεισματωμένος.

— Θὰ φύγῃς μόνος σου, μόλις μὲ γνωρίσῃς!... τοῦ ἀπάντησε ξερά.

Κι' ἔβγαλε ἀπότομα τὴ μαύρη μάσκα της. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πιεροῦτος βλέποντας τὸ πρόσωπό της, ξεμέθυσε ἀμέσως: Μπροστά του εἶχε μιὰ γρηά!... Μὲ τὸ δέρμα της σκαμμένο ἀπὸ τὶς ρυτίδες, μὲ τὰ μάτια της τριγυρισμένα ἀπὸ μαύρους γύρους, μιὰ γρηά, ποὺ τὸ ξενύχτι τὴν εἶχε ἀκόμα πιὸ πολὺ γεράσει...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ φτωχὸς πιεροῦτος ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω... Ἐκεῖνη τὸν κράτησε σιγὰ ἀπ' τὸ γέρι.

— Ἀφησέ με.

«Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΟΥΔΩΝ»

Τὸ γαλλικὸ χορευτικὸ συγκρότημα «Τὰ μπαλέτα τῶν Ἡλυσίων» σημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς ἐμφανίσεις του. Δεκαέξη χαριτωμένες χορεύτριες καὶ δέκα ἐκλεκτοὶ χορευτὲς πλαισιώνουν περίφημες «ἀλίστ» ὅπως τὴν Ἰρέν Σκορνίκ τὴν Ντενιὲλ Ντορμάνς κ. ἀ. Στὴν εἰκόνα μας ἡ Ντενιὲλ Ντορμάνς καὶ ὁ Ρολὰν Πετὶ ὅπως παρουσιάζονται σὲ μιὰ δυσκολη χορευτικὴ σύνθεση: «Τὸ χορὸ τῶν ἀσπρορρουχούδων».

— Ὄχι, ὄχι, μὴ φεύγεις, σὲ παρακαλῶ πολύ μείνε.

— Δὲν ἀντέχω..

— Τόσο ἀπροκρουστικὴ εἶμαι: Τόσο ἀπογοητεύθηκες μόλις μ' ἀντίκρυσες:

— Δὲν ξέρω... Θέλω νὰ φύγω... νὰ φύγω... Ὑποφέρω... Αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἦταν φοβερό!..

— Συγχώρεσέ με... τοῦ ψιθύρισε. Θέλησα ὅμως νὰ ζήσω ἄλλη μιὰ τελευταία νύχτα ψευτικης εὐτυχίας ποὺ δὲ μοῦ ἀνήκει. Σ' αὐτὸ μὲ βοήθησε τὸ κορμί μου, ποὺ διατηρεῖ κάποιες φρεσκάδα. Κι' ἡ μαύρη μάσκα μου, ποὺ ἀνέλαβε νὰ μοῦ κρύψῃ τὶς ρυτίδες.. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ φύγω, γιατὶ νὰ σοῦ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια ποὺ θὰ μοῦσκιζε τὴν καρδιά. Ὕστερα ὅμως ἀποφάσισα νὰ σὲ προσγειώσω μὲ τὴ φοβερή μου ἀποκάλυψη, φτωνέ μου πιεροῦτε!... Αὐτὸ θὰ μὲ κάνῃ νὰ προσγειωθῶ κι' ἐγὼ ἐπιτέλους πιὰ στὴν πραγματικότητα... Ἄντε, καληνύχτα καὶ καλὲς Ἀποκρες...

Ξανάβαλε τὴ μαύρη μάσκα της ἡ περήφανη Βενετσιάνα, καὶ γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τελευταῖα ζευγάρια ποὺ τὴν ἔξοδο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἔφτασαν τὰ γεράματα;

Πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσετε

Ὑπάρχει ἕνα σύστημα ἀλάθητο γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε, ἂν μιὰ γυναῖκα μένη ἀκόμη νέα. Τὸ ἐπενόησε ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας στὸ Ντιτροΐτ Ἔντγαρ Μούρφυ.

Ζητᾶτε ἀπ' τὴ γυναῖκα ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἑξῆς δέκα ἐρωτήσεις:

1) Ἀσκεῖσθε νὰ κάνετε ἕνα ἀεροπορικὸ ταξεῖδι, δίνως ἀπόλυτη ἀνάγκη;

2) Ἂν κάποιος σᾶς πῇ ὅτι σκοπεύει ν' ἀφίσῃ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ν' ἀρχίσῃ ἕνα ἄλλο τὸν συμβουλεύετε νὰ μὴν τὸ κάμῃ;

3) Παραιτεῖσθε ἀπὸ ἕνα καλὸ νεῦμα γιὰ νὰ μὴ νάσετε μερικὲς ὧρες ὕπνου;

4) Συναίνεσθε τὴ μουσικὴ τῆς τζάζ;

5) Πηγαίνετε στὸν κινηματογράφο. νωρὶς νὰ ἐνδιαφεροθῆτε ἀπὸ πρὶν γιὰ τὸ φίλμ ποὺ, παίζεται;

6) Βρίσκετε νελοῖο γιὰ μιὰ γυναῖκα 40 ἐτῶν νὰ μάθῃ ποζήλατο;

7) Δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ καινούργιες γνωριμίες;

8) Λέτε συχνὰ ὅτι ἡ ζωὴ ἦταν καλλίτερη ἄλλοτε;

9) Ἐξακολουθεῖτε νὰ ὀνομάζετε «μικρὴ» μιὰ ὡριμη γυναῖκα, γιατὶ τὴν γνωρίζετε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι;

10) Βρίσκετε νελοῖο κάθε τολμηρὸ νεωτερισμό;

Ἂν ἡ γυναῖκα ἀπαντήσῃ καταφατικὰ σὲ 4 ἐρωτήσεις, σημαίνει πὼς βρίσκεται στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὰ ψυχικὰ γεράματα, ἀλλὰ μποδεῖ ἀκόμη νὰ σωθῇ. Ἂν ἀπαντήσῃ «ναὶ» σὲ 6 ἐρωτήσεις ἔχει ἀρχίσει νὰ γερνάῃ. Ἂν ἡ ἀπάντησί της εἶνε καταφατικὴ σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις εἶνε πιὰ γρηά, ἀσχέτως τῆς ἡλικίας της.

Ὁ Οὐέλλες καὶ ἡ μεγαλοψυχία του

Μιὰ ἐφημερίδα τῆς Ν. Ὑόρκης δημοσίευσε ἕνα ἐνδιαφέρον ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς τοῦ Ὄρσον Οὐέλλες. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Οὐέλλες δὲν ἦταν ἀκόμη διάσημος. οὔτε καὶ εἶνε γίνει ὁ δεύτερος σύζυγος τῆς Ρίτας Χαίηνουορθ. Μιὰ μέρα λοιπὸν βρέθηκε πάνω στὴ θεατρικὴ σκηνὴ μιᾶς μικρῆς πόλεως, ἐμπρὸς σὲ ὀκτὼ μόνον ἄτομα, ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλο - ὅλο τὸ κοινόν του. Προγώρησε λοιπὸν στὸ προσκήνιο καὶ δήλωσε:

— Κυρίες καὶ κύριοι. Εἶμαι ὁ Ὄρσον Οὐέλλες. ἠθοποιός παραγωγός. ὁπερατέρ, συγγραφεύς ταχυδακτυλουργός. σεζισέρ, σκηνοθέτης. ἀφηγητής· καλλιτέγνης. γλύπτης καὶ μουσικός. Εἶμαι, ἀσφαλῶς. πολὺ... πολυάριθμος γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ κοινόν!

Ὡστόσο καταδέγθηκε νὰ δώσῃ τὴν παράστασί του... Πάντως αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο δικαιολογεῖ τὴ Ρίτα Χαίηνουορθ. ποὺ ἔλεγε ἀργότερα σ' ὅσους τὴ ρωτοῦσαν γιατὶ γώρισε ἀπ' τὸν Οὐέλλες ἔπειτα ἀπὸ 4 ἐτῶν συζυνικὴ ζωή:

— Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ὑποφέρω τὴ μεγαλοψυχία του!...

Μισέλ Μορκάν

Η «βεντέττα» ποὺ εἶνε ὑποδειγματικὴ μητέρα

Ἀπ' ὅλες τὶς Γαλλίδες ἠθοποιοὺς ποὺ ἔφυγαν νιὰ τὸ Χόλλυγουντ τὴν περισσότερη ἐπιτυχία γνώρισε ἡ Μισέλ Μοργκάν. Ἐπιτυγα πρῶτον ἐπαγγελματική: Ὅταν γυρίσθηκε τὸ πρῶτο ἀμερικανικὸ φίλμ της, οἱ κριτικοὶ τὴ συνέκριναν μὲ τὴν Γκρτα Γκάρμπο κι' ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι στὸ Λευκὸ Οἶκο. Ἐπιτυγία ἐρωτική: Ἔγινε κυρία Μπὶλ Μάσσαλ κι' ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι, τὸ Μικαὲλ ποὺ εἶνε σήμερα 3 ἐτῶν.

— Τὸ Χόλλυγουντ μὲ ἀντιμετώπισε γιατὶ πίστεψα πάντοτε σ' αὐτὸ λέει συχνὰ ἡ Μισέλ.

Πράγματι ἀφ' ὅτου πρωτοτοφάσισε νὰ γίνῃ ἠθοποιός φιλοδόξησε νὰ διακριθῇ στὸ Χόλλυγουντ. Πῆρε δὲ πολὺ ἐνωρὶς τὴν ἀπόφασι αὐτή. Ὅταν ἦταν 3½ ἐτῶν ἕνας φίλος τοῦ πατέρα της ἐρασιτέχνης ἀστρολόγος της εἶπε προείπει ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη Βεντέττα.

Τὸ πίστεψε ἡ Μισέλ. Πάντως ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἀκόμη, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἐμπειρίτο μὲ μοναδικὴ ἐπιτηδειότητα τὶς Βεντέττες τῆς ἐποχῆς τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ, τὴ Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Ἄννι Ὄντρα...

Ἀργότερα ἔφυνε ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι τῆς Διέππης καὶ πῆνε στὸ Παρίσι, στὴ γιαγιά της. Σπούδασε γυρὸ γνώρισε τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο κι' ἐργάσθηκε ὡς φιγκυράντ. ποὶν γυρίσῃ τὸ πρῶτο της φίλμ Ἐπειδὴ σκεπτόταν πάντα τὸ Χόλλυγουντ. διάλεξε τὸ ψευδώνυμο Μόργκαν που τῆς φαίνοταν αμερικανικώτερο.

Ὅταν ἔφυγε τέλος γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, μερικὲς Βδομάδες ποὶν ἀπὸ τὴν ἀνακωχὴ τοῦ 1940, οἱ «καλῶς πληροφορημένοι» εἶχαν γαμογελάσει μὲ σημασία. Ἦταν βέβαιοι ὅτι πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν «παστεναῖο» της Ζὰν Γκαμπέν. ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ποὸ ὀλίγων ἑβδομάδων.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως οἱ τύχες τῆς Μισέλ καὶ τοῦ Ζὰν γνώσθηκαν, μὲ τὴν ἄφιξί τους στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ὁ Ζὰν ἔκανε συντροφιὰ μὲ τὴ Μάρλεν Ντήτριχ καὶ τὶς ἄλλες μεγάλες Βεντέττες ἐνῶ ἡ Μισέλ εἶχε οιχθῇ νὰ μάθῃ ἀγγλικὰ ποὺ τὰ εἶχε περιφρονήσει στὸ σγολεῖο. Κατόπιν γνωρίσθηκε μὲ τὸν Μπὶλ Μάρσαλ σ' ἕνα γορὸ μετημφιεσμένων καὶ, στὶς 15 Σεπτεμβρίου 1942, ἔγινε γυναῖκα του. Ἐπειδὴ ἐκείνη εἶνε καθολικὴ κι' αὐτὸς προτεστάντης ὁ γάμο τους εὐλογήθηκε καὶ μὲ τὰ δυὸ θρησκευτικὰ δόγματα.

Ὁ Μάρσαλ εἶνε κι' αὐτὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ παίζει μόνο σὲ φίλμ ποὺ δὲν ἐξάγονται ἀπ' τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ἡ οἰκογένεια Μάρσαλ κατοικεῖ σὲ μιὰ μικρὴ Βίλλα τοῦ Μπέβερλυ Χίλ, τριγυρισμένη ἀπὸ μεγάλο κῆπο. Ὅταν ἡ Μισέλ δὲν ἐργάζεται στὸ στούντιο παίζει πιανο ἢ διαβάζει. Ὁ ἄντρας της παίζει μὲ τὸ γυιό του. Μαθαίνει γαλλικὰ ἀπ' τὶς παρισινὲς ἐφημερίδες, στὶς ὁποίες διαβάζει μόνο τὰ ἄρθρα γιὰ τὴ γυναῖκα του. Τοῦ ἀρέσει ὑπερβολικὰ τὸ κυνήγι κι' ἐπιδίδεται σ' αὐτὸ ὅταν ἡ Μισέλ ταξειδεύῃ στὴ Γαλλία. Τὸ γραφεῖο του στολίζεται μὲ τὰ κυνηγετικά του τρόπαια.

Ἡ Μισέλ λεγόταν στὴν πραγματικότητα Σιμὸν Ρουσσέλ. Γεννήθηκε στὸ Νεϊγύ, τὶς 29 Φεβρουαρίου 1920. Συνεπῶς ἑορτάζει τὰ γενέθλιά της... κάθε 4 γρόνια!

Ὁ γυιός της ἤσθε στὸν κόσμο τὶς 13 Σεπτεμβρίου 1944. Κάθε γρόνο λοιπόν, τὴν ἡμέρα αὐτή, παίρνει ἀμέτρητα δῶρα. Ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἀρέσουν περισσότερο, εἶνε τὰ καπέλλα κάου - μπόϋ καὶ τὰ μηγανικὰ αὐτοκίνητα. Ὅταν ταξεβῆσε πέρσυι τὸ καλοκαῖρι μὲ τοὺς γονεῖς του στὴ Γαλλία ξετρελλάθηκε μὲ τὰ θαλάσσια μπάνια. τὸ ποδήλατο καὶ τὴν κρέμα σοκολάτα...

Μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες γαρὲς τῆς Μισέλ Μοργκὰν ἦταν νὰ «ξαναβρῇ» τὴν πατρίδα της μετὰ τὸν πόλεμο Ἡ Κυβέρνησις Βισύ μ' ἕνα διάτανμα τῆς εἶνε ἀφαιρέσει τὴ γαλλικὴ ἐθνικότητα. Εἶγε ἀπαγορευθῇ ἀκόμη κι' ἡ ἔκθεσις τῶν φωτογραφιῶν της.

Ὅταν ἔνα γειμωνιάτικο ἀπόγευμο τοῦ 1945. ἡ Μισέλ ἔφτασε στὴ Χάβρη, δὲν ἀναγνώρισε στὴν ἀργὴ τὴν πόλι αὐτὴ ποὺ τὴν ξανάβλεπε ἔρημη κι' ἐρειπωμένη. Ἀλλὰ ἡ θερμὴ ὑποδογὴ τῶν φίλων της ἔβλωσε ἀμέσως κάθε μελαγγολία ἀπ' τὴν ψυγή της.

Πήγαινε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Πολιτικὴ συμφωνία». Ὅταν τελέωσε τὸ γύρισμα τὸ προσωπικό τοῦ στούντιο τῆς πρόσφερε ἕνα ζευγάρι «κλακέτες» ἀπὸ πολύτιμο ἔβλο.

Ἡ Μισέλ σκοπεύει νὰ γυρίσῃ κι' ἄλλες ταινίες στὴ Γαλλία. Καταλαβαίνει τώρα ὅτι τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ὡραία ψευδαίσθησις. Δηλώνει δὲ ἐμπιστευτικὰ στοὺς στενοὺς φίλους της ὅτι θέλει νὰ μὴ παίνουν πετι στὴ Γαλλία τὸ φίλμ ποὺ γύρισε στὴν Ἀμερική.

Εἶνε τέλος πολὺ λυπημένη γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ γυρίσῃ τὴ Ζὰν γιὰ τελευταία φορά.

Τώρα περνάει τὰ βράδυα της στὴ Βίλλα της τοῦ Χόλλυγουντ μελετώντας τὸ σενάριο τοῦ προσεγοῦς φίλμ της. Οἱ γονεῖς της περιμένουν στὴ Νέϊγύ τὴν ἐπιστροφή της μαζὶ μὲ τὴ μικρή της οἰκογένεια. Γιὰ νὰ τοὺς φανῇ δὲ ἡ ἀναμονὴ λιγώτερο μακρά ἡ κόρη τους κι' ὁ ἔγγονός τους τοὺς στέλνουν ἕνα γράμμα κάθε μέρα.

◆◆

Ἡ ἐπέτειος τοῦ Μίκυ - Μάους

Ἐφέτος θὰ ἑορταθῇ ἡ 20ὴ ἐπέτειος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μίκυ - Μάους στὴν ὀθόνη. Τὸ πρῶτο ὁμιλοῦν φίλμ τοῦ τετράποδου αὐτοῦ ἥρωος γυρίσθηκε τὸ 1928. Ἀλλὰ ὁ Μίκυ Μάους εἶνε ἤδη πρωτογνωριστὴσει σὲ δυὸ φίλμ «Βαμπᾶς» Λίγοι ἀστέρες ἔγουν ἕνα τόσο γεμάτο στάδιον: Ὁ Μίκυ Μάους ἔπαιξε 118 μικρὰ φίλμ, καὶ σὲ 2 μεγάλα ἀνέλαβε δὲ 44 διάφορους ρόλους.

Η καμωσιούλα μας

Στὸ φρενοκομεῖο

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Δόκτωρ ΜΠΟΥΝΤΕΡΟΛ: Διάσημος φρενολόγος. ΕΝΑΣ ΠΕΛΑΤΗΣ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΒΟΗΘΟΙ καὶ ΦΥΛΑΚΕΣ

(Ἡ σκηνὴ στὴν αἴθουσα ἐξετάσεως ἀσθενῶν τοῦ δόκτορος Μπουτεολ. Ὁ διάσημος φρενολόγος ἔχει ἤδη ἐξετάσει δώδεκα ἀσθενεῖς καὶ μπαίνει ὁ δέκατος τοίτος! Δὲν εἶνε ὅμως ὁ τελευταῖος περιμένουν ἀκόμη μερικοὶ στὸ σαλόνι. Ὁ νέος πελάτης εἶνε χλωμὸς καὶ τὰ νέρια του τρέμουν. Ἀσφαλῶς βοίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς τρέλλας, ἂν δὲν εἶνε κιόλας τρελλός. Ὁ δόκτωρ τὸν βάζει νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ἀρχίζει τὶς ἐρωτήσεις).

ΔΟΚΤΩΡ: Τί ἔχετε, κύριε;

ΠΕΛΑΤΗΣ (τραυλίζοντας): Ἂχ, γιατρέ μου... ἐ... ἐ... ἔχω καὶ τί δὲν ἐ... ἐ... ἔχω... Δὲν μπο... μπο... μπορῶ νὰ κοιμη... μη... υηθῶ... ἔχω ἰ... ἰ... ἰλίγγους καὶ γρ... γρ... γράφω μὲ μεγάλη δυσ... δυσ... δυσκολία... τόσο πολὺ εἶνε ἐ... ἐ... ἐρεθισμένα τὰ νεῦρα τῶν δα... δα... δακτύλων μου. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅ... ὅ... ὅμως αἰσθά... θά... θάνομαι καὶ τρομε... με... μεσοῦς πόνους στὸ στομάχι...

ΔΟΚΤΩΡ: Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό. (Σηκώνεται καὶ ἀρχίζει τὴν ἐξέτασι τοῦ ἀσθενοῦς. Κατόπιν τοῦ δίνει ἕνα στυλογράφο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ γράψῃ μερικὲς γραμμὲς πάνω σ' ἕνα χαρτί. Ὁ ἄρρωστος γράφει μὲ μεγάλη δυσκολία μερικὰ ὁρνιθοσκαλίσματα. Ὁ γιατρὸς ξαναπάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ γράφει μερικὲς συνταγές)

ΠΕΛΑΤΗΣ: Λοι... λοι... λοιπόν, γιατρέ μου, εἶ... εἶ... εἶνε τ ποτέ σοβαρό;

ΔΟΚΤΩΡ: Θὰ πάρετε ἐπὶ δεκαπέντε μέρες αὐτὰ τὰ φάρμακα κι' ἂν δὲν δοῦμε καμμιὰ βελτίωσι, τότε θὰ σᾶς φιλοξενήσω γιὰ κανένα μῆνα στὴν κλινική μου, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ βγῆτε τελείως θεραπευμένος.

ΠΕΛΑΤΗΣ (βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του): Τί σᾶς... γρω... γρω... γρωστῶ, γιατρέ μου;

ΔΟΚΤΩΡ: Πεντακόσια φράγκα, κύριε.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Καὶ... καὶ... ἡ παραμο... μονὴ στὴν κλινική σας πόσο στοι... στοι... στοιχίζει;

ΔΟΚΤΩΡ: Δυὸ χιλιάδες φράγκα τὴν ἡμέρα.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Α... καὶ σᾶς ἐπισκέπτονται πολλοὶ ἀσ... ἀσ... ἀρρωστοι καθημερινῶς;

ΔΟΚΤΩΡ (ὑπερηφανα): Καμμιὰ τοιαντασιά!

ΠΕΛΑΤΗΣ: Καὶ στὴν κλι... κλι... κλινική σας ἔνετε πολὺν κόσμο;

ΔΟΚΤΩΡ: Ἀοκετούς. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ νοσηλευθῆτε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα. Καὶ τὰ σαράντα κοεββάτια της εἶνε τόσο πισιμένα

ΠΕΛΑΤΗΣ (σηκώνεται καὶ λέει μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο γιὰ νὰ τσαλιέη καθόλου): Πολὺ καλὰ σᾶς εὐχαριστῶ γιατρέ μου. Ἔνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀνανγείλω ὅτ εἶμαι ἐλεγκτὴς τοῦ φόρου καὶ ἤθελα νὰ ἐξακριβώσω κατὰ πόσον εἶνε ἀκριβὴς ἡ δήλωσίς σας σχετικὰ μὲ τὰ εἰσοδήματά σας (Βγάζει ἕνα χαρτὶ ἀπ' τὴν τσέπη του). Σύμφωνα μ' αὐτὴ σας τὴ δήλωσι τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά σας ἀνέρχονται σ' ἑξδουνήντα πέντε χιλιάδες φράγκα. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὰ ὅσα πρὸ ὀλίγου μοῦ εἴπατε, κερδίζετε ἑκατομμύρια ἐτησίως. Εἶμαι λοιπὸν ὑποχρεωμένος νὰ...

(Ὁ δόκτωρ πιέζει ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἐμφανίζονται δυὸ βοηθοί).

ΔΟΚΤΩΡ (στοὺς νεοφερμένους): Φυλάξετε τὶς πόρτες καὶ πέστε σὲ μιὰ νοσοκόμο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴ τῆς κλινικῆς καὶ τὸν ἐσωτερικὸ γιατρό νὰ ἔλθουν ἀμέσως ἐδῶ!

(Ὁ ψευτοπελάτης ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ. Παίονει τὸ καπέλλο του καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ ὅμως οἱ βοηθοὶ τοῦ ἐμποδίζουν τὴν ἔξοδο. Τὴν ἴδια στιγμὴ μπαίνουν στὸ γραφεῖο ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς καὶ ὁ ἐσωτερικὸς γιατρός).

ΔΟΚΤΩΡ: Κύριοι ἔνω ἐδῶ ἕναν ἄοσωστο πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι. Πάσχει ἀπὸ μεγαλομανία καὶ πιστεύει πὼς εἶνε ἐλεγκτὴς φόρων. (Στὸν ἀσθενῆ) Κύριε, ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τοὺς κυρίους αὐτούς; Εἶνε ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μου φίλους καὶ θὰ σᾶς ἐξετάσουν μὲ προσοχή.

ΠΕΛΑΤΗΣ (φωνάζει): Καὶ εἶμαι πράγματι!... Ὁρίστε τὰ χαρτιά μου... Ἀλφρέδος Κανιέ, ἐλεγκτὴς τῶν φόρων... Εἶμαι καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω!...

ΔΟΚΤΩΡ: Τὸν ἀκοῦτε, κύριοι, μᾶς ἀπειλεῖ κιόλας... Κάνετέ του πρῶτα ἕνα ντοὺς μὲ κρύο νερό, κατόπιν φορτῶστε του τὸν ζουρλομανδύα καὶ βάλτε τον στὸ πειπτεο τῶν ἐπικινδύνων. Ἐπειδὴ ἔχει καὶ πόνους στὸ στουάχι, εἴδοπο ποτε καὶ τὸν νειροῦορυο... Μπορεῖ νὰ νοειαστῆ καὶ καμμιὰ νειουουγικὴ ἐπέμβασις.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ! (στοὺς δυὸ βοηθοὺς ποὺ τὸν πλησιάζουν): Μὴ μὲ ἀγγίζετε! Σᾶς ὁρκίζομαι, δὲν εἶμαι τρελλός... Βοήθεια... Βοήθεια!...

ΔΟΚΤΩΡ (μὲ καλωσύνη): Λοιπόν, νομίζετε πὼς δὲν εἶσθε τρελλὸς, φίλε μου;... Ἂς κάνωμε ἄλλη μιὰ διάγνωσι... Ἐλᾶτε ἀπ' ἐδῶ (τὸν ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο του): Νὰ ἕνα ἄλλο κομμάτι γαιστί.... Καθῆστε καὶ γράψετε μερικὲς ἀκόμη γρατιὲς ποὺ θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω.

ΠΕΛΑΤΗΣ (φοβισμένος): Τί... Τί θέλετε νὰ γράψω;

ΔΟΚΤΩΡ: Ὅ,τι σᾶς πῶ. Ὁ γραφικός σας γαρακτὴρ θὰ μᾶς πῆ κατὰ πόσον ἔνετε ἀνάγκην ἀμέσου θεραπείας. (Ὑπαγορεύει): Ὁ ὑπονενασμένος Ἀλφρέδος Καμέ, ἐλεγκτὴς τῶν φόρων πιστοποιῶ ὅτι ἐξακριβωσα δι' αὐτοπροσώπου ἐρεύνης, πὼς ἡ δήλωσις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ φρενολόγου δόκτορος Μπουτεολὰ διατηροῦντος κλινικὴν ἐν Παρισίοις εἶνε ἀπολύτως ἀκριβής...»

ΠΕΛΑΤΗΣ (σταματῶντας τὸ γράψιμο): Μά... μά...

ΔΟΚΤΩΡ (μὲ φωνὴ ἐπιτακτική): Εἶνε ἀπολύτως ἀκριβής!... Τὸ γράψατε;... Ὡραῖα!... Καὶ τώρα ὑπογράψετε καὶ βάλετε καὶ ἡμερομηνία σημερινή. Λαμπρά! (παίονοντας τὴν δήλωσι στὸ νέρια του λέει στοὺς συναδέλφους του): Πράγματι, κύριοι, τὸ γράψιμο τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἶνε φυσικό. Φαίνεται ὅτι ἀπατήθηκα στὴν πρώτη μου διάγνωσι. Δὲν εἶνε τόσο ἐπικίνδυνος ὅσο τὸν νόμισα... Μποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ... Συμφωνεῖτε κι' ἐσεῖς;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ (ποὺ κατάλαβε ὅλη τὴν ἱστορί'α καμονελὰ μέσα ἀπ' τὰ νένεια του): Βέβαια... Δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος... νι' αὐτὸν τὸ γρόνο τοὐλάνιστον!...

(Γελῶντας λδηνοῦν ὅλοι μαζὶ τὸν ἐλεγκτὴ ὡς τὴν ἐξώπορτα. Ἐκεῖνος μόλις φτάνει ἐκεῖ βάζει τὰ πόδια στὸν ὦμο του καὶ γίνεται σὲ μιὰ στιγμὴ ἄφαντος!)

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

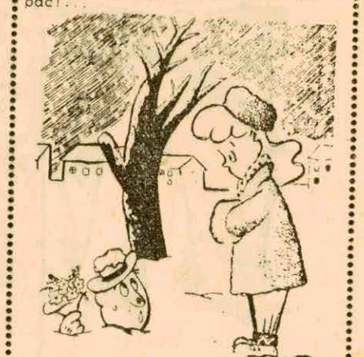
●●

Ὀρθιες καὶ καθισμένες

Σύμφωνα μὲ μιὰν Ἀμερικανίδα εἰδικὴ σὲ συμβουλὲς γυναικείας μόδας καὶ καλλονῆς, «ἡ γυναῖκα ποὺ ἐπιθυμεῖ νάναι γοητευτική, ἂς μὴν ξεχνᾶ ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερα τὸ σκοπό της μένοντας ὄρθια, παρὰ καθισμένη». Ἡ γυναῖκα ποὺ κάθεται, ἰδ ως σὲ ὡρισμένες πολυθρόνες πολὺ ἄνετες, αἰσθάνεται τὴν τεμπέλικη διάθεσι νὰ πάρῃ μιὰ στάσι ἀκομψη, ἐπιπλέον δὲ βρίσκεται σὲ μιὰ κατάστασι διανοητικῆς ἀδρανείας. Ἀντιθ.τως, ἡ ὄρθια εἶνε πάντοτε πιὸ ἕτοιμη νὰ δράσῃ, νὰ κινηθῇ, ν' ἀντιδράσῃ

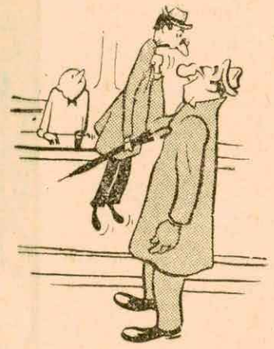

—Ἐπὶ τέλους! Νὰ καὶ ἕνας ψοσκαράς!...

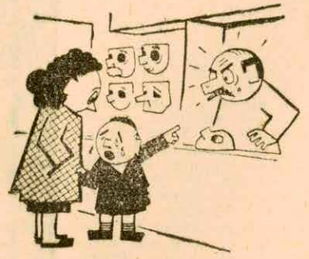
ΥΠΟ ΤΑΣ ΧΙΟΝΑΣ!

—Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μὲ περιμένῃς στὸ παγκάκι...
—Σ' αὐτὸ κάθομαι ἀγάπη μου!...

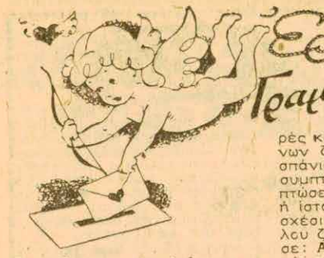

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

—Δὲν μὲ παρατᾶς κάτω, λέω ἐγώ;...

—Μαμάκα, ἐγὼ θέλω αὐτὴ τὴ μουτσούνα!...

Ἐσωτερικὸ Γραμματοκιβώτιο

Τὸ «δικαίωμα» ἐκλογῆς

Στὶς ἐπιστολὲς ποὺ λαμβάνω καθημερινῶς βρίσκω καὶ μερικὲς οἱ ὁποῖες ἔχουν ἕνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα γιατί μοῦ δίνουν θέματα τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν γενικώτερα, τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἑρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου». Ἕνα τέτοιο ζέμα μοῦ δίνει σήμερα κάποια ποὺ ὑπογράφεται «Συρισινοπούλα».

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι νεωτάτη, μὲ ἀρκετὴ καθὼς μοῦ γράφει περιουσία πολὺ χαϊδεμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ποὺ τῆς ἔχουν δώσει ἀπόλυτο τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ συντρόφου της ἀρκεῖ ὁ ἐκλεκτός της νὰ τὴν ἀγαπᾶ καὶ νάνε ὑγιής, ἐργατικὸς καὶ ἔντιμος.

Ἀσφαλῶς, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες, θὰ θέλατε οἱ περισσότεροι νὰ βρισκόσαστε στὴ θέσι της κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ σκέπτεσθε: «Νὰ ἕνας εὐτυχὴς ἄνθρωπος ποὺ, μπορεῖ νὰ ἐχῃ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπιθυμήσῃ, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο νὰ ὀρθωθῇ καὶ καμμία συνθήκη νὰ ἐναντιωθῇ στὶς ἐπιθυμίες του». Μὴ βιάζεστε ὅμως καὶ ἀκοῦστε καὶ τὴ συνέχεια:

Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ὅπως καὶ μερικὲς ἄλλες οἱ ὁποῖες βρίσκονται στὴν ἴδια θέσι—καὶ δὲν εἶναι λίγες, εἶναι τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸν τῶν κοριτσιῶν αὐτῆς τῆς κατηγορίας—εἶνε δυστυχισμένη. Αὐτὲς ὄχι μόνο δὲν βρίσκουν εὔκολα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦν, ἀλλὰ ἔχουν καὶ τὸ ἀτύχημα νὰ μὴν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν. Φαίνεται ὅτι ἡ ὑπερεχὴ αὐτὴ τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης. Ψάχνοντας διαρκῶς, γιὰ τὸ τελειότερο, πελαγώνουν σὲ μιὰ ἔρευνα ψυχρὴ καὶ ὑπολογισμένη. Ὅποιος ἀγαπάει πραγματικὰ παύει νὰ ἐρευνᾶ. Ἔχει ἤδη ἐκλέξει. Αὐτὲς τὶς κοπέλλες, δὲν θὰ δίσταζα νὰ τὶς παρομοίασω μὲ τὰ γεροντοπαλλήκαρα τὰ ὁποῖα, ἀπὸ τὸ πολὺ διάλεγμα καὶ τὴν ἔλλειψι ἀποφασιστικότητος ἢ μένουν στὸ ράφι—ἐπιτρέψτε μου νὰ τοὺς τοποθετήσω κι' αὐτοὺς στὸ ράφι, γιατὶ δηλ. μόνον τὶς νεροντοκόρες;—ἢ καταντοῦν νὰ πάρουν, ἀκριβῶς τὶς γυναῖκες ἐκείνες ποὺ στὰ νειάτα τους δὲν θὰ ἤθελαν ποτὲ νὰ παντρευτοῦν.

Μοῦ γράφεις «Μ ι κ ρ ὴ Ἐ π α ρ χ ι ω τ ο π ο ύ λ α Μ. Ρ. Β.)» νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σὲ βασανίζει ὅταν βρίσκεσαι μακρυά του. Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; Ἔρωτας εἶνε, κορίτσι μου. Εἶσαι φοβερὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ δὲν θέλεις νὰ τὸ παραδεχθῇς. Εὔχομαι νὰ σ' ἀγαπᾶ κι' αὐτὸς τόσο ὅσο ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς.

«Μ α ρ ί τ σ α Κ.»: Καμμία σχέσι δὲν ἔχει ἡ περίπτωσί σου μ' ἐκείνην ποὺ ἀναφέρω στὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο τοῦ «Θησαυροῦ». Ἡ κοπέλλα ἐκείνη μένει σὲ μιὰ πόλι τῆς Μακεδονίας. Συμβαίνει ὅμως, οἱ ἐρωτευμένοι νὰ νομίζουν πὼς τὰ συμπτώματα τῆς ἀγάπης των διαφέρουν ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων! Ἄλλοι πάλι νομίζουν πὼς μοιάζουν. Ὅταν ὅμως συμπέσουν οἱ χαρακτῆρες καὶ πολλὲς φορὲς καὶ οἱ συνθῆκες ἐρωτευμένων ζευγαριῶν—πρᾶγμα ὄχι σπάνιο—τότε ἔχομε τὰ ἴδια συμπτώματα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς ἡ ἱστορία σου δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἄλλου ζευγαριοῦ. Καὶ τώρα ἄκουσε: Αὐτὸς ὁ νέος δὲν φαίνεται νὰ σ' ἀγαπᾶ καθὼς μοῦ τὰ ἐκθέτεις τὰ πράγματα. Γιὰ ν' ἀρραβωνιστῇ μὲ τὴν ἄλλη θὰ πῆ πὼς θέλει ἐκείνη. Ἐπειδὴ ἐσὺ ἐξακολουθεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾶς προσπαθεῖς νὰ τὸν δικαιολογήσῃς. Καὶ νὰ πείσῃς τὸν ἑαυτό σου ὅτι ἀρραβωνιάζεται τὴν ἄλλη ἀπὸ καπρίτσιο. Αὐτὸ ἐγὼ τοὐλάχιστον τὸ ἀποκλείω. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ξεχάσῃς, νὰ κυττάξῃς τὴν ἐργασία σου, τὸ σπίτι σου καὶ ὅταν βρῇς ἕνα καλὸ παλληκάρι νὰ τὸ ἀγαπήσῃς. Νέοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ δίνουν ἕνα τέλος σὲ τέτοιες ἐρωτικὲς ἱστορίες. Αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

«Ν ί ν α»: Ἐνταῦθα: Εἶσαι 18 χρονῶν «ἀρκετὰ νόστιμη μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ πολὺ πλουσία». Καὶ ἀγαπᾶς ἕνα φτωχὸ νέο ποὺ δὲν τὸν θέλουν οἱ γονεῖς σου. Συνηθισμένη ἱστορία. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ τοὺς πείσῃς. Καλὸ θὰ ἦταν νὰ βρεθῇ κάποιος τρόπος νὰ γνωρίσουν τὸ νέο, ποὺ, ὅπως τὸν περιγράφεις εἶναι λαμπρὸς καὶ μὲ μέλλον. Αὐτὸ πιστεύω πὼς θὰ ἐπιδράσῃ στὶς σκέψεις τους. Μὴν ἀπελπίζεσαι. Μὲ καλὸ χειρισμὸ πιστεύω πὼς ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Πρὸ παντὸς ὄχι πείσματα.

Μ. Φ. Χ.—Χ. Μ., Θεσσαλονίκην: Τονίζεις ὅτι εἶσαι ἐπιτυχὼν φοιτητὴς (ἀντιγράφω ἐπὶ λέξει): «... μὴ δυνάμενος νὰ συνεχίσω τὰς σπουδάς μου ἕνεκα στερήσεως πάσσης οἰκονομικῆς ἀπόψεως, μένω εἰς τὸν οἶκον μου ὁ ὁποῖος βρίσκεται ὀχὶ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κιλκὶς εἰς ἕνα χωριὸ ἀρκετὰ καλὸ ἀπὸ πάσσης διασκεδαστικῆς ἀπόψεως καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ νεολέικους. Εἶμαι 22 ἐτῶν μὲ ἀριστον ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὶς τόσες κατακτήσεις μου αἱ ὁποῖαι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ φθάνουν τὸν ἀριθμὸν (19) δεκαεννέα. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκεται καὶ μία ἡ ὁποία ἔχει ἐπιδράσει τὴν προσοχήν μου ἰδιαιτέρως. Ὡς ἐκ τούτου σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐφιστείσεται τὴν πρέπουσαν προσοχὴν καὶ εἰς ἐμέ...» κ.τ.λ. Καὶ ἐπιμένεις ὅτι εἶσαι... ἐπιτυχὼν φοιτητής! Μὴ χειρότερα.

Λ ο υ ἰ ζ α ν Μ.: Οἱ αἰσθηματικὲς ἱστορίες τῶν 16 ἐτῶν δὲν εἶναι σοβαρές. Σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ξεχάσῃς καὶ νὰ περιμένῃς μερικὰ χρόνια γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὑποθέτω πὼς ἔχεις νὰ κάνῃς κάτι σοβαρώτερο τώρα.

«Ν ύ φ η τ ο ῦ Β ο ρ ρ ᾶ», Θεσσαλονίκην: Εἶσαι ἄντρας καὶ παίρνεις γυναικεῖο ψευδώνυμο! Δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ σὲ βασανίζουν οἱ ἀμφιβολίες. Πιθανὸν νὰ ὑπῆρξε κανένα παλιὸ φλέρτ, πιθανὸν ἐπίσης κάποιος κακοπηθὼς νὰ τῆς ἔστειλε κανένα γράμμα γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὴν εὐτυχία σας. Ἀπ' ὅσα γράφεις νομίζω πὼς πρέπει νὰ τῆς ἔχῃς ἐμπιστοσύνη. Νὰ ἔχῃς ἐπίσης ἐμπιστοσύνη καὶ στὸν ἑαυτό σου ἀφοῦ ὅπως λὲς εἶσαι «σοβαρός, μετρημένος καὶ εἰλικρινής».

Ζ. Σ., Μενιδι: Ἀφοῦ δὲν ἔχεις καμμιὰ σοβαρὴ ἐνδειξι ἐκ μέρους της καὶ στηρίχτηκες σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ σοῦ ἔστειλε σκόπιμα ἡ ἐξαδέλφη της κι' ὄχι ἡ ἴδια νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀντιληφθῇς ὅτι δὲν ὑπάρχει ζήτημα. Κι' ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ γράφεις (περὶ οἰκογενείας κλπ.) μὲ ὑποχρεώνουν νὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτὴ τὴν ἄσκοπη προσπάθεια. Μὲ λίγη καλὴ θέλησι θὰ τὸ ἐπιτύχῃς.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Τ ρ ε ῖ ς φ ί λ ε ς ἀ π ὸ τ ὴ ν ἐ π α ρ χ ί α, 45.739: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Πραγματικὰ μοῦ ἔτυχαν πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις ἀπελπισίας ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αὐτοκτονία. Προσπάθησα ὅμως νὰ ἀποσοβήσω τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὰ κουτὰ αὐτὰ κοριτσια ποὺ νόμιζαν ὅτι στὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Σεῖς ὅμως, κολὰ μου κορ.τσια, δὲν ἔχετε φράγκο ἀπὸ τέτοια πράγματα. Σᾶς πλημμυρίζει ἡ εἰδιοδοξία καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἑπομένως κι' ἀν ἀκοῦτε κανένα συμβουλευτικὸ ἢ ἐπιτιμητικὸ λογάκι μὴ στενοχωρεῖστε, ἀφοῦ ξέρετε ἐξ ἄλλου καὶ τὴν αἰτία. Κάνετε λίγη ὑπομονὴ μὴ βγαίνετε γιὰ λίγον καιρό. Αὐτὰ ἔχει ἡ ἐπιστολή. Προσέχετε, ὅμως μήπως ἀντίδρασι ἢ τὸ πείσμα σας ρίξῃ σὲ καμμιὰ ἀνοησία!

«Γ. Β. ΕΣΡ. Μ α τ ω μ έ ν ο β ά κ ρ υ!»: Δὲν θὰ ἔπρεπε, μικρούλα μου, τὴ καρδιὰ σοῦ νὰ εἶνε σπαραγμένη ματωμένη καὶ τὰ μάτια σου θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα...» Οὔτε τὸ μυαλό σου νὰ στριμτῇση ὅπως λές...

Ἴσα ἴσα ποὺ τὸ μυαλό σου ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ καὶ νὰ σκεφτῇ ὅτι ἀν αὐτὸς ἦταν ἕνας τίμιος χαρακτήρας δὲν θὰ ἔπρεπε ἀφοῦ ἦταν εἰκονευειακὸς φίλος κι' εἶχε κι' ἄλλη περιπέτεια ἀπ' τὴν ὁποία τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξεκολλήσῃ, δὲν θὰ ἔπρεπε λέω νὰ μὴ σεβαστῇ ἐσένα, ἕνα ἀθῶο καὶ τίμιο πλασματάκι καὶ νὰ σὲ φέρῃ στὴν ἰδία μοῖρα μὲ τὴν ἄλλη. Τὸ ξέρω πὼς ἀγάπησες δίχως νὰ τὰ ξέρῃς ὅλ' αὐτά. Τώρα ὅμως ποὺ τὰ ξέρεις νέλ:σε μὲ τὴν ἀνοησία σου καὶ θύμωσε μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι ποὺ γύρεψαν νὰ σοῦ κάνουν. Ἐμπρὸς χαμογέλασε, κουράγιο!

«Ν ί κ ο ν» I. N. Ἐνταῦθα: Ἐπιμένω στὴν πρώτη ἀπάντησι ποὺ σᾶς ἔχω δώσει. Ἐκτὸς πολλὲς ἀμφιβολίες μέσα σας. Ἐνῶ λέτε πὼς τὴν ἀγαποὺσατε, τὴς προτείνετε χωρισμό. Ἐκείνη δέχεται. Ἔπειτα τὴν ξαναφωνάζετε ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐ,ηγηθῆτε. Δὲν κοτσ.βαίνετε ὅτι προκαλεῖτε ἔτσι τὴν ἀπογοήτευσι; Ἢ ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ μένῃ πιστὴ σὲ μιὰ ἀναμονή; Μὴ σᾶς κακοφαίνεται ποὺ σᾶς τὰ λέω κάπως ψυά. Δὲν εἶσθε παιδὶ καὶ ἀφοῦ βαζετε τὴ λογικὴ μπρὸς ἀπὸ τὸ αἴσθημα, ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὰ πράγματα μὲ τὴν πραγματική τους ὄψι. Για νὰ τὸ καταλάβετε αὐτὸ θὰ σᾶς γράψω ἄλλοτε τί σημαίνει ἔρως! Ὁ δικός σας πάντως ἐπιμένω ὅτι δὲν ἦταν ἔρως!

«Κ α ρ ί ν α»: Εἶστε ἄξια τῆς τύχης σας. Ποτὲ δὲν βάζουν τοὺς ἄντρες νὰ τσακώνωνται γιὰ ἕνα φλέρτ ποὺ σᾶς ἔκανε ἕνας ἄλλος. Τὴν ὑπόθεσι τὴν κανονίζουν μόνες τους οἱ γυναῖκες. Ποτέ; Ὅταν ἀγαποὺν ἀληθινὰ τὸν ἄντρα τους. Σύ, ὅμως, δέχτηκες νὰ κάνῃς κάτι πολὺ κακό. Διότι ἐνῶ ἤξερες πὼς ἀπὸ τὰ διπλανὰ κάμαρα παρακολουθοῦσε ὁ ἄντρας σου ἀδιαφόρησες γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Ἔτσι ὅπως τσάτισες, Κορίνα ἂν δὲν φύγῃς γρήγορα θὰ συνεχίσῃς χειρότερα.

«Μ π ο ύ λ η Α. Γ.»: Ἡ χειρογραφία σας εἶνε πολὺ εὐγενική. Συγχώρεστε. Ἐν ἀνάγκη πῆτε του ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πιά.

«Π ο ν ε μ έ ν ο ν Κ ρ η τ ι κ ό»: Νά, τὴν ἐγκοτολείπετε ἀφοῦ καταλάβατε τὶ παιχνίδι σᾶς παίζει. Κι' νὰ πῆτε τοῦ ἀδελφοῦ σας ἄρεμα κι' ἀγαπη-

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΓΟΥΝΕΣ

Ἡ διάσημος «βεντέττα» Ρίτα Χαϊγουορθ ἔχει τὶς περισσότερες καὶ τὶς πιὸ ἀκριβὲς γοῦνες ἀπ' ὅλες τὶς «ἀστρες» τοῦ Χόλλυγουντ. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς — τὸ μαντὸ ποὺ διακρίνεται μπροστὰ στὰ πόδια της—εἶνε ἀπὸ σαιλοὺρι ἀλμπίνο, κι' ἔχει τόσο μεγάλη ἀξία ὥστε μεταφέρεται στὸ Χόλλυγουντ μὲ θωρακισμένο αὐτοκίνητο κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ τὸ φορέσῃ ἡ ὡραία Ρίτα γιὰ τὸ «γύρισμο» μιᾶς σκηνῆς τοῦ νέου της φίλμ («Ἡ κυρία ἀπὸ τὴ Σαγκάη»).

ένα την αιτία που την άφησατε.

«Πονεμένη καρδιά», Άβίνος: Ούτε να παρηφέρεσθε ούτε να ερωτεύεσθε τόσο νεανικά αφού δεν ξέρετε με τι άνθρωπο έχετε να κάνετε και τι δεσμούς μπορεί να έχη.

«Εύκλειδην»: Δεν πρέπει να πικραίνεστε στη δυστυχία τη νέα: πρώτον γιατί είνε εξαδέλφη σας και δεύτερον γιατί είνε μικρή. Κι' αν ο «έρωτας είνε στρέβλα» σεις όμως έχετε και νούν και μάτια. Λησμακρυνθήτε.

«Ενα πονεμένο κορίτσι Σ. Κ.: Αφού πιντρεύτηκε, μην επιμένετε. Βγάλτε τη στενοχώρια από μέρα σας. Δεν ήταν τυχερό σας. Ίσως η τύχη να σας προορίζη για κάτι καλλίτερο.

«Αθώο πλασματάκι Π. Π.»: Αν πάη για καλο θα το αισθάνεσθε. Πάντως μη διώχνετε την τύχη σας. Να του γράφετε ν' απευθυνθή στους γονείς σας.

«Λουλούδι του καμπου»: Ζητήστε του να πάη στους γονείς σας να μιλήση για σας. Από κει θα καταλάβετε άν σας αγαπά ή όχι. Είστε ένα φτωχό και τίμιο κορίτσι κι' επομένως δεν πρέπει να κάνετε ό τι κάνει η φίλη σας.

«Α. Β. Γ. 1. 2. 3.»: Εντάξει θα: Φαίνεται ότι η κοπέλλα είνε πολύ λογική. Είδε ότι οι σχέσεις σας δεν είχαν κανένα σκοπό. Επομένως δεν υπήρχε λόγος να έκτιθεται γιά να πάρη κατηγορίαν αργότερα. Απροβλήθητε.

Α. Τ. Θ. 914 Δ': Είνε το πρώτο σας γράμμα που λαβαίνω. Ίσως τα άλλα να χάθηκαν. Πρέπει να ξέρετε ότι τα ποσιδιά μας «κει πάνω» έχουν ανάγκη από μιά τέτοια ψυχική επαφή. Σείς, δεν πρέπει να σκέπτεσθε πρός το παρον για έρωτα. επειδή αλληλογραφείτε. Ενισχύσατε τον φυκιώς και όταν με το καλό, γυρίση η φιλία σας μπορεί να έχη και αίσιον τέλος. Στείλτε και τη φωτογραφία.

«Θιακοπούλα», Ιθάκην: Πρέπει να θεωρήσετε αυτη την παιδική σχέσι ως κάτι περαστικό. Με τις νέες φροντίδες γιά τη ζωή θα παρουσιαστούν νέα πρόσωπα νέες γνωριμίες.

«Φραίαν Ελένη», Ε. Γ.: Λησμονείτε ότι είνε ένας οικογενειακός φίλος και ότι φοβάται μη θίξη τη φιλία που σας συνδέει: Κάνετε υπομονή ώς που να επιστρέψη και τοτε θα εξηγηθήτε. Τώρ; ίσως φοβάται μην παρεπέσουν τα γράμματά του κι' έπειθη οικογενειακη παρεξήγησις.

Ε. Γ. ΕΓΑ. — «Άγγελον χωρίς φτερά»: Το παιχνιδί κερδίζεται όταν είσθε παντοτε με το χαμόγελο στα χείλη. Προσπεθήστε να συναντηθήτε και με την κουβέντα θα επέλθη η τελική εξήγησις.

«Ζ ΑΝ Δ»: Σε συμβουλεύω να μην κάνης πειράματα. Θα ταιμπηθής άσχημα και θα ύποφέρης. Μιά απλή φιλία, μέσα στα όρια της ευνενείας αρκεί. Λοιπόν ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο. Και οί δύο είναι καιροσκόποι.

«Απελπισμένον από τή ζωή ύδραυλικό»: Άφού πρθαν έτσι τα πράγματα. καλλίτερα που δεν δεχτηκε η μητέρα της γιατί θα σας έκανε δυστυχισμένο. Εγκαταλείψετε και την ιδέα και την κοπέλλα.

Ι. Σ. Λ.: Έναν άγραμματο στην αγάπη»: Το πιό περίεργο είναι πώς ένας άνθρωπος τόσο θετικός σάν και σας έκανε μιά τέτοια απερισκεψία στη ζωή του. Άν θεωρήτε την αρραβωνιαστικιά σας ώς απαραίτητο εξάρτημα στη μηχανή της εύτυχίας, σάν καλός μηχανικός τοποθετήστε την στην καρδιά σας και θα μείνετε με τον καιρο ευχαριστημένος. Προπάντων ένκαταλείψετε τις προλήψεις που έχετε γιά το χρήμα, και τότε θα εύτυχήσετε μαζί της. Μην ξεχνάτε ότι η άλλη ήταν «πάνω», όπως καλά την λέτε.

Σμηνίτην Σ. Σ. — Μ. Ε. Ν.: Να μη πάψετε να της γράφετε. Εκείνη κι' άς μη σας γράφη τόσο συχνά, σας αγαπά.

Λοχίαν Δ. Κ. Γ. — Β. Σ. Τ. 904: Πρέπει να βεβαιωθήτε πρώτα γι' αυτό που μέθετε κι' άν είνε αλήθεια τα περιφρονήστε την. Η άνδρική σας αξιοπρέπεια δεν σάς επιτρέπει να συνεχίσετε, άλλ' ούτε και να υποφέρετε για μιά που φάνηκε ανάξια της αγάπης σας.

Μοναχογυιόν Μ. Α. Μυτιλήνην: Μέχρι της στιγμής ενεργήσατε πολύ καλά. τίμια και ηθικά. Συνεχίσετε με το ίδιο σύστημα και πήτε το μυστικό σας και τις ιδέες σας στη μητέρα.

«Εναν απελπισμένο—ΑΣ: Μην απελπίζεστε τόσο εύκολα. Επιζητήσετε να τη συναντήσετε κι' όταν της εξηγήσετε τους λόγους και της έκμυστηρευθήτε πόσο την αγαπάτε, τότε όλα πάλι θα ξαναπάσουν και θα είσαστε ευτυχής.

Άνθ) γόν 1170: Δυσκολεύτηκα πολύ να διαβάσω το γράμμα σας γιατί ήταν γραμμένο με το μολύβι. Θα ήθελα να μού ξαναγράψετε με μελάνι. Η υπόθεσις είνε ενδιαφέρουσα και πρέπει να προλάβωμε μιά καταστροφη. Γράφτε μου όλο το περιστατικό με μελάνι.

«Μελαγχολικόν νέον Σ.Κ.Λ. 139»: Για να μη σάς απαντήσουν, ασφαλώς η επιστολή σας θα παραπεσε στό ταχυδρομείο. Στη σημερινή επιστολή σας απαντώ: Μιά κοπέλλα που έχει τόσα χαρίσματα είνε δύσκολο, σήμερα, να βρεθή. Άν δεν έχη ωμορφιά, έχει όμως ψραιοτητα ψυχής την οποία πρέπει να έκτιμήσετε. Με τον καιρό με την αμοιβαία έκτίμησι και την αμοιβαία συμπόθεια θα την αγαπήσετε πιό πολύ και θα καταλάβετε το σφάλμα που κάνοτε άργοποιώντας να δώσετε ένα τέλος. Όλα τ' άλλα θα μείνουν μετα ξύ σας αφού κι' οι δυό σας είστε τίμιοι και ειλικρινείς χαρακτήρες. Μην επηρεάζεστε από τούς άλλους. Η ευτυχία σάς περιμένει.

«Απογοητευμένην υπαρξιν Α.Ψ.»: Εθυσιάσατε τα πάντα γι' αυτόν. δίκως να ρωτήσετε ποιός είνε και έκ των υστέρων βρίσκεστε μπρός σ' ένα δίλημμα: τωρα τί πρεπει να κάνω: Ο άνθρωπος που σάς δειχνει πλέον τόσην αδιαφορία δέν είνε άξιος της αγάπης σας και το μέλλον σας θα είνε πολυ δυστυχισμένο άν συνεχίσετε μαζί του. Δείχτε του λοιπόν, και σείς την περιφρόνησί σας και κρατήσετε την αξιοπρέπειά σας. Μην έξετυλιαθήτε περισσότερο.

«Φ. Μ. Πονεμένην μικρούλαν: Δέν είνε δά και τόσο δραματική η ιστορία σας, όπως την φαντάζεστε. Θα σάς περάση και θα πρεμήση η καρδιά σας. Μην ενδιαφέρεσθε πλέον γι' αυτό το πρόσωπο.

«Αναμεσα σε δυό καρδιες»: Δέν σάς δικαιολογώ καθόλου με τη νέα σχέσι που πιάσατε. Δέν τον αγαπάτε και έκτίθεσθε μαζί του στα μάτια τού κόσμου. Φαντασθήτε νάρθη και ο άδελφός του και να μάθη ότι γυρίζετε έξω με τον ένα και με τον άλλο. Διακόψετε λοιπόν, τις σχέσεις σας γίνετε πιό σοβαρή και άφοσιωθήτε στόν άνθρωπο που σάς προορίζει για γυναίκα του. Σάς δίνω και μιά πληροφορία: οί άνθρωποι τού τόπου πού άγηκει ο άγαπημένος σας σέβονται το λόγο τους άλλα και τη γυναίκα που θα πάρουν. Άποιτούν όμως να κάνη κι' έκείνη τό ίδιο. Λοιπόν προσοχή!

«Μ.Δ. φοιτητήν Νομικής»: Η αίτία είνε δύσκολο να βρεθή. Γιατί έχω πολλές λεπτομέρειες γιά την άγάπη σας κι' τίποτα γιά το χωρισμό σας. Πάντως ένα από τά δυό θα συνβαίνη και σάς συμβουλεύω να τής ζητήσετε μιά έξήγησι: "Η βρέθηκε κανένας νέος με λίγώτερα ελαττώματα από τα δικα σας, πού τής έξαφανίζει μιά εύτυχισμένη ζωή ή ανακάλυψε κατά τις μικροσκηνές σας ώριμένα σας έλαττώματα πού την έπεισαν ότι θα περάση ζωή δυστυχισμένη μαζί σας.

Έξηγηθήτε μαζί της και άν το φταίξιμο είνε δικό σας δώστε της την εύκαιρία να τα ξαναφτιάσετε.

«Πολυκυνηγημένην Μ.Π.Π.»: Άν ο νέος αυτος μπορεί να σάς κάνη μιά μέρα γυναίκα του, και ο ακόπας του δέν είνε μόνον ένα έφήμερο πειχνίδι. τότε μη διστάζετε να του πήτε τι αίσθάνεσθε και σεις γι' αυτόν. Προσέξετε όμως να πάρετε πρώτα πληροφορίες γιά το άτομό του.

«Κώστα νφ. 912»: Η ηλικία βεβαίως δέν παίζει κανένα ρόλο. Άν ο σκοπός σας είνε είλικρινής έκμυστηρευθήτε τον στην αγαπημένη σας και άρχίσετε να κάνετε τα σχεδία σας για το μέλλον.

«Κ. Σ. 1, 2 3»: Γινήκατε δυστυχής, όπως γράφετε και θέλετε να κάνετε κι' άλλον ένα δυστυχη. Είστε άκόμα πολύ νέος γνωριμιες θα κάνετε πάρα πολλές στη ζωή σας. Έπομένως δέν πρέπει γιά κάθε κοπέλλα που γνωαίζετε να γινοσαστε δυστυχής.

(Γ) 4) 10, Ομόνοια»: Το γράμμα σας δείχνει άνθρωπο μορφωμένο και λογικό. Γι' αυτό δέν περίμενα στο τέλος να δώ τις τέσσερες ερωτήσεις που μού βάζετε. Πάντως θά γίνετε οπωσδήποτε δυστυχής. άν ξαναμίξετε μαζί της. γιατί έχει εγωϊστική ψυχή. Έπομένως, προτιμώτερο είνε να πονέσετε τώρα λιγάκι.

«Παραπλανημένην»: Δέν δημοσιεύω το γράμμα σας γιατί δέν πρέπει ο άγαπημένος σας να ζαναγυρίση. Έκείνος σάς συγκράτησε από μιά τρέλλα. Δέν πρέπει να έχετε και απαιτήσεις άπ' αυτόν! Ποϋ ξέρετε σείς, αν τη στιγμή που τον φοβερίζατε με σύτοκτονίες, δέν είχε δώσει άλλού την ύπόσχεσί του πρίν σάς γνωρίση και γιά να μήν έκτεθή, γιά να μή βρή το μπελά του και σάς καθησυχάση γά έκεινε ότι σάς άγαπούσε; Δέν πρέπει λοιπόν, να είστε απαιτητική. Σάς έτυχε άλλωστε ό άνθρωπος της Μοίρας σας: Σάς έκτιμά, σάς σέβεται, σάς αγαπά, ζητά γά σάς κάνη γυναίκα του. Έκτιμήσετε και σείς τά καλά του αίσθήματα. Μην είστε άχάριστη. Τον έκτιματε, τον αξετε τον συμπαθείτε. Με τον καιρό, με το γάμο θά τον άγαπήσετε. Προσπαθήστε γά βρήτε το δρόμο της λογικής.

«19. Γ.Τ. Μαλβίνα»: Από όσα μού γράφετε κοπαλαβαίνω πώς ούτε το ένα πρόσωπο σάς ενδιαφέρει ούτε το άλλο. Δέν σάς ένδιαφέρει το πρώτο γιατί φερθήκατε ένωϊστικα και δέν τού γράψατε ούτε ένα γράμμα αφού ξερετε πόση χαρά δίνει στό μέτωπο ένα γράμμα πού προέρχεται έστω κι' από ένα άπλό γνώριμο. Άλλ' ούτε κάν σεβασθήκατε τις επικίνδυνες και τραγικές στιγμές που περνά και συνδεθήκατε με το δεύτερο. Άλλά ούτε και το δεύτερο σάς ένδιαφέρει. Δέν άγαπάτε ούτε τον ένα ούτε τον άλλο. Προτιμώτερο λοιπόν να σταματήσετε να ένδιαφέρεσθε και γιά τους δυό άριστικά. Και ν' άφήσετε την καρδιά σας να μιλήση γιά ένα τρίτο.

«Αμαράλα Χ.Μ.»: Δέν είνε τόσο εύκολο να σέ προσλάβη ένας θίασος και να φύγης. Χρειάζονται άδειες διάφορες (Συμπατειου και άλλες επαγγελματικές) που έσύ δέν έχεις. Έκείνο πού σού μένει είνε να τραγουδάς σάν το καναρίνι στό κλουβί του. Άργότερα ίσως σού δοθή εύκαιρία ν' άναπτύξης το ταλέντο σου. Έξ άλλου είσαι μικρή και έχεις όλο τον καιρό.

«Τρία τρελλοκόριτσα»: Σταματήσετε τα ραντεβού σας. Και να μη σάς φίλουσαν, μεθαύριο γιά να κολακεύουν τον εγωϊσμό τους θαλεγαν στούς φίλους των κάθε φορά που θά συναντούσαν μιά από σας στο δρόμο: «Τη βλέπεις αύτή; Την έχω φιλήσει!» Μην έκτιέστε λοιπόν.

«Μιμόζα»: Άθήνας: Το γράμμα σου έκανε έξη μήνες νάρθη στα γραφεία τού «Θησαυρού!» Με τον τέλειο χαρακτήρα που έχεις δέν μπορείς να νοιώσης ούτε να μιμηθής ότι κάνουν οί άλλες. Μα θά έρθη η στιγμή νά διαλέξης και σύ το σύντροφο της ζωής σου. θα ξέρης τότε τι θά διαλέξης κι' αύτον πού θά διαλέξης θά τον αγαπήσης με όλη την καρδιά σου.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Γιολάντα 18 - 6: Άπ' όσα μού γράφετε κρίνω ότι τον ένδιαφέρετε πραγματικά.

Μπάτνυ του Παγανητικού: Αύτό που μού ζητάτε δέν γίνεται δυστυχώς γιατί άντίκειται στις άρχές αύτης της σπάνιας.

Ερρίκον Ε'.: Χαίρομαι που σας ικανοποίησε η συμβουλή μου και πιστεύω να έχη δώσει τόν λουλούδα. πούγω την έντύπωσι πώς άμαστάνω».

Πραγματικά είνε άλήθεια, ότι. γιά πολλά πρόσωπα, γυναίκες πρό πάντων. το άρωμα των λουλουδιών δέν δίνει μονάχα ευχαρίστησι. άλλά ξεκάθαρα και είδικά, μιά ηδονή ερωτική. «Γνώρισα — λέει ο Χαίηβλοκ Έλλις — πολλές γυναίκες. που αύτό ήτανε θεοφάνερο».

Είδικά τ' άσπρα λουλούδια με τις βασειές μυρουδιές έχουν αύτή την επίδρασι. Και νά τί γράφει πάνω σ' αύτό. μιά κυρία ποϋζησε στις "Ινδίες κι' έκανε σχετικά πειράματα με τά λουλούδια: «Γιά νά μού δημιουργήση έρωτική συγκίνησι μιά μυρουδιά. πρέπει νά είνε βαρειά και διαπεραστική. Πολλά λευκά λουλούδια με πειράζουν μ' αύτό τον είδικό τρόπο. και πολλά λουλούδια των Ίνδιών με τις βαρειές και σχεδόν καυστικές μυρουδιές τους. Δέν συνδυάζω ποτέ τ' άρώματα των λουλουδιών με κανένα άτομο. Τ' άσπρα κρίνα, οί μανιόλιες. οί μυγκέ. σχεδόν με μεθοϋν. Οί μενεξέδες, τα τριαντάφυλλα. οί ρεζεντάδες. μ' όλο το θελκτικό άρωμά τους, δέν μού φέρουν καμμιά έρωτική ταραχή. Γι' αύτό το λόγο δέν μπορώ να παραδεχθώ την έκφρασι τού ποιητή που λέει: τα κρίνα και τα λαγγέματα της άρετης. τα ρόδα και ή γοητεία της άμαρτίας!» Το κρίνο μού φαίνεται λουλούδι πολύ αίσθησιακό και το τριαντάφυλλο κι' ή μυρουδιά του πράγματα πολύ άγαθά έπαγωϊτικα κι' ένάρετα. Η περιγραφή τού Σέλλεϋ γιά τη μυγκέ «πού ή νεότητα κάνει τόσο ώραία και το πάθος τόσο γλωσσώνει σημώνει περισσότερο με τις ιδέες μου».

Αύτός ό πιό αίσθησιακός τόνος των άσπρων λουλουδιών είνε φανερός γιά πολλούς άνθρώπους, Υπάρχουν άσκετοί πού νοιώθουν το άρωμα των κρίνων πολύ έρωτικό, μ' όλο πού δέν ξέρουν. τις περισσότερες φορές. ότι οί Ίνδοί συγγραφείς έχουν πή. ότι ή άναπνοή της Παντμίνι. της τέλειας γυναίκας. όταν θερμαίνεται από τον έρωτα «έχει τη μυρουδιά τού κρίνου. πού άνοίγει».
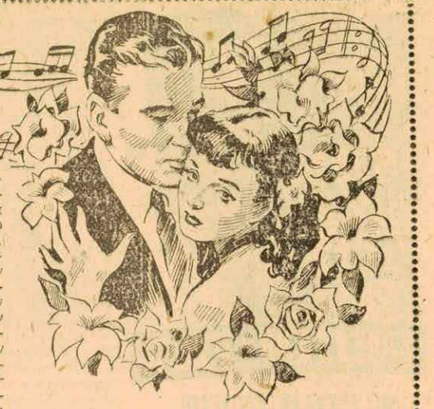
Πρέπει νά προσθεθή έδώ. ότι ο Κλοκέ και πολλοί άλλοι γιατροί παρατήρησαν. ότι τ' άσπρα λουλούδια και πού πάντων οί κρίνοι προξενούν στις γυναίκες δυσάρεστα νευρικά φαινόμενα, καρδιακές διαταραγές. άκόμα και συγκοπή.

Όταν άπολαμβάνουμε τις εύάρεστες εύθυδίες των λουλουδιών. μπορούμε νά φαντασθούμε. νιά μιά στιγμή. πώς είμαστε μακρυά άπό την έρωτική περιοχή τού άνθρώπου. Είνε πλάνη. Είδαμε στά προηγούμενα. ότι οί μυρουδιές των φυτών και των ζώων συνδέονται πολύ στενά. Άπό το άλλο μέρος υπάρχουν πολλά φυτά. πού όχι μόνο θυμίζουν τη γενική όσμή τού άνθρώπινου κορμιού. μά και τις είδικές όσμές των έρωτικών περιοχών. Υπάρχει ένα κακό χορτάρι, μάλλον σπάνιο — «χυοπόντιους Βουλβάρια» είνε το βοτανικό του όνομα — πού μυρίζει σάν ρέγκα ή σάν γαλασμένο ψάρι και θυμίζει ζωηρά μυρουδιές ώρισμένων περιοχών των ζώων και των άνθρώπων. Υπάρχουν φυτά πού γουν τη μυρουδιά τού τράγου. άλλα τού τυριού ή τού άνθρώπινου ίδρώτα. όπως το γεράνι. Υπάρχει ένα φυτό. πού λένεται «γένναρ», πού είνε άφθονο στούς μουσουλμανικούς τόπους και πού γοησιμεύει γιά νά βάφουν οί γυναίκες τα νύγια τους κι' άλλα μέρη τού κορμιού τους. «Τα λουλούδια του σκορπίου θελκτική μυρουδιά. έγραφε ό Σουινίν. άπό την Αίγυπτο. έδώ κι' έναν αίώνα. κι οί γυναίκες άγαπούν πολύ νά τάγευν έπάνω τους νά στολίζουν τά σπίτια τους. νά τα παίρνουν στο λουτρό και ν' άρωματίζουν τα στήθη τους. Δέν παραδέγονται πώς έπιτρέπεται στούς γαιστιανούς και τούς έβραίους νάγουν αύτό το προϊόντιο. Το μυστικό της άγάπης αύτης στή «γένναρ» είνε, ότι άμα εισπέουν τ' άρωμά της, τους θυμίζει όσμές είδικές». Και ο Σουινίν προσθέτει, ότι δέν είνε καθόλου έκπληκτικό. πώς ένα λουλούδι τόσο γοητευτικό έδωσε στην άνατολίτικη ποίησι πολλές γαριτωμένες άφορμές γιά θεσιες εικόνες κι' έξυπνους παραλληλισμούς.

Ανάλογο άρωμα ανακάλυψε μιά κυρία.

Οί Ίνδοί συγγραφείς άναφέρουν ότι οί κρίνοι έχουν μια παράξενη επίδρασι στις γυναίκες...

Οι τέσσερες αισθήσεις στον έρωτα

Ι'. Τα λουλούδια

Ο αύτό το σημείωμα δέν πρόκειται νά μιλήσω γιά την ποίησι των λουλουδιών. γιά τη θελκτική γλώσσα τους στην άγάπη. γιά το συμβολισμό τους. γιά την ωμορφιά τους. Το θέμα μου είνε άλλο: ό ρόλος της ευωδιάς τους στον έρωτα και την έκστασι.

Ο Μαντεγκάτσα παρατήρησε πρώτος. ότι. άποτελεί άπόδειξι τού πόσο στενά συνδέεται ή όσφρησι και ή έρωτική περιοχή. το γεγονός. ότι η έκφρασι της ήδονής πού νοιώθουμε. όταν άναπνέουμε μιά εύχάριστη μυρουδιά. μοιάζει πολύ με την έκφρασι της έρωτικής εύχαριστήσεως. «Δώστε σε μιά γυναίκα — γράφει — την πιό ένάρετη νά μυρίση τα λουλούδια πού ποστιμά και της άρέσουν. Θά κλείση τα μάτια. θ' άνασάνη βαθειά κι' άν είνε πολύ εύαίσθητη θά τη δήτε νά τρέμη σύγκομη, παρουσιάζουσα μιά κατάστασι τόσο άποκλειστικά δική της, πού δέν θά δείξη ποτέ σ' άλλες περιστάσεις. παρά μονάχα ίσως στόν άγαπημένο της». Και άναφέρει μιά κυρία πού τούλεγε: «Νοιώθω μερικές φορές τέτοιαν ήδονή, όταν μυρίζω λουλούδια. πούγω την έντύπωσι πώς άμαστάνω».

Πραγματικά είνε άλήθεια, ότι. για πολλά πρόσωπα, γυναίκες πρό πάντων. το άρωμα των λουλουδιών δέν δίνει μονάχα ευχαρίστησι. άλλά ξεκάθαρα και είδικά, μιά ηδονή ερωτική. «Γνώρισα — λέει ο Χαίηβλοκ Έλλις — πολλές γυναίκες. πού αύτό ήτανε θεοφάνερο».

Είδικά τ' άσπρα λουλούδια με τις βασειές μυρουδιές έχουν αύτή την επίδρασι. Και νά τί γράφει πάνω σ' αύτό. μιά κυρία ποϋζησε στις "Ινδίες κι' έκανε σχετικά πειράματα με τά λουλούδια: «Γιά νά μού δημιουργήση έρωτική συγκίνησι μιά μυρουδιά. πρέπει νά είνε βαρειά και διαπεραστική. Πολλά λευκά λουλούδια με πειράζουν μ' αύτό τον είδικό τρόπο. και πολλά λουλούδια των Ίνδιών με τις βαρειές και σχεδόν καυστικές μυρουδιές τους. Δέν συνδυάζω ποτέ τ' άρώματα των λουλουδιών με κανένα άτομο. Τ' άσπρα κρίνα, οί μανιόλιες. οί μυγκέ. σχεδόν με μεθοϋν. Οί μενεξέδες, τα τριαντάφυλλα. οί ρεζεντάδες. μ' όλο το θελκτικό άρωμά τους, δέν μού φέρουν καμμιά έρωτική ταραχή. Γι' αύτό το λόγο δέν μπορώ να παραδεχθώ την έκφρασι τού ποιητή που λέει: τα κρίνα και τα λαγγέματα της άρετης. τα ρόδα και ή γοητεία της άμαρτίας!» Το κρίνο μού φαίνεται λουλούδι πολύ αίσθησιακό και το τριαντάφυλλο κι' ή μυρουδιά του πράγματα πολύ άγαθά έπαγωϊτικα κι' ένάρετα. Η περιγραφή τού Σέλλεϋ γιά τη μυγκέ «πού ή νεότητα κάνει τόσο ώραία και το πάθος τόσο γλωσσώνει σημώνει περισσότερο με τις ιδέες μου».

Αύτός ό πιό αίσθησιακός τόνος των άσπρων λουλουδιών είνε φανερός γιά πολλούς άνθρώπους, Υπάρχουν άσκετοί πού νοιώθουν το άρωμα των κρίνων πολύ έρωτικό, μ' όλο πού δέν ξέρουν. τις περισσότερες φορές. ότι οί Ίνδοί συγγραφείς έχουν πή. ότι ή άναπνοή της Παντμίνι. της τέλειας γυναίκας. όταν θερμαίνεται από τον έρωτα «έχει τη μυρουδιά τού κρίνου. πού άνοίγει».

Πρέπει νά προσθεθή έδώ. ότι ο Κλοκέ και πολλοί άλλοι γιατροί παρατήρησαν. ότι τ' άσπρα λουλούδια και πού πάντων οί κρίνοι προξενούν στις γυναίκες δυσάρεστα νευρικά φαινόμενα, καρδιακές διαταραγές. άκόμα και συγκοπή.

Όταν άπολαμβάνουμε τις εύάρεστες εύθυδίες των λουλουδιών. μπορούμε νά φαντασθούμε. νιά μιά στιγμή. πώς είμαστε μακρυά άπό την έρωτική περιοχή τού άνθρώπου. Είνε πλάνη. Είδαμε στά προηγούμενα. ότι οί μυρουδιές των φυτών και των ζώων συνδέονται πολύ στενά. Άπό το άλλο μέρος υπάρχουν πολλά φυτά. πού όχι μόνο θυμίζουν τη γενική όσμή τού άνθρώπινου κορμιού. μά και τις είδικές όσμές των έρωτικών περιοχών. Υπάρχει ένα κακό χορτάρι, μάλλον σπάνιο — «χυοπόντιους Βουλβάρια» είνε το βοτανικό του όνομα — πού μυρίζει σάν ρέγκα ή σάν γαλασμένο ψάρι και θυμίζει ζωηρά μυρουδιές ώρισμένων περιοχών των ζώων και των άνθρώπων. Υπάρχουν φυτά πού γουν τη μυρουδιά τού τράγου. άλλα τού τυριού ή τού άνθρώπινου ίδρώτα. όπως το γεράνι. Υπάρχει ένα φυτό. πού λένεται «γένναρ», πού είνε άφθονο στούς μουσουλμανικούς τόπους και πού γοησιμεύει γιά νά βάφουν οί γυναίκες τα νύγια τους κι' άλλα μέρη τού κορμιού τους. «Τα λουλούδια του σκορπίου θελκτική μυρουδιά. έγραφε ό Σουινίν. άπό την Αίγυπτο. έδώ κι' έναν αίώνα. κι οί γυναίκες άγαπούν πολύ νά τάγευν έπάνω τους νά στολίζουν τά σπίτια τους. νά τα παίρνουν στο λουτρό και ν' άρωματίζουν τα στήθη τους. Δέν παραδέγονται πώς έπιτρέπεται στούς γαιστιανούς και τούς έβραίους νάγουν αύτό το προϊόντιο. Το μυστικό της άγάπης αύτης στή «γένναρ» είνε, ότι άμα εισπέουν τ' άρωμά της, τους θυμίζει όσμές είδικές». Και ο Σουινίν προσθέτει, ότι δέν είνε καθόλου έκπληκτικό. πώς ένα λουλούδι τόσο γοητευτικό έδωσε στην άνατολίτικη ποίησι πολλές γαριτωμένες άφορμές γιά θεσιες εικόνες κι' έξυπνους παραλληλισμούς.

Ανάλογο άρωμα ανακάλυψε μιά κυρία.

Οί Ίνδοί συγγραφείς άναφέρουν ότι οί κρίνοι έχουν μια παράξενη επίδρασι στις γυναίκες...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της Ακαδημίας Αθηνών

ΟΙ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΙ

Ὑπάρχουν μερικοὶ κακοποιοὶ που ἔχουν μιὰ ἐκπληκτικὴ δεξιοτεχνία. Σᾶς ξενίζουν μέσα στὰ μάτια σας. Ὅσο καὶ νὰ τοὺς προσέξετε. ὅσο καὶ νὰ τοὺς παρακολουθῆτε, αὐτοὶ θὰ κάνουν ἐκεῖνο ποὺ θέλουν. Ὁ ἀστυνόμος κ. Γαμμένος ποὺ ἔχει ἐξιγνιάσει ἕνα πλῆθος σκοτεινῶν ὑποθέσεων ὁ ὑπαστυνόμος κ. Ἡλιάδης ποὺ ἔχει παρακολουθήσει πολλοὺς κακοποιοὺς στὴν ἐξέλιξι καὶ στὴ δράσι τους ὁ ὑπαστυνόμος κ. Μιχαηλίδης καὶ ἀκόμη τὸ πλῆθος τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν παρακολούθησι καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν ναστοπαικτικῶν λεσχῶν μᾶς ἔνουν διηγηθῆ ἕνα πλῆθος ἀνεκδότων αὐτῶν τῶν ταχυδακτυλουργῶν τοῦ ὑποκόσμου ποὺ πεινοῦν συνεχὰ ἀπὸ τὰ κρατητήρια. Εἶνε ἐλοι τους «διαβόλου κάλτσες». Ὡστόσο πρέπει νὰ τοὺς ζήσητε γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τοὺς καταλάβετε. Τίποτε ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί τους δὲν προδίδει τὴν ἀπατηκότητά τους. Ἔνουν συνήθως ἐμφάνισι νοικοκύρηδων. Τοὺς νομίζετε «ἀνθρωπάκια» ποὺ δὲν θέλουν νὰ κάνουν κακὸ αὐτὲς σὲ μυρμήγκι. Μὰ οἱ ἀστυνομικοί τοὺ ξέρουν καλά.

Γιὰ νὰ πάσετε μιὰ ἰδέα γιὰ τοὺς ταχυδακτυλουργοὺς κακοποιοὺς θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα. Κάθε κουφὸ «σπήτι», κάθε μυστικὴ ναστοπαικτικὴ λέαχη ἔχει τὸν «ἄνθρωπό» της. Τὸν ἀστούνη ποὺ ξέρει «νὰ ταιριάζη» τὰ γαρνιά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πάντα ἕναν βοηθὸ ποὺ κάθεται κοντά του. Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἀνακατεύει τὰ ναοτιά, μὰ ἔχει τόση τέχνη καὶ κόβει τόσο καλὰ τὸ μάτι του ὥστε ταχτοποιεῖ πλὴν τοάπουλα καὶ ξέρει ποῦ βρίσκονται τὰ νεοὰ φύλλα. Τὰ βάζει ἔτσι στὴ σειρὰ νιὰ νὰ δώση πάντα τὰ φύλλα ποὺ θέλει στὸν συνεργάτη του καὶ νὰ κερδίση.

Εἶνε παοατηρημένο ἐπίσης ὅτι τὰ 90% τῶν παιχτῶν ποὺ κόβουν τὴν τοάπουλα ποὶν ἀογίση κάθε παιγνίδι, κόβουν τὰ ναοτιὰ περὶ τὸ τέλος ὅπως τὰ πιάνουν μὲ τὰ δάντυλά τους. Γιατὶ ἂν κάψη κανεὶς δυὸ καὶ τοεῖς φορὲς τὰ ναοτιὰ στὴν ἀογὴ στὴ μέση καὶ στὸ τέλος ναλέει συνήθως τὰ ταιοιασμένα φύλλα τοῦ «ἀνθρώπου τοῦ σπητιοῦ».

Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Ἡλιάδης πολλὲς φορὲς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη κατὰ τὴν παρακολούθησι διαφόοων ὑπόπτων νὰ στοωθῆ στὸ ποάσινο τσαπέζι. Μὰ ποοτιμοῦσε νὰ νάση στὶς περιστάσεις αὐτὲς παοὰ νὰ προδοθῆ. Γιατὶ τὰ διάφοοα τενήνάσματα τῶν ταχυδακτυλουργῶν τῶν ναοτιῶν τὰ ξέοουν καλὰ οἱ ἀστυνομικοί. Ἔτσι οἱ κακοποιοὶ μόλις ἰδοῦν κανένα ἀπὸ τὴν ποσέα νὰ μὴ πάνεται στὰ νύχια τους δηλώνουν:

— Αὐτὸς ποέπει νὰ εἶνε ἢ ἀστυνομικὸς ἢ ναοτοκλέφτης.

Καί, νὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔνουν ἄδικο. Φανταστῆτε ὅμως τὴν «φουρτοῦνα» ποὺ ἔπιασε ἕνα τέτοιο «κουφὸ σπήτι», ὅταν ἕνας ἄνθοωπος ποὺ εἶναν πασασυοεὶ ἐκεῖ πέοα γιὰ νὰ τὸν «νδύσουν» ἀπὸ τοὺς πωὸτους κιόλας νύοους τῶν ναστιῶν, φάνηκε ὅτι εἶνε διαβολεμένη τύχη.

Μάτοια ὁ «τσιγδακτυλοογὸς» τοῦ «σπητιοῦ» ταοιαζε καὶ ξαναταίοιαζε τὰ ναοτιά, μάταια ἔκανε γίλια δυὸ κόλπα καὶ μπλόφες. Ὁ ἄγνωστος δὲν ἔνασε οὔτε μιὰ φοοά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ταχυδακτυλουογός, παοάτησε τὴν τοάπουλα, ἔβγαλε ἕνα δεκαγίλιασο ἀπὸ τὸ ποοτοφόλι του, τ' ἄναψε μὲ τὸν ἀναπτῆοα του κ' ὕστεοα ἄναψε τὸ τσιγάσο του καὶ ποοσέφεοε καὶ στὸν ἄγνωστο ν' ἀνάψη.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε καλά, ἄναψε τὸ τσιγάσο του, μὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ συνέχισε τὸ παιγνίδι.

Μὰ τὸ κάψιμο τοῦ δεκαγίλιασου συνεγίσθηκε ἔπειτα καὶ σ' ἄλλο τσιγάσο. Ὁ ναοτοκλέφτης ταγυδακτυλουγὸς ἤθελε νὰ δείξη στὸν ἀντίπαλό του ὅτι δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία στὰ λεφτὰ καὶ δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ποὺ ἔγανε.

— Στάσου, μπάουπα Κώστα, τοῦ παρατήοησε τότε ὁ ἄγνωστος παίγτης, μὴ γαλᾶς ἄδικα τὰ λεφτά σου... Ἄναβε τὸ τσιγάρο σου μὲ τὸν ἀναπτῆρα σου καὶ φύλαξε τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ παίξουμε κανένα παιγνίδι.

— Τί δουλειὰ κάνεις; τὸν ρώτησε ὁ «ταχυδακτυλουργός», παρατῶντας ἀνανακτισμένος τὴν τοάπουλα...

— Δικηγόρος, τ' ἀπάντησε ὁ ἄλλος...

Ὁ ταγυδακτυλουργὸς εἶπε μιὰ βοισιὰ κι' ἔπειτα παοατήοησε μὲ βεβαιότητα:

— Δὲν λὲς τὴν ἀλήθεια. Πές μου καλύτερα σὲ ποιό «σπήτι» δουλεύεις;

— Στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, τοῦ εἶπε ὁ ἀντίπαλός του μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Καλὰ σὲ γλέντησα. Βοὲ Κώστα, Ἤθελα νὰ μάθω ὅλα τὰ «κόλπα» σου. Ἔλα τώρα, ἂν θέλης, νὰ πᾶμε καὶ στὸ δικό μου «σπήτι».

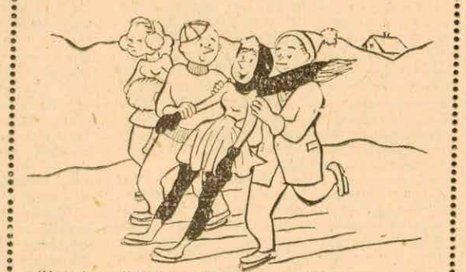
Καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν ἀστυνομία μαζὶ μ' ὅλη τὴν παρέα του...

Οἱ κακοποιοὶ ταχυδακτυλουργοὶ ὅμως εἶνε γίλιων εἰδῶν. Ὑπάρχει κακοποιὸς ποὺ μπορεῖ καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀστυνομικῶν νὰ ἐξαφανίση ἕνα κλοπιμαῖο. Αὐτὲς τὶς μεθόδους τους τὶς τελειοποιοῦν συνήθως ὅταν πηγαίνουν φυλακή. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Γ. Λ., γνωστὸς κλέφτης βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἐγκατέλειψε τὸ πρῶτο ἐπάγγελμά του κι' ἔγινε κατ' ἐπάγγελμα πλέον ταγυδακτυργός, γιατὶ μὲ τὴν ἐκπληκτική δεξιοτεγνία του, κέρδιζε πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔβγαζε μὲ τὴν κλοπή.

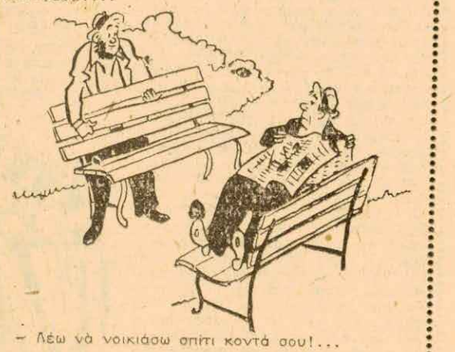
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

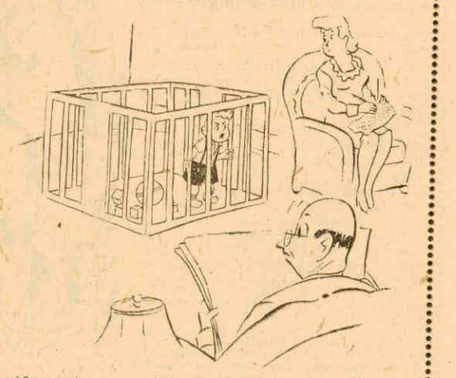
— Μοῦ ἐπιτρέπετε; Αὐτὴ ἡ θέσις μήπως εἶνε πιασμένη;

Ἡ νέα: Τρεῖς μῆνες βρὲ παιδιὰ μὲ μεθαίνετε... Δέν μ' ἀφήνετε καὶ λίγο μόνη μου μήπως τὰ καταφέρω!...

— Λέω νὰ νοικιάσω σπίτι κοντά σου!...

Ὁ μπέμπης: Τί περιμένετε ἀπὸ μένα, ὅταν μεγαλώσω ποὺ ἔχω συνηθίσει στὴ φυλακὴ ἀπὸ μικρός;

●●

Ἐξομολογήσεις ἑνὸς ὑπουργοῦ

«Ἔχω ξυλοκοπηθῆ σ' ὅλες τὶς αἴθουσες τῶν σχολείων, στὰ ὁποῖα ἐφοίτησα. Γιὰ τὰ μεγαλύτερα παραπτώματά μου, τὸ ξυλοκόπημα γινόταν μέσα στὸν προθάλαμο τοῦ διευθυντοῦ. Δὲν θυμᾶμαι νὰ εἶχα ποτὲ τετράδιο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν ἐκθέσεων. Δὲν φόρεσα ποτὲ πανταλόνι, ποὺ νὰ ἦταν καμωμένο ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ μητέρα μου εἰσέπραξε κάποιο ποσὸ ἀπὸ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία. Ἀπὸ τοὺς δασκάλους μου δὲν διατήρησα καμμιὰ σχεδὸν εὐχάριστη ἀνάμνησι...».

Θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε ἀπὸ ποιὸν προέρχονται αὐτὲς οἱ ἐξομολογήσεις. Ὀφείλονται, λοιπόν, στὸν Τζώστ Τόμλινσου, σημερινὸ ὑπουργὸ τῆς Παιδείας στὴν Ἀγγλία, ποὺ θεωρεῖται ὑπεδειγμα αὐστηρότητος, εὐτυχῶς ας καὶ ἐργατικότητος!

ΥΕΜΕΝΗ, ἡ χώρα ποὺ μισεῖ τὸν πολιτισμό

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἰμάμη Γεχιᾶ

Τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας μόλις ἐπέτρεψαν στὸν καθημερινὸ τύπο ν' ἀφιερώση λίγες λέξεις γιὰ μιὰ σειρὰ πολιτικῶν δολοφονιῶν ποὺ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μυστηριώδη κράτη τῆς Ἀραβικῆς Χερσονήσου: τὴν Ὑεμένη. «Ἄγνωστοι» ἐδολοφόνησαν τὸν Ἡγεμόνα— ἢ «Ἰμάμη» — Γεχιά, τὰ τρία ἀπὸ τὰ δεκαέξι ἄρρενα παιδιὰ τοῦ (τὰ θηλυκὰ δὲν ὑπολογίζονται), τὸν πρωθυπουργό, μερικοὺς ἄλλους πολιτικοὺς παράγοντας καὶ ἀνέβασαν στὸ Θρόνο ἕναν γηραιό, ἀλλὰ δυναμικὸ ἄρχοντα, τὸν Ἀχμὲτ Ἀλ Βαζίρ.

Αὐτὲς οἱ κάπως ἁπλὲς γιὰ τοὺς παράξενους καὶ μυστηριώδεις αὐτοὺς τόπους, πολιτικὲς δολοφονίες ἔλαβαν χώραν στὴν Ὑεμένη, κατευθυνόμενες ἀπὸ μιὰ ὁμάδα... «ἀγνώστων», ἡ ὁποία καὶ κυβερνᾶει σὐσιαστικὰ τὴ Χώρα! Τὸ πῶς ὅμως συμβαίνουν στὴν ἐποχή μας αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ θυμίζουν μεσαίωνα καὶ κάτι γειτονικὸ, εἶνε ἕνα ζήτημα ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ἐξιγνιασθῆ ποτέ. Γιατὶ ἡ Ὑεμένη ζῆ ἔξω ἀπὸ τὸν σημερινὸ κόσμο, μισεῖ τὸν Δυτικὸ πολιτισμό, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν ἐπιτρέπει εὔκολα στοὺς ξένους νὰ βεβηλώνουν τὰ ἐδάφη της: Εἶνε ἡ χώρα τοῦ μυστηρίου.

★

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ Ὑεμένη δὲν ἦταν στὴν ἀογαία ἐποχὴ τόσο ἀπολίτιστη ὅσο εἶνε σήμερα. Ὁ Πτολεμαῖος κι' ἄλλοι ἀογαῖοι Ἕλληνες γεωγράφοι τὴν ἀποκαλοῦν «Εὐδαίμονα Ἀραβίαν», πιθανὸς λόγω τοῦ φυτικοῦ της πλούτου. Δεδομένου ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔκανε μεγάλη ἐξαγωγὴ σμύονας καὶ λιβανωτοῦ στὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Περσία. Ἡ Ὑεμένη κατέχει τὸ νοτιοδυτικὸ τμῆμα τῆς ἀραβικῆς χερσονήσου καὶ γειτονεύει μὲ διάφορα ἄλλα μυστηριώδη Ἐμιράτα, ὅπως ἐνε τῆς Χετζάζης, τοῦ Ἀτζὶο καὶ τοῦ Χαντραμαούτ. Ἕνα τμῆμα τῶν ἀκτῶν της βρέχεται ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ ἀπὸ τὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Τὸ ὄνομά της — Γιεμὲν — σημαίνει ἀραβιστὶ «δεξιός», ἐρμηνεύεται δὲ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰσλὰμ ὡς ἀνταποκρινόμενο στὴ χώρα ποὺ ἔχει πρὸς τὰ δεξιά του ἐκεῖνος ποὺ προσεύχεται στὴ Μέκκα καὶ ἀτενίζει στὴν Ἀνατολή.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ δολοφονηθέντος ἡγεμόνος Γεχιά, βασίλευε στὴν Ὑεμένη ἀπὸ τὸ 860 μ. Χ. χωρὶς διακοπή! Συγγενεύει στενὰ μὲ τὸν Προφήτη Μωάμεθ καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Προφήτας τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ ἴδιο ἰσχυρίζονται ἄλλωστε καὶ ὅλοι οἱ σημερινοὶ Ἀσιάται Ἐμίροδες καὶ Ἰμάμηδες. Μόνον μὲ τέτοιους τίτλους, τῶν ὁποίων τὴν αὐθεντικότητα κανεὶς δέβαια, δὲν φοντ'ζει οὔτε μπορεῖ νὰ ἐξακριβώση, κατορθώνουν καὶ ἐπιβάλλονται στὰ ἑκατομμύρια τῶν μυστικοπαθῶν καὶ θρησκολήπτων ὑπηκόων των.

★

"Οσον κι' ἂν μας εἶνε ἄγνωστη ἡ Ὑεμένη ὡς χωρα, ἕνα προϊον της μας εἶνε συμπαθέστατα γνωστό: ὁ καφὲς της Μόκας, ἐπειδὴ ἡ Μόκα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ λιμάνια της, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διοχετεύεται σ' ὅλον τὸν κόσμο ὁ περίφημος καφές της. Ἄλλο ἕνα προϊὸν συμπαθέστατο ἐπίσης σὲ πολὺν κόσμο, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πολυτιμώτατο, εἶνε τὰ μαργαριτάρια. Στὰ λιμάνια της Ὑεμένης καὶ κυρίως στα ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ξεροννήσια της — το Καμαράν, τὴ Ζογκουρ, τὴν Περίμ, τὸ σύμπλεγμα Φαρσαν — γίνεται ἐντατικὴ ἁλιεία μαργαριταριῶν ἀλλὰ καὶ λαθρεμπόριο σὲ μεγάλη ἔκτασι. Διάσημοι πειραται ἔδρασαν τὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχοκρατίας στὴν περιοχὴ αὐτή, ἀλλὰ καὶ στὰ γρόνια μας. ἐκεῖ ἐγκατέστησαν τὸ στρατηγεῖο τους οἱ διασημότεροι ἄσσοι τῆς λαθρεμπορικῆς Ἱστορίας, ὅπως ὁ Γάλλος Μονφρέϊ καὶ ὁ Ἕλλην συνεταίρος του Παναγούλης.

Σπουδαῖα εἶνε ἐπίσης ἡ ζούγκλα τῆς Ὑεμένης, ὅπου κατοικοεδρεύουν κατὰ γιλιάδες λιοντάρια, πάνθηρες, λύκοι, λεοπαρδάλεις τσακάλια, ἀγριογούρουνα, ὕαινες κτλ. Οἱ κάτοικοι προστατεύουν τὰ ἄγοια θηρία ἐπειδὴ τὰ θεωροῦν ἱερά! Ἀπαγορεύουν συνεπῶς τὸ κυνήγι τους. Γι' αὐτὸ καὶ διατηροῦν... φιλικὲς σχέσεις μαζί τους.

Στὰ ἀγροκτήματα τῶν σαικοφόρων φεουδαρχῶν δὲν εἶνε δύσκολο νὰ συναντήση ὁ ἐπισκέπτης ὁλόκληοα κοπάδια ἐξημερωμένων θηρίων, ποὺ ζοῦν ἐιρηνικώτατα μὲ τὰ ἀφεντικά τους.

★

Στὰ παλιὰ γρόνια, ἡ Ὑεμένη ἦταν πραγματικὴ Βαβυλωνία. Τὴν κατοικοῦσαν 56 διάφορες φυλές. Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι εἶχε 175 πόλεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ 5 ἦσαν καὶ ἕδρες Βασιλέων. Προτοῦ οἱ Γεμενίτες καταντήσουν ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα, ὄχι μόνον πολιτισμὸ ἀξιόλογο εἶχαν, ἀλλὰ ἦσαν καὶ καλοὶ χριστιανοί. Καὶ τὸ περισσότερο εἶνε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ εἰσήναγε τὸν χριστιανισμὸ ἦταν ἕνας... Ἰνδός ὁ ὁποῖος συνεδέετο μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνο τὸν Β' καὶ πῆγε στὴν Ὑεμένη κατ' ἐντολήν του. Ἀργότερα ὅμως οἱ Ἰμάμηδες τῆς δυναστείας Ζεϊντ, τῆς ὁποίας ἀπόγονος εἶνε ὁ δολοφονηθεὶς πρὸ ἡμερῶν ἡγεμών, ἐμύησαν τοὺς ὑποτακτικούς των στὸν μωαμεθανισμὸ καὶ στὸν Βαγαισμό. Ἡ δυναστεία αὐτὴ ἐξέθρονισθη τώρα, ἀφοῦ ἐβασίλευσε συνεχῶς ἐπὶ 1088 χρόνια! Δὲν εἶνε ἕνα ἐνδιαφέρον ρεκόρ;

Κ. Π.

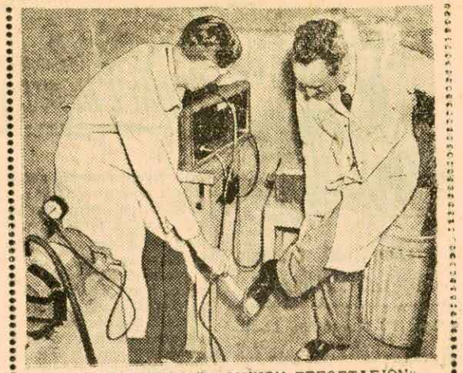
Μικρά-μικρά

★ Μιὰ γάτα, ποὺ τρινύριζε μέσα σ' ἕνα ἀγγλικὸ ξενοδοχεῖο, ἦταν τόσο ὡραία, ὥστε βραβεύθηκε σ' ἕνα διαγωνισμὸ τετραπόδων. Κατόπιν ἐξακριβώθηκε ὅτι ἦταν ἀδέσποτη.

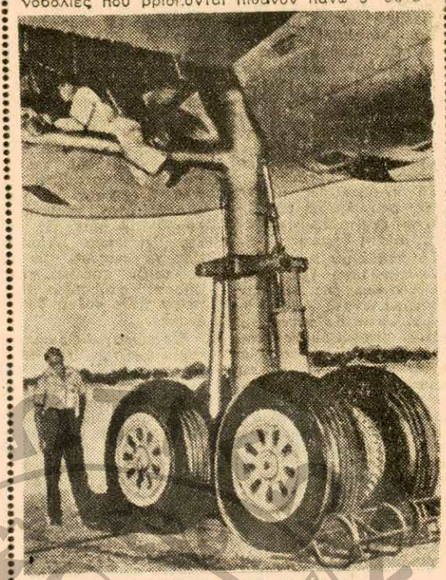
★ Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς χορευτὴς Φρεντ Ἀσταιρ κέρδισε σὲ κάποιο διαγωνισμὸ ἕνα βραβεῖο, ποὺ τοῦ ἔδινε δικαίωμα... νὰ πάρη μαθήματα σὲ μιὰ γνωστὴ σχολὴ χοροῦ!

★ Τὸ μικρότερο ἐαροπλάνο τοῦ κόσμου κατασκευάσθηκε ἀπ' τὸν Ἄγγλο Οὐίτνσωορθ. Ζυνίζει μόλις μισὸ δέκατον τοῦ γραμμαρίου, καὶ ὅμως πετάει — φυσικὰ χωρὶς πλήσωμα!

★ Κάποιος Ἄλφρεντ Νέσλερ, ἀπ' τὸ Σενέκτεντυ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κέρδισε ἕνα παγκόσμιο ρεκόρ διατηρῶντας ἀναμμένη τὴν πίπα του συνεχῶς ἐπὶ 87 λεπτὰ καὶ 55 δεύτερόλεπτα

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΩΝ «ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ»
Οἱ ἐργάται ποὺ ἐργάζονται στὰ «ἀτομικὰ» ἐργοστάσια ὑποβάλλονται σὲ λεπτομερεστάτη ἐξέτασι ὅταν τελειώνουν τὴν ἐργασία τους. Εἰδικοὶ ὑπάλληλοι ἐξετάζουν τὰ οὐρικὰ τὰ ὑποδήματά των κτλ. καὶ τὰ ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὶς ἐπικίνδυνες ἀκτινοβολίες ποὺ βρίσκονται πιθανὸν πάνω σ' αὐτά.

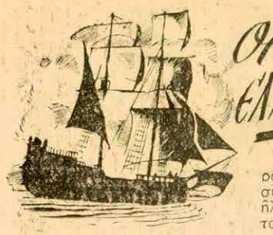

ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ ΜΕ 8 ΤΡΟΧΟΥΣ!
Μὲ τὸ νέο αὐτὸ σύστημα προσγειώσεως ποὺ ἔχει ἀκτὼ τροχοὺς τὰ ἀεροκινητικὰ ὑπερηφοούρια, κατορθώνουν νὰ προσγειώνωνται ὁμαλὰ καὶ στὰ πιὸ μικρὰ γήπεδα ἀεροδρομίων.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΩΝ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ →

Τὸ κυνήγι τῶν ἐπικαίρων φωτογραφιῶν εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ ἐπικερδῆ ἐπαγγέλματα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὁ «βασιλεὺς» λοιπὸν τῶν φωτορεπόρτερ αὐτῶν εἶνε ὁ δαιμόνιος Ὄσκαρ Σούπτ, ποὺ εἶνε ἐφωδιασμένος πάντα μὲ τὶς τελειότερες φωτογραφικὲς μηχανές οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ πάρουν καὶ ἔγχρωμες φωτογραφίες! Ὁ Ὄσκαρ Σούπτ ἔχει κερδίσει πολλὰ βραβεῖα σὲ διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσουν οἱ μεγάλες ἐφημερίδες φημίζεται δὲ γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ διαίσθησί του. Βρίσκεται πάντα κοντὰ στὰ μέρη ποὺ συμβαίνουν τὰ πιὸ παράξενα ἢ τραγικὰ γεγονότα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε οἱ φωτογραφίες του εἶνε περιζήτητες.

Οἱ τελευταῖοι ἕλληνες πειραταί

Τὸ τέλος τοῦ Διομήδη καὶ τοῦ Γκλούκου

Στὶς 10 Νοεμβρίου 1838, ἡ τουρκικὴ γολέττα «Τσεσκαὶ - Σεργκὼ» (Μανδύας τοῦ Προφήτη) ἔκανε τὴν εἴσοδό της στὸ λιμένα τῶν Πατρῶν.

Τὸ πλοῖο αὐτὸ μετέφερε ἐμπορεύματα στὴν Ἰταλία. Ἀλλ' ὅπως συνηθιζόταν τότε, εἶχε πάρει καὶ μερικοὺς ἐπιβάτες, ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἑλληνικὰ λιμάνια. Αὐτοὶ οἱ ἐπιβάτες, ὀντῶ τὸν ἀριθμὸ ἦσαν ὁ Ἀμπντουλλὰν καὶ ὁ Χουσεΐν, δυὸ γυιοὶ τοῦ ἀνὰ τοῦ Κάας, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ντάβιντσον, ἕνα ἀντρόγυνο πλουσίων Ἀμερικανῶν ἀπὸ τὴ Καρολίνα, μὲ τὰ τρία κοριτσάκια τους, καὶ ὁ Γερμανὸς Χουντσάιφτ.

Τὸ πλοῖο ἔμειναι μερικὲς ἡμέρες στὸν λιμένα τῶν Πατρῶν κι' ἔπειτα ξεκίνησε νὰ πάη στὴ Γένουα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ «Τσεσκαὶ Σεργκὼ» δυὸ ψαράδες, ποὺ ψάρευαν στὸ λιμάνι, διέκριναν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πάλευε ἀπεγνωσμένα πάνω στὰ κύματα. Πλησίασαν ἀμέσως καὶ τὸν πῆραν στὴ βάρκα τους. Ἀλλὰ τότε εἶδαν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ μέτωπο καὶ ὅτι τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπ' αὐτή.

Δυστυχῶς οἱ δυὸ ψαράδες δὲν μποροῦσαν νὰ μάθουν τίποτε ἀπὸ τὸ ναυαγό, γιατὶ μόλις τὸν ἀνέβασαν στὴ βάρκα λιποθύμησε.

Βιάσθηκαν τότε νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν Πάτρα καὶ κατὰ τὴ διαδρομὴ εἰδοποίησαν μερικοὺς ἄλλους ψαράδες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κοντὰ ὅτι κάποιο πλοῖο — ὅπως πίστευαν — εἶχε ναυαγήσει στὸ πέλαγος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξουν νὰ τὸ περισυλλέξουν τοὺς ναυαγούς.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πρωτοφανῆ, σὲ ἀνοιότητα πειρατικὴ ἐπίθεση.

Τὸ πλοῖο ποὺ εἶχαν ὑποστῆ αὐτὴ τὴν ἐπίθεση δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸ «Τσεσκαὶ Σεργκώ». Οἱ πειραταὶ εἶναν ἐπιτεθῆ ἐναντίον του σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν καὶ εἶναν καταφέρει ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτες τοὺ Ὁ μόνος ποὺ εἶχε διασωθῆ ἦταν ὁ ταουσατίας ποὺ οἱ δυὸ ψαράδες εἶχαν περισυλλέξει στὴ βάρκα τους καὶ εἶναν μεταφέρει στὴν ξηρά.

Ὁ ταουσατίας αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀμπντουλλὰχ, τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ γυιοὺς τοῦ ἀνὰ τοῦ Κάας.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες ἰατρικὲς περιποιήσεις ὁ Ἀμπντουλλὰχ συνῆλθε καὶ ἡ κατάθεσίς του ἦταν ἀκριβὴς διαφωτιστική.

Σὲ ἀπόστασι μερικῶν μιλλίων ἀπὸ τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν, εἶπε, ἕνα βοϊκὸ τοὺς ἐπετέθη ξαφνικά. Οἱ πειραταί, ἀφοῦ ἐπροξένησαν μερικὲς βλάβες στὸ πλοῖο μὲ τὰ κανόνια τους, πλεύρισαν κατόπιν τὸ «Τσεσκαὶ - Σέογκω» καὶ πήδησαν στὸ κατάστωμά του.

Ἡ συμπλοκὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἦταν ἄνιση. Γιατὶ οἱ πειραταὶ ἦσαν πολυάριθμοι. Πρῶτος ἔπεσε ὁ πλοίαρχος τῆς γολέττας Σαΐντ. Ἔπειτα ὁ τιμονιέρης καὶ μερικοὶ ἄλλοι ναῦτες. Ὁ Ἀμπντουλλὰχ καὶ ὁ ἀδελφός του Χουσεΐν εἶχαν ἀποτραβηχθῆ στὴν πούμνη τοῦ σκάφους. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδαν τοὺς πειρατὰς νὰ ξεκοιλιάζουν ἕναν - ἕναν τοὺς ὑπολοίπους ἄντρες τοῦ πληρώματος καὶ τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ εἶχαν καταθέσει τὰ ὅπλα. Βλέποντας ὅτι ἡ ἀντίστασις ἦταν πειροτῆ. Δὲν λυπήθηκαν οὔτε τὶς γυναῖκες. Ἡ κυρία Ντάβιντσων εἶδε τὰ κεφάλια τῶν τοιῶν κοριτσιῶν της νὰ πέφτουν μπροστὰ στὰ πόδια της. Ἔπειτα ἦρθε καὶ ἡ δική της σειρά...

Οἱ πειραταὶ ὥρμησαν κατόπιν ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν. Ὁ Χουσεΐν ἔπεσε χτυπημένος μ' ἕνα ἐγχειρίδιο στὸ στῆθος. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀμπντουλλάχ, δέχθηκε ἕνα χτύπημα μὲ γιαταγάνι στὸ μέτωπο. Θὰ τὸν ἀποτελείωναν ἀσφαλῶς ἂν δὲν πόσταινε νὰ σιγτᾶ στὴ θάλασσα.

Σὲ λίγο, ἐξακολουθήκε ὁ τ. τὸ πλοῖο ποὺ τοὺς εἶχε ἐπιτεθῆ ἀνῆκε στὸν τρομερώτερο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες πειρατὲς τῆς Μεσογείου τὸν Γεώργιο Διομήδη.

Ὁ Διομήδης μαζὶ μὲ τὸν ὑπασπιστή του Ἀλέξανδρο Γκλοῦκο ἦσαν στὴν Πάτρα. ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἡ τούρκικη γολέττα. Γνωρίσθηκαν τότε μὲ τὸν πλοίαρχο Σαΐντ καὶ κατώρθωσαν μὲ τὶς ἐξυπνες ἐρωτήσεις τους νὰ μάθουν ἀπ' αὐτὸν ὅτι τὸ «Τσεσκαὶ - Σέργκω» μετέφερε ἕνα πολύτιμο φορτίο ἀπὸ μεταξωτὰ τοῦ Θιβέτ, κιρκασιανὰ κεντήματα καὶ διάφορα κοσμήματα. Μόλις πῆραν αὐτὲς τὶς πληροφορίες ἔτρεξαν νὰ γυρίσουν στὸ πλοῖο τους ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο σὲ μιὰ ἔρημη ἄκρη καὶ ἀνοίχθηκαν στὸ πέλαγος πειρεμένοντας τὴν ἔξοδο τοῦ τουρκικοῦ σκάφους.

Μιὰ ἀγρία καταδίωξις ἄρχισε κατόπιν τῶν ὅσων συνέβησαν ἐναντίον τῶν πειρατῶν σ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες. Ἀλλ' ὁ Διομήδης εἶχεν ἀποσυρθῆ μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του σ' ἕνα βαθὺ σπήλαιο τῆς Σάμου, κοντὰ στὸ περίφημο σπήλαιο τοῦ Φιλοκτήτου.

Στὸ τέλος, ὅμως, ἀνακαλύφθηκε τὸ κρησφύγετό τους. Τὸ σπήλαιο περικυκλώθηκε τότε ἀπὸ παντοῦ καὶ ὁ Τοῦρκος διοικητὴς τῆς νήσου μαζὶ μὲ μιὰ δύναμι διαλεκτῶν στρατιωτῶν, παρουσιάσθηκε στὸ ἐσωτερικό του.

Μιὰ ἀνοία σύγκρουσις ἄρχισε τότε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἔπειτα ἀπὸ ἀκέτες ὧρες οἱ πειραταὶ ἔπαψαν ν' ἀπαντοῦν στοὺς πυροβολισμούς. Οἱ στρατιῶτες ἄναψαν τότε πυρσοὺς καὶ προχώρησαν στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου. Ἐκεῖ βρῆκαν δέκα πέντε πτώματα καὶ ἕναν τραυματία.

Οἱ ὑπόλοιποι πειραταί, ὅμως μαζὶ μὲ τὸ Διομήδη εἶχαν καταθῶσει νὰ διαφύγουν ἀπὸ μιὰ μυστικὴ ἔξοδο τοῦ σπηλαίου ποὺ εἶχε μείνει ἀφρούρητη.

Ὁ ταουσατίας ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Γκλοῦκος ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Διομήδη.

Ἕνα ἔκτακτο δικαστήριο τὸν καταδίκασε ἀμέσως σὲ θάνατο καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του ὁρίσθηκε γιὰ τὶς 10 Δεκεμβρίου τοῦ 1838.

Τὴν προηγουμένη ἡμέρα ἕνας μοναχὸς ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸν κατάδικο καὶ ἔμεινε δυὸ περίπου ὧρες μαζί του. Ὅταν, ἀργότερα, οἱ δεσμοφύλακες μπῆκαν στὸ κελλὶ τοῦ Γκλούκου τὸν βρῆκαν νεκρό. Εἶχε πάρει ἕνα δραστικὸ δηλητήριο, ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ καλόγερος.

Γιατὶ ὁ καλόγερος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Διομήδη. Βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ σύντροφό του, εἶχε καταφύγει σ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα δηλητήριο καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα.

Ἀπὸ τότε δὲν ξανάκουσε κανεὶς νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Γεώργιο Διομήδη. Μιὰ φήμη λέει πὼς ὁ παληὸς πειρατὴς ἀποσύρθηκε σ' ἕνα ἐρημητήριο τῆς νήσου Εὐβοίας καὶ ὅτι ἔζησε ἐκεῖ ἀσχολούμενος σὲ ἀναθεωρήσεις. Ἄλλη φήμη ὑποστηρίζει ὅμως ὅτι ὁ Διομήδης ἀποτραβήχτηκε στὶς ἄκτὲς τοῦ Ἀλγερίου καὶ ὅτι συνέγισε ἐκεῖ τὴ δράσι του. Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸ 1838 ἡ πειρατεία ἐξαφανίσθηκε ὁριστικὰ ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες νάρις καὶ στὸ ἄνοιο κυνηγητὸ ποὺ ἔκανε στοὺς πειρατὰς ὁ ἡρωϊκὸς πυροπολητὴς Κωνσταντῖνος Κανάρης.

ΛΟΥΙ ΣΚΡΕΛ

●

Τὸ μυστικό του

Ἕνας Ἀμερικανὸς μηχανικὸς ταγίνου, ὁ Λῶσες Φόλεϋ, κατώρθωνε ἐπὶ 22 χρόνια νὰνε παντρευένος μὲ δυὸ γυναῖκες, ποὺ κατοικοῦσαν σὲ ἀπόστασι μόλις 2 χιλιομέτρων ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη! Τέλος, ἀνακαλύφθηκε καὶ δικάσθηκε ὡς δίγαμος. Ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία πῶς τὰ κατάφερνε ἔτσι ὡραῖα ἀπάντησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Ἄ, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ! Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικό μου...

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ΚΑΙ Η ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

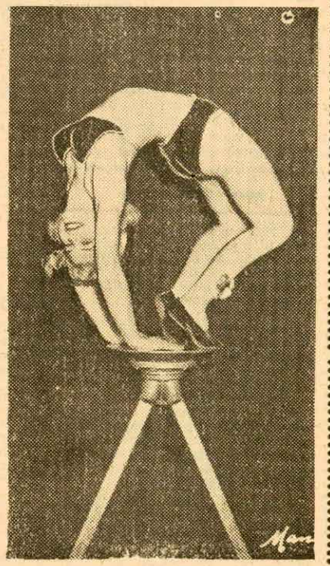
Δύο ἐξαιρετικὰ συμπαθεῖς καλλιτέχναι

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς καὶ πιὸ συμπαθεῖς καλλιτέχνας τοῦ εἴδους

Φρέντυ Φά.

του, ὁ ταχυδακτυλουργὸς Φρέντυ Φά, ποὺ ἐμφανίζεται στὴν «Ἀρζεντίνα» κατέκτησε τὶς συμπάθειες τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Φρέντυ Φά, νεώτατος σὲ ἡλικία μόλις 28 ἐτῶν, ἐκτελεῖ δυσκολώτατα πειράματα ποὺ καταπλήσσουν τοὺς θεατάς. Ἰδιως τὰ «τρίκ» του μὲ τὰ παιγνιόχαρτα εἶνε καταπληκτικά. Ὁ Φρέντυ Φὰ ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια στὸ «Βαριετὲ» A.B.C. τῶν Παρισίων. Κατόπιν δὲ ἐπεσκέφθη τὸ Βέλγιον, τὴν Ἑλβετία καὶ τὴν Αἴγυπτο. Μαζί του ἐμφανίζεται στὸ ἴδιο κέντρο μὲ πολλὴν ἐπίσης ἐπιτυχία ἡ σύζυγός του Ὑβὲτ Μωγκάρ, μία ἀξιόλογος ἀκροβάτις σὲ ἐντυπωσιακὲς ὡραιότατες δημιουργίες.

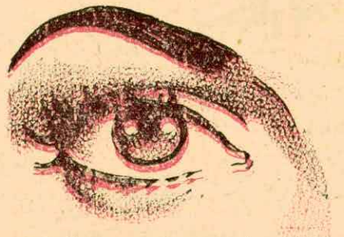

Ὑβὲτ Μωγκάρ.

Γιὰ νὰ ἔχετε ὡραῖο χαμόγελο

Χαμογελᾶστε καὶ ἡ ζωὴ θὰ σᾶς χαμογελάσῃ ἐπίσης, λέει μιὰ παληὰ παροιμία.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχετε ποτὲ ἕνα ὡραῖο χαμόγελο, ἂν οἱ γωνίες τῶν χειλιῶν σας πέφτουν πρὸς τὰ κάτω, ἂν τὰ βλέφαρά σας εἶνε βαρειά, ἂν τὰ μάγουλά σας εἶνε πλαδαρὰ ἢ ζαρωμένα, ἂν ἡ ἔκφρασίς σας εἶνε κατσουφιασμένη καὶ σκυθρωπή... Γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο χαμόγελο, πρέπει νὰ συνεργασθοῦν σ' αὐτὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου σας. Καὶ τίποτε δὲν κάνει ἕνα χαμόγελο περισσότερο ὡραῖο ἀπὸ ἕνα πρόσωπο, ποὺ ἔχει γραμμὲς ἀνερχόμενες καὶ ὄχι κατερχόμενες. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς γυναικείας γοητείας. Ἀλλ' εἶνε καὶ ἕνα μυστικὸ διατηρήσεως τῆς νεότητος ἐπίσης.

Πρὸ παντός, ἀποφύγετε μερικὲς κακὲς συνήθειες, ποὺ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα στὸ πρόσωπο. Μὴν κάνετε π.χ. μορφασμοὺς γιὰ νὰ ἐκφράσετε τὴν ἀηδία ἢ τὴν περιφρόνησί σας, μὴν μισοκλείνετε τὰ μάτια γιὰ νὰ ἰδῆτε καλύτερα, μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ «μπλαζὲ» ὕφος, ποὺ ἐπιδεικνύονται πολλὲς νέες τῆς ἐποχῆς μας, νομίζοντας πὼς τοὺς δίνει κάτι τὸ ξεχωριστό...

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὸ ν' ἀποφύγετε μόνον αὐτὲς τὶς κακὲς συνήθειες. Πρέπει ἐπίσης νὰ κάνετε μιὰ εἰδικὴ γυμναστικὴ τοῦ προσώπου, ποὺ θὰ «σφίξῃ» τοὺς μῦς σας καὶ θὰ κάμῃ πιὸ ἔντονα τὰ χαρακτηριστικά σας.

Ἡ γυμναστικὴ αὐτή, ὅπως καὶ τὸ μασσάζ ποὺ τὴν συνοδεύει, εἶνε καλύτερα νὰ γίνωνται τὸ βράδυ, ἀφοῦ ξεμακιγιαρισθῆτε καλά.

Γιὰ τὸ μασσάζ θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ λιπαρὴ κρέμα καλῆς ποιότητος. Αὐτὴ τὴν κρέμα μπορεῖτε νὰ τὴν διατηρήσετε λίγη ὥρα καὶ μετὰ τὸ μασσάζ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε νὰ τὴν βγάλετε πρωτοῦ πᾶτε στὸ κρεββάτι σας.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔχετε πάντα ἕνα δροσερὸ χαμόγελο, ποὺ θὰ ἐπαυξάνῃ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ γοητεία σας.

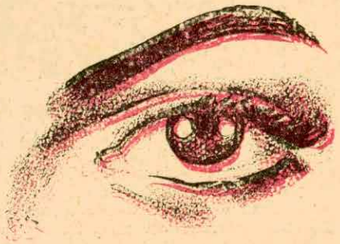
Νὰ τώρα ποιές εἶνε οἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ εἰδικὰ μασσάζ ποὺ θὰ κάμετε:

1. Ἀρχίστε μὲ μερικὰ χτυπήματα, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὰ σκοτά τὰ τρία δάχτυλα καθενὸς ἀπὸ τὰ χέρια σας. Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλέων καὶ θ' ἀνεβῆτε ὡς τοὺς λοβοὺς τῶν αὐτιῶν.

2. Κάμετε ἕνα κυκλικὸ μασσάζ στὰ μέλα τῶν παρειῶν μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ κάθε χεριοῦ. Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῶν μήλων καὶ θ' ἀνεβῆτε ὡς τοὺς κροτάφους. Κατόπιν θὰ περάσετε τὰ δάχτυλα σας κάτω ἀπὸ τὴν κόγχη τῶν ματιῶν καὶ θὰ ξαναγυρίσετε στὴν ἀρχική σας θέσι. Ἡ κυκλικὴ αὐτὴ κίνησις θὰ γίνῃ 15 φορές. Θὰ εἶνε καλὸ κατόπιν νὰ προφέρετε 20 φορὲς στὴ σειρὰ καὶ μὲ φωνὴ ἔντονη καὶ δυνατὴ τὰ δύο γαλλικὰ γράμματα Ὶ (ἰού) καὶ Χ (ἴξ).

3. Θὰ κάμετε ἕνα κυκλικὸ μασσάζ στὸν περίγυρο τῶν ματιῶν, μὲ τὸ ἕνα μόνον δάχτυλο, ξεκινώντας ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς μύτης καὶ ἀκολουθώντας τὶς ἄψιδα τῶν φρυδιῶν. Τὸ μασσάζ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶτε πολὺ ἐλαφρό. Βάλτε κατόπιν τοὺς δείκτες τῶν χεριῶν σας ἀπὸ δυὸ ἐξωτερικὰ ἄκρα τῶν ἀψίδων τῶν φρυδιῶν καὶ ἀνοιγκλείστε ζωηρὰ τὰ μάτια σας 15 φορές. Κατὰ τὴν κίνησι αὐτὴ πρέπει νὰ κοιτάζετε πολὺ καθαρὰ τοὺς μῦς νὰ συσπῶνται κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά σας.

4. Θὰ κάμετε κατόπιν ἕνα κυκλικὸ μασσάζ, μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα καὶ τῶν δυὸ χεριῶν ταυτόχρονα. Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὴ βάση τῶν ἐσωθώκων καὶ θὰ διευθυνθῆτε πρὸς τὴν ἄκρη τῆς μύτης. Ἡ κίνησις θὰ γίνῃ 15 φορές. Ἔπειτα θὰ κάμετε ἕνα μασσάζ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης, ἀρχίζοντας ἀπὸ κάτω καὶ προχωρώντας πρὸς τὴ ρίζα.

5. Νὰ τώρα πῶς θὰ κάμετε τὸ μασσάζ τοῦ μετώπου. Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ μετώπου καὶ θὰ διευθυνθῆτε πρὸς τοὺς κροτάφους. Θὰ προχωρήσετε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ κίνησις θὰ εἶνε ἀργὴ καὶ προοδευτική, σὲ τρόπο ποὺ ἡ πίεσις τῶν χεριῶν σας νὰ ἀσκῆται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω. Τὰ χέρια σας θ' ἀνεβαίνουν ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλά.

6. Ἀνοίξετε τὸ στόμα σας ὅπως ὅταν προφέρετε τὸ γράμμα Ο. Κατόπιν βάλτε τὰ τρία δάχτυλα ἀπὸ κάθε χεριοῦ στὸ καθένα ἀπὸ τὰ μάγουλά σας καὶ ἀρχίστε ν' ἀνεβαίνετε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλέων πρὸς τὰ μῆλα. Ἡ κίνησις θὰ τερματισθῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτιοῦ. Θὰ τὴν ἐπαναλάβετε 15 φορές. Ἂν τὸ πρόσωπό σας ἔχῃ τάσι νὰ σχηματίσῃ μιὰ ρυτίδα σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἢ ἂν αὐτὴ ἡ ρυτίδα ἔχῃ σχηματισθῆ κιόλας, θὰ κάμετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὰ τσιμπήματα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ρυτίδας μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη τοῦ χεριοῦ σας. Θὰ προχωρήσετε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

7. Γιὰ τὸ λαιμό σας θὰ χρησιμοποιήσετε καὶ τὰ δυὸ σας χέρια διαδοχικὰ καὶ θὰ προχωρήσετε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Βάλτε κατόπιν τὰ δυὸ σας χέρια κάτω ἀπὸ τὸ πηγούνι καὶ ρίξετε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω. Τὰ χέρια σας πρέπει νὰ πιέζουν τοὺς μῦς σας στὸ μέρος αὐτό. Τὸ ρίξιμο τοῦ κεφαλιοῦ σας πρὸς τὰ κάτω θὰ σᾶς κάμῃ νὰ αἰσθανθῆτε πιὸ ἔντονη αὐτὴ τὴν πίεσι. Βάλτε κατόπιν τὸ ἕνα σας χέρι στὸν τράχηλο, σκύβοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔμπρος. Κατόπιν ἀνασηκώστε τὸ κεφάλι καὶ κάμετε ταυτόχρονα πιὸ ἔντονη τὴν πίεσι τοῦ χεριοῦ σας. Ἡ κίνησις αὐτὴ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ 10 φορές.

Ἂν ἀκολουθήσετε τὶς ὑποδείξεις αὐτὲς θὰ μελετήσετε κατάπληκτη μὲ τὰ εὐεργετικά γιὰ τὸ πρόσωπό σας ἀποτελέσματα.

Θὰ δῆτε δηλαδὴ ὅτι τὸ πρόσωπό σας, τὸ τόσο ἀνέκφραστο ἢ μᾶλλον τὸ τόσο θλιβερὸ καὶ χωρὶς χάρι πρίν, θὰ ζωηρέψῃ, θὰ γίνῃ προσχαρὸ καὶ τὸ χαμόγελό σας θὰ τὸ φωτίζῃ σὰν ἀνοιξιάτικος ἥλιος.

Γιατὶ τὸ πᾶν στὸ ὡραῖο γυναικεῖο προσωπάκι εἶνε τὸ χαμόγελο. Αὐτὸ τὸ κάνει νὰ λάμπῃ, αὐτὸ τοῦ χαρίζει φρεσκάδα, αὐτὸ τοῦ δίνει τὴν ἀκαταμάχητη ἐκείνη γοητεία ποὺ σκλαβώνει, ποὺ αἰχμαλωτίζει τοὺς ἄντρες, ποὺ τοὺς ἀναγκάζει νὰ πέφτουν γονατιστοὶ μπρὸς στὰ πόδια τῆς ὡραίας των.

Φροντίστε λοιπὸν τὸ πρόσωπό σας καὶ χαμογελᾶτε πάντοτε καὶ πάντοτε.

Μὴν ξεχνᾶτε σχετικῶς τὸ περίφημο, τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀπερίγραπτο χαμόγελο τῆς Τζοκόντας. Πόσους δὲν ἔχει γοητεύσει καὶ πόσα δὲν ἔχουν γραφῆ γι' αὐτό!...

Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατὶ κάθε χαμόγελο εἶνε τὸ φῶς, ὁ ἥλιος ἑνὸς προσώπου, ἥλιος ζεστός, γλυκός, γεμάτος ἡδονὴ καὶ γοητεία.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ της ΠΡΟΟΔΟΥ

Λουδοβίκος Μουσό, ὁ «Προμηθεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος»

ΕΝΑΣ σύγχρονος φυσικός, ὁ Χένρυ Τζάνσεν, ὑπολόγισεν ὅτι, γιὰ νὰ παραγάγωμε τὴ θερμότητα ποὺ ὁ ἥλιος στέλνει στὴ γῆ μέσα σ' ἕνα χρόνο, θάπρεπε νὰ καῖμε ἐπὶ 600.000 χρόνια μέσα σ' ἕναν πελώριο κλίβανο τόσες ποσότητες καυσίμων ὑλῶν, ὅσα εἶνε τὰ σημερινὰ ἀποθέματά μας σὲ γαιάνθρακες καὶ πετρέλαιο (μὲ τὴν προϋπόθεσι, φυσικά, ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ διατηροῦμε συνεχῶς μέσα στὸν κλίβανο μιὰ τόσο μεγάλη ποσότητα καυσίμων ὑλῶν).

Εἶνε εὔκολο ν'ἀντιληφθῆ κανεὶς πόσον τεραστία θὰ ἦταν ἡ ποσότης τῆς ἐνεργείας, ποὺ θὰ μπορούσαμε ν' ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα, ἂν γνωρίζαμε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμε.

Εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ συνέλαβε μιὰ παρομοία ἰδέα ἦταν ὁ Ἀρχιμήδης. Ὁ μεγάλος σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος κατώρθωσε, μάλιστα, νὰ χρησιμοποιήση τὴν ἡλιακὴ θερμότητα ὡς μέσον πυρπολήσεως τοῦ ρωμαϊκοῦ στόλου, ποὺ πολιορκοῦσε τὴν πατρίδα του, τὶς Συρακοῦσες.

Ἀλλ' ἔπειτα ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶχε ξεχασθῆ τελείως καὶ μόνο κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἄρχισε νὰ μελετᾶται σοβαρὰ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες τὸ δυνατὸν τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε, ὅμως, ὅτι οἱ σημερινοὶ ἐπιστήμονες δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βαδίζουν πάνω στὰ ἴχνη ἑνὸς ἀγνοημένου πρωτοπόρου, ποὺ εἶχε κατασκευάσει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μιὰ συσκευὴ χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, χωρὶς νὰ κατορθώση νὰ προκαλέση ποτὲ τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συγχρόνων του.

Κατὰ τὸ 1908, ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του ἕνα συγκινητικὸ ἄρθρο γιὰ τὸν «Προμηθέα τοῦ 19ου αἰῶνος», ποὺ κοιμόταν μέσα σὲ μιὰ ἄθλια τρώγλη, χωρὶς νὰ ἔχη πόρον ζωῆς καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη τῆς πείνας!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Λουδοβῖκος Μουσό. Εἶχε γεννηθῆ στὶς 7 Ἰουλίου 1825 στὸ Σεμὺρ ἀν Ὠξουᾶ καὶ ἦταν γυιὸς ἑνὸς κλειδαρᾶ. Ἡ ἀρχικὴ σκέψις του ἦταν νὰ φοιτήση στὴ σχολὴ τοῦ Σαὶν-Σύρ, γιὰ νὰ γίνη ἀξιωματικός.

Ἀλλ' ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του σπατάλησε τὴν πατρικὴ περιουσία καὶ ὁ νεαρὸς Λουδοβῖκος ἀποφάσισε τότε νὰ σπουδάση μαθηματικά. Ἀργότερα, διορίσθηκε καθηγητὴς καὶ δίδαξε χωρὶς διακοπὴ ὡς τὸ 1883.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὸ πρόβλημα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος τὸν ἀπασχολοῦσε πάντα. Καὶ τὸ 1865 ἐδημοσίευσε ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ ἡλιακὴ θερμότης καὶ ἡ χρησιμοποίησίς της στὴ βιομηχανία».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ πέρασε ἀπαρατήρητο σχεδόν. Ὡστόσο, μερικὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1869 ἔδωσε στὸν Μουσὸ ἡ ἄδεια νὰ κάμη μερικὰ πειράματα στὸ ἀπεροσκοπεῖο τοῦ Μεντόν. Σὲ λίγο, ἐπανέλαβε αὐτὰ τὰ πειράματα στὸ Σαὶν-Κλοῦ, μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα τὸν 3ο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ 1878, ἔγινε ἡ μεγάλη διεθνὴς ἔκθεσις τῶν Παρισίων.

Οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως, πῆραν νὰ παρακολουθήσουν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκθεμάτων, καὶ τὴ λειτουργία μιᾶς «ἡλιακῆς γεννητρίας» ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένη στὴν ταράτσα τοῦ Τροκαντερό.

Ἡ γεννήτρια αὐτὴ κινοῦσε ἕνα πιεστήριο ποὺ τύπωνε μιὰ μικρὴ ἐφημερίδα, μὲ τὸν τίτλο: «Ἡλιακὴ Ἐφημερίς». Ἀρχισυντάκτης καὶ τυπογράφος αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος ἦταν, ὅπως ἀναγραφόταν στὴν προμετωπίδα της, ὁ «Θεὸς Φοῖβος».

Οἱ Παρισινοὶ διασκέδασαν μ' αὐτὴ τὴν ἠλεκτρικὴ γεννήτρια, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν πρόσεξε περισσότερο.

Ὁ ἐφευρέτης της, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μουσό, τοῦ κάκου ἀγωνίσθηκε νὰ πείση τοὺς συγχρόνους του ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ παιγνιδάκι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια, ποὺ ἄνοιγε καινούργιους ὁρίζοντες στὴν ἐπιστήμη. Ὁ μόνος ποὺ τὴν πρόσεξε ἦταν κάποιος Ἀμερικανὸς μηχανικός.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του, ἄρχισε νὰ κατασκευάζη ἡλιακὲς γεννήτριες τοῦ τύπου Μουσὸ (χωρὶς, φυσικά, ν' ἀναφέρη τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου των), ποὺ χρησιμοποιήθηκαν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἀντλία ὕδατος μέσα ἀπὸ βαθειὰ φρέατα καὶ τὸ πότισμα τῶν μεγάλων ἀγροκτημάτων τῆς Ἀριζόνας, τῆς Κονέκτικούτης, τῆς Μασαχουσέτης κτλ.

Τὴν ἴδια ἀδιαφορία συνάντησε ἐπίσης ἡ «ἡλιακὴ χύτρα» ποὺ κατασκεύασε ὁ Μουσὸ μαζὶ μὲ τὸν μηχανικὸ Πίφρ.

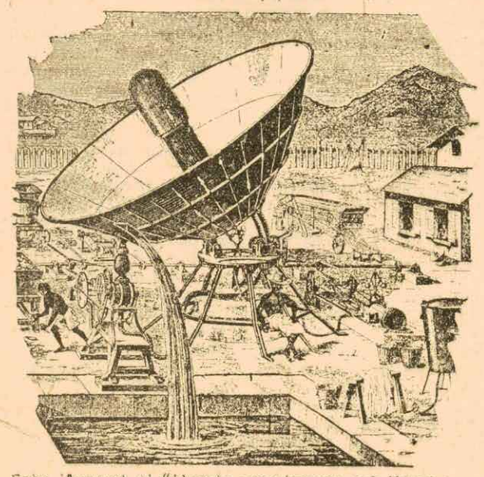
Ὁ Μουσὸ εἶχεν ἀφιερώσει ὁλόκληρη τὴ ζωή του στὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου του, πὼς ἤταν ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε προσέξει.

«Ἡ σημερινὴ γενεά, ἔγραφε τὸ 1882, δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ ὅτι τὰ ἀποθέματα σὲ πετρέλαιο καὶ γαιάνθρακες θὰ ἐξαφανισθοῦν κάποτε. Κι' ὅτι ὁ λευκὸς ἄνθραξ, ἐξ ἄλλου, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαρκέση στὶς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς ζωῆς. Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι θὰ στραφοῦν ἀναγκαστικὰ μιὰ μέρα πρὸς τὸν ἥλιο καὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ θερμότητά του γιὰ τὴν παραγωγὴ ἐνεργείας. Θὰ ξαναγυρίσουν τότε στὶς δικές μου προσπάθειες, ποὺ μὲ ἀπασχόλησαν σ' ὅλη μου τὴ ζωή, θὰ τὶς προσέξουν καὶ θὰ τὶς ἐκτιμήσουν».

Τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Μουσὸ πραγματοποιήθηκαν. Καί, στὴν Ἀμερική ἰδίως, οἱ ἡλιακὲς γεννήτριες ἄρχισαν νὰ κατακτοῦν ὁλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος. Ἀναρίθμητοι ἐπιστήμονες ἐργάζονται σήμερα γιὰ τὴν τελειοποίησί των. Καὶ δὲν ἀντιμετωπίζουν μόνο τὸ πρόβλημα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐναποθηκεύσεώς της. Διάφοροι συγγραφεῖς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔγραψαν βιογραφίες τοῦ Μουσὸ καὶ περιέγραψαν τὴ γεμάτη στερήσεις μαρτυρικὴ ζωή του.

Ἡ συγκινητικὴ ἔκκλησις, ποὺ ἀπηύθυνε τὸ 1903 ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ποὺ ἔδωκε μιὰ μικρὴ ἐπιχορήγησι στὸ Μουσό. Χάρις σ' αὐτήν, ὁ μεγάλος ἐφευρέτης κατώρθωσε νὰ περάση τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του μὲ ὀλίγα σχετικὴ ἄνεσι.

Ὁ Λουδοβῖκος Μουσὸ πέθανε τὸ 1912, σὲ ἡλικία 86 ἐτῶν. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἀφιέρωσε μιὰ παγηγυρικὴ συνεδρίασι τῆς πρὸς τιμήν του καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Γκαστὸν Νταρμποὺ ἔπλεξε μὲ συγκινητικὰ λόγια τὸ ἐγκώμιο τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος καὶ πρωτοπόρου.

Στὴν Ἀμερικὴ οἱ "ἡλιακὲς γεννήτριες" τοῦ Μουσὸ κατακτοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος.

Τεχνητὰ κρέατα

Οἱ ζῦμες καὶ οἱ πολύτιμες ἰδιότητές των

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς ὑπόσχονται στι σ' ἕνα περσενὲς μέλλον θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ τρεφώμεθα μὲ νάπια, ποὺ θὰ εἶνε τὸ ἴδιο ἂν ὄχι περισσότερο θρεπτικὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες μεταξὺ τῶν τροφῶν ποὺ γονιμοποιοῦμε σήμερα.

Ἀλλὰ ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ θὰ βοαδύνη κάπως νὰ πραγματοποιηθῆ. Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ μποροῦσε νὰ παραστηρήση κανεὶς ὅτι ἡ τροφὴ δὲν εἶνε μόνον μιὰ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀπόλαυσις ἐπίσης. Ποιὸς ἄνθρωπος τρώει μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν πεῖνα του; Καὶ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ γεῦσι τῆς τροφῆς του καὶ τὴν εὐαρίστησι ποὺ τοῦ προκαλεῖ;

Ἂς ἀφήσωμε, λοιπόν, τὰ νάπια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νεωτέρων ποὺ πρόκειται νὰ μᾶς διαδεχθοῦν. Γιὰ τὴ γενεά μας παρουσιάζεται ἕνα ἄλλο βασικὸ πρόβλημα. Ὅτι οἱ τροφές, τόσο οἱ ζωϊκές, ὅσο καὶ οἱ φυτικές, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προσυπθεύσῃ ὁ πλανήτης μας, ὑστεροῦν κατὰ πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἦσαν ἀπαραίτητες γιὰ νὰ καλύψωμε τὶς ἐπιστιστικὲς ἀνάγκες μας. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶνε σχεδὸν βέβαιο ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ἐπιτύχωμε ἱκανοποιητικὲς προόδους στὸ ἐπίπεδον τῆς γεωργίας καὶ περισσότερο τῆς κτηνοτροφίας.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκαμε πολλοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐργαστηριακὴ παρασκευὴ διαφόρων τροφῶν. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπέτυχαν εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτικά. Ἔτσι, ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια — στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ αὐτὸ ἄργισε κιόλας νὰ γίνεται — θὰ εἶνε δυνατόν, ἀντὶ νὰ περιμένωμε ἀπὸ τὴν κτηνοτροφία νὰ μᾶς δώση τὶς ἀπαραίτητες ζωϊκὲς τροφές, νὰ τὶς παρασκευάσωμε ἐργαστηριακὰ ἀπὸ τὰ χημικὰ ἐργαστήρια ποὺ θὰ παρασκευάζουν κρέας βωδιοῦ, πρόβατου, κουνελιοῦ, κοτόπουλου κτλ., ξεκινῶντας ἀπὸ μερικὲς πολὺ ἁπλὲς ζύμες.

Ἕνα παράδειγμα θὰ μᾶς δείξη πόσον τεραστία — ἀληθινὰ ἀνεξάντλητη — θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ χημικὴ παρασκευὴ κρεάτων. Ἕνα βωδὶ βάρους 500 κιλῶν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῆς ἀναπτύξεώς του, καταζέτει ἕνα κιλὸ περίπου τὴν ἡμέρα. Ἂν πάρουμε, ὅμως, μερικὰ δέκατα τοῦ γραμμαρίου ζύμης καὶ τὰ βάλωμε νὰ ἀναπτυχθοῦν ὑπὸ κανονικὲς συνθῆκες, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μέρες μόνον θὰ ἔχωμε μιὰ ποσότητα κρέατος ἀοίστης ποιότητος βάρους 30 τόννων!

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί θὰ μᾶς στοιχίση αὐτὸ τὸ κρέας;

Γιὰ νὰ κάμωμε τὸ βωδί μας νὰ κερδίζη ἕνα κιλὸ βάρους τὴν ἡμέρα, θὰ πρέπη νὰ τοῦ δίνωμε 10 τουλάχιστον κιλὰ νόστου ἡμερησίως. Καί, γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε τὴν ἴδια αὔξησι βάρους σ' ἕνα γουρούνι, θὰ πρέπη νὰ τοῦ δίνωμε 3—4 κιλὰ ἀλεύρι τὴν ἡμέρα. Γιὰ νὰ ἔχωμε, τώρα, ἕνα κιλὸ ζύμης, ποὺ θὰ μᾶς γονιμεύση ὡς βάσις γιὰ τὴν παρασκευὴ κρέατος θὰ μᾶς χρειασθῆ 1½ κιλὸ μελάσσης, ποὺ εἶνε ὡς γνωστόν, ὑποπροϊὸν τῆς Βιομηχανικῆς παρασκευῆς σακχάρεως καὶ ποὺ στοιχίζει ὅσον περίπου μιὰ ὀκὰ ἀλεύρι.

Οἱ βιοχημικοὶ δίνουν τὸ ὄνομα τῆς ζύμης σὲ ὡρισμένους μύκητας, σὲ μικροοργανισμούς, δηλαδὴ ποὺ βρίσκονται στὸ μεταίγμιο μεταξὺ ζώου καὶ φυτοῦ. γωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προσδιορισθῆ μὲ ἀκρίβεια, ἂν ἀνήκουν περισσότερο στὸ ζωϊκὸ Βασίλειο ἢ στὸ φυτικό.

Οἱ ζῦμες εἶνε λοιπὸν μικρόβια, ποὺ, καλλιεργούμενα μέσα στὸ ἀνάλογο περιβάλλον, μποροῦν νὰ φτάσουν σὲ τεράστιες διαστάσεις καὶ νὰ πάρουν στὴν ὕδωι καὶ τὴ γεῦσι τῶν «ἐν ἀντίστοιχη ὕδωι καὶ τὴ γεῦσι ὁποιουδήποτε κρέατος. Ἀρκεῖ γι' αὐτὸ νὰ τὰ ὑποβάλωμε — ὅπως εἴπαμε — στὴν ἀπαιτουμένη εἰδικὴ καλλιέργεια, ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τοῦ κρέατος, ποὺ θέλομε νὰ ἐπιτύχωμε.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶνε ἡ χημικὴ σύστασις των, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται καὶ ἡ θρεπτική των ἀξία.

Οἱ ζῦμες περιέχουν λοιπόν, μεγαλύτερον ἀναλογία σὲ βιταμίνες ἀπὸ ὅσες τὰ συνήθη κρέατα καὶ τὴν ἴδια ἀναλογία σὲ πρωτεΐνες (τὶς οὐσίες δηλαδὴ ποὺ ὁ ὀργανισμός μας ἐπιτάει στὶς ζωϊκὲς τροφές) μ' αὐτά. Ἐπὶ πλέον, περιέχουν μιὰ ἀναλογία 40% ὑδατανθράκων σὲ μορφὴ ἁπολύτως ἀφομοιώσιμη ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας. Τὰ λίπη βρίσκονται σὲ πολὺ κατώτερη ἀναλογία ἀπὸ ὅ,τι στὰ συνήθη κρέατα. Ἀντίθετα, οἱ ζύμες περιέχουν δυὸ οὐσίες πολυτιμώτατες στὸν ὀργανισμό μας: τὴ λεκιθίνη (ποὺ ὑπάρχει μόνο στὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ) καὶ τὴν ἐργοστερίνη, ποὺ παίζει ἕναν σπουδαιότατο ρόλο στὴν ἀφομοίωσι τῶν βιταμινῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας.

Ἀλλὰ θὰ ὑπάρχει ἴσως κάποια προκατάληψις γιὰ τὰ κρέατα, ποὺ θὰ προέρχωνται ἀπὸ μικρόβια. Οἱ ζύμες δὲν μᾶς εἶνε ὅμως τίποτε τὸ ἄγνωστο. Τὶς εἰσάγομε κάθε μέρα στὸν ὀργανισμό μας καὶ κανεὶς δὲν δυσανασχέτησε ποτὲ γι' αὐτό. Πραγματικά, οἱ ζύμες ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν ἀρτοποιία, στὴν παρασκευὴ μπύρας κτλ. προέρχονται ἀπὸ μέλασσα. εἶνε δηλαδὴ καλλιέργειες μικροβίων, ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κάνουν ἀφράτο καὶ μαλακὸ τὸ ψωμί μας ἢ νὰ προκαλοῦν ὡρισμένες ζυμώσεις στὴ μπύρα ποὺ πίνομε.

Ἡ προκατάληψις αὐτὴ δὲν ἔχει λοιπόν, καμμιὰ ἀξία. Ἔτσι, ἡ παρασκευὴ τεχνητῶν κρεάτων θὰ λύση πολὺ σύντομα τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπισιτισμοῦ μας σὲ ζωϊκὲς τροφές. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ μὲ πολλὰ ἄλλα τρόφιμα, ποὺ θὰ τὰ προμηθευώμεθα στὸ μέλλον ἀπὸ τὰ χημικὰ ἐργαστήρια, ἀντὶ νὰ τὰ ζητᾶμε αὐτούσια μέσα στὴ φύσι.

Α. ΛΕΦΡΑΝ

Γιὰ τὴ γυναῖκα

★ Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ πολύ, ἡ μισεῖ πολύ. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Πούπλιος

★ Οἱ γυναῖκες ἔμαθαν νὰ κλαῖνε γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ψεύδωνται μὲ περισσότερη ἐπιτηδειότητα.

Πούπλιος

★ Οἱ περισσότερες γυναῖκες εἶνε πιὸ γλυκὲς καὶ ἀξιαγάπητες ὅταν βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους παρὰ ὅταν μένουν μέσα σ' αὐτό.

Τάκιτος

★ Μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἐξυπνη παρὰ μόνο εἰς βάρος τῆς ἀρετῆς της.

Κα ντὲ Λαμπέρ

★ Ἡ γυναῖκα χάνει πιὸ συχνὰ τὸ κεφάλι της παρὰ τὴν καρδιά της

Πετράρχης

★ Οἱ γυναῖκες ποὺ κοιμοῦνται πάντα πάνω σὲ τριαντάφυλλα δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦνται ἂν καμμιὰ φορὰ τοὺς ἀγκυλώνη κανένα ἀγκάθι.

★ Κάθε γυναῖκα, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ ἀθῶα καὶ ἡ λιγώτερο ἐξυπνη, εἶνε σὲ θέσι νὰ ξενελάση τὸν ἐξυπνότερο καὶ πιὸ πανοῦργο ἄνδρα τοῦ κόσμου.

Λαροσφουκὼ

ΟΙ ΕΝΝΕΑ «ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ»

Το έτος 1900, ο μέσος όρος ζωής ήταν 48 χρόνια. Σήμερα έχει φτάσει στά 65, χάρις στις προόδους της ιατρικής. Κι' ή Επιστήμη έξακολουθεί τις προσπάθειές της γιά την τελειωτική συντριβή των 9 μεγαλειτέρων «δολοφόνων» της άνθρωπότητος. Νά ποιοί είνε οί δολοφόνοι αύτοί, μέ τή σειρά που τούς έχουν κατατάξει οί παγκόσμιες στατιστικές, άπ' τον περισσότερο πρός τό λιγώτερο επικίνδυνο:

Ασθένειες	Ηλικίες	Φύλον	Αίτιες	Επιστημονικές πρόοδοι	Προληπτικά μέτρα
Καρδιακές παθήσεις	Σε όλες τις ηλικίες ιδίως όμως από των 50 έτών.	Περισσότερο στόν άνδρα.	Στά παιδιά: Επιπλοκές μολυσματικών νόσων ιδίως δέ αξέων ρευματισμών, σκαρλατίνας και διφθερίτιδος. Άνω των 50 έτών: Αρτηριοσκλήρωσις, ιδίως στις στεφανιαίες αρτηρίες που διατρέφουν την καρδιά σύζημένη πίεσις.	Στά παιδιά: Οί σουλφαμίδες κι' ή πενικιλλίνη ελάττωσαν πολύ τις καρδιακές αύτές επιπλοκές. Άνω των 50 έτών: Η βιταμίνη Ε προλαμβάνει την αρτηριοσκλήρωσι. Η πίεσις ελαττώνεται με χειρουργική επέμβασι.	Στά παιδιά: Προφύλαξις άπ' τις μολυσματικές νόσους, με την αποφυγή έπαφής με τά αρρωστα παιδιά. Άνω των 50 έτών: Αποφυγή κάθε καταχρήσεως άχι πολλά φαγοπότια.
Πνευμονία.	Ιδίως σε παιδιά και νέους.	Περισσότερο στούς άνδρες.	Ο πνευμονόκοκκος, μικρόβιο εξαιρετικά μολυσματικό σέ κουρασμένα και ανοιχτικά άτομα σέ αλκοολικούς, σέ γέρους και παιδιά. Στά παιδιά, εμφανίζεται συχνά βρογχοπνευμονία έπειτα άπό κοκκίτη ή άπό ίλαρά.	Οί σουλφαμίδες κι' ή πενικιλλίνη σέ σοβαρές περιπτώσεις έχουν κάμει την πνευμονία πολύ λιγώτερο επικίνδυνη.	Δέν πρέπει νά μένη κανείς στό κρύο ή βρεγμένος. Η πνευμονία είνε συχνότερη άπ' τον Ιανουάριο ώς τό Μάρτιο. Στην περίοδο αύτη, μην αφίνετε νά χρονίζη ένα κρυολόγημα. Αποφεύγετε τις άπότομες αλλαγές θερμοκρασίας.
Καρκίνος	Σε κάθε ηλικία ιδίως άνω των 50.	Περισσότερο στις γυναίκες.	Άγνωστες. Γίνονται όμως επίμονες έρευνες, και δέν θ' άργήση άσφαλώς νά λυθή το σοβαρό αυτό πρόβλημα. Όταν βρεθή δέ ή αίτία ή θεραπεία θά είνε πιο σχεδον πραγματικότης.	Οί άκτίνες Χ και το ράδιον σταματούν την αρρώστεια άν εφαρμοσθούν έγκαίρως. Η εγχείρησις δίνει καλά αποτελέσματα σέ μορφές όχι πολύ εξελικτικές. Μέ δυό νέες δοκιμές, ο καρκίνος ανακαλύπτεται στην αρχή του.	Όταν μιά γυναίκα ανακαλύψη στό στήθος ένα σκληρό όγκο, σάν ένα καρύδι, πρέπει νά πάη αμέσως στο γιατρό. Επίσης όταν στον καιρό της διακοπής των έμμηνων, έχει ανεξήγητες αιμορραγίες. Στούς άνδρες άνω των 50, συνεχής επιβλεφις τού προστάτου.
Εγκεφαλική αιμορραγία	Ιδίως άνω των 50.	Περισσότερο στούς άνδρες.	Μεγάλη πίεσις, αρτηριοσκλήρωσις, τραυματισμοί στό κεφάλι. Σπάζει μιά αρτηρία τού εγκεφάλου και καταστρέφει ένα τμήμα του.	Τίποτε καινούργια. Ο αρρωστος πρέπει νά μένη στό κρεββάτι, σέ απόλυτη ανάπαυσι.	Τίποτε άλλο άπ' την παρακολούθησι της αρτηριακής πιέσεως.
Νεφρίτις	Σέ παιδιά και νέους.	Περισσότερο στούς άνδρες.	Στά παιδιά: Συνήθως επιπλοκή μολυσματικών νόσων ιδίως σκαρλατίνας. Στούς γέρους: Ουραιμία (ούρια στο αίμα) άπό κακή λειτουργία των νεφρών.	Τίποτε νεώτερο. Θεραπεία στό κρεββάτι. Ανάπαυσις σωματική και ψυχική. Στούς γέρους: Αποφυγή ερεθιστικών φαγητών, υπαχαρικών κλπ.	Ανάλυσις ούρων μιά φορά τό έτος. Παρακολούθησις κατά την ανάρρωσι άπό μολυσματικές νόσους.
Άτυχήματα (εκτός αυτοκινήτων)	Σέ κάθε ηλικία ιδίως όμως από 2 έως 36 έτών	Περισσότερο στις γυναίκες.	Κατάγματα, εγκαύματα, θλάσεις των μυών, αιδηροδρομικά δυστυχήματα, πυροβόλα όπλα ασφυξία. (Οί αίτιες των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων αναφέρονται πιό κάτω).	Μέ τή μετάγγισι αίματος ελαττώνεται ο «κλονισμός» που άκολουθεί συχνά το άτύχημα και που είνε ή κυριώτερα αίτια θνησιμότητος, περισσότερα άπ' το ίδιο το άτύχημα.	Τά περισσότερα άτυχήματα συμβαίνουν στά σπίτια. Οί σκάλες πρέπει νά φωτίζωνται καλά. Να μην υπάρχουν σπίρτα ή φάρμακα στή διάθεσι των παιδιών. Τά όπλα νάνε άδεια νά και καλά φυλαγμένα. Το γενικό κλειδί τού γκαζιού νά κλείνη κάθε βράδυ. Το χειμώνα επιθεωρείτε τις θερμαστρες σας.
Φυματίωσις	Πολύ κοινη σε νέους, 18 έως 35 έτών.	Και στά δύο φύλα	Το μικρόβιο τού Κώχ, που μεταδίδεται κυρίως διά τού αναπνευστικού συστήματος κι' εντοπίζεται στούς πνεύμονες. Μπορεί όμως επίσης νά προσβάλη το περιτόναιον τις μήνιγγες, τις αρθρώσεις κλπ.	Η στρεπτομυκίνη δίνει καλά αποτελέσματα πρό παντων όμως σέ εντοπίσεις έξω άπ' τούς πνεύμονες. Το εμβόλιο B.C.G. εξασφαλίζει μιά καλή άνοσία. Για την πνευμονική φυματίωσι, δέν υπάρχει θετικά τίποτε το νεώτερο.	Η φυματίωσις άπειλεί τούς κουρασμένους οργανισμούς τής έφήβους, τις έγκυες γυναίκες. Τά καλλίτερα όπλα έναντίον της είνε ή καλή τροφή, ο ύπνος κι' ο καθαρός αέρας. Στούς έφήβους και στούς νέους πρέπει νά γίνεται τακτικά ή δερματοαντίδρασις μέ φυματίνη. Είνε απαραίτητη επίσης μιά άκτινοσκόπησις κάθε χρόνο.
Διαβήτης	Σέ κάθε ηλικία.	Περισσότερο στούς άνδρες.	Άγνωστη ή αίτία, που προκαλεί ανεπαρκή έκκρισι ινσουλίνης άπ' το πάγκρεας, κι' έτσι δέν υπάρχει ισορροπία σακχάρου στον οργανισμό. Η κληρονομικότης φαίνεται ότι φέρνει προδιάθεσι.	Η δίαιτα κι' οί ένέσεις ινσουλίνης μένουν πάντοτε ή στερεότυπη θεραπεία. Ο διαβητικός παθαίνει εύκολα μολυσματικές νόσους άποστήματα, γάγγραινα στις περιπτώσεις δέ αύτές ωφελούν ή πενικιλλίνη κι' οί σουλφαμίδες.	Ανάλυσις ούρων και αίματος μιά φορά το χρόνο. Αν υπάρχουν διαβητικοί στην οικογένειά σας προσέχετε τη δίαιτά σας κι' αποφεύγετε ζαχαρωτά και αμυλώδη.
Αυτοκινητικά δυστυχήματα	Σέ κάθε ηλικία.	Περισσότερο στούς άνδρες.	Μέθη, υπερβολική ταχύτης, ελαττωματική όρασις, απρασεξία, ύπνος στο βολάν.	Όπως στά κοινά άτυχήματα	Τά περισσότερα αφείλονται σέ απροσεξία. Μην οδηγήτε αυτοκίνητο, όταν είσθε πιωμένος ή κουρασμένος. Φοράτε γυαλιά, αν δέν βλέπετε καλά.

Αμερικανικές διαφημίσεις

Ειλικρίνειες και ψεύδη

«Σήμερα οί ντομάτες δέν είνε πολύ της προκοπής... κι' άν άκόμα τις θέλετε γιά νά... τις πετάξετε σέ κανένα τενόρο! Καλλίτερα νά περιμείνετε ώς αύριο».

Έτσι «διαφημίζονται» πολλές φορές τά άγροτικά προϊόντα που ύπάρχουν στό «Παζάρι των Κτηματιών», στο Χόλλυγουντ.

«Όταν ιδρύθηκε αύτό το «παζάρι»— είδος λαϊκής άγοράς — τό έτος 1934, ο Φρεντ Μπέκ, που είχε άναλάβει τή διαφήμισι, μεταχειρίσθηκε το ραδιόφωνο γιά νά συστήση στούς άγρακτηματίες νά πηγαίνουν σ' αύτό τά φροϋτα τους και τά λαχανικά τους. Τούς προειδοποίησε όμως ότι, άν έπιχειροϋσαν νά φέρουν προϊόντα άγουρα ή σάπια, θά τά έπαιρναν όλα πίσω.

Η προειδοποίησις αύτη ένέπνευσε έμπιστοσύνη στις νοικοκυρές, που την άκουσαν έπίσης στό ραδιόφωνο. Κι' έτσι, το άπόγευμα της πρώτης ήμέρας της λειτουργίας της άγοράς, δέν είχε άπομείνει ούτε ένα πράσινο φύλλο απούλητο.

Σήμερα το «Παζάρι των Κτηματιών» έχει γίνει ή μεγαλείτερη άγορά των άκτών τού Ειρηνικού. Ώσιάσο ο Μπέκ συνεχίζει τή δουλειά του μέ την ίδια είλικρίνεια και άμεροληψία. Οί καθημερινές διαφημίσεις που δημοσιεύει στις έφημερίδες τού Λος Άντζελες, έχουν περισσότερους άναγνώστες άπ' τά άρθρα των πιό διακεκριμένων δημοσιογράφων.

Γιατί λέει πάντοτε την άλήθεια, «τά σύκα σύκα...». Συμβουλεύει π.χ. τις νοικοκυρές νά μην άγοράσουν μπιζέλια έπί μερικές ήμέρες, γιατί τά χάλασε προσωρινώς ή βροχή. «Θά σάς είδοποιήσουμε — προσθέτει — ότ' αν θάναι και πάλι καλά».

«Ένα άπ' τά μεγαλείτερα κινηματογραφικά στούντιο έκαμε πρό έτών στό Μπέκ μιά δελεαστική πρόταση: ν' άναλάβη τή διαφήμισι των νέων φίλμ, γράφοντας μιά στήλη κάθε βδομάδα, και νά πληρώνεται γι' αύτό 5.000 δολλάρια τή βδομάδα — δεκαπλάσια δηλαδή άπ' όσα κέρδιζε άπ' το «Παζάρι». Ο Μπέκ δέχθηκε. Τότε ο καινούργιος προϊστάμενός του τον κάλεσε γιά νά τον ρωτήση τί άκριβώς σκόπευε νά κάνη.

— Θά λέω την άλήθεια, δήλωσε έκεΐνος άδιστακτα. Άν μιά ταινία σας είνε γελοία, θά συνιστώ στον κόσμο νά περάση καλλίτερα τή βραδυά του στό σπίτι του, άκούγοντας ραδιόφωνο.... Άν είνε όμως καλή, θά τούς λέω νά πάσουν ούρά γιά νά βγάλουν εισιτήριο.

— Και πώς σάς φαίνεται ή τελευταία μας παραγωγή; ρώτησε ο διευθυντής μ' άνησυχία.

Άντι γι' άλλη άπάντησι, ο Μπέκ έπιασε τη μύτη του μέ τά δυό του δάχτυλα... Περιττόν νά ποϋμε ότι, την άλλη μέρα, είχε ξαναγυρίσει στα λαχανικά του, και το στούντιο έψαχνε γι' άλλον διαφημιστή... λιγώτερο εύαισθητο!...

Την ίδια,... άπελπιστική είλικρίνεια έχουν και μερικοί άλλοι Άμερικανοί διαφημισταί ή καταστηματάρχαι. Κάποιος Μπούρτον Ίμμεν δημιούργησε ένα μεγάλο μεσιτικό γραφείο άκινήτων στό Άρλινγκτον, χάρις στις πρωτότυπες διαφημίσεις του που έλεγαν π.χ.:

«Στύψαμε μισή ώρα το μυαλό μας, γιά νά βροϋμε κάποιον είλικρινή έπαινο γι' αύτό το σπίτι. Το μόνο όμως που μπορούμε νά ποϋμε, είνε πώς έχει πολύ ήλιο και καθαρό άέρα».

«Όταν σάς ύποδεικνύουμε ένα σπίτι ή ένα χτήμα, δέν έπιθυμοϋμε καθόλου τά σπεύσετε νά τ' άγοράσετε. Σκεφθήτε καλά, πριν πάρτε την άπόφασί σας, γιά νά μή μετανοιώσετε κατόπιν».

Έξ άλλου, ένας καταστηματάρχης της Ν. Υόρκης δημοσίευσε κάποτε στις έφημερίδες την παρακάτω άγγελία:

«Μάς έφεραν κάμποσα άδιάβροχα, που δέν άξίζουν μεγάλα πράγματα. Γι' αύτό τά πουλάμε φτηνά, μόνον 1½ δολλάριο το ένα».

Την άλλη μέρα λοιπόν, πουλήθηκαν όλα τα άδιάβροχα! Γιατί τά άμερικανικά κοινόν ξέρει νά έκτιμά την είλικρίνεια και το χιοϋμορ των διαφημίσεων.

●●

Οί «Άχίλλειες πτέρνες» μας

Οί θεατοί, που βλέπουν στον κινηματογράφο τόσα εύκολα και τεχνητά «νοκ - άουτ», διερωτώνται κάποτε, μέ το δίκηο τους: «Μά είνε τόσο άπλό νά πετάξη κανείς κάτω άναισθητο τον άντίπαλό του μέ μιά γροθιά;»

Ένα άγγλικό λεξικόν περιοδικά άριθμεί, γιά τους ένδιαφερομένους τά εύαισθητότερα σημεία του άνθρωπίνου σώματος, όπου μιά καλοζυγισμένη γροθιά μπορεί νά φέρη πρασσρινή λιποθυμία. Αύτές οί «Άχίλλειες πτέρνες» είνε: ή άκρη τού σαγονιού, οί γωνίες τών σιαγόνων, τά δυό σημεία πάνω και κάτω άπ' τ' αύτιά, ή καρωτίς, ή κοιλότης τού στομάχου, ή καρδιά, τά άπκότι και τά νεφρά.

Σοφά λόγια

Η φύσις χαρίζει τη μεγαλοφυΐα, ή συναναστροφή το πνεύμα και ή μελέτη την καλαισθησία.

Έκείνος που θέλει νά είναι, ό,τι δέν είναι, χάνει και ότι μπορούσε νά είναι.

Περνάμε τη μισή ζωή όνειρευόμενοι και την άλλη μισή πεθύντας την περασμένη.

Άγαπάμε όσους μάς θαυμάζουν, άλλά σπάνια άγαπάμε όσους θαυμάζουμε.

Μην περιμένης την εύοικη στιγμή, άλλά δημιούργησέ την.

Μή χάνετε το χρόνο σας σέ όνειροπολήματα για το παρελθόν και το μέλλον, άλλά προσέχετε το παρόν.

Τίποτα δέν άξίζει τόσο όσο ή επιμονή. Η έξυπνάδα διατάζει, φάχνει, κουράζεται. Μονάχα ή επιμονή κερδίζει άφαλώς.

Μά στε νά ώφεληθήτε άπ' τά άτυχήματά σας.

Κάθε γειτοπαντρος είναι γιά έπτά ήμέρες Σουλτάνος, γιά έπτά ήμέρες Βεζύρης και έπειτα δούλος γιά πάντα.

Ο μικρόψυχος τρέμει μπροστά στην κοινή γνώμη ο άμυαλος την περιφρονεί.

ΕΦΤΑΣΑΝ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Οί άμερικανικοί νόμοι είνε άτεγκτοι. Η προθυμία για τη μετάβασι στις Ήνωμένες Πολιτείες των γυναικών που είχαν μνηστευθή Άμερικανούς στρατιώτες έλιξε στις 31 Δεκεμβρίου. Οί τρείς αύτές γυναίκες έφτασαν μέ άεροπλάνο δυό μέρες άργότερα, δηλαδή στις 2 Ιανουαρίου. Θά υποχρεωθοϋν τώρα νά γυρίσουν στην πατρίδα των γιατί οί άμερικανικές άρχες απαγόρευσαν την πορεία τους στο έδαφος των Ήνωμ. Πολιτειών.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ "ΚΟΥ - ΚΛΟΥΞ - ΚΛΑΝ»

Πρό ήμερών περισσότερα άπό 180 μέλη της γνωστής άμερικανικής οργανώσεως «Κου-Κλουξ-Κλαν» συγκεντρώθηκαν στη μικρή πόλι Σναϊνσπορω της άνατολικής Βιρινίας. Στην συγκέντρωσι τους αύτη που παρακολούθησαν πολλοί περίεργοι Γεωργιανοί, οί «Κλάνο» — όπως τους αποκαλούν οί Άμερικανοί — διετράνωσαν την απόφασί τους νά θυσιάσουν και τη ζωή τους για την προστασία της λευκής φυλής. Για νά κάνουν μαλιατα περισσότερο έντυπωσιακή την τελετή τους έκαψαν και έναν μεγάλο σταυρό!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ... ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Όπως γράφουμε στο περασμένο μας τεύχος, δύο άμερικανικά εργαστάσια άρχισαν να κατασκευάζουν υφάσματα που έχουν τυπωμένα άπ' τη μιά πλευρά τους πορτραίτα διαφόρων ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Στη φωτογραφία μας, βλέπετε σέ μεροι ένα τόπι τέτοιου υφάσματος με το πορτραίτο του Φρανκ Σινάτρα που προορίζεται να γίνη... μαξιλάρια για τις Άμερικανίδες θαυμάστριές του!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Νέα έμβόλια για την πολιομυελίτιδα

Τί ελπίζει ή επιστήμη

Στόν άγώνα τους κατά τής πολιομυελίτιδος (παιδικής παραλύσεως) οί 'Αμερικανοί γιατροί σημειώνουν τελευταίως άσκετά σημαντικές προόδους. Πρέπει νά σημειωθή ότι — όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε — ή άρρώστεια αύτή κάνει θραύση μεταξύ των παιδιών καί των νέων τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Εχουν λοιπόν διατεθή μεγάλα ποσά γιά τίς σχετικές έρευνες, πού γίνονται άπό διακεκριμένους έπιστήμονες.

"Επειτα άπό πολλές προσπάθειες, άπομονώθηκε έπιτέλους, σέ καθαρή μορφή, ένα είδος τού ίού πού προκαλεί τήν άσθένεια. Λέμε δέ «ένα είδος» γιατί φαίνεται πώς ύπάρχουν ξέν διάφορα είδη πού προκαλούν ισάριθμες μορφές τής άρρώστειας. 'Ο δέκτωρ Λόρινγκ, τού Πανεπιστημίου τής Καλιφορνίας, έβαλε μέσα σέ μιά «ύπερφυγοκεντροκή συσκευή» μιά ποσότητα ύλικού πού περιείχε τό μολυσματικό πασάγοντά της άσθενείας καί, μέ τή γρήγορη φυγοκέντρηση, ξεχώρισε τόν ίόν. "Επειτα τόν ύπέβαλε στήν έπίδραση ύπεριωδών άκτίνων, γιά νά έξασθενήση κι' έφτιασε έτσι ένα εύβόλιον, πού δοκιμάσθηκε σέ ποντικούς κι' άποδείχθηκε ότι τούς προφύλαξε άπ' τήν άρρώστεια.

'Εξ άλλου, τρείς έπιστήμονες τού Πανεπιστημίου τής Βαλτιμόρης έβολίασαν πιθήκους μέ πολύ μικρές δόσεις ισχυρού ίού πολιομυελίτιδος, σέ ένδομυϊκές ένέσεις, καί τούς προκάλεσαν έτσι άνοσία άπέναντι σέ μεγαλείτερες δόσεις τού ίδιου ίού.

Τέλος, τρείς άλλοι μικροβιολόγοι τής Καλιφορνίας παρασκεύασαν ένα διαφορετικό εύβόλιον, πού προστατεύει άπό τέσσερες μορφές τής άσθενείας, τό δοκίμασαν δέ μ' έπιτυχία σέ μικρούς πιθήκους — πού παρουσιάζουν άνάλογες άντιδράσεις μέ τούς άνθρώπους.

Σήμερα οί 'Αμερικανοί έπιστήμονες πού άνωνίζονται κατά τής πολιομυελίτιδος, βρίσκονται στό ίδιο σημείο πού βρίσκονταν πρό 5 έτών έκείνοι πού άνακάλυψαν τό εύβόλιο κατά τής γρίππης. 'Επιτρέπεται λοιπόν κάθε έλπίδα ότι θά έπιτύχουν τελικά οί προσπάθειες τών πρώτων, όπως έπέτυχαν καί τών δευτέρων, κι' ότι γρήγορα θά γίνη πραγματικότης ό προληπτικός εύβολιασμός γιά τήν πολιομυελίτιδα.

'Εν τώ μεταξύ, οί γιατροί έχουν άποκτήσει κανονίσεις καί θετικές γνώσεις γιά τούς τρόπους μεταδόσεως τής άσθενείας κι' έχουν καθορίσει λεπτομερώς τά προληπτικά μέτρα έναντίον της.

Είναι γνωστό πιά ότι ό ίός τής πολιομυελίτιδος μεταδίδεται άπό ένα σέ άλλο άτομο κι' ότι μπορεί νά είσχωρήση στό σώμα άπ' τό δέρμα, τή μύτη καί τό στόμα.

Οί μυίγες, ίσως δέ καί άλλα έντομα, γίνονται συχνά φορείς τής άσθενείας. "Επομένως, τά τρόφιμα πρέπει νά σκεπάζονται μ' έπιμέλεια. "Αν τσώγωνται ώμα, πρέπει νά πλένωνται προηγουμένως.

Στό Πανεπιστήμιο Γιέηλ έγινε ποσοφάτως τό έξής ένδιαφέρον πείραμα: "Ενα πιάτο μέ φέτες μπανάνας έμεινε έκτεθειμένο έπί 2 μέρες μέσα στό δωμάτιο ένός παιδιού πού έπασχε άπό πολιομυελίτιδα. Σ' όλο αύτό τό διάστημα, οί μυίγες μπορούσαν νά κάθωνται έλεύθερα πάνω στά κομμένα φρούτα. Κατόπιν οί μπανάνες αύτές δόθηκαν σέ χιμπαντζήδες, οί όποιοι μολύνθηκαν όλοι άπ' τόν ίόν τής πολιομυελίτιδος.

Τά παιδιά κι' οί νέοι — άλλά κι' οί ένήλικοι — δέν πρέπει ποτέ νά βουτούν σέ κρύο νερό, έπειτα άπό μιά ζωηρή σωματική άσκηση. 'Εκτός τού κινδύνου τού κρυολογήματος, τούς άπειλεί κι' ή πολιομυελίτις. Γιατί φαίνεται ότι ή άντίστασις τού όργανισμού έναντίον της έλαττώνεται πολύ άπ' τή σωματική κόπωση καί τήν ψύξη.

Τό κόψιμο τών άμυγδαλών πρέπει ν' άποφεύγεται, ίδίως όταν ύπάρχη έπιδημία πολιομυελίτιδος γιατί προστατεύουν άπ' τή μόλυνση.

'Ο δόκτωρ Κοπρόβσκυ, στή Ν. Υόρκη άνακοίνωσε ότι άνεκάλυψε τελευταία μιά μέθοδο γιά νά βοίσκεται έγκαίρως ό ίός τής πολιομυελίτιδος μέσα στό αίμα, ποίν προκαλέση τά πρώτα συμπτώματα τής άσθενείας. Είναι δέ εύνόητη ή σημασία τής έγκαίρου διαγνώσεως καί καταπολεμήσεως τής άρρώστειας.

Πρέπει νά σημειωθή ότι τά συμπτώματα τής πολιομυελίτιδος είναι τόσο διάφορα καί ύπουλα ώστε δέν έπιτρέπεται νά παραμελήται ούτε ή έλαφρότερη κακοδιαθεσία. 'Η άρρώστεια μπορεί ν' άρχίση μ' ένα πυρετό, ή ρίγη ή δυσπεψία ή ναυτία, ή πονοκέφαλο ή πόνους στήν πλάτη καί στούς ώμους... 'Ακόμη κι' ό άσυνήθιστος έκνευρισμός κι' ή κακοκεφιά ένός παιδιού, ένδέχεται ν' άποτελή τήν πρώτη έκδήλωσι πολιομυελίτιδος.

Πάντως, χάρις στίς νεώτερες μεθόδους διαγνώσεως καί θεραπείας, τά 75% τών άρρώστων γιατρεύονται, χωρίς νά τούς άπομείνη καμμιά σοβαρή σωματική βλάβη. Τά 20% παθαίνουν διάφορες άναπηρίες, πού διορθώνονται όμως μέ τίς καινούργιες όρθοπεδικές μεθόδους. Πάντως οί έπιστήμονες δέν πρόκειται νά σταματήσουν τόν άγώνα, ώς ότου νικήσουν όριστικά τήν άρρώστεια πού προκαλεί άκόμη τήν άναπηρία ή τό θάνατο χιλιάδων άτόμων κάθε χρόνο.

●●

Ή επιστήμη στους αθλητικούς αγώνες

Στούς προσεχείς 'Ολυμπιακούς άγώνες τού Λονδίνου, θά χρησιμοποιηθούν όλες οί νεώτερες έπιστημονικές καί τεχνικές έπινοήσεις γιά τόν άκριβή έλεγχο τών έπιδόσεων στά διάφορα άθλήματα. Στά άλματα π.χ. ό άθλητής θά διακόπτη τίς άόρατες άκτίνες πού θά περνούν άνάμεσα άπό τούς δύο στύλους πού συγκρατούν τό έμπόδιο. "Αν έπιτύχη δέ νά ύπερπηδήση τό έμπόδιο, ή συσκευή θά καταγράφη μέ άκρίβεια τό ύψος όπου έφτασε. Θά ύπάρχουν έπίσης συσκευές ήλεκτρικού έλέγχου τών χρόνων έπιδόσεως, φωτογραφικές μηχανές γιά τό τέλος τών δρόμων ταχύτητος, ήλεκτρικά μηχανήματα πού θά καταγράφουν τά έπιτυχημένα χτυπήματα τών ξιφομάχων, κλπ.

Η στηθάγχη δίχως πόνους

'Εξαιρετικό ένδιαφέρον παρουσιάζει μιά νέα χειρουργική μέθοδος έναντίον τών πόνων καί τής άγωνίας πού συνοδεύουν συνήθως τίς κρίσεις τής στηθάγχης. Σ' ένα νοσοκομείο τής Στοκχόλμης οί χειρούργοι άνακούφισαν τούς άρρώστους άπό στηθάγχη, άφαιρώντας τούς τά τέσσερα πρώτα θωρακικά γάγγλια ή νευρικούς κόμβους πού μεταδίδουν τό συναίσθημα τού πόνου. Άπό 71 άνδρες καί γυναίκες ήλικίας 36 - 71 έτών, πού ύπεβλήθησαν σ' αύτή τήν έγχείρησι 6 πέθαναν κι' άλλοι 5 δέν παρουσιάσαν καμμιά βελτίωσι. Οί 28 άπ' τούς ύπολοίπους δέν πονούσαν πιά παρά έλάχιστα τόσο πού μπορούσαν ν' άνακουφισθούν μέ φάρμακα. Άλλοι 32 έπαψαν τελείως νά πονούν. Δέν έχει ώστόσο έξακριβωθή άκόμη άν ή έγχείρησις αύτή παρατείνη τή ζωή τών άρρώστων.

Κρέας από φάλαινες

'Η κατεργασία τών φαλαινών έχει τροποποιηθή κάπως, άφ' ότου τό κρέας τους χρησιμοποιείται ώς τροφή. Γίνεται δέ άμέσως, έπί τόπου, σ' ένα πλοίο - έργοστάσιο. Άφού άφαιοεθή τό αίμα τής φάλαινας, σχίζεται ή κοιλιά της, γιά νά είσχωρήση τό θαλασσινό νερό καί νά κρυώσουν τά σπλάχνα της. Κάτω άπ' τό δέρμα της βρίσκεται ένα πάχος σπόμωμα λίπους, τό λεγόμενον «λευκόν φαλαίνης» άπ' τό όποίο έξάγεται τό λάδι. Κάτω άπ' αύτό καί κατά μήκος τής σπονδυλικής στήλης, ύπάρχουν τέσσερες μύες πού άντιστοιχούν σέ θρεπτική άξία μέ τό βωδινό φιλέτο. Άπό μιά φάλαινα μπορούν νά βγούν 15 τόννοι τέτοιου κρέατος, τό όποίο κόβεται σέ φέτες πάχους 7½ πόντων καί άποθηκεύεται στό ψυγείο τού πλοίου. Ύπολογίζεται ότι κάθε πλοίο - ψυγείο παράγει κατά μέσον όρον 5 χιλιάδες τόννους φαγώσιμο κρέας φάλαινης σέ κάθε φαλαινοθηρική περίοδο.

Το φως και η αναπαραγωγή

Είνε άληθινά πρωτότυπο τό σύστημα πού δοκίμασε ό δόκτωρ Νέιλ Γιάτς, τής Γεωγραφικής Σχολής τού Καίμπριτζ, γιά τήν αύξηση τής παραγωγής της άγγλικής κτηνοτροφίας. Είχε τή βεβαιότητα ότι τό κυριώτερο στοιχείο τής άναπαραγωγικής ίκανότητος δέν είνε ή θερμότης, άλλα τό φώς. Ξεχώρισε λοιπόν δυό όμοιες ομάδες προβάτων άφισε τή μιά νά ζή ύπό κανονικές συνθήκες κι' έγκατέστησε τήν άλλη μέσα σ' ένα σταύλο δίχως πόρτες καί παράθυρα, φωτιζόμενον μέ τέσσερες ήλεκτρικές λάμπες τών 250 βάττ. Τήν ήμέρα τά ζώα τής δευτέρας ομάδος έμεναν στό ύπαιθρο. Τό βράδυ ώδηγούντο στο σταύλο, όπου ένα αύτόματο ρολόι άφινε άναμμένες τίς λάμπες έπί τόσην ώρα, ώστε τά πρόβατα νά δέχωνται συνδλικά, στήν καρδιά τού χειμώνος, όσο φώς θά δεχόντουσαν άν ήταν καλοκαίρι. 'Ενώ λοιπόν τά πρόβατα τής πρώτης ομάδος άρχισαν νά ζευγορώνωνται τό Σεπτέμβριο, τής δευτέρας ζευγαρώθηκαν άπ' τό Μάϊο καί γέννησαν τόν 'Οκτώβριο καί τό Νοέμβριο. 'Η έπιτυχία τού πειράματος αύτού έπιβεβαιώνει, κατά τόν δόκτορα Γιάτς, τή θεωρία του ότι οί ύπτικές άκτίνες προσβάλουν τό ύπτικό νεύρο κι' ότι ό έρεθισμός μεταδίδεται στόν πιτουειδή άδένα ό όποίος διεγείρει τήν άναπαραγωγική ίκανότητα.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΙΩΝ

'Η μικρή αύτή συσκευή, πού παράγει ύπέρυθρες άκτίνες χρησιμοποιείται στήν 'Αμερική γιά τή θεραπεία διαφόρων παθήσεων τών αύτιών καί φλογώσεων τού δέρματος. 'Η προσαρμογή της στό κεφάλι γίνεται χάρις σέ μιά κάσκα.

ΝΙΚΗΘΗΚΕ ο καρκίνος;

Η θεωρία του καθηγητού Λόρεντζ

Σέ προηγούμενο φύλλο μας έκάναμε λόγο γιά ένα Γερμανό γιατρό, έγκατεστημένο στό Παρίσι, ό όποίος ισχυρίσθηκε ότι άνακάλυψε τό μικρόβιο τού καρκίνου. Όπως λοιπόν άποκαλύπτει τό τελευταίο τεύχος ένός γαλλικού περιοδικού, πρόκειται γιά τό δόκτορα Λόρεντζ, βιολόγο τής Ιατρικής Σχολής τού Βερολίνου. Τά πειράματα του γίνονται έπισήμως, μέ τή συγκατάθεσι καί τήν παρακολούθησι ένός γαλλικού έπιστημονικού όργανισμού. "Εγει δέ ήδη άξιοσημειώτες έπιτυχίες στό ένεργητικό του. Μιά γυναίκα έπασχε άπό καρκίνο τού στομάχου καί δέν σηκωνόταν πιά καθόλου άπ' τό κρεββάτι. Μέ 7 ένέσεις πού τής έκαμε ό Λόρεντζ, γιατρεύτηκε καί έπανήλθε στίς συνηθισμένες άσχολίες της. "Ενας άντρας είχε καρκίνο τού άπηυξυσμένου. 'Επρόκειτο νά ύποβληθή σέ έγχείρησι, μέ άμοιβαίαν έπιτυχία, νιά νά τού άντικατασταθή τό τέλος τού έντέρου μέ τεχνητό. Τώρα, μέ τίς ένέσεις τού Λόρεντζ, είσθάνεται τόν έαυτό του τόσο πολύ καλλίτερα, ώστε σκοπεύει νά έπανάρχιση τή δουλειά του.

Νά πώς έξηγεί τίς θεωρίες τού καθηγητού Λόρεντζ ό δόκτωρ Γκυλμέρ, είδικός καί διαπρεπέστατος Γάλλος ραδιολόγος καί καρκινολόγος:

«Φαίνεται πώς ό δόκτωρ Λόρεντζ είναι ένας έπιστήμων εύθυς καί σωλοκερδής. Κατά τή θεωρία του ύπάρχει μέσα στό άνθρώπινο σώμα ένα παράσιτο, πού ύφίσταται μεταμορφώσεις μέ τήν έπίδρασι διαφόρων παθολογικών καταστάσεων τού όργανισμού. Μιά τέτοια μεταμόρφωσι παθαίνει όταν τό αίμα έχη πολλή άλκαλικότητα. Γίνεται τότε δραστικό καί προκαλεί διάφορες διαταραχές, άπ' τή σκλήρυνσι τών έγκεφαλικών κέντρων ώς τό σχηματισμό όγκων, τό τρόμο τών όντίων, κλπ. Αύτό λοιπόν προκαλεί τότε τόν καρκίνο.

»Είναι πρόωρο άκόμη νά μιλήση κανείς περί θεραπείας τού καρκίνου. Πρέπει πρώτα νά συνεχίση τίς έργασίες του ό δόκτωρ Λόρεντζ καί νά μάς άποδείξη αύτά πού ύποστηρίζει. 'Εν τώ μεταξύ, πρέπει νά σωπαίνουμε καί νά περιμένουμε. Θά μπορέσουμε νά μιλήσουμε μόνο μετά 3 μήνες.

»'Εγώ άτομικά ώς ραδιολόγος βρίσκω τή θεωρία τού Λόρεντζ σύμφωνη μέ τήν έξέλιξι τού καρκίνου καί διαφόρων άλλων άσθενειών τής ώρίμου ηλικίας. Χρειάζεται όμως νά μάθουμε πώς κάνει τίς μικροβιακές καλλιτερογιές του, πώς τίς νεφωματίζει κλπ. Χρειάζεται έπίσης νά τελειώση τά πειράματα πού κάνει τώρα πάνω σέ ζώα, καθώς καί τή μελέτη της θεραπευτικής «άνατοξίνης» του. Μέ λίγα λόγια, πρέπει νά τού παρασχεθή κάθε εύκολία γιά νά συμπληρώση τίς έργαστηριακές του έρευνες, άλλοιώς ή Γαλλία κινδυνεύει ίσως νά χάση μιάν άνακάλυψι τερασταστίου σπουδαιότητος».

'Εφ' όσον λοιπόν ή άλκαλικότης τού αίματος κάνει τοξικό αύτό τό μυστηριώδες παράσιτο, ό γιατρός πρέπει νά μπορή νά μετρήση αύτή τήν άλκαλικότητα. 'Η μέτρησις γίνεται μέ μιά νέα συσκευή, τό «αίμισνόμετρον», σέ αίμα πού βρίσκεται μέσα στή φλέβα, χωρίς νά βγή άπ' αύτήν.

'Η άλκαλικότης έκφράζεται μέ μιά ίδιότητα, πού λέγεται Ph. κυμαίνεται δέ άπό 6 έως 8. Τά νεογέννητα έχουν 6,5. Στήν έφηβική ηλικία φτάνει τά 7. Σέ ηλικία 50 έτών, γίνεται 7,5, καί τότε πιά τό περιβάλλον είναι άρκετά εύνοϊκό νιά τήν άνάπτυξι τών παρασίτων.

Τά πειράματα τού δόκτορος Λόρεντζ τόν έπεισαν ότι τό παράσιτο αύτό ύπάρχει στά 90% τών άνθρώπων, άλλά δέν μπορεί νά γίνη πάντοτε τοξικό.

'Ο δόκτωρ Λόρεντζ δηλώνει ότι είναι άπαραίτητο νά έναρθή έπί 2 — 3 μήνες άκόμη άπολύτως ήσυχος μακρυά άπό κάθε πεκλάσι. Γιατί πρέπει νά έναργυσθή έξ άρχής ότι είνε έτοιμάσει στή Γερμανία, ποίν άπ' τήν κατάρρουσί της: μικροβιακές καλλιέργειες, πειραματόζωα, ίστολογικά παρασκευάσματα, άναστοξίνη κλπ., πού άντιπροσωπεύουν 20 έτών έρευνες.

"Ας κάνουν λοιπόν ύπομονή οί καρκινοπαθείς. Καί, νιά ν' άποφύγουν τυχόν άπογοητεύσεις, άς έχουν ύπ' όψει τους ότι καί πολλοί άλλοι έπιστήμονες διεκρύευαν πώς θά θεράπευαν τόν καρκίνο, άλλά τά τελικά άποτελέσματα δέν έδικαίωσαν τίς έλπίδες τους.

●●

Η διάρκεια των τσεκτών

Τό πανεπιστήμιο τής Καλιφόρνιας έδημοσίευσε τελευταία τά πορίσματα τών παρατηρήσεων τών έπιμελητών τής γυναικολογικής κλινικής του σχετικά μέ τή διάρκεια τών τσεκτών. Οί παρατηρήσεις αύτές άναφέρονται σέ 20.000 περιπτώσεις.

Σύμφωνα μ' αύτά τά πορίσματα, ή άντίληψις πού έπικρατεί γενικά ότι οί νεαρές μητέρες γεννούν ταχύτερα άπό τίς ήλικιωμένες άποδεικνύεται τελείως σφαλερή. Τό μεγαλύτερο ρόλο στή διάρκεια τού τσεκτού, παρατηρούν οί Δανοί έπιστήμονες, παίζει ό όγκος τού κεφαλιού τού παιδιού. Μιά σύμπτωσις της περιμέτρου τού κεφαλιού κατά 1 έκατοστόν τού μέτρου παρατείνει τή διάρκεια τού τσεκτού κατά μισή ώρα.

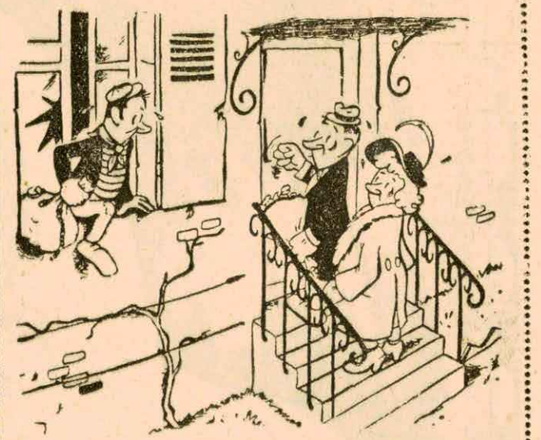
'Υπάρχει έπίσης μιά στενή σχέσις μεταξύ της διαρκείας της έγκυμοσύνης καί της διαρκείας τού τσεκτού. Μία παράτασις της έγκυμοσύνης έπί δέκα ήμέρες πέραν τού κανονικού όρίου καθυστερεί τόν τσεκτό κατά μιά ώρα καί κάτι τι περισσότερο.

'Η στατιστική άποδεικνύει έξ άλλου ότι οί τσεκτοί πού γίνονται τήν ήμέρα διαρκούν 1½ περίπου ώρα περισσότερο άπό έκείνους πού γίνονται τή νύχτα, ένώ ή κοινή άντίληψις ύποστηρίζει τό άντίθετο.

'Η μέση διάρκεια ένός τσεκτού είνε περίπου 12 ώρες (άπό τή στιγμή πού «πιάνουν οί πόνοι») τή γυναίκα, ώς τή στιγμή πού θά γεννήση). Στίς γυναίκες, όμως πού γεννούν γιά πρώτη φορά ό τσεκτός διαρκεί συνήθως 15 ώρες.

Κατά τή διάρκεια τών τελευταίων είκοσι έτών, παρατηρούν άκόμη οί Δανοί έπιστήμονες, ή διάρκεια τών τσεκτών έξαντομειώθη κατά 3½ περίπου ώρες, χάρις στίς νεώτερες προόδους της έπιστήμης.

Γελωτοθεραπεία

'Ο λωποδύτης: "Αδικα χτυπάτε! Δέν είνε μέσα κανείς!

— Φεύγετε, κύριε;
— Τρέχω νά είδοποιήσω τή μοδίστα νά μή φτιάξη τό φόρεμα πού παρήγγειλε ή γυναίκα μου!...

Ο ΓΕΡΟΣΕΚΟΥΤΗΣ

— Τί κυττάζεις Κλεοπάτρα;
— Τίς ρόδες τού ποδηλάτου...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Αίσθηματικό διήγημα

Ο Μάξιμος Λοβέρε παντρευόταν μὲ τὴν Ἰσαβέλλα Ντανιέλι, τὴν πλούσια κι' αἰώτατη κληρονόμο. Κι' ὅλοι εἶπανε: «Εἶνε ἕνας γάμος ἔρωτα, ἕνας μεγάλος ἔρωτας ποὺ τελειώνει ρωμαντικὰ τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο». Καὶ ἦταν ἔτσι πραγματικά: δὲν μποροῦσε νὰ κατηγορήση κανεὶς τὸ Μάξιμο γιὰ ὑπολογισμό. Ἦταν κι' ὁ ἴδιος πλούσιος, γυιὸς ἑνὸς ἐργοστασιάρχη κ' ἔκδιζε πολλά. Ἔτσι εἶνε: τὰ λεφτὰ πᾶνε στὰ λεφτά. Αἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὶς φωτογραφίες τῶν ἀρραβωνιασμένων. Διάβολε ἦταν ἕνα ζευγάρι ἁρμονικό.

Ἡ Μάρθα εἶδε τὴ φωτογραφία τῆς Ἰσαβέλλας ποὺ ἔμπε ἀπὸ ὁμορφιὰ μεσ' στὴ βραδυνὴ τουαλέτα της ποὺ τὴν φλιζαν βαρύτιμα κοσμήματα. Ἦταν σὰν ὀπτασία. Κι' ὁ ξιμος κοντά της χαμογελοῦσε εὐτυχισμένος.

Ἡ Μάρθα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται ἀπὸ ωνία. Ὁ Μάξιμος παντρευόταν, ὁ Μάξιμος ἦταν χαμένος αὐτήν. Σιγὰ σιγὰ ἡ σκέψη αὐτὴ θὰ τὴν ἔβγαλε. Συγατήθηκε ὅμως καὶ εἶπε στὸν ἑαυτό της πὼς ἔπρεπε νὰ δηλαδὴ αὐτὸ τὸν γάμο.

Ἡ Μάρθα ἦταν παντα ἕνα κορίτσι καθὼς πρέπει. Χαριένη, ντυμένη μὲ γοῦστο, μ' ἐκφραστικὰ μάτια, μὲ μαλλιὰ καστανα. Δούλευε σὲ κάποιαν ἑταιρία ὡς δακτυλογράφος. Ἐκεῖ γνώρισε τὸν Μάξιμο καὶ τὸν συμπάθησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Μὰ κι' ὁ νέος δὲν στάθηκε ἀδιάφορος. Ἡ Μάρθα τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της, καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Μαξιμος παντρευόταν δίχως νὰ καταδεχθῆ κἀν νὰ τὴν εἰδοποιήση, δίχως κἀν νὰ τὴν ἀποχαιρετήση. Ὄχι ἡ Μάρθα δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπισθῆ νὰ ὑποφέρη ἔτσι. Θἄκανε κάθε τι γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἔμεινε μιὰν ὁλόκληρη νύχτα ἄγρυπνη. Ὅλα πειὰ εἶχαν τελειώσει. Ἀπὸ πόσον καιρὸ ὁ Μάξιμος δὲν βρισκόταν κοντά της; Σχεδὸν τρεῖς μῆνες. Μὰ τώρα θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῆ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ἐξηγηθῆ μαζί του.

Ὅταν ὁ Μάξιμος τὴν εἶδε τἄχασε. Τὸ ψεύτικο χαμόγελό του ἔσβυσε ὅταν ἀντίκρυσε τὸ χλωμὸ της πρόσωπο.

—Ἐσύ, Μάρθα; Τί τρέχει; Κάθησε.

Ἡ Μάρθα κάθησε.

— Βρίσκομαι ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε γιὰ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες σου. Ἀσφαλῶς, δὲν θὰ τὸ μάθαινα ἀπὸ σένα, μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ τὸ πληροφορήθηκα.

— Λυποῦμαι, Μάρθα, γι' αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Μὰ σὺ καταβαίνεις. Τὰ ὡραῖα ὄνειρα δὲν βαστοῦν αἰώνια καὶ σὺ ἤσουνα ἕνα ὡραῖο ὄνειρο.

—Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Μάρθα. Καταλαβαίνω, τώρα θὰ μοῦ προσφέρης κανένα τσὲκ καὶ ἡ κακόμοιρη ἡ Μάρθα ποὺ ποτὲ δὲν εἶδε μπρὸς στὰ μάτια της μεγάλα ποσὰ θὰ ἡσυχάσει, θὰ παρηγορηθῆ, θὰ σκουπίση τὰ δάκρυά της. Ἔτσι, νομίζετε σεῖς οἱ ἄντρες πὼς μὲ μερικὰ χαρτονομίσματα μπορεῖτε νὰ ξεφορτώνεστε τὶς γυναῖκες ποὺ σᾶς ἀγάπησαν καὶ ποὺ εἶχαν τὴν ἀφέλεια νὰ σᾶς δοθοῦν. Ὄχι, φίλε μου, δὲν πλιέμαι.

— Μήπως θἄθελες νὰ μ' ἐμποδίσης νὰ παντρευτῶ τὴν Ἰσαβέλλα;

—Ἐγώ; κάθε ἄλλο! Δὲν θὰ σ' ἐμποδίσω. Μὰ τὸ πλᾶσμα ποὺ σαλεύει στὰ σπλάχνα μου, τὸ παιδί σου;

— Τί εἶπες, Μάρθα; Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό;

—Ἂν εἶμαι σίγουρη! Φαντάζεσαι πὼς θαρχόμουνα ἐδῶ;

— Πολὺ καλά Μάρθα. Τώρα δὲν μπορῶ, μὰ αὔριο τ' ἀπόγεμα ἂν θέλης, θὰ πᾶμε μαζὶ στὸ γιατρὸ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό.

Ἡ Μάρθα τὸν κύτταζε παράξενα.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Δὲν μὲ πιστεύεις; τὸν ρώτησε.

— Πῶς! σὲ πιστεύω. Μὰ πρέπει νὰ εἴμαστε σίγουροι ἑκατὸ τὰ ἑκατό.

— Οἱ γιατροὶ κάνουν λάθη.

—Ὄχι, δὲν φαντάζομαι. Μήπως φοβᾶσαι;

— Δὲν φοβᾶμαι. Γιατὶ νὰ φοβηθῶ; εἶπε ἡ Μάρθα. Μὰ εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος, νά, τί εἶσαι. Πίστευα πὼς ὅταν θ' ἄκουγες αὐτὴ τὴν εἴδηση, θὰ ταραζόσουνα, θὰ δοκίμαζες κάποια συγκίνηση. Μὰ εἶσαι ἄκαρδος, ἐλεεινός.

—Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μυθιστόρημα. Εἶναι ἁπλῶς ζωή. Τέλος πάντων, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ. Πηγαινε τώρα, Μάρθα, καὶ μὴν ἀνησυχῆς.

Τὸ ἀπόγεμα ἡ Ἰσαβέλλα διάβαζε ἕνα καινούργιο βιβλίο ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἀνάγγειλε πὼς μιὰ νέα γύρευε νὰ τὴν δῆ. Εἶπε στὴν ὑπηρέτρια νὰ μπάση τὴν ἐπισκέπτρια.

— Μάρθα Βιέρη, εἶπε ἡ Μάρθα ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, καθῆστε καὶ πέστε μου τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς.

Ἡ Μάρθα κάθησε καὶ μὲ λίγα λόγια τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία της. Τὸν ἔρωτα τοῦ Μάξιμου, τὴν ἀπελπισία της, τὸ μωρὸ ποὺ θὰ γεννιόταν.

— Λυποῦμαι πολύ, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα, μὰ δὲν ξέρω τί θὰ μποροῦσα νὰ κάνω στὴν περίπτωσί σας. Ὁ Μάξιμος πρέπει ν' ἀποφασίση. Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ διορθώση τὴν κατάστασι.

—Ἐσεῖς ὅμως μπορεῖτε νὰ τοῦ ὑποδείξετε τὰ καθῆκοντά του, νὰ ἀρνηθῆτε νὰ τὸν ξαναδῆτε...

—Ὁ Μάξιμος ξέρει πάντα τί κάνει, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Ἰσαβέλλα. Μιλῆστε μαζί του.

Ἡ Μάρθα σηκώθηκε. Ἡ συνομιλία εἶχε τελειώσει. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, εἶπε σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της: «Ἔνναια σας καὶ θὰ δοῦμε ποιὸς θὰ γελάση τελευταῖος».

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες ἀπὸ τότε. Ἡ Μάρθα μάταια περίμενε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Μάξιμου. Μάταια τοῦ ἔγραψε, μάταια γύρεψε νὰ τὸν συναντήση. Τότε πῆρε τὴν ἀπόφασί της, μιὰν ἀπόφασι θαρραλέα, ἀμετάκλητη.

Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν βρῆ στὸ σπίτι του.

— Λοιπόν, Μάξιμε; τὸν ρώτησε ὅταν τὴ δέχτηκε στὸ σαλόνι του καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη του νωχέλεια ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὸ ντιβάνι.

Ἡ Μάρθα πλησίασε καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, χαμογελῶντας. Τ' ὁμορφο πρόσωπό της ἦταν ὁλόδροσο καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν παραξενα, ἀπὸ ἕνα κρυφὸ γέλοιο στὸ βάθος τους.

— Τί συμβαίνει πάλι, Μάρθα;

—Ἔλα, μὴν κάνεις τὸν ἀνήξερο. Μοῦ ἔδωσες μιὰν ὑπόσχεσι, μοῦ εἶπες πὼς ἤθελες νὰ πεισθῆς ἂν εἶμαι μητέρα.

—Ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτό. Δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτα μεταξύ μας. Ὅλα τελείωσαν. Θὰ παντρευτῶ τὴν Ἰσαβέλλα. Θὰ σ' ἀποζημιώσω.

— Θὰ μ' ἀποζημιώσης; ἀπάντησε ἡ Μάρθα γελῶντας σαρκαστικά. Δὲν εἶμαι γιὰ πούλημα, στὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Θὰ μὲ παντρευτῆς.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ.

— Σὺ τὸ θέλησες, εἶπε ἡ Μάρθα.

Ἔβγαλε ἀστραπιαία ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα μικρὸ περίστροφο, τὸ διηύθυνε κατὰ πάνω του, πίεσε γρήγορα τὴ σκανδάλη πρὶν ὁ Μάξιμος προφτάση νὰ προφυλαχθῆ. Ἡ σφαίρα τὸν βρῆκε στὴν καρδιά. Ἔγειρε κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ ντιβάνι νεκρός.

Ὅταν ἡ ἀστυνομία πῆγε νὰ τὴν συλλάβη ἡ Μάρθα ἄρπαξε νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὴ φυλακὴ μὲ τὸ χαμόγελο πάντα στὰ χείλη.

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Τα μαρτύρια ΜΙΑΣ ΑΘΩΑΣ

22ον

Άν ποδοπατώντας τον έσωτο του συγκρατώντας την έξεγερσί του, έκανε το καθήκον του. Άν φροντίζε νά μάθη έπιτέλους μήπως πραγματικά είχε συμβή μιά τέτοια τραγική πλάνη, ή κυρία Μπροτέλ θά ξανάπαιρνε τήν οίκογενειακή της θέσι κι' ο Ριγάδος Μπροτέλ δέν θά είχε πιά έσωμείνη του τή Φαβιανή ντέ Μπρανκούρ..

Ή 'Εφριέττα συνέγνισε μέ φωνή σταθερή:

— Δέν ζητώ πιά έλεος, θ' άποφασίσης έσύ ό τι θέλεις, άναλογιζόμενος μόνο ώσα ύπέφερα κι' άν νομίζης ότι έξαγνίστηκα ήδη άπό τό σφάλμα μου, θά μέ συγχωρέσης. άλλοιώς θά μέ τιμωρήσης όσο αύστηρά θέλεις... Τό μόνο πού ζητάω γι' ένώ σπαθρά, είνε ν' άποδοθή δικαιοσύνη στή δύστυχη έκείνη γυναίκα, πού πλήρωσε μέ τήν ύπόληψί της, μέ τήν εύτυχία της, καί λίγο έλειφε νά πληρώση καί μέ τή ζωή της, τή φιλία πού είχε γιά μένα. Τώρα μπορείς νά πής στό σύζυγό της ότι ή Έλογη δέν ήταν ή γυναίκα του, άλλ' ή δική σου γυναίκα... Έσένα θά σέ πιστέψη...

Ο κύριος Σαρανδάλ είχε μείνει συντριμμένος, παγωμένος...

Έπί τέλους, βρήκε τή δύναμι νά ψιθυρίση:

— Ναί! Θά κάνω πρώτα τό καθήκον μου άπέναντι τής άτυχης αύτής γυναίκας! Έπειτα, θά σκεφθώ καί γιά μάς τούς δύο...

Ή άποκατάστασις

Ήταν δραματική ή σκηνή πού έγινε στό σπίτι τού Ριγάδου Μπροτέλ, όπου όλοι — άφού προηγουμένως συνεννοήθηκαν μέ τόν δικηγόρο κ. Λαφαιδιέ καί τού πήσαν ένα γράμμα — πήγαν γιά νά δώσουν τίς άπαραίτητες έξηγήσεις.

Ο Ριγάδος, έμεινε γιά μιά στιγμή άκίνητος άπολιθωμένος όταν τούς είδε όλους μαζί.

Τά βλέμματά του πήγαιναν άπό τόν ένα στόν άλλον ώς πού συνάντησαν τά βλέμματα τής Αίμέ.

Κύτταξε κατόπιν τόν κύριο Σταρανδάλ, κι' έκείνος άρνησε μέ σπλάν

Τού είπε γιατί βρίσκονταν έλοι έκεί άναγκάζονται τά τραγικά λάθος πού είνε συνδεδεμένα μέ τήν άπό δεκαοκτώ μήνες, καί πώς έπείσθηκαν καί γιά τήν άθωότητα έκείνης στήν όποία είχαν ύποσχεθή νά τήν άποκαταστήσουν πρώτα, υποστά στό σύζυγό της κι' έπειτα στά μάτια όλου τού κόσμου.

Έπειτα έδωσε στό γλύπτη τό γράμμα πού είνε πάρει άπό τό δικηγόρο του τόν κ. Λαφαιδιέ

Τά γράμμα έγραφε τά έξής:

«Άγαπητέ φίλε

»Ήσθε ή ώρα νά νά σταματήσετε μιάν άδικία νιά νά έπανορθώσετε ένα σφάλμα, πού οί συνέπειές του άπέθησαν τόσο φοβερές καί πού τήν εύθύνη τους δέν τήν έγετε σείς.

»Ή σύζυγός σας ποτέ, ούτε μιά στιγμή δέν έπαψε νά είνε άξιά σας. Ή σύζυγός σας είνε άθώα!

»Βεβαιωθήτε, φίλε μου, ότι ή έκτίμησί μου κι' ή συμπάθειά μου γιά σάς έξακολουθούν νά είνε οί ίδιες. Μήν άποθαρρύνεσθε! Σάς έπαναλαμβάνω: Δέν είσαστε ύπεύθυνος νιά τ.ποτα!

»Ζάν Λαφαιδιέ».

Ο Ριγάδος Μπροτέλ, διάβασε δυό φορές τό γράμμα έκείνο, γιά νά μπορέση νά τό καταλάβη καλλίτερα.

Τέλος, κλονίσθηκε σάν μεθυσμένος. Ο γαμπρός του τόν συγκράτησε γιά νά μήν πέση.

— Είνε δυνατόν; Είνε δυνατόν;... μουρμούρισε.

Έπειτα μ' ένα βλέμμα βλοσυρό, τούς κύτταξε όλους γύρω του κι' είπε μέ φωνή βραχνή:

—Άλλά τότε... είμαι δολοφόνος!

Ο κύριος Σταρανδάλ έσπευσε νά τού άπαντήση:

—Άν μάθαινα τότε τήν άλήθεια, θά σκότωνα ένώ τόν Λουδοβίκο Άρνεβίλ, όπως τόν σκοτώσατε σείς... Τό άποτέλεσμα θά ήταν τό ίδιο...

—Άλήθεια: ρώτησε ό καλλιτέχνης μέ άδημονία.

— Σάς τό διαβεβαιώ!

Ο Ριγάδος έσφιγγε τό στήθος του, σάν νάθελε νά έμποδίση τούς ντύπους τής καρδιάς του.

—Έγετε δίκιο! φώναξε πάλι. Είνε φοβερό! Ω, Θεέ μου! Ο άνθρωπος έκείνος πού τόν σκότωσα... Ή γυναίκα μου πού ήταν άθώα!... Άλλά δέν μπορώ πιά νά ζώ έγώ!... Δώστε μου ένα όπλο!... Γά τό Θεό!... Ένα όπλο!... Ποιός άπό σάς μπορεί νά μέ άπαλλάξη άπ' αύτή τή μαρτυσική ζωή! Λυπηθήτε μέ!

Ή φωνή του έξαγρίζε τ α τίτ, κ' σταματούσε ύτά στήθη τούς παλμούς τής καρδιάς. Πελιδνός μέ τά μάτια άπειλητικά, μέ τό στόμα συσπώμενο άπ' τούς λυγμούς πού τόν έπνιγαν, προξενούσε τό φόβο καί τή συμπόνοια συγχρόνως.

Ξαφνικά, ένοιωσε μέσα στήν τσέπη του ένα βαρύ άντικείμενο, πού είνε ξεγάσει πώς τό είνε έκεί:

Τόβγαλε άμέσως γαρούμενος

Ήταν ένα περίστροφο. Τό είχε βάλει τυχαίως έκεί.

Άλλά, προτού προφάση νά τό στρέξη στόν κρόταφό του, ή κυρία Μπροτέλ τού άρπαξε τό ώπλισμένο νέρι καί τού τόσφιξε δυνατά.

Δέν ήταν μόνο τό σφίξιμο έκείνο, πού τόν έκανε ν' άφίση τό όπλο του — πού έσπευσε νά τό πάρη ό γαμπρός του καί νά τό κούψη — άλλά τό βλέμμα της. Ένα βλέμμα βαθύ, μελαγχολικό, γεμάτο άμετρο θλίψι, άνάμικτη μέ μιά άπέραντη συμπάθεια. Καί τό βλέμμα αύτό είχε καρφωθή στό δικό του μέ μιά τόσο ίκετευτική έκφασι, ώστε τόν έκανε νά ησυχάση.

— Ριγάδε, τού ψιθύρισε μέ συντριμμένη άλλά μέ άποφασιστική συγχρόνως φωνή, βλέπω άνανδρία νά πεθάνης... Πρέπει νά ζήσης!

— Νά ζήσω; Άλλά γιά ποιόν; Όχι! Ξέρω τί μού μένει νά κάνω... Θά σκοτωθώ!

— Είνε άνανδρο! τού ξαναείπε έκείνη. Ένας πατέρας δέν έχει τό δικαίωμα νά σκοτώνεται... Άν δέν θέλης νά ζήσης γιά μένα, ζήσε τουλάχιστον γιά τήν κόρη σου!

— Γιά τήν κόρη μου; Ή κόρη μου δέν έχει άνάγκη άπό μένα...

— Τό παιδί έχει πάντοτε τήν άνάγκη τού πατέρα του. Δέν πρέπει ν' άκούση άργότερα, πώς ό πατέρας της αύτοκτόνησε, δέν πρέπει, όταν θ' άναπήση κι' αύτή, νά βρή έμπόδιο στήν εύτυχία της τήν αύτοκτονία τού πατέρα της... Μπτέρα πιο υμάρτησε πατέρας πού αύτοκτόνησε... Παιδί θά είνε τό μέλλον της Εύας μ' ένα τέτοιο παρελθόν τών γονέων της:

— Ο κόσμος δέν θά μάθη πώς ή μητέρα της ήταν θύμα μιάς πλάνης:

—Άν πεθάνης έσύ, ό κόσμος δέν θά πιστέψη τίποτε. Ο ένοχος πάντοτε κατηγορείται... Τού κάκου ή μητσή τού Λουδοβίκου θά μού δώση τό νέοι της... Μιά άμφιβολία θά ύπάρχη πάντοτε είς βάρος μου...

Ο Ριγάδος νέλεισε πικρά.

— Γελιέσαι! είπε. Ο κόσμος θά σκέφτη τήν άλήθεια: πώς δέν μπόρεσα νά ύποφέρω τό βάρος αύτών τών φοβερών άναμνήσεων... Ο κόσμος θά μέ λυπηθή καί θά έκτιμήση έσένα...

'Αλλ' ή Αίμέ έπέμενε.

— Ίσως, ε.πε, μερ κοί νά πιστέψουν πώς τό θύμα είσαι σύ καί νά σέ λυπηθούν, άποδίδοντας σέ μένα τόν πρόωρο θάνατό σου. Αύτό δέν θά μπορέσω νά τό ύποφέρω! Κύτταξέ με, Ριγάδε! Δέν βλέπεις ότι τό ποτήρι ξενείλισε, ότι μιά λύπη άκόμη θά προστεθή γιά μένα, τή γυναίκα σου τήν άφοσιωμένη τήν πιστή, πού σέ άγάπησε παράφορα, πού δέν άγάπησε ποτέ κανέναν άλλον έκτός άπό σένα; Όλοι έδώ μπορούν νά τό όμολογήσουν, όλοι έγουν πεισθή γι' αύτό, όπως πείσθηκες καί σύ. Έγώ σ' άγαπώ! Ζήσε, άν όχι γ' α μένα τουλάχιστον γιά τό παιδί μας!

Τόν κυτταύσε κατάματα, κι' έκείνος τόλμησε τέλος νά τήν κυττάξη.

Βλέποντας τήν άγια έκείνη γυναίκα έγοιωσε τόν έαυτό του ν' άνάβη καί πάλι κοί θυμήθηκε τίς άλησμόνητες εύτυχισμένες μέρες πού είχαν περάσει μαζί.

Άλλά στό μέτωπό του γαράχτηκαν έαφνικά. Βαθείες ουτίδες καί τό βλέμμα του πήρε μιά σκοτεινή έκφασι.

Έκείνη φοβήθηκε πιά γιά τά λογικά του κι' έπεσε γονατιστή μπροστά του.

— Ριγάδε! τού φώναξε μέ λυγμούς. Σού τ' ορκίζομαι πώς όλα θά ξεναστούν, Ριγάδε μου!...

Έκείνος τήν άνασήκωσε κι' άρχισε νά τή φιλάη μέ σεβασμό.

— Πώς θέλεις νά ύποφέρω τή ζωή, τής ψιθύρισε. Βλέποντας έσένα, τήν άγια γυναίκα στά γόνατά μου: Ή θέσι σου είνε πολύ ψηλά... Άληθεια μέ συγγωρείς: Ειλικρινά, άνεπιφύλακτα: Πές μου! Γιατί, άν έσύ λησμονής, θά πή πώς δέν είμαι ίσως άνάξιος τής συγγνώμης... Έκαμα δ.τι...

Κύτταξε κατάματα τόν κύριο Σταρανδάλ.

— Ό,τι θά έκανα γώ! συμπλήρωσε έκείνος μέ ύπόκωφη φωνή.

Ο Ριγάδος Μπροτέλ στράφηκε τότε πρός τή Λεώνη Λιβή, πού βοισκόταν κι' αύτή έκεί τή δραματική αύτή ώρα.

— Καί σείς; Καί σείς ήσθατε νά μέ συγγωρέσετε: τή ρώτησε διστακτικά.

— Σάς συγγωρώ καί γιά μένα καί γιά κείνον, άπάντησε μέ φωνή ύπόκωφη ή νέα. Άν ό Λουδοβίκος Άρνεβίλ βοισκόταν στή θέσι σας, θά έκανε κι' αύτός τό ίδιο!

— Θά είνε όμως ίδικο! έπανέλαβεν ό καλλιτέχνης. Όποιοδήποτε κι' άν είνε τό σφάλμα ένός άνθρώπου, κανείς δέν έγει τό δικαίωμα νά τού άφαιρέση τή ζωή.

Άπλώθηκε βαρειά σιωπή.

Ο Στιούαρτ ντέ Μπρανκούρ, πού παρακολουθούσε ώς τώρα τή σκηνή έκείνη άμιλητος συγκινημένος όσο κανείς άπό τούς άλλους, πλησίασε τότε καί είπε μέ φωνή σταθερή:

—Ο ένοχος ό μόνος ένοχος, είνε έκείνος πού έστειλε τό άνώνυμο γράμμα στόν κύριο Μπροτέλ!

Μπροστά στά μάτια του, άστραφταν, σάν νά ήσαν πύρινες, οί πέντε έκείνες γραμμές, πού τίς είγε διαβάσει, γραμμένες πάνω σ' ένα άκουβό έπιστολόχαστο, μέ γαρακτήρα παραποιημένο:

«Ή κυρία Μπροτέλ είνε έρωμένη τού ύποπλοιάρχου Λουδοβίκου Άρνεβίλ.

»Συναντώνται τακτικά. Σήμερα, ή αύριο τό άπόγευμα θά συναντηθούνε καί πάλι.

»Κούβει τά γράμματά του μέσα στό γραφείο της...».

— Ναί! φώναξε ό Ριγάδος, μέ φωνή πού έτρεμε άπό άνανάκτησι. Ο ένογος είνε έκείνος!

— Δέν ύποπτευθήκατε ποτέ κανένα; ρώτησε ό γιατρός.

— Κάποτε, άλλά πολύ άόριστα...

— Δέν ύποπτευθήκατε ποτέ, κανένα πρόσωπο άπό κείνα πού σάς περιστοιγίζουν, κανένα μέσα άπό τό σπίτι σας;... έπανέλαβε ό γιατρός.

— Άπό τό σπίτι μου:

— Μάλ στα! τέλος πάντων, δέν ρωτάτε γιατί Βοίσκουαι ένώ έδώ... ένώ ό άδελφός τής Φαβιανής ντέ Μπρανκούρ:

Φαβιανή ντέ Μπρανκούρ!

Ο Ριγάδος, μέσα στή σύγγυσι έκείνη, τήν είγε λησυονήσει έντελώς!

Όγι μόνο πίστευε φίλη του, άλλ' έσκόπευε καί νά τήν παντρευτή! Κι' ή γυναίκα αύτή ήταν...

Άλλ' αύτό ήταν φοιτό!

Είγε άπομείνει άφωνος...

Σάν μέσα σέ μιά άστραπή πέρασαν άπό τό μυαλό του όλοι αύτοί οί τελευταίοι μήνες, όλη ή ζωή του, άπό τήν τραγική έκείνη μέρα, πού είγε λάβει τό άνώνυμο γράμμα, πού τού κατάγγελνε τήν άπιστία τής γυναίκας του...

Μέσα στήν παραζάλη του, τήν ώρα έκείνη, ούτε καί τού πέρασε άπό τό μυαλό ν' άναζωτηθή ποιός, άραγε, τόν είγε είδοποιήσει. Καί, φυσικά, ούτε θά ήταν δυνατόν νά ύποψιαστή πώς τό φοβερό έκείνο γράμμα τό είγε γράψει ή βασκάλα τής κόρης του...

Ή Φαβιανή!

Αύτή, πού τήν θεωρούσε σάν δεύτερη μητέρα τής μικρούλας του, αύτή πού είγε δείξει τόση στοργή σ' έκείνην καί τόση άφοσίωσι σ' αύτόν...

Θυμόταν πόσο είγε ταραχθή, όταν έποκείτο νά τήν άντικαταστήσουν, τή γαρά της όταν άποφασίστηκε νά μείνη όριστικά στό σπίτι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

◆◆

Μιά παιδική παράστασις

Τήν Κυριακή 29 τρέχ. ώρα 3.30' μ.μ., στήν αίθουσα τού Παρνασσού, δίδεται μια παιδική παράστασις γιά τό άνταρτόπληκτο παιδί τής Β. Έλλάδος. Τό πρόγραμμα είνε πλουσιώτατο: χορωδία, πιάνο άπαγγελίες μιά μεγάλη ξεκαρδιστική κωμωδία ένα μεγάλο πατριωτικό σκέτς καί έλληνικοί χοροί. Οί έκτελεσταί είνε όλοι παιδιά, ήλικίας 7 - 12 ετών, πού έργάστηκαν μ' ένθουσιασμό γιά νά συντελέσουν κι' αύτά μέ τίς μικρές τους δυνάμεις στήν άνακούφισι τής δυστυχίας τών μικρών άναξιοπαθών συμπατριωτών τους. Δέν πρέπει νά λείψη κανένα παιδάκι άπό αύτή τήν παράστασι. Τιμή είσιτηρίου δραχ. πέντε χιλιάδες (5.000).

Έκδόσεις

Έξεδόθη είς κομψόν τομίδιον ένα πονεμένο ρομάντζο τού έκ γενετής τυφλού συγγραφέως Τάκη Κ. Ψαλλιδοπούλου, μέ τόν τίτλο «Ή Μετανοιωμένη».

Τα περίεργα ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ο αύστηρός διωγμός τών καπνιστών

Ποιός θά πίστευε ποτέ ότι τό τόσο διαδεδομένο σήμερα τσιγάρο έγει μόλις 111 έτών ζωή; Πράγματι, ώς τό 1837, ό καπνός έγρησιμοποιείτο μόνον ώς ταμπάκος, είτε σέ πούρα ή σέ ταμπούκι. Τό έτος αύτό, οί στρατιώτες πού γύρισαν στή Γαλλία άπ' τήν έκστρατεία πού Άλγερίου, έφεραν μαζί τους τή συνήθεια τών ίθαγενών νά τυλίγουν τόν καπνό τους σέ φύλλα καλαμποκιού, άντικατέστησαν όμως τά φύλλα αύτά μέ τσιγαρόχαρτο. Έτσι γεννήθηκε το τσιγάρο.

Όσο γιά τόν καπνό, έγει μακρότερη ίστορία. Τό 1559, έπιστρέφοντας άπό μιά άποστολή στή Λισσαβώνα, ό Γάλλος εύγενής Ζάν Νικό έφερε στή Γαλλία καί παρουσίασε στό βασιλέα 'Ερρίκο Β' «ένα γόρτο μέ τήν άξιοθαύμαστη ίδιότητα νά γιατρεύη κάθε πληγή, έλκος, έρπητα καί άλλα άτυγήματα τού άνθρωπίνου σώματος». Οί Πορτογάλοι ώνόμαζαν τό φυτό αύτό «πετούν» κι' οί 'Ισπανοί «ταμπάκο».

Προηγουμένως, κάποιος καλόγερος είγε δώσει ένα κουτί μέ σκόνη καπνού σ τήν Αίκατερίνη τών Μεδίκων, ώς φαρμακό γιά τούς πονοκεφάλους της. Ή βασίλισσα βρήκε άποτελεσματικώτατη αύτή τή σκόνη, πού τής προκαλούσε κάτι σάν περαστικό μεθύσι, έξαιρετικά εύχάριστο.

Γι' αύτό, ό καπνός όνομάσθηκε στήν άρχή «χόρτο τής βασίλισσας», τελικά όμως έπεκράτησε ή όνομασία «νικοτίνη», κι' έτσι ό Νικό έγινε — δίγως νά τό περιμένη — ό πάτρων τών καπνιστών...

Όταν ό καπνός πρωτοέφτασε στήν Εύρώπη (Ίσπανία καί Πορτογαλία) άπ' τήν Άμερική, θεωρήθηκε... πανάκεια γιά όλες τίς άρρώστειες! Ώστόσο ύπέστη μεγάλους διωγμούς σέ διάφορες εύρωπαϊκές χώρες. Στήν Άγγλία π.χ., όπου τόν έπήγε ό Φράνσις Ντρέϊκ, ή βασίλισσα Έλισσάβετ άπαγόρευσε τό ρούφηγμα ταμπάκου μέσα στίς έκκλησίες κι' έξουσιοδότησε τούς καντηλανάφτες νά κατάσχουν τίς ταμπακέρες τών παραβατών. Ο βασιλεύς 'Ιάκωβος Α'., άκόμη πιό αύστηρός, ήθελε νά κρεμάση όλους τούς καπνιστάς καί καταδίκασε είς θάνατον τόν έφευρέτη τού πήλινου τσιμπουκιού.

Ο τσάρος Μιχαήλ Φεντόροβιτς έπέβαλλε τήν ποινή τού θανάτου στούς καπνιστάς, θεωρώντας τους ύπαιτίους μιάς πυρκαϊάς πού κατέστρεψε ένα μέρος τής Μόσχας. Κι' ό σάχης τής Περσίας 'Αμπάς τούς έκοβε τά χείλη!

Ο Ναπολέων ρουφούσε συνεχώς ταμπάκο. Έκάπνισε δέ μιά καί μόνη φορά στή ζωή του. Ο πρεσβευτής τής Περσίας τού είγε χαρίσει τότε ένα θαυμάσιο τσιμπούκι. Θέλησε λοιπόν άπό εύγένεια νά τό δοκιμάση. Μόλις όμως τράβηξε τήν πρώτη ρουφηξιά, τό πέταξε μακρυά, φωνάζοντας:

— Πάρτε το άπό δώ! Πνίγηκα! 'Αηδίασα!...

Ή βασίλισσα Βικτωρία τής 'Αγγλίας είγε τόση άντιπάθεια στόν καπνό, ώστε μάλωσε κάποτε μέ τόν άγαπημένο της σύζυγο 'Αλβέρτο γιατί κάπνισε μέσα στ' άνάκτορα. Κι' όμως ό γυιός της, ό βασιλεύς 'Εδουάρδος Ζ'., ήταν μανιώδης καπνιστής καί γρησιμοποιούσε

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μιά άμερικανική αεροδρομική έταιρία συνέστησε σέ διάφορα μέρη τών Ήνωμένων Πολιτειών, είδικά γραφεία γιά τήν ένοικίασι θέσεων στά αεροδρομικά όγήματα. Χάρις σ' αύτά τά γραφεία ένας άνθρωπος πού έπιθυμεί νά ταξιδέψη θά μπορή νά κρατήση τή θέσι του άπό 50 ήμέρες προτήτερα. Ένα άπλό τηλεφώνημα θά είνε άρκετό γι' αύτό.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Σεβρό...»

Άσε, Φροσάκι, τά «σεβρό».
πού άπαιτούνε θησαυρό
τήν σήμερον ήμέρα.
Καί κύττα νάσαι λογική,
ή μάλλον «κάνε τουμπεκί»
καί άλλαξε παντιέρα.

★

Είνε ή δέκατη φορά
πού σού ξηνιέμαι καθαρά
πώς κάνονα διεστραμμένη
μά δέν συνέγεσαι σταλιά
καί στά... παπούτσια τά παλιά
τά λόγια μου τά γράφεις.

★

Γι' αύτά, σταμάτα ώς έδώ
καί μή τεντώνης τό κορδόγιατί τό δίγως άλλο,
θά γίνουν όλα σπιαδιά
καί σ' ένα... ησοκαμου
(τά δυό
ποδάρια θά σού βάλω.

★

Κι' άν έπιμείνης στά
(«σεβρό»
καί άμετάπειστη σέ
(βρώ
καί πεισματάρα τόσο,
τότε νά ξέρης άλεπού
ότι γιά πάντα τά
(παπού-
στό... νέρι θά στά
(δώσω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὰ μακρύτερα καὶ χοντρότερα ποῦρα τοῦ κόσμου.

Τὸ 1830, τὸ ποῦρο ἔγινε τῆς μόδας στὴ Γαλλία. Τὸ κάπνιζαν ὅλοι οἱ δανδήδες τῆς ἀριστοκρατίας, μιμούμενοι τοὺς γιοὺς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου-Φιλίππου.

Ἀλλὰ κι' ἕνας πάπας, ὁ Πῖος Θ'., δὲν μποροῦσε νὰ μὴ καπνίσῃ ἕνα ποῦρο ἔπειτα ἀπὸ κάθε φαγητό του. Κι' ὅμως, τὸ 1604, ὁ προκάτοχός του Οὐρβανὸς Δ'., εἶχε ἀπαγορεύσει μὲ μιὰ «βοῦλλα» τοῦ τὸν καπνὸ στοὺς Ρωμαίους.

Πιστεύεται συνήθως ὅτι ὁ καπνὸς προκαλεῖ μιὰ πνευματικὴ διέγερσι, εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐργασία τῆς φαντασίας, κι' ὅτι συγεπῶς χρειάζεται στοὺς συγγραφεῖς, τοὺς καλλιτέχνες, τοὺς ἐπιστήμονες κι' ἐν γένει σ' ὅσους ἐργάζονται μὲ τὸ μυαλό. Ὡστόσο ὁ Γκαῖτε, ὁ Χάϊνε κι' ὁ Μπαλζὰκ τὸν μισοῦσαν. Ὁ Οὐγκὼ φρονοῦσε ὅτι ἐλαττώνει τὴ σκέψι, μεταβάλλοντάς την σὲ ὄνειρο. Ἀλλὰ ὁ Βερανζέρος, ὁ Μεριμέ, ὁ Εὐγένιος Σύ, ὁ Μυσσέ, ὁ Μπωντελαίρ, ὁ Βερλαίν, ἔκαναν κατάχρησι καπνοῦ. Ἡ Γεωργία Σὰνδη δὲν ἔβγαζε τὸ ποῦρο ἡ τὸ τσιμποῦκι ἀπ' τὸ στόμα της, ἰδίως ὅταν ντυνόταν ἀνδρικά.

Δὲν ἦταν δὲ ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ κάπνιζε. Οἱ μεγάλες κυρίες τῆς αὐλῆς τῶν Βερσαλλιῶν δανειζόντουσαν κρυφὰ τὰ τσιμπούκια τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς, γιὰ νὰ καπνίσουν. Μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'., περνῶντας ἔξω ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης τῆς Βουργουνδίας, ἔνοιωσε μιὰ ἀσυνήθιστη μυρωδιά. Μπῆκε λοιπὸν μέσα κι' εἶδε κατάπληκτος ὅλες τὶς βασιλικὲς πριγκήπισσες νὰ πίνουν κονιὰκ καὶ νὰ καπνίζουν τσιμπούκια ποὺ εἶχαν δανεισθῆ ἀπ' τοὺς Ἐλβετοὺς φρουρούς!

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀμερική, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Ἀμέρικος Βεσπούκιος, μετὰ τὸν Κολόμβο, βρῆκε νὰ καπνίζουν οἱ γυναῖκες τῶν ἰθαγενῶν, περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄντρες.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σήμερα στὴ Μανίλλα τῶν Φιλιππίνων, ὅπου οἱ γυναῖκες καπνίζουν ποῦρα τεράστια, πάχους 4 πόντων καὶ μήκους 20, ποὺ διαρκοῦν 4 - 6 βδομάδες!

Τὰ κορίτσια τῆς Μανίλλας ξέρουν ἀπὸ τὰ 10 χρόνια τους νὰ κάνουν δαχτυλίδια καπνοῦ μὲ τὸ στόμα. Οἱ Σιαμαῖες καπνίζουν τσιγάρα μήκους 25 πόντων. Στὴν Κίνα, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ καπνίζουν πίπα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὴν Ἰαπωνία.

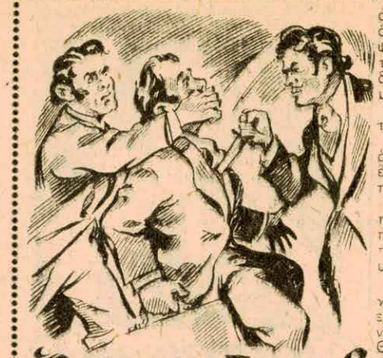
Στὸ Βέλγιο καὶ τὴν Ὁλλανδία, δὲν εἶνε σπάνιο νὰ ἰδῆ κανεὶς ἕνα ἀγοράκι ἢ ἕνα κοριτσάκι ν' ἀπολαμβάνη τὴν ἡδονὴ ἑνὸς τσιγάρου ἢ ἑνὸς πούρου.

Οἱ παραμάνες, στὴν Κούβα, θηλάζουν τὰ μωρὰ καπνίζοντας συγχρόνως ἕνα τεράστιο ποῦρο, καὶ μάλιστα χώνουν κάποτε τὴ μισομασημένη ἄκρη του στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ ὅταν κλαίῃ!

Σ' ἕνα διαγωνισμό, στὴν Ἀγγλία, μιὰ γυναῖκα βραβεύθηκε γιατὶ κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀναμμένο τὸ τσιμπούκι της μ' ἐλαχίστη ποσότητα καπνοῦ.

Τέλος, ἡ Ἀγγλίδα Μαίρη Μπράνγουν, ποὺ πέθανε πρὸ 25ετίας, σὲ ἡλικία 108 ἐτῶν, καπνίζε ἀπὸ ἡλικίας 40 ἐτῶν ἕνα μικρὸ πήλινο τσιμπούκι, πάντοτε τὸ ἴδιο, χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ ἢ νὰ τὸ ἀλλάξῃ ποτέ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ μανιώδεις θεριακλῆδες, καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀκόμα ζοῦν πολλὰ χρόνια. Δὲν βλάφτει λοιπὸν ὁ καπνός; Ἴσως ναί. Ἴσως ὄχι.

Ὁ κακοῦργος ποιητὴς

Ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ Φρανσουὰ Λασενὲρ

Μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ Φρανσουὰ Λασενὲρ κατέχει μιὰ ξεχωριστὴ θέσι. Ἡ Ἱστορία του εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ καταπληκτικές.

Εἶχε γεννηθῆ τὸ 1800 στὴν Φρανσβίλ τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ τοῦ Ροδανοῦ καὶ ἦταν γυιὸς ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου ποὺ προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀξιολογη μόρφωσι. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Φρανσουὰ μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ ἔξυπνος κι' ἔδειχνε μεγάλη κλῖσι γιὰ τὴν ποίησι καὶ τὶς καλὲς τέχνες δὲν κατώθωσε ποτὲ νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές του. Καὶ, σὲ ἡλικία δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ἔκλεψε ἕνα σημαντικὸ ποσὸν ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ πῆγε στὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα γιὰ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά.

Ἀλλὰ κατάλαβε πολὺ γοήγορα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Σκέφθηκε τότε πὼς μόνο τὸ ἔγκλημα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ προμηθεύσῃ χρήματα.

Μιὰ καταπληκτικὴ ἰδέα πέρασε τότε στὸ μυαλό του. Θὰ ἔκλεβε τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ θὰ βρισκε μπροστά του, γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν στείλουν στὴ φυλακή. Ἐκεῖ μέσα, θὰ μποροῦσε νὰ διαλέξῃ ἕνα καλὸ συνεργάτη. Κατόπιν, ὅταν θἀβγαιναν ἔξω, θἄρχιζαν τὴ δράσι τους.

Ὁ Λασενὲρ πραγματοποίησε ἀμέσως τὸ σχέδιό του. Ἔκλεψε ἕνα διαβάτη, συνελήφθη καὶ καταδικάσθηκε σὲ φυλάκισι δέκα τριῶν μηνῶν.

Βρισκόταν τώρα στὴ φυλακὴ τοῦ Πουασσὺ καὶ ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 9559.

Ἐκεῖ μέσα γνωρίσθηκε μ' ἕνα δημοσιογράφο, ὀνόματι Βιγκουρού, ποὺ ἐκρατεῖτο γιὰ κάποιο πολιτικὸ ἀδίκημα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Λασενὲρ κυριεύθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὸ πάθος του γιὰ τὴν ποίησι. Ὁ Βιγκουροὺ τὸν εἶνε συμπαθητικὸς κι' ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ εἶπε:

— Μόλις τελειώσῃς τὴν ποιητική σου ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Λασενὲρ μόλις ἐλευθερώθηκε, ἔτσι ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν Βιγκουροὺ φορτωμένος μ' ἕνα σωρὸ ποιήματα καὶ διηγήματα, ποὺ εἶχε γράψει μέσα στὴ φυλακή. Ἐκεῖνος διάλεξε μερικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ σᾶς τὰ πληρώσω πέντε φράγκα τὸ ἕνα. Ἡ τιμὴ δὲν εἶνε βέβαια μεγάλη. Ἀλλὰ μὴν ἔχετε πὼς ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἄρχισε μὲ πολὺ λιγώτερα...

Ὁ Λασενὲρ βρῆκε αὐτὴ τὴν τιμὴ πολὺ ἐξευτελιστικὴ καὶ δὲν ξαναπάτησε στὸ γραφεῖο τοῦ Βιγκουρού.

Βρῆκε, λοιπόν, ἕναν κακοποιό, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὶς φυλακὲς τοῦ Πουασσὺ καὶ συνδέσανε μαζὶ ἕνα ἔξυπνο κόλπο. Ἐξέδωσαν μιὰ συναλλαγματικὴ τὴν κατέθεσαν στὴν τραπεζα Ρότσιλντ καὶ περίμεναν τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ εἰσπράκτωρ θὰ πήγαινε νὰ τὴν εἰσπράξῃ.

Τὸ κακὸ εἶνε πὼς ἔμεναν (μὲ ψεύτικα ὀνόματα, φυσικὰ) σ' ἕνα ἄθλιο σπίτι καὶ ὁ εἰσπράκτωρ τῆς Τραπέζης, σὰν νὰ ὑποψιάσθηκε κάτι, δίστασε νὰ μπῇ στὸ δωμάτιό τους καὶ τοὺς κάλεσε νὰ κατεβοῦν στὸ δωμάτιο τοῦ θυρωροῦ. Ἐκεῖ βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτε.

Δυὸ φορὲς ἀκόμη ἐπανέλαβαν τὸ ἰδιο τέχνασμα, μὰ ἀπέτυχαν καὶ πάλι.

«Γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ τέχνασμα, σκέφθηκε ὁ Λασενέρ, πρέπει νὰ πάω νὰ μείνω σ' ἕνα σπίτι μὲ καλὴ ἐμφάνισι. Ἐκεῖ ὁ εἰσπράκτωρ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ μπῇ».

Στὸ μεταξύ, εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸν πρῶτο συνεργάτη του μ' ἕναν ἄλλο κακοποιὸ ὀνόματι Ἀρβίλ. Ἀποφάσισαν, λοιπὸν νὰ προμηθευθοῦν μὲ κάθε θυσία ἕνα μικρὸ ποσό.

— Θυμᾶσαι τὸν Σαρντον τὸν πλαστογράφο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς στὸ Πουασσύ; εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ἀρβίλ στὸ Λασενέρ. Μένει ἐδῶ κοντὰ κι ἔχει πάντα γοήματα... Θὰ πᾶμε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε λοιπὸν σὰν παλιοὶ φίλοι ποὺ εἴμαστε καί... Μόνο ποὺ εἶνε ἐκεῖ καὶ ἡ μητέρα του...

— Μπά! ἀπάντησε μὲ κυνικότητα ὁ Λασενέρ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ της..

Τὸ ἄλλο βράδυ κιόλας πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Σαρντὸν καὶ τὸν σκότωσαν καθὼς καὶ τὴ μητέρα του. Ἔπειτα ψάχνοντας βρῆκαν σ' ἕνα συρτάρι 500 φράγκα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀβρὶλ συνελήφθη ὄχι γιὰ τὸ φόνο τοῦ Σαρντὸν καὶ τῆς μητέρας του ἀλλὰ γιὰ κάποια μικροκλοπή.

Ὁ Λασενὲρ βρῆκε τότε ἕναν ἄλλο συνώνυμο τοῦ συνεργάτη κάποιον Φρανσουά, ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο μὲ πολὺ καλὴ ἐμφάνισι καὶ προπαρασκεύασε τὸ τέχνασμά του.

Ὁ Φρανσουὰ ἐξέδωκε μιὰ συναλλαγματικὴ ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς Μασσιὲ (αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ἐμφανίζονταν ὁ Λασενὲρ) καὶ τὴν κατέθεσε στὰ «Κρεντὶ Λυονναὶ» γιὰ νὰ εἰσπραχθῆ.

Στὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ '835, τὴν ἡμέρα τῆς λήξεως τῆς συναλλαγματικῆς, ὁ εἰσπράκτωρ τῆς Τραπέζης πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Μασσιὲ (Λασενὲρ) γιὰ νὰ τὴν εἰσπράξῃ.

Ἐκεῖ, ὅμως, δέχθηκε τὴν ἐπίθεσι τῶν δύο κακοποιῶν, ποὺ περίμεναν τὴν ἐπίσκεψί του. Ὁ Λασενὲρ τοῦ κάρφωσε ἕνα μαγαῖρι στὸ στῆθος ἐνῶ ὁ Φρανσουὰ ποσπαθοῦσε νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα.

Ἀλλ' ὁ εἰσπράκτωρ ἦταν πολὺ νεροδύναμος. Ἔδωκε μιὰ νευρικὴ κλωτσιὰ στὸν Φρανσουά, πέταξε μιὰ καρέκλα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λασενὲρ καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια! Μὲ σκοτώνουν!

Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ ἔσπασαν τότε τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Οἱ δυὸ κακοποιοὶ συνελήφθησαν ἀμέσως καὶ ὁδηγήθησαν στὶς φυλακές.

Τὸ νεισότερο ἦταν πὼς ἡ ἀνάκρισις ἐξακρίβωσε σὲ λίγο ὅτι ὁ Λασενὲρ μαζὶ μὲ τὸν Ἀβρὶλ ἦσαν ἐπίσης οἱ δράσται τοῦ φόνου τοῦ Σαρντὸν καὶ τῆς μητέρας του.

Τὸ δικαστήριο τοὺς καταδίκασε καὶ τοὺς δύο σὲ θάνατο. Ὁ Φρανσουὰ ὑπ' ἀριθ. 2 γλύτωσε μὲ μιὰ καταδίκη σὲ ἑπτασετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἐκκρεμοῦσε μετεξὺ τῆς κατοδίκης καὶ τῆς ἐκτελέσεως τὸ κελλὶ τοῦ Λασενὲρ μεταβλήθηκε σὲ φιλολογικὸ σαλόνι. Διάσημοι συννοσφεῖς τὸν ἐπῆγαν τὸν ἐπισκέπτονταν συνεχῶς. Ἐκεῖ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξιγιάσουν τὸ μυστήριο τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ ἐγκληματίου - ποιητοῦ.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν δυὸ κακούργων ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες. Ὁ Ἀβρὶλ ἀνέβηκε πρῶτος στὴ λαιμητόμο. Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Λασενὲρ.

Τότε συνέβη κάτι τὸ τερατῶδες. Τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου κατέβηκε τρεῖς φορὲς χωρὶς νὰ φτάσῃ ὅμως ὡς τὸν τράχηλο τοῦ Λασενὲρ. Καὶ χρειάσθηκε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὡς που νὰ ἐπιδιορθωθῆ ἡ ἀπαίσια μηχανή.

Τὴν τετάρτη φορά, τὸ λεπίδι ἔπεσε μὲ ἀλαλαγμὸ κι' ἔκοψε πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τοῦ Λασενὲρ ποὺ εἶχε γάσει στὸ μεταξὺ τὴν ψυχαναλυσία του κι' ἔπτυσε...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἀπαισίου κακούργου - ποιητοῦ.

Τὰ περίεργα τῆς Φύσεως

Ἡ ρουσφετολογία τῆς Φύσεως

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἐπιγειοήματα ἐκείνων ποὺ ἐννοοῦν σώνει καὶ καλὰ νὰ χαρακτηρίζουν τὴ δημιουργία σοφὴ μὲν ἀλλ' ἄδικη, παρέχει ἡ κλασσικὴ ἀνισότης ποὺ ὑποτίθεται ἐκ μέρους της στὴν κατανομὴ τῶν ἐπιθετικῶν καὶ τῶν ἀμυντικῶν ὅπλων μεταξὺ τῶν πλασμάτων της. Εἶνε τόσο πολὺ ἀδιόητο καὶ τόσο ἀγεφύρωτες οἱ ἀντιθέσεις σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ποὺ κατάντησε νὰ γίνεται συνεδὸν σοβαρὸς λόγος περὶ σκανδαλώδους ρουσφετολογίας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ περὶ ἐπονειδίστου παραμελήσεως ἀπὸ τὴν ἄλλη. Βλέπει κανεὶς π. χ. τὸν ἀστακὸ ἢ τὸν σκαντζόχοιρο ἢ τὴ χελώνα νὰ εἶνε, στὰ καλὰ καθοῦμενα, τόσῃ βαρειὰ ὡπλισμένοι, μὲ θώρακες καὶ πανοπλίες ὥστε νὰ μὴν ἔχουν κανένα ἢ σχεδὸν κανένα νὰ φοβηθοῦν, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ πρόβατο π. χ. ἢ τὸ βάτραχο ἢ τὸ νέλι γὰ εἶνε τόσο ἄοπλα, ἀδύνατα καὶ ἀπροστάτευτα, ὥστε νὰ βρίσκωνται διαρκῶς ἐκτεθειμένα στὴ συμφορά.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο παρατηρεῖται σὲ πολὺ μεγαλύτερη κλίμακα στὰ ἀνώτερα ζῶα. Τόσο που ἄλλα νὰ γίνωνται ἔτσι ἰσόβιοι ἄρχοντες καὶ ἄλλα νὰ μένουν ἰσόβιοι προλετάριοι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς τύπους τῶν ἰσοβίων ἀρχόντων ποὺ διαθέτει ὅπλα καὶ μέσα ἀμύνης ἀπείρως πολυτελέστερα ἀπὸ ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ τὶς ἀνάγκες του καὶ μάλιστα τόσο ὥστε νὰ γίνεται ὁλοκληρωτικὰ σχεδὸν ἀπροσβίαστος χωρὶς νὰ τοῦτο νὰ συντρέχῃ κανεὶς σαφὴς βιολογικὸς λόγος εἶνε ὁ Ἀφρικανικὸς Βούβαλος.

Τὸ μεγαλόσωμο αὐτὸ ζῶο μοιάζει μὲ γονδοκαϊωμένο βῶδι καὶ ἔχει πόδια κοντὰ καὶ ρωμαλέα, φαρδὺ κεφάλι μὲ μεγάλα καὶ πλατειὰ αὐτιὰ ζωηρὰ ματόια καὶ κέρατα σκληρὰ καὶ παγερὰ στὴ βάσι τους, τόσο ποὺ ἀφίνουν ἐλάχιστο μέρος τοῦ μετώπου ἀκάλυπτο, προβάλλοντας πρῶτα πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔπειτα πρὸς τὰ ἔξω καὶ καταλήγοντας σὲ μυτερὲς αἰχμὲς πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔχει ἐπίσης παχὺ λαιμὸ μακρυὰ καὶ λεπτὰ οὐσιαστὰ οὐσιαστικὰ σῶμα σκεπασμένο μὲ λεπτότατες τρίχες καὶ ζῆ στὶς πεδιάδες καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀφρικῆς μένοντας ξαπλωμένος τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας στὰ τελματῶδη κατὰ προτίμησιν ἑδάφη καὶ βόσκοντας ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ὡς τὸ πρωῒ στὰ ἀφθονα χαστόνι ποὺ σκεπάζει τὶς περιοχὲς ὅπου ζῆ.

Τὸ ζῶον αὐτὸ ποὺ κάνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι βαίσκεται διαρκῶς ὑπὸ τὸ κράτος φοβερῆς ὀργῆς εἶνε ἱκανὸ νὰ καταβάλῃ μόνο του κι' αὐτὸν τὸν Βασιλέα τῆς ζούγκλας τὸν λέοντα κι' ἂν ἀκόμη τοῦ ἐπιτεθῆ αἰφνιδιαστικὰ πηδῶντας στὸν τσαγηλό του, ὅπως συνηθίζει, ἐνῶ βόσκει ἀμέριμνος. Ἂν δηλαδὴ ὁ λέων δὲν κατορθώσῃ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι νὰ ἐξαθεμώσῃ τοὺς σπονδύλους τοῦ αὐτένος τοῦ Βουβάλου, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐπιγειοεῖ ἀγκαλιάζοντας μὲ τὸ ἕνα πόδι τὸ σύγγας του καὶ στοιβοντάς του τὸ κεφάλι ὁ Βούβαλος μ' ἕνα γερὸ τίναγμα τὸν πετάει στὸ ἔδαφος καὶ τοῦ διατυπτᾶ τὸ σῶμα μὲ τὰ κέρατά του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ Βούβαλοι, σὰν νὰ μὴ τοὺς φτάνῃ αὐτὴ ἡ παντοδυναμία τους, ζοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεντρωμένοι σὲ ἀνέλες ποὺ περιλαμβάνουν 30—60 μέλη, κάποτε δὲ καὶ πολὺ περισσότερα. Εἶνε δὲ ἕτσι ὠργανωμένη ἡ κοινωνία τους ποὺ οἱ μεγαλύτεροι καὶ οἱ δυνατώτεροι Βούβαλοι μ' αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησι προστατεύουν τοὺς πιὸ ἀδύνατους.

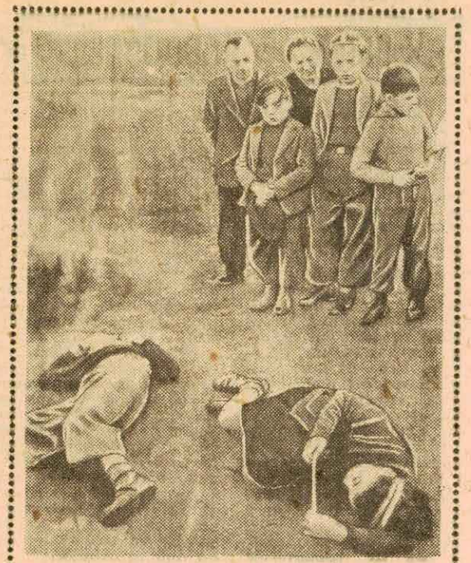
Στὶς ἀνέλες αὐτὲς βασιλεύει ὁμόνοια ζηλευτὴ καὶ πειθαρχία παραδειγματική. Τὸ κυριαρχοῦν ὅμως αἴσθημα εἶνε ἡ μεγάλη αὐτοθυσία ἀλληλεγγύη, μιὰ τέτοια ἀξιοθαύμαστη ἀλληλεγγύη ποὺ πολὺ ἀμφιβάλλουμε ἂν τὴ βρίσκη κανεὶς στοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα στοὺς ἀνθρώπους τῆς σημερινῆς κοινωνίας ὅπως ἔγινε μεταπολεμικῶς.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἡλικιωμένους Βουβάλους ἐκτελεῖ χρέη ἀσυγνοῦ καὶ ὁδηγοῦ ὅταν δὲ ἔνουν ν' ἀντιμετωπίσουν κάποιον ὑπολογίσιμο ἐνθρό. Ὑπεικοντας στὰ προστάγματα τοῦ ἀσυγνοῦ ποὺ ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς τοῦ δίνει τὴν ἀπόλυτη ὑπεροχή, ὅλοι μαζὶ σὰν αὐτόματα, ἀγνωστίζουν κύκλο. Στὸ ἐσωτερικό του κύκλου τοποθετοῦν τὰ μικρὰ καὶ τοὺς πιὸ ἀδυνάτους ἐνῶ τὰ πιὸ νεαρὰ καὶ δυνατὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ μὲ μέτωπο πρὸς τὰ ἔξω σχηματίζουν ἕναν κλοιὸ στεφανωμένο ἀπὸ τὰ καμπυλωτὰ κέρατά τους μὲ τὶς ἀπειλητικὰ ἐξέχουσες αὐτὲς τους ποὺ ὁμοιες μὲ λόγχες εἶνε ἕτοιμες νὰ διαπερτήσουν χωρὶς ἔλεος κάθε τολμηρὸ ποὺ θὰ ἔχη τὴν ἀφέλεια ν' ἀψηφήσῃ τὴ δύναμί τους. Ἀκλόνητοι σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ἀνωνίζονται μένοις ἐσγάτων, καταρῶνοντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε ἐπίθεσι καὶ νὰ τρέψουν τὸν ἐπιδρομέα σὲ ντροπιασμένη φυγὴ ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἱκανώτερός τους.

Ἄλλοι ἄρχοντες σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο κατώτεροι ὅμως στὴν ἱεραρχία τῆς ἀρχοντίας, γιατὶ μόνον στὴν ἕνωσι βαίσκουν τὴ δύναμί τους εἶνε τὰ ἄγρια ἄλογα. Ζοῦν κι' αὐτὰ σὲ κοπάδια καὶ ὅταν βρεθοῦν σὲ κίνδυνο καὶ δὲ συμφέρει ἡ φυγή, συγκεντρίζουν παρόμοιο κύκλο μὲ μέτωπο ὅμως πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἀμύνονται χτυπώντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ πισινά τους πόδια ἐνῶ στηρίζονται γερὰ μὲ τὰ μπροστινά. Εἶνε δὲ τόσο δυνατὰ τὰ λακτίσματά που καταφέρουν, ὥστε δυὸ ὁλόρθα ρωμαλιοδυνέρει ὁ ἐνθρὸς νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ.

Ἀκόμη κατώτερα στὴν ἴδια ἱεραρχία εἶνε τὰ ἄγρια κατσίκια γιατὶ αὐτὰ γιὰ γίνου ἀπροσβλητα, ἔγουν ἀνάγκη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἕνωσι καὶ ἀπὸ βουνὸ δυσπροσίτο. Ἐκεῖ ὅταν τὸ κοπάδι βοεθῆ σ' ἀδιέξοδο ἀπ' τὸ κυνηγητὸ κάποιου λύκου ἢ ἄλλου σαρκοφάγου, τ' ἀρσενικὰ ποὺ εἶνε ὠπλισμένα μὲ γερὰ κέρατα ὑπαίνουν ἔμπροσθεν καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν τροστασία τῶν ἀσπλων θηλυκῶν, ἐνῶ αὐτὰ καὶ τὰ μικρὰ πατοῦν θέσι πίσω τους. Ἐξατίζουν ὅλα στὴ σειρὰ τοποθετοῦν τὸ κεφάλι στὰ ἔδαφος ἀφίνοντας νὰ ἐξέχουν τὰ μυτερὰ τους κέρατα καὶ ἀγνωστίζονται ἔτσι μιὰ ἐπαλξὶ ἀγκαθωτὴ φράζουν τὸ δρόμο τοὺ ἐπιδρομέως. Αὐτὰ τὰ λίγα παραδείγματα καὶ ἄπειρα ἄλλα συγκροτοῦν καταλογο ἀνισοτήτων τόσο μακροσκελῆ καὶ παρὰ πάντων τόσο ἀνεπηγητο ὥστε μ' ἀρνίζει νὰ διεωτάτε κανεὶς μήπως τὸ πολίτευμα ποὺ διέπει τὴ φύσι εἶνε μᾶλλον φεουδαρχικὸ παρὰ δημοκρατικό.

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ
τ. καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν

Ἡ μικρούλα Αἰμιλία καὶ ὁ ἐξάδελφός της Ζὰν πέφτουν σὲ καταληπτικὴ κατάστασι καὶ βλέπουν τὴν Παναγία, ἡ ὁποία τοὺς προλέγει στὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ κυρία μὲ τὰ λευκὰ πέπλα...

Θαῦμα ἢ κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις;

Τὴν 1η τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, ἡ μικρὴ Αἰμιλία Βιναντύ, ἡλικίας 10 ἐτῶν, διέκριζε τὸ δάσος τοῦ Καὺλ, στὸ μεγάλο δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, ὅταν, ξαφνικά, εἶδε μιὰ γυναῖκα, τυλιγμένη μὲ λευκὰ πέπλα καὶ μιὰ μπλὲ ζώνη στὴ μέση, νὰ ἐμφανίζεται μπροστά της.

— Εἶσαι ἡ Παθένος Μαρία, εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ στὸ παιδάκι.

Ἡ ὀπτασία ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μικρὴ ξαναπῆγε στὸ δάσος μαζὶ μὲ μερικὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας της. Ἀλλὰ μόνον αὐτὴ καὶ δυὸ ἐξαδέλφια της, ὁ Ζὰν καὶ ἡ Νικόλ Ντέντερ, εἶδαν τὴ γυναῖκα μὲ τὰ λευκὰ πέπλα. Τὰ τρία παιδιὰ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶδαν ἐπίσης τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καθὼς καὶ τὸ Διάβολο, ποὺ εἶχε ἕνα τεράστιο πρόσωπο καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ἐκκρεμὲς ὡρολογίου.

Ἡ κυρία μὲ τὰ πέπλα ἐμφανίζεται κυρίως κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα. Τὰ τρία παιδιὰ πέφτουν ἀμέσως σὲ καταληπτικὴ κατάστασι καὶ χρειάζεται νὰ περάσουν ὁλόκληρη ὥρα ὥσπου νὰ συνέλθουν.

Τελευταία ἡ κυρία μὲ τὰ πέπλα εἶπε στὴν Αἰμιλία ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἴδῃ πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μιὰ ἐκκλησία ἀφιερωμένη στὸ ὄνομά της στὸ μέρος ὅπου κάνει τὶς ἐμφανίσεις της. Ἕνας Ἐλβετὸς βιομήχανος προθυμοποιήθηκε ἀμέσως νὰ κτίσῃ αὐτὴ τὴν ἐκκλησία. Ἡ ἀνέγερσίς της ἔγινε μέσα σὲ 30 ὧρες μόνον.

Ἡ κυρία μὲ τὰ πέπλα εἶπεν ἐπίσης στὴν Αἰμιλία ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐγγίζει καὶ ὅτι οἱ μεγάλες πλημμύρες στὴν περιοχὴ τοῦ Σάαο καὶ τῆς Λωραίνης ἀποτελοῦν ἕνα προσκύμα του.

Πλῆθη κόσμου πηγαίνουν τώρα στὸ μέρος ὅπου ἡ κυρία μὲ τὰ λευκὰ πέπλα κάνει τὶς ἐμφανίσεις της καὶ παρακολουθοῦν τὰ τρία παιδιὰ στὸ καθημερινὸ προσκύνημά των. Ἡ φήμη λέει ἐπίσης ὅτι πολλοὶ ἀσθενεῖς πῆγαν ἐκεῖ θεραπεύθηκαν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ μερικοὶ παραλυτικοί.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἀκούγονται φωβητρὰ φωνὲς ὅτι ἡ κυρία μὲ τὰ λευκὰ πέπλα εἶνε μιὰ ἐφευρεσὶς τοῦ πατέρα τῶν δυὸ μικρῶν Ντέντερ ποὺ ἔγει ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ μέρος αὐτὸ καὶ ποὺ ἔβλεπε τὶς δουλειές του νὰ πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό...

Μόνο σὲ μιὰ ἡμέρα ἑβδομάδος στὸ Καὺλ 10.000 προσκυνητὲς ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ 600 ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα καὶ μεγάλα λεωφορεῖα. Ὁ ξαφνικὸς ὅμως τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὁ ἀδερφὸς Ντοπὰν δὲν εἶδε μέχρι σήμερα καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐκπληκτικὲς ὀπτασίες τῶν παιδιῶν καὶ... διατηρεῖ τὶς ἐπιφυλάξεις του. Ὁ κόσμος, ὡστόσο, καὶ ἰδίως οἱ ἀσθενεῖς, τὶς πιστεύουν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τους.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Ὑπάρχει στὸ Κυότο τῆς Ἰαπωνίας ὁ περίφημος Ναὸς τῶν Γυναικῶν, ποὺ τὸν λὲν Ἀμαντερα. Ὁ παλιὸς ναὸς εἶχε χρεωκοπήσει καὶ τὸν ξανάχτισαν στὰ 1701. Στὶς γιορτές, ποὺ ἔγιναν τότε, εἶχαν συγκεντρωθῆ χιλιάδες πιστοί, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ἕνας νέος σπουδαστής, ὁ Χαναγκάκι Μπαϊσοῦ. Περιπλανήθηκε στοὺς κήπους τοῦ Ναοῦ, θαυμάζοντας γιὰ ὅσα ἔβλεπε, κι' ἔφτασε, τέλος, σὲ μιὰ πηγή. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε: «Τόκιο - Σοϋϊ», δηλαδὴ «Νερὸ τοῦ ξαναγεννημοῦ». Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ πηγὴ ἦταν ἕνας μικρὸς ναός, ἀφιερωμένος στὴ Μπεντέν, τὴ Θεὰ τῆς Ὁμορφιᾶς.

Καθὼς κυττοῦσε, μὲ θαυμασμὸ τὸ ναό, ἕνα φύσημα ἀνέμου ἔσωλε μπροστὰ στὰ πόδια του ἕνα «τανσάκου», μιὰ ἀπ' τὶς γαϊτανιστὲς γάρτινες λουρίδες, στὶς ὁποῖες εἶνε γραμμένα ποιήματα. Πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ «τανσάκου» ἦταν γραμμένο ἕνα ἐρωτικὸ ποίημα, ποὺ ὁ φοιτητὴς τὸ ἤξερε ἀπ' ἔξω, γιατὶ ἦταν πολὺ γνωστό. Πρόσεξε μόνο πὼς ἦταν γραμμένο ἀπὸ νέοι γυναικεῖο, προσεχτικὰ μὲ διαλεχτὴ μελάνη, κι' ἀπὸ τὸ γαρακτῆρα μάντεψε πὼς, ἐκείνη ποὺ τὸ εἶχε γράψει, βρισκόταν στὴν ἡλικία ποὺ τὸ κοίτασι νοιώθει νὰ ξυπνάη μέσα του ἡ Γυναίκα.

Τὸ δίπλωσε καὶ τὸ πῆσε σπίτι του, κι' ὅσο τὸ κυττοῦσε, τόσο τὸ θαύμαζε, ὡς ποὺ στὸ τέλος ἐρωτεύθηκε τὴν ἄγνωστη ποὺ τὸ εἶχε γράψει. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν βρῆ; Ποῦ ἦταν; Ποῦ ζοῦσε; Ἡ μόνη του ἐλπίδα ἦταν νὰ τὸν βοηθήσουν οἱ θεοὶ νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ξαναπῆγε λοιπὸν στὴν Πηγὴ τοῦ Ξαναγεννημοῦ, στὸ ναὸ τῆς Θεᾶς τῆς Ὁμορφιᾶς, καὶ προσευχήθηκε μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του:

—Λυπήσου με, Θεά! Βοήθησέ με νὰ βρῶ τὴ νέα, ποὺ ἔγραψε τὸ «τανσάκου». Κάμε νὰ τὴ συναντήσω, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή!

Ἐπὶ ἑφτὰ νύχτες ἔκανε τὴν προσευχή του. Τὴν ἑβδομη νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ σιγὴ εἶνε ἁπλωθῆ βαθειά, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Κάποιος ζητοῦσε τὴν ἄδεια νὰ μπῆ μέσα. Μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπάντησε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ. Ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ὁ Μπαϊσοῦ εἶδε ἕνα μεγαλόπρεπο γέρο, ποὺ πλησίαζε ἀργά. Ὅταν ἔφτασε, κοντά του, γονάτισε, σὰν νὰ περίμενε μιὰ θεία ἐντολή. Τότε τὸ παρακάτω μάντεψε πὼς ἔκουβε τὸ ἱερὸ ἀναστηκώθηκε. Ἀπὸ ἕνα ἀφοατο γέροι καὶ φάνηκε ἕνας «σίγκο», ἕνας μικρὸς ἀκόλουθος δηλαδή. Στάθηκε στὸ κατώφλι, κι' εἶπε στὸ γέρο μὲ φωνὴ δυνατή:

—Ὑπάρχει ἐδῶ κάποιος, ποὺ μᾶς παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουμε στὸν ἔρωτά του. Γι' αὐτὸ σὲ καλέσαμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη. Ἐπειδὴ ὁ νέος αὐτὸς, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶνε ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, ἀξίζει νὰ ὑποστηριχθῆ. Ἂν εἶνε δυνατὸν γ' ἀποδείξη πὼς, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σ' ἐκείνη ποὺ ἀγαπάει, ὑπάρχει ἕνας δεσμός, σὲ μιὰ προηγούμενη ζωή τους τότε θὰ τοὺς παρουσιάσῃς τὸν ἕναν στὸν ἄλλον...

Ὁ γέρος ὑποκλίθηκε κι' ἔπειτα τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κόκκινο σχοινὶ καὶ πέρασε τὴν ἄκρη του γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Μπαϊσοῦ, σὰν νἄθελε νὰ τὸν δέσῃ. Ἔφριξε κατόπιν τὴν ἄλλη ἄκρη σ' ἕνα καντῆλι, ποὺ ἔκαιγε μέσα στὸ ναό, καὶ, καθὼς τὸ σχοινὶ ἄγγιζε νὰ καίγεται, κούνησε τοεῖς φορὲς τὸ χέρι του, σὰν νὰ καλοῦσε κάποιον νὰ βγῆ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ἀμέσως ἀκούστηκαν ἐλαφοὶ βήματα, καὶ, παρουσιάστηκε μιὰ ὀμορφη νέα, δεκάξη χρονῶν, ποὺ γονάτισε πλάι στὸν Μπαϊσοῦ.

Τότε ὁ ἀκόλουθος εἶπε στὸ φοιτητή:

—Σὲ λυπηθήκαμε καὶ καλέσαμε τὸ Θεὸ τοῦ Γάμου, γιὰ νὰ σοῦ παρουσιάσῃ ἐκείνην ποὺ ἔγραψε τὸ «τανσάκου». Ἡ κοπέλλα αὐτὴ βρίσκεται πλάι σου.

Ἔπειτα ὁ ἀκόλουθος κούφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, ὁ γέρος ἔφυγε, κι' ἡ νέα τὸν ἀκολούθησε.

Ἔφυγε τότε κι' ὁ φοιτητὴς ἀπὸ τὸ Ναό, γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι του. Ἀλλά, μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ πάρκο, εἶδε τὴ νέα ποὺ εἶχε γονατίσει, πρὶν ἀπὸ λίγο, πλάϊ του. Τῆς μίλησε κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ γλυκειά. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι του, ἡ νέα τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—Δὲν ξέρετε πὼς μ' ἔστειλαν γιὰ νὰ γίνω γυναίκα σας;

Καὶ μπῆκε μαζί του μέσα.

Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν συναντηθῆ στὶς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου, κι' ἔζησαν μαζὶ ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ χειμώνα, εὐτυχισμένοι. Ὡστόσο ὁ Μπαϊσοῦ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴ νέα. Καί, πραγμα περίεργο, κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους ἢ τοὺς γείτονές του, δὲν τὸν ρώτησε ποτὲ γιὰ τὴ γυναίκα του, σὰν νὰ μὴν ὑποψιάζονταν κὰν τὴν παρουσία της.

Ἕνα χειμωνιάτικο πρωί, καθὼς ὁ Μπαϊσοῦ περνοῦσε ἀπὸ κάποιον δρόμο, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν. Ἦταν ἕνας ὑπηρέτης, ἄγνωστός του, ποὺ τοῦ εἶπε μὲ σεβασμό:

—Ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μιλήσετε μιὰ στιγμὴ μαζί του.

Ὁ Μπαϊσοῦ τὸν ἀκολούθησε διστακτικά. Ἕνας ἄνθρωπος, πλούσιος ντυμένος, ἦρθε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ.

—Θὰ παραξενευτῆκατε, τοῦ εἶπε, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σᾶς κάλεσα. Ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρέσετε, πιστεύω, ἂν μάθετε πὼς αὐτὴ τὴν ἰδέα μοῦ τὴν ἔβαλε ἡ θεὰ Μπεντέν. Ἔχω μιὰ κόρη δεκάξη χρονῶν κι' εἶχα παρακαλέσει τὴ Θεὰ τῆς Ὁμορφιᾶς νὰ τῆς βρῆ ἕνα καλὸ σύζυγο. Ἡ Θεὰ παρουσιάστηκε, χθὲς τὸ βράδυ, στὸν ὕπνο μου καὶ μοῦ εἶπε: «Αὔριο, ὁ νέος ποὺ διάλεξα γιὰ τὴν κόρη σου, θὰ περάση ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Πασκάλεσέ τον νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ δεχθῆ νὰ τὴν πάρη γυναῖκα του». Καὶ μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά σας, τὴν ἡλικία σας καὶ πῶς θὰ σᾶς ἀναγνώριζα...

Ὁ Μπαϊσοῦ παραξενεύτηκε, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀλλ' ὡστόσο ἀκολούθησε τὸν συνομιλητή του, ὅταν τὸν προσκάλεσε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὴν κόρη του. Ὅταν τὴν εἶδε, ἔμεινε κατάπληκτος. Ἡ νέα ἐκείνη ἦταν ἀκοιβῶς αὐτὴ ποὺ εἶχε πῆ ἀπὸ μέσα γυναίκα του!

Ἦταν ἡ ἴδια, κι' ὅμως ὄχι ἀκριβῶς ἡ ἴδια! Γιατί, ἐκείνη, ποὺ τοῦ εἶχε παρουσιάσει ὁ Θεὸς τοῦ Γάμου, δὲν ἦταν παρὰ ἡ ψυχὴ τῆς πολυαγαπημένης του. Αὐτὴ ὅμως, ποὺ βάπαιρνε τώρα γιὰ γυναίκα του, ἦταν ἡ πραγματική... Ἡ Μπεντέν, ἡ Θεὰ τῆς ὁμορφιᾶς, εἶχε κάνει τὸ ξαῦμα της!...

Καὶ τώρα ὁ Μπαϊσοῦ κατάλαβε γιατὶ οἱ φίλοι του κι' οἱ γείτονές του δὲν ὑποψιάζονταν κὰν πὼς ζοῦσε μὲ μιὰ γυναίκα. Γιατὶ ἡ γυναίκα ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνο στὴ φαντασία του, καὶ μόνο αὐτὸς τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ἐρωτευμένης ψυχῆς του!

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΗΡΝ

●●

Τὰ ἔκαμε γυαλιὰ καρφιά

Στὴ γαλλικὴ πόλι Κονιάκ-Λὲ-Μὶν ἔγινε τελευταία ἕνας γάμος μεταξὺ ἑνὸς Πολωνοῦ καὶ μιᾶς Πολωνίδος, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ὡς πρόσφυγες.

Ἕνας συγγενὴς τῆς νύφης, ὁ Στανίσλαος Γκλουζνσκι, ποὺ εἶχεν ὑπηρετήσει κατὰ τὸν πόλεμο στὴ στρατιὰ τοῦ Ἄντερς, θέλοντας νὰ δείξη τὸν ἐνθουσιασμό του, βγῆκε σ' ἕνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου γινόταν ὁ γάμος καὶ ἄρχισε νὰ πετᾶη χειροβομβίδες στὸ δρόμο.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ὅτι ἡ νύφη σωριάστηκε λιπόθυμη, ὁ παπᾶς ποὺ ἱερούργουσε τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἑπτὰ μεταξὺ τῶν παρισταμένων ἐτραυματίσθηκαν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

Ἀλλ' ὁ ἀντίκτυπος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Γκλουζίνσκυ δὲν περιορίσθηκε μόνον στὸ σπίτι ὅπου γινόταν ὁ γάμος. Ἡ στέγη ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ σωριάστηκε σὲ ἐρείπια καὶ λίγο ἔλειψε νὰ θάψη κάτω ἀπ' αὐτὰ τοὺς ἐνοικους. Τὰ τζάμια, ἐξ ἄλλου, καθὼς καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες ὅλων τῶν σπιτιῶν, ποὺ βρίσκονταν σὲ ἀκτῖνα ἑνὸς χιλιομέτρου ὁλόγυρα, ἔγιναν συντρίμμια.

ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ με τὸν μνηστῆρα σας;

Πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσετε

Ἀγαπᾶτε τὸ μνηστῆρα σας; Τί παράξενη ἐρώτησις ἀλήθεια! Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε πάντα σίγουροι γιὰ τὰ αἰσθήματά μας. Θέλετε λοιπὸν νὰ τὸ ἐξακοιβώσετε αὐτό; Δὲν ἔνετε παρὰ ν' ἀπαντήσετε στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1. Ἂν δὲν ἐπροκειτο νὰ τὸν παντρευτῆτε, θὰ σᾶς ἄρεσε νὰ σᾶς φλερτάρη;

2. Σᾶς ἀρέσει νὰ τοῦ «διορθώνετε» ὡρισμένες συνήθειες. Π.χ. τὸ σχέδο τοῦ χτενίσματος του, τὸ χρῶμα ποὺ προτιμάει γιὰ τὰ κοστούμια του, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σηκώνει τὸν ἀγκῶνα του ὅταν πίνει, καὶ οὐτω καθ' ἑξῆς.

3. Ὅταν εἶνε μακρυὰ σας, περιμένετε μ' ἀνυπομονησία τὸν ταχυδρομικὸ διανομέα, μήπως σᾶς φέρη γράμματά του;

4. Ὅταν ξυπνᾶτε τὴ νύχτα, σκέπτεσθε ἀμέσως αὐτόν;

5. Ὅταν μιλᾶνε γι' αὐτὸν μπροστά σας, νοιώθετε συγκίνησι;

6. Ὅταν πρόκειται, νἄρθη νὰ σᾶς δῆ, ἀφιεσώνετε περισσότερη ὥρα στὴν τουαλέτα σας;

7. Σᾶς ἀρέσει νὰ μιλᾶη μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ἡ νέα γυναίκα, κολακευτικὰ γι' αὐτόν;

8. Σᾶς πειράζει ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός σας μιλᾶει ἐπαινετικὰ γιὰ μιὰ φίλη σας;

9. Δέχεστε νὰ τὸν συνοδεύετε στὰ γήπεδα π.χ., γιατὶ τοῦ ἀρέσουν τὰ σπόρ, ἐνῶ σεῖς πλήττετε φρικτά;

10. Θὰ δεχόσαστε νὰ μὴν πάτε στὸν κινηματογράφο, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀρέσει;

11. Σᾶς εἶνε εὐχάριστο ν' ἀναπολῆτε τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀγάπης σας;

12. Σκέπτεσθε πάντα αὐτὸν μόνο, κι' ὄχι κανέναν ἄλλον;

Τὸ ἐρωτηματολόγιο αὐτὸ προορίζεται — ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχὴ — γιὰ σᾶς, ἀρραβωνιασμένες. Τὸ εἰδύλλιό σας ἀρνίζει νὰ παίονη μιὰ σταθεώτερη μορφή. Αὐτόν, ποὺ διαλέξ η καρδιά σας, τὸν δέχτηκαν κι' οἱ γονεῖς σας. Δὲν σᾶς μένει πιὰ παρὰ νὰ διανύσετε αὐτὴ τὴ δύντομη περίοδο,— ποὺ ὅλοι τὴ θεωροῦν πὼς εἶνε ἡ εὐτυχέστερη στὴ ζωὴ ἑνὸς νέου ἢ μιᾶς νέας — καὶ νὰ καταλήξετε στὴ σημαντικώτερη μέρα τῆς ζωῆς σας: Στὴν ἡμέρα τοῦ γάμου!

Ἀφοῦ τὸ πήρατε πιὰ ἀπόφασι πὼς πρόκειται νὰ γίνη σύζυγός σας, ὁ ἀρραβωνιαστικός σας σᾶς ἀρέσει. Λέτε μάλιστα ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε. Εἶσαστε ὅμως πραγματικὰ ἐρωτευμένη μαζί του; Συχνὰ συμβαίνει νὰ μὴν εἴμαστε βέβαιοι οὔτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γιὰ τὰ πραγματικά μας αἰσθήματα...

Ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε πόσο ἀγαπᾶτε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας, διαβάστε — ἐπαναλαμβάνουμε — μὲ προσοχὴ τὰ δώδεκα ἐρωτήματα, ποὺ ἀναγράφουμε πιὸ πάνω κι' ἀπαντῆστε εἰλικρινῶς, πλάϊ στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ μ' ἕνα ναὶ ἢ μ' ἕνα ὄχι.

Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ὅτι:

Τὸν ἀγαπᾶτε:

Τρελλά, ἂν τὰ ναὶ εἶνε 8 καὶ τὰ ὄχι 4. Πολὺ ἂν τὰ ναὶ εἶνε 7 καὶ τὰ ὄχι 5. Λίγο ἂν τὰ ναὶ εἶνε 6 καὶ τὰ ὄχι 6. Καθόλου ἂν τὰ ναὶ εἶνε 5 καὶ τὰ ὄχι 7.

Ἂν δὲν φοβόσαστε νὰ ἐξετάσετε τὸν ἑαυτό σας, εἶνε τόσο εὔκολο νὰ δοκιμάσετε γιὰ νὰ ἰδῆτε τὶ πραγματικὰ αἰσθάνεσθε γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας.

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Ἤθελα πολὺ νὰ ἤξερα, φαντάζονται κομμιὰ φορὰ οἱ ἀναγνώστριές μου σὲ πόσο δύσκολη θέσι μὲ θάζουν κομμιὰ φορὰ μὲ τὰ γράμματά τους;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατὶ ἂν τὸ ἐφαντάζονταν δὲν θὰ μοῦ ζητοῦσαν κάποτε τόσο ἀπίθανα πράγματα.

Σκεφθῆτε τὴ θέσι μου ὅταν μὲ ρωτᾶ μιὰ ἀναγνώστρια πῶς νὰ γίνη ἀπὸ μελαχροινὴ λευκή, ὅταν μοῦ ζητᾶ ν' ἀλλάξω τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου της, τόσο μὲ τὸν ὁποῖο σηκώνει τὸν ἀγκῶνα του ὅταν πίνει, καὶ οὐτω καθ' ἑξῆς.

Τὰ βρεδυνὰ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ σατέν, σὲ βρῶ ἢ ἀντιλόπη σὲ ἀπαλοὺς χρωματισμούς.

Ἡ ὀμπρέλλα

Ἄλλο ἐξαετημα τῆς γυναικείας τουαλέττας ποὺ ξαναπαίρνει τὴ θέσι του εἶνε ἡ ὀμπρέλλα. Καθὼς εἶνε γνωστὸ σὲ παλιότερες ἐποχές, ἡ ὀμβρέλλα εἶχε παίξει μεγάλο ρόλο ἀλλὰ ἡ ἐποχή μας τὴν παραμέρισε. Τὴν χρησιμοποιοῦσε μόνο γιὰ τὴ βροχή. Ἔτσι δὲν τῆς ἔδινε καὶ μεγάλη σημασία. Νὰ ὅμως ποὺ ξαναγυρίζουμε στὰ παλιά μας γούστα. Οἱ Παρισινοὶ Οἶκοι: Μόδας λανσάρισαν ὡραιότατες ὀμπρέλλες, στὰ πιὸ κομψὰ σχέδια. Ἐβλέπαν κατὰ μέρος τὰ παλιὰ «μανιτάρια» καὶ ξανάδωσαν στὶς ὀμπρέλλες σεβαστὲς διαστάσεις, ψηλὰ μανίκια κι' ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὑφάσματος. Ὄχι πιὰ ὀμπρέλλες μὲ μοναδικὸ χρῶμα τὸ μαῦρο. Βλέπουμε πλέον κι' ὀμπρέλλες μπλὲ μαρέν μαόν, γκρὶ - νουάρ μὲ ἀσπρες ραῦλωσεις κτλ.

Τὶς προάλλες ἔγινε στὸ Παρίσι μιὰ ἐκθεσις ὀμπρελλῶν ποὺ παρουσίασε σωστὰ ἀριστουργήματα, ἔργα τέχνης σπανίως μπορεῖ νὰ τὴ κανείς. Μανίκια ἀπὸ πολύτιμα ὑφάλ. Ἀπὸ δίφατα ἐργασμένο μὲ φροζὲ), ἀπὸ διάφορες πάστες ἀπὸ ἐκάϊν. Ἰθυδρ. φίλντισι. Ὅσο γιὰ τὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται τὰ συνηθισμένα μετάξια ποὺ εἶνε εἴδικὰ γιὰ ὀμπρέλλες μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν εἶνε μονόχρωμα ἀλλὰ σκωτσέζικα καὶ μιγέ. Πάντως ἡ ὀμπρέλλα χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς εἶδος μπαστουνιοῦ πάνω ποὺ ἔκοψε καὶ τοὺς κυρίους νὰ ξαναμπαίνουν στὰ μπαστούνια.

Ἕνα χαριτωμένο σύνολο τοῦ συμπληρώνεται μὲ μιὰ μπέρτα

Γοῦνες

Οἱ γοῦνες ἔκουβαν ἀδιάκοπα τὴν ἐμφάνισί τους μὲ τὰ τελευταῖα κρύα τοῦ Φεβρουαρίου. Τὰ στρακάν, οἱ καρακοὺλ, οἱ ἐρμίνες τὰ σκουνὲ ὅλα βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι κι' ἐμφανίζονται εἴτε ὑπὸ μορφὴν ὁλόκληρου παλτοῦ εἴτε ὑπὸ μορφὴν γαρνιρίσματος.

Φυσικὰ ἕνα γούνινο παλτὸ εἶνε πάντοτε ὡραῖο πλούσιο κι' ἔχει μεγαλοπρέπεια. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε κάτι ποὺ στοιχίζει, ὁλόκληρη περιουσίαι λίνες εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ μποροῦν νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Κι' ἔτσι καταφεύγουν σ' ἕνα εἶδος γαρνιρίσματος τοῦ μάλλινου παλτοῦ των ποὺ εἶνε ἐντελῶς μοντέρνο, δηλαδὴ τοποθετοῦν στὸν ποδόγυρο μιὰ πολὺ πλατειὰ φάσα ἀπὸ γούνα (τὸ πλάτος της φτάνει κάποτε τὰ 16 δάχτυλα καὶ πλέον). Δὲν φαντάζεσθε ὅμως πόσο πλούσιοι ἐντύπωσι δίνει τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ γαρνιρίσματος. Δὲν μπαίνει δὲ πουθενὰ ἀλλοῦ νούνα. Μόνον αὐτή ἡ φάσα.

Ἀνοιξιάτικα μοντέλα : Ψαθάκι ποὺ φοριέται πολὺ μπροστά.

Ἄλλο εἶδος ποὺ φοριέται πολὺ καὶ στοιχίζει λιγώτερο ἀπὸ ἕνα γούνινο παλτὸ εἶνε ἡ γούνινη ζακέττα ποὺ γίνεται ἀρκετὰ πλατιὰ καὶ ἀποτελεῖ ἀντίθεσι μὲ τὴ στενὴ φούστα.

Ἀνοιξιάτικα καπελλὰ

Ἐβάστηκαν κάπως οἱ Παριζιάνες καπελλοῦδες νὰ παρουσιάσουν τὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλα τους. Δικαιολογεῖ ὅμως αὐτὴ τὴν κάπως μεγάλη βραδύνη τους τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ καπελλα εἶνε τὸ πρῶτο «ἀξεσουὰρ» τῆς γυναικείας τουαλέττας ποὺ ἐμφανίζεται πρῶτο καθὲ νέα ἐποχή. Μ' ἕνα χειμωνιάτικο φόρεμα φορεῖς ἀνοιξιάτικο καπέλλο ὁπως μὲ ἕνα φόρεμα καλοκαιρινὸ φορεῖς τὸ πιὸ τσεμωνιάτικο κάστορι.

Ἂν κρίνωμε λοιπὸν ἀπὸ ὅσα παρουσιάζουν οἱ διάφοροι Οἶκοι, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι τὰ καπελλὰ ἔχουν μεγάλα καὶ πλατειὰ μὲ ἀκεδόν ἀνύπαρκτους τενεκέδες καὶ ὄλες φόρμες πολὺ μικρὲς ποὺ συμίζουν 18ον αἰῶνα.

Ὅλος ὁ λαιμὸς πίσω καὶ ἀρκετὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μένουν ἀκάλυπτα τὰ δὲ φελάκια εἶνε πάντα τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα. Αὐτὰ τὰ λίγα μιὰ σήμερα γιὰ νὰ λάβετε μιὰ μικρὴ ἰδέα.

Τὸ ἄγνωστο τοῦ λαιμοῦ

Ἡ μόδα δίνει τελευταία τὴν προσοχή της στὸν γυναικεῖο λαιμό. Αὐτὸ δείχνει ἡ μεγάλη ποικιλία ποὺ παρουσιάζει τὸ σημεῖο αὐτὸ τῶν φορεμάτων.

Πολλοὶ λαιμοὶ εἶνε ἀνεβασταὶ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ κατρήνουν σὲ μιὰ φάσα λοξὴ ἢ σὲ ἴσιο λαιμὸ ἔντελως ἄνοιχτο ἢ στὸ κλασσικὸ κατεβατὸ γιακαδάκι. Αὐτὸ φυσικὰ γιὰ τὰ ἁπλὰ φορεματάκια.

Γιὰ τὰ λίγο πιὸ λουσάτα φορέματα ποὺ φορισυνται τ' ἀπογεύματα τὸ μυτερὸ ἀνοιγμα ὑπερβαίνει πάντοτε τὸ πιὸ κατάλληλο ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάψη νὰ χρησιμοποιῆται κι' ἐδῶ μὲ συμπλήρωμα ὅμως ἕνος βαρειοῦ κολλιέ ἢ κολλιὲ ἀπὸ πέρλες.

Γιὰ τὰ βρεδυνὰ φορέματα συνηθίζονται τὰ πολὺ μεγάλα ντεκολτὲ, καθὼς κι' ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνουν ἐλεύθερους τοὺς ὦμους. Τὰ λεγόμενα «ντεκολτὲ μπατώ». Συχνὰ ἐξ ἄλλου στὶς βραδυνὲς τουαλέττες βλέπομε τὸ φόρεμα ν' ἀνεβαίνη ψηλὰ στὸ στῆθος ἐνῶ ἀφήνει τὴν πλάτη ἐντελῶς νυμνὴ ὡς τὴ μέση.

Ἡ μόδα αὐτὴ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ λαιμοῦ μὲ τὶς τόσες ποικιλίες ποὺ παρουσιάζει ἔχει τὸ καλὸ ὅτι ἐπιτρέπει στὴν κάθε γυναίκα νὰ διαλέξη ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει στὸ σῶμα της, ἐκεῖνο ποὺ τὴν κολακεύει περισσότερο, ἐκεῖνο ποὺ ἐναρμονίζεται μὲ τὴν φυσιογνωμία της καὶ τὸν τύπο τῆς ὁμορφιᾶς της.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ντζίντζερ Ἰσμαηλία: Σᾶς ἀπήντησα ἤδη μὲ ἐπιστολὴ στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ ἔδώσατε καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ γράψω καὶ δεύτερη ἐπιστολὴ σὰς ἀπαντῶ διὰ τῆς στήλης μας. Πρέπει ν' ἀποτεθῆτε σ' ἕνα κεθηγητὴ ὀρθοφωνίας ποὺ μπορεῖ νὰ διορθώση τὸ ἐλάττωμά σας. Γιὰ τὰ μαλλιὰ σᾶς συνιστῶ ἠλεκτρικὸ μασσάζ καὶ γιὰ τὴ μύτη νὰ τῆς βάζετε ἐσωτερικῶς λίγη μεντολὲ βαζελίνη ὅταν κάνη κρύο.

Σ. Τ. Λ ἰ τ σ α ν: Λυπούμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω τίποτε ἀποτελεσματικό.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν έ α ν Δ.: Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶνε δύσκολο, διότι καὶ ἂν σᾶς συστήσω Οἶκον Μόδας θὰ σᾶς χρησιμοποιῆ μόνον στὶς ἐκθέσεις τῶν μοντέλων κι' ἡ πληρωμὴ δὲν θὰ εἶνε σπουαντικὴ ὥστε νὰ σᾶς βοηθῆ νὰ ζῆτε ὅλο τὸ χρόνο. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ ἐπιζητήσετε μάλλον κομμιὰ θέσι σὲ οἰκογένεια ποὺ ὑπάρχουν παιδιὰ καὶ ν' ἀσχοληθῆτε μὲ αὐτά. Εἶσαφαλίζοντας ἔτσι τροφὴ καὶ κατοικία κι' ἑκοντας ὧρες ἐλευθερες γιὰ νὰ σπουδάζετε. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι σᾶς προτείνω θέσιν νταντᾶς, ὄχι. Ἀλλὰ ὑπάρχουν πλούσια σπίτια ποὺ προσλαμβάνουν μιὰ μορφωμένη νέα γιὰ νὰ προσέχη τὰ παιδιὰ στὴ μελέτη τους κλπ. Ἂν δημοσιεύσετε μιὰ ἀγγελία στὴν «Ἑστία» κάτι θὰ βρῆτε ἀσφαλῶς.

Ἐ λ έ ν η ν Π.: Τὸ ἀγγουρόγερο ἔλεγε συστατικὰ τὰ ὁποῖα δὲν βρίσκονται τώρα στὰ φαρμακεῖα ὥστε νὰ καλοκαιρὶ τὰ ξαναλέμε. Γιὰ τώρα πάρετε μιὰ καλὴ λανολίνη καὶ χρησιμοποιῆτε την καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια.

Σ. Τ. Κ.: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφετε μὲ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ σᾶς ἱκανοποιήσω γιατὶ μοῦ τὸν λέκε πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε δερματολόγο. Ὅσο γιὰ τὶς τρίχες τοῦ προσώπου δὲν γίνεται καὶ γι' αὐτὸ τίποτε. Γιατὶ ἂν χρησιμοποιήσετε ἀποτριχωτικὸ θὰ σᾶς ἐρεθίση τὴν ἐπιδερμίδα. Σᾶς συνιστῶ νὰ βάζετε λίγο σβουζενὲ γιὰ νὰ ξανσύνουν καὶ νὰ φαίνωνται λιγώτερο.

Γ. Μ α ν.: Ἀπαντῶ καὶ στὶς δυὸ σας, ἀλλὰ ὄχι μὲ τρόπον ἱκανοποιητικὸν γιατὶ οὔτε οἱ γνῶμες μπορεῖ ν' ἀλλάξουν σκηνὰ οὔτε τὸ ἀνάστημα νὰ μεταβληθῆ. Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι ἂν ὑπῆρχε τρόπος διορθώσεως δὲν θὰ βλέπαμε οὔτε κοντοὺς πόδια οὔτε κοντὲς γυναῖκες; Ἐπειδὴ ἐν τοῖς τοιοῖς βρίσκεσθε στὴν ἀνάπτυξι ἄς κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε πεπρωτοὺς καὶ γυμναστική.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὸ μαῦρο ψωμὶ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΕΙ στὸ ραχιτισμό;

Γιατὶ τὸ λευκὸ εἶνε θρεπτικώτερο

Γιὰ κανένα ἄλλο προϊόν, ἀπὸ τὰ χρησιμοποιουμενα γιὰ τὴ διατροφὴ μας, δὲν ἐπικρατοῦν τόσο σφαλερὲς ἀντιλήψεις ὅσο γιὰ τὸ ψωμί. Πιστεύουμε π. χ. ὅτι τὸ λευκὸ ψωμὶ δὲν περιεχει ἐπαρκῆ θρεπτικὰ στοιχεία καὶ ὅτι τὸ μαῦρο εἶνε ὠφελιμώτερο καὶ μπορεῖ ν' ἀποτελέση μιὰ «πλήρη» τροφή. Ἡ ὑικὴ περιεκτικότης τοῦ λευκοῦ ψωμιοῦ σὲ θρεπτικὰ στοιχεία εἶνε ἀναμισθήτητη. Ἀλλ' οἱ τελευταῖες ἐρευνες τῶν Ἄγγλων Βιογηικῶν ἀπέδειξαι ὅτι, παρ' ὅλες τὶς ἐλλείψεις του, εἶνε προτιμώτερο ἀπὸ τὸ μαῦρο καὶ ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ διατροφὴ μὲ τὸ τελευταῖο προδιαθέτει στὸ ραχιτισμὸ καὶ σὲ ἄλλα παρεμφερῆ νοσήματα.

Ἂς δοῦμε ὅμως, πρῶτα - πρῶτα ποιὰ εἶνε ἡ θρεπτικὴ ἀξία τοῦ σιταριοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς χημικῆς του συνθέσεως, τὸ σπυρὶ τοῦ σιταριοῦ περιλαμβάνει: 15% νερού, 10% πρωτεῖνες, 70% ἀμυλωδῶν ἢ σακχαρούχων οὐσιῶν, 1,5—2% λιπαρῶν οὐσιῶν, 2% κυτταρίνης καὶ 1,5-2% μεταλλικῶν οὐσιῶν.

Οἱ μεταλλικὲς οὐσίες ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ μεγαλύτερη ἀναλογία καλίου, φωσφόρου, μαγνησίου, ἀσβεστίου καὶ γατρίου καὶ ἀπο πολὺ μικρὲς ἀναλογίες μαγνανίου σιδήρου καὶ χαλκοῦ.

Τὸ σπυρὶ τοῦ σίτου περιλαμβάνει ἐπίσης βιταμίνες τῆς κατηγορίας B καὶ E καθὼς καὶ σχεδὸν βιταμίνες C καὶ D καὶ μιὰ μικρὴ ποσότητα παραβιταμινῶν (καροτίνη) ποὺ μετατάλλονται μέσα στὸν ὀργανισμὸ σὲ βιταμίνες A.

Ἂν ὁμως ὡς «πλήρη» τροφὴ ἐκείνην ποὺ ἐπαρκεῖ ἀπόλυτα στὴ διατροφὴ μας χωρὶς τὴ συνδρομὴ καμιᾶς ἄλλης τότε θὰ πρέπη νὰ δεωρήσωμε τὸ σπυρὶ τοῦ σιταριοῦ ὡς μὴ «πλήρη» τροφὴ γιατὶ δὲν περιέχει μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα στὸν ὀργανισμό μας στοιχεία: λίπη ἀσβέστιον σὲ ἐπαρκῆ ποσότητα, Βιταμίνες A C καὶ D. Ἐπὶ πλέον τὸ ἄζωτον ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὸ παρουσιάζεται μὲ μορφὴ ἀντθετη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶνε κατάλληλη στὸν ὀργανισμό μας.

Εἶνε ἀναμισθήτητο, λοιπόν, ὅτι τὸ σιτάρι δὲν ἀποτελεῖ μιὰ «πλήρη» τροφὴ καὶ ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῆ μὲ ἄλλες τροφὲς (κρέας, γάλα, γραστρικὰ κτλ.) γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴ συντήρησι τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Ἡ ἀνεπάρκειες αὐτὴ τοῦ σιταριοῦ νὰ ἐξασφαλίση τὴ διατροφὴ μας εἶνε μεγαλύτερη προκειμένου γιὰ τὰ διάφορα εἴδη ψωμιοῦ ποὺ παράγονται ἀπ' αὐτό.

Ἂς δοῦμε καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ εἴδη χωριστά.

Τὸ καλούμενο «μαῦρο ψωμὶ» περιέχει πολλὰ στοιχεία ἀπὸ τὸ περικάσπιο τοῦ σίτου καὶ εἶνε πλουσιώτερο ἀπὸ τὸ λευκὸ σὲ ἄζωτο λίπη καὶ μεταλλικὰ στοιχεία. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν μεταλλικῶν στοιχείων περιλαμβάνονται κάλιον, μαγνάνιον, σίδηρος, φωσφόρος καὶ σὲ πολὺ μικρότερη ποσότητα χαλκός.

Ὁ «πλήρης» ἄρτος περιλαμβάνει ἐπίσης ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω στοιχεία Βιταμίνες B καὶ E.

Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν τὸ «μαῦρο» καὶ τὸ «πλῆρες» ψωμὶ νὰ εἶνε θρεπτικώτερα ἀπὸ τὸ λευκὸ ψωμί. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Μέσα στὸ καλούμενο «μαῦρο» ἄλευρι καὶ πολὺ περισσότερο στὸ «πλῆρες» (ἐκεῖνο, δηλαδὴ ποὺ παράγεται ἀπὸ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ σχεδὸν ἄλεσι τοῦ σιταριοῦ, ὅπως γίνεται στοὺς πρωτογονους μύλους τῶν χωρικῶν) περιέχεται μεγάλη ποσότης κυτταρίνης καὶ ἄλλων δυσπέπτων προϊόντων. Τὸ ψωμὶ ποὺ κατασκευάζεται ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀλεῦρι εἶνε, λοιπόν, συμπαγὲς (σὰν πλάκα), ἐλάγιστα πορῶδες καὶ πολὺ ὑγρό. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀφθονη κυτταρίνη ποὺ περιέχει παρεμποδίζει τὴν ἀφομοίωσί του καὶ προκαλεῖ μιὰ πρόωση ἔξοδό του ἀπὸ τὰ ἔντερα μὲ τὴ μορφὴ περιττωμάτων.

Στὸ ψωμὶ αὐτὸ ὁ φωσφόρος βρίσκεται σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία παρ' ὅ,τι στὸ λευκὸ ψωμί. Ἀλλά, γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τὸ πράγμα αὐτὸ εἶνε χωρὶς σημασία. Γιατὶ ὁ φωσφόρος ἀναμιγνύεται μὲ τὴν κυτταρίνη καὶ τὰ ἄλλα φυτικὰ στοιχεία καὶ γίνεται μὴ ἀφομοιώσιμος.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸ ἀσβέστιο, τὸ μαγνήσιο, καὶ τὸ σίδηρο. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεία πηγαίνουν λοιπὸν χαμένα γιὰ τὸν ὀργανισμό. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ ν' αὐτὸ «μαῦρο» ψωμὶ μ' ὅλη τὴν ἀνώτερη περιεκτικότητά του σὲ θρεπτικὰ στοιχεία, προκαλεῖ βαθμιαία μιὰ ἐξάντλησι τοῦ ὀργανισμοῦ (ὅταν ἀποτελῆ τὴν κυριώτερη βάσι τῆς διατροφῆς) καὶ προδιαθέτει στὸ ραχιτισμό.

Ἀντίθετα, στὸ λευκὸ ψωμί, ἡ ἀναλογία τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου εἶνε πολὺ κατώτερη παρ' ὅ,τι στὸ μαῦρο ἢ τὸ «πλῆρες» ψωμί. Ἀλλὰ τὰ στοιχεία αὐτὰ δὲν εἶνε ἀνασχετισμένα μὲ φυτικὸν ὄξὺ καὶ νι' αὐτὸ ἡ ἀφομοίωσίς των ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ εἶνε πλήρης.

Ἀνώτερο ἀπὸ τὸ λευκὸ ψωμὶ εἶνε αὐτὸ τοῦτο τὸ σιτάρι, εἴτε ὁλόκληρο εἴτε τεμαχισμένο (πληγοῦρι, «γόνδρος» κτλ.). Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ ἀναπτύσσεται μιὰ οὐσία, ἡ «φυτάση», ποὺ ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες ἀποσυνθέτει τὸ φυτικὸν ὄξὺ καὶ καθιστᾶ ἀφομοιώσιμα τὰ διάφορα μεταλλικὰ στοιχεία

Οἱ "Ἄγγλοι Βιοχημικοὶ ὑποστηρίζουν, λοιπόν, ὅτι ἡ ἄλεσις τοῦ σίτου πρέπει νὰ σταματᾶη στὸ σημεῖον ἀπὸ ὅπου ἀρχίζουν νὰ εἰσαγωοῦν μέσα σιὸ ἀλεῦρι διάφορα στοιχεία τοῦ περικαρπίου. Γιατὶ τὰ στοιχεία αὐτὰ ὄχι μόνον εἶνε δύσπεπτα, ἀλλ' ἐξουδετεροῦνον ἐπίσης καὶ τὰ χρήσιμα μεταλλικὰ στοιχεία, ποὺ περιέχονται μέσα στὸ σπυρὶ τοῦ σιταριοῦ. Ὑποστηρίζουν δηλαδή, ὅτι ἡ ἄλεσις πρέπει νὰ σταματᾶη στὰ 80%. Καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον τὸ ἀλεῦρι πρέπει νὰ ὑποβάλλεται σ' ἕνα ποσοστικὸ κοσκίνισμα γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ ἡ ἀπόλυτη ἀπουσία κυττολίνης καὶ ἄλλων δυσπέπτων στοιχείων ἀπ' αὐτό.

Ἔτσι, οἱ "Ἄγγλοι Βιοχημικοὶ κατηγοροῦν τὴν πρόληψι ποὺ ἐπικρατεῖ γιὰ τὸ ψωμί, ὅτι δηλαδὴ τὸ μαῦρο εἶνε θρεπτικώτερο ἀπὸ τὸ λευκό. Τὸ ἀντίθετο εἶνε σωστό. Τὸ λευκὸ ψωμὶ περιέχει φωσφόρο, ἀσβέστιο κτλ. κατὰ τέσσερεις ἢ πέντε φορὲς λιγώτερο παρ' ὅ,τι τὸ μαῦρο ἢ τὸ «πλῆρες» ψωμί, ἀλλὰ τὰ στοιχεία αὐτὰ εἶνε ἀπολύτως ἀφομοιώσιμα ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει στὰ δύο ἄλλα εἴδη ψωμιοῦ.

Δόκτωρ Ζ. ΝΤΕΛΑΡΟΥΖΕ

●●

Ἡ «χωρὶς ἔδαφος» καλλιέργεια

Ὁ ἀμερικανικὸς στρατὸς κατοχῆς στὴν Ἰαπωνία ἐφήμοσε σὲ μεγάλη κλίμακα τὸ σύστημα τῆς «χωρὶς ἔδαφος» καλλιεργείας, γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχει γράψει πολλὲς φορὲς ὁ «Θησαυρός».

Ἔτσι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, παοήχθησαν, χάρις σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς καλλιεργείας δυὸ ἑκατομμύρια τόννων τομάτας, 440.000 τόννοι ἀγγουριῶν καὶ ἀνάλογες ποσότητες ἄλλων λαχανικῶν.

Μιὰ εὐτυχισμένη πόλις

Ὁ παράδεισος τῆς Γιόρμπα Λίντα

Ἡ μικρὴ πόλις Γιόρμπα Λίντα, στὴν Καλιφόρνια, εἶνε ἀσφαλῶς μιὰ ἀπ' τὶς περιεργότερες τοῦ κόσμου. Σὲ ποιὰ ἄλλη πόλι τὸ μονοπώλιο πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἀνήκει στὴν.... ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχουν φυλακες οὔτε ἀστυνομικοί, καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ λαβαίνουν μέρος στὶς συνεδριάσεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου;...

Πουθενὰ ἀλλοῦ ἐπίσης δὲν ὑπάρχουν τόσοι ἐσωμοί φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ των κατοίκων. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν γίνεται πλούσιος, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν χρειάσθηκε ποτὲ ἐλεημοσύνη.

Στὰ πρῶτα της βήματα, ἡ Γιόρμπα Λίντα ἦταν ἕνα μικρὸ χωριό, 50 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Λός Ἄντζελες, ἀνάμεσα σὲ φυτείες ἐσπεριδοειδῶν. Οἱ κάτοικοι ἐργάσθηκαν μόνοι τους, μὲ προθυμία, γιὰ νὰ φτιάσουν δρόμους καὶ μιὰ ἐκκλησία.

Σήμερα, ζοῦν ἐκεῖ 500 οἰκογένειες ποὺ περνοῦν ζωὴ ἡσυχη κι' εὐτυχισμένη. Τροῦν πιστὰ τὴν κυριακάτικη ἀργία. Τὴν Κυριακή, δὲν ἀνοίγει παρὰ μόνο τὸ φαρμακεῖο τῆς πόλεως.

Κάποτε, ἕνας ξένος ἐπιχειρηματίας ἀποφάσισε νὰ ἱδρύση ἐκεῖ ἕνα χαρτοπαιγνιο. Μιὰ ἐπιτροπὴ ὅμως μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐφημέριο, τοῦ συνέστησε ν' ἀλλάξη σκοπό. Ἐκεῖνος ἐπέμεινε κι' ἄνοιξε τὸ χαρτοπαιγνιο. Τὴν πρώτη Βεδομάδα, ἡ ἐπιτροπὴ ξαναπῆγε κι' ὁ ἐφημέριος δήλωσε εὐγενικά, ἀνασηκώνοντας τὸ μανίκι του:

—"Ηρθαμε νὰ μετακομισουμε τὰ ἔπιπλά σας! Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ τὰ μετακομισετε μόνος σας.

Ὁ ἐπιχειρηματίας καταλαβε... Κι' ἔφυγε ἀμέσως ἀπ' τὴ Γιόρμπα Λίντα!

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἕνας ἄλλος ἄνοιξε ἐκεῖ ἕνα μπάο. Ἔχε πάσα ἐπ' αὐτὸ τὶς ἀρμόδιες ἀρχὲς τὴν ἄδεια πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν στὴ Γιόρμπα Λίντα. Σὲ λίγες μέρες ὅμως ὁ ἐφημέριος πῆγε στὸ μπὰρ καὶ εἶπε στὸν ἰδιοκτήτη:

— Δὲν θὰ κάμετε δουλειὰ στὴν πόλι μας, γιατὶ δὲν πίνει κανεὶς. Ἂν ἀποφασίστε νὰ φύγετε, ἀγοράζουμε τὴν ἄδειά σας, ὥστε νὰ μὴ ζημιωθῆτε.

Ἐκεῖνος δέχθηκε, βλέποντας πράγματι τὴν ἐλλειψι πελατῶν. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἀπέκλεισε μὲ χρήματα τῆς ἐκκλησίας — ἡ ὁποία εἶνε σήμερα ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο ποὺ κατέχει τὸ μονοπώλιο πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν!

Δὲν χρειάζονται ἀστυνομικοὶ στὴ Γιόρμπα Λίντα, γιατὶ κανεὶς δὲν παραβαίνει τὸ νόμο. Ἀκόμη κι' ἡ μαύη ἀγορὰ δὲν βρῆκε πεδίον δράσεως στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ πόλι.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς κατοίκους της δὲν ἔχει πεινάσει. Ἂν τύχη νὰ βρεθῆ κάποιος σὲ κρίσιμη ἔξοδι, οἱ ἄλλοι κάνουν ἔρανο μεταξύ τους καὶ τὸν βοηθοῦν νὰ ὀρθοποδήση.

Ὅταν κάποτε οἱ γυναῖκες τῆς πόλεως θέλησαν νὰ ἱδρύσουν μιὰ λέσχη τους, οἱ καταστηματάρχαι τοὺς παραχώρησαν τὶς εἰσπράξεις τῶν μαγαζιῶν τους γιὰ μιὰ μέρα. Καί, τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅλα τὰ καταστήματα ἔκαμαν χρυσὲς δουλειές, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ γενναιοδωρία τους, οἱ κάτοικο τῆς Γιόρμπα Λίντα ἐννοοῦν νὰ «ψιλοκονιζουν» κάθε δημοτικὴ δαπάνη. Μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, συνεδριάζει τὸ Ἐμπορικὸ Ἐπιμελητήριο καὶ συζητεῖ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τῆς πόλεως. Σ' αὐτὲ λοιπὸν τὶς συνεδριάσεις μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ κάτοικοι — ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά! Θυμώνουν κάποτε πάνω στὴ συζήτησι, ἀλλὰ τὰ φτιάνουν ἀμέσως κατόπιν.

Ἀφοῦ ἀπόχτησαν βιβλιοθήκη, πάρκο, κλπ., οἱ κάτοικοι τῆς Γιόρμπα Λίντα θέλησαν ν' ἀποχτήσουν καὶ Τράπεζα, γιὰ νὰ μὴ ξοδεύουν τὰ λεπτά τους ἀλλοῦ, πηγαινοντας γιὰ τὶς καταθέσεις τους. Κι' ἐπέμειναν τόσο ὥστε τὸ κατάφεραν, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἁρμοδίων.

Τώρα σκοπεύουν νὰ φτιάσουν ἀκόμη θέατρο, πισίνα κι' ἕνα πιὸ μεγάλο πάρκο.

Πόσες ἄλλες μεγαλείτερες πόλεις θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν ὡς ὑπόδειγμα τὴ Γιόρμπα Λίντα!...

●●

Εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ πρὶν τὸ φέρετρό της

Στὸ Νορσουὰ Λὲ Σὲκ πέθανε τελευταῖα σὲ ἡλικία 88 χρόνων μιὰ γεροντοκόρη, ὀνόματι Αὐγούστα Λωράν.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1941 τὸ φέρετρό της καὶ τὸ εἶχε βάλει πλάϊ στὸ κρεββάτι της. Κάθε βράδυ ἄναβε ἕνα κερὶ καὶ προσευχόταν μπροστὰ στὸ φέρετρό της, παρακαλώντας τὸ Θεὸ ν' ἀπαλλάξη τὴν ψυχή της ἀπὸ τὸ σῶμα της, ποὺ εἶχε καταντήσει βάρος γι' αὐτήν.

Τὰ ἠλεκτρόδια ποὺ τοποθετοῦνται στὸ κεφάλι τοῦ ἀσθενοῦς σημειώνουν τὶς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τοῦ ἐγκεφάλου κατὰ τοὺς ἐπιληπτικοὺς σπασμούς.

Πῶς θεραπεύεται Η ΕΠΙΛΗΨΙΑ

Τὶ εἶναι ἡ «ντιλαντίνη»

ΙΝΑΙ ἀπιστεύτο ποσὸ διαδοχὴ παρουσιάζει ἡ ἐπιληψία – περισσότερο ἀπ' τὸ διαβήτη ἢ ἀπ' τὴν ἐνεργο φυματίωσι. Μὲ τὶς νέες λοιπὸν ἰατρικὲς μεθόδους, μποροῦν νὰ σωθοῦν τὰ 70 - 80 % τῶν ἀρρώστων. Δυστυχῶς μόνο τὸ ἕνα τρίτον τῶν ἐπιληπτικῶν καταφεύγουν στοὺς γιατροὺς. Οἱ ὑπόλοιποι κρύβουν συνήθως ὡς πρωτο σημειο παραφροσυνης η τουλαχιστον... ὡς ἀρρώστεια που ντροπιαζει.

Γιρο χιλιάδων ἐτῶν πιστευον οτι προκαλούσαν τὴν ἐπιληψία δαιμονια που εμπαιναν μεσα στὸν ἐγκεφαλο. Οἱ ἀρχαιολόγοι φρονοὺν ὅτι οἱ τρυπες που βρεθηκαν σὲ κρανια προϊστορικῶν ἀνθρώπων εἶχαν ἀνοιχθῆ ἀπ' τους γιατρους - μαγους, για να βγοὺν τα κακα πνεύματα. Οἱ ἀρχαιοι Ἕλληνες ὠνομαζαν τὴν ἐπιληψία «ἱερη ἀρρωστεια» καὶ τὴν ἀπέδιδαν στὴν ἐπιφοιτησι ἑνος θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ Ἱπποκράτης διελυσε αὐτὸ τὸ παραμυθι καὶ ὑποστήριξε οτι ἡ ἐπιληψία ωφειλετο σε κάποιο φυσικὸ ἀλλὰ ἄγνωστο αἴτιο. Ὡς τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος δὲν ὑπῆρχε μέσον θεραπείας τῶν ἐπιληπτικῶν. Εἶχαν δοκιμασθῆ ἡ σκόνη ἀνθρωπίνου κρανιου, τὸ νωπὸ αἷμα ἑνὸς μονομαχου ποὺ ξεψυχοῦσε σηκοτι λύκου, χολὴ ἀγριοχοίρου, ὀπιον, νέφτι, ὀξέα, φυτικὲς οὐσίες καὶ... προσευχές. Ὅλα δίχως ὠφέλεια!

Τὸ πρῶτο φάρμακο ποὺ ἔφερε κάποιο ἀποτέλεσμα, ἀνακαλύφθηκε τυχαίως τὸ 1857. Ὁ Ἄγγλος μαιευτὴρ Τσαρλ Λόκοκ σκέφθηκε ὅτι ἡ ἐπιληψία εἶχε κάποιοι σχέσι μὲ τὶς ὑπερβολικὲς ἐρωτικὲς ὁρμὲς κι' ὅτι τὰ βρωμιοῦχα ἅλατα – ποὺ εἶχαν τότε μόλις βρεθῆ – θὰ μποροῦσαν ἴσως ἐπίδρασι καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις. Πράγματι δὲ τὸ 20 % τῶν ἐπιληπτικῶν σημείωσαν καλυτέρεψι. Δυστυχῶς ὅμως, τὰ βρωμιοῦχα προκαλοῦσαν στα περισσότερα ἄτομο ἐξανθήματα κι' ἄλλες δυσάρεστες ἀντιδράσεις.

Ὁ δόκτωρ Χάουιτμαν δοκίμασε, τὸ 1911 τὴ "φαινοβαρβιτάλη". Ἕνα νέο ὑπνωτικό. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πολὺ καλλιτερα: Οἱ σπασμοὶ τῆς ἐπιληψίας σταματοῦσαν, δὲν παρουσιάζοταν δὲ κανεὶς ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ φάρμακο εἶχε ἕνα μειονέκτημα: Πολλοὶ ἐπιληπτικοὶ χρειαζόταν νὰ πάρουν ἰσχυρὲς δόσεις, ἐπειδὴ δὲ ἦταν ὑπνωτικό τους προκαλοῦσε συνεχῆ νάρκη ἡ πνευματικὴ θολότητα.

Ὑπωσδήποτε, ὡς τὸ 1920, οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ βροῦν τίποτε καλλίτερο. Οἱ ἐπιληπτικοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας, κατεδικασμένοι νὰ περάσουν ὅλη τους τὴ ζωὴ στὸ περιθώριο. Αὐτὸ ἐξακολούθησε ὡς ὅτου ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Μπὶλ Λέννοξ ἐνδιαφέρθηκε ζωηρὰ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ μικροῦ γιοῦ ἑνὸς φίλου του ποὺ ὑπέφερε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια.

Μιὰ ἔρευνα στὶς ἐπιστημονικὲς βιβλιοθήκες, τὸν ἔπεισε ὅτι τὰ πιὸ πρόσφατα βιβλία περὶ ἐπιληψίας ἦσαν ἡλικίας 15 ἐτῶν. Μερικὰ ἀπ' αὐτά, ἀπέδιδαν τὴν ἀσθένεια στὰ ἐξωφρενικώτερα αἴτια, π. χ. σὲ διόγκωσι τοῦ παχέος ἐντέρου ἢ σὲ ἀννώατο μικρόβιο! "Ὅλα δὲ ἐτόνιζαν ὅτι ἡ ἐπιληψία καταλήγει στὴ σωματική καὶ ψυχικὴ καταπάρρευσι δίχως ἐλπίδα θεραπείας.

Ὁ Λέννοξ συγκέντρωσε κεφάλαια ἀπὸ εἰσφορὲς καὶ δημιούργησε ἕνα εἰδικὸ ἵδρυμα ἐρευνῶν κατὰ τῆς ἐπιληψίας.

Οἱ μελέτες του τὸν ἔπεισαν τέλος ὅτι αἰτία τῆς ἐπιληψίας ἦταν κάποια φυσικοχημικὴ μεταβολὴ τῶν νευρικῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ προκαλοῦσε ἀκανόνιστες καὶ ὑπερβολικὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Ποῦ ὠφειλετο ὅμως αὐτὴ ἡ μεταβολή; Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ προληφθῆ ἢ νὰ ἐξουδετερωθῆ;

Ὁ Λέννοξ διερωτήθηκε γιατὶ ἡ φαινοβαρβιτάλη ἔφερνε κάποια ὠφέλεια κατὰ τῆς ἐπιληψίας, ἐνῶ ὅλες οἱ ἄλλες οὐσίες ποὺ περιεῖχαν τὸ χημικὸ σύμπλεγμα "βαρβιτάλη", δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα. "Ησαν δηλαδὴ ὑπνωτικές, ἀλλὲ δὲν ἐμπόδιζαν τοὺς σπασμούς. Συνεπῶς ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια ὠφειλετο στὸ σύμπλεγμα "φαινό).

Δίχως νὰ χάση καιρό, ὁ Λέννοξ ἔφαξε τοὺς καταλόγους τῶν φαρμακευτικῶν ἐργοστασίων καὶ σημείωσε ὅλες τὶς οὐσίες ποὺ περιεῖχαν αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα. Ἀπέκλεισε ὅσες ποὰν δηλητηριώσεις ἢ ἐπικίνδυνες καὶ προμηθεύθηκε ὅλες τὶς ὑπολοιπες – 700 περίπου. Ἔπειτα δοκίμασε κλινικά, χρησιμοποιώντας ἕνα ἁπλο κι' ἐξυπνο μηχάνημα.

Ἐπαιρνε μιὰ γατα, διεθιβαζε στὸ σῶμα της ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ μετρουσε τὴ δυναμι ποὺ ἔπρεπε νὰχη ὁ ηλεκτρισμὸς γιὰ νὰ της προκαλέση σπασμούς. Ἔπειτα της ἔδινε μιὰ οὐσία τοῦ φαρμακου ποὺ δοκιμαζε, κι' ἐπαναλάμβανε τὸ πειραμα τῶν ηλεκτρικῶν σπασμῶν. Ἂν χρειαζόταν τώρα πολὺ ἰσχυρότερο ρεῦμα γιὰ νὰ προκαλέση σπασμούς, τὸ φαρμακο ἐκεινο ἦταν ἀντισπασμωδικὸ συνεπῶς ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῆς ἐπιληψίας.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἔγιναν σὲ λίγες βδομάδες πειράματα ποὺ θὰ ἀπαιτουσαν ἀλλέως χρόνια ὁλόκληρα. Καὶ ξεχωοισθηκαν οἱ τρεὶς ἀποτελεσματικώτερες οὐσίες.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐμπόδιζε τοὺς σπασμούς, δυστυχῶς ὅμως προκαλοῦσε δυσάρεστες ἀντιδράσεις. Ἡ δεύτερη εἶχε ἀνυπόφορη γευσι. Ἀποκλείσθηκαν λοιπὸν κι' οἱ δυὸ κι' ἀπομεινε ἡ τριτη. Λεγόταν «διφαινυλοδαντοϊνάτη», ἦταν δὲ 10 φορὲς ἀποτελεσματικώτερη ἀπ' τὴ φαινοβαρβιτάλη.

Τῆς ἔδόθηκε τὸ φαρμακευτικὸ ὄνομα «ντιλαντίνη» καὶ δοκιμάσθηκε σὲ πειραματόζωα γιὰ νὰ βρεθῆ ὁ καλλίτερος τρόπος χρησιμοποιήσεώς της καὶ οἱ ἀσπαλλοτέρες δόσεις της. Ἐξακριβώθηκε δὲ ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν παίρνη καθημερινῶς ἕνας ἐπιληπτικὸς ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια ἢ σὲ ὅλη του τὴ ζωή, χωρὶς κανένα κίνδυνο.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ τὸν "ἠλεκτροεγκεφαλογράφο" ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ντιλαντίνη ρύθμιζε τὶς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου. Τέλος τὸ φάρμακο αὐτὸ δοκιμάσθηκε στὸν πρῶτον ἄρρωστο: ἕνα παιδὶ 13 ἐτῶν. Παίρνοντάς το τρεὶς φορὲς τὴν ἡμέρα ὁ μικρὸς γιατρεύτηκε τελείως καὶ μπόρεσε νὰ ἐπαναλάβη τὴν κανονικὴ ζωή του.

Οἱ δοκιμὲς σὲ ἄλλους ἀσθενεῖς σημείωσαν ἀπόλυτη ἢ σχετικὴ ἐπιτυχία στὰ 90 ἑκατοστὰ τῶν περιπτώσεων.

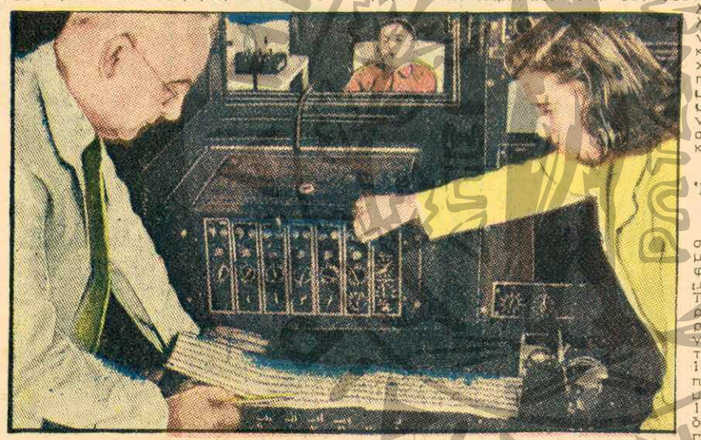
Μὲ τὴν ντιλαντίνη, οἱ περισσότεροι ἐπιληπτικοὶ μποροῦν νὰ ξαναγυρισουν στὸ σχολεῖο, νὰ παντρευθοῦν, ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ νὰ κάνουν κάθε εἴδους ἐργασία – ἐκτὸς ἀπ' τὸ νὰ ὁδηγήσουν αὐτοκίνητο ἢ νὰ ἐργασθοῦν σὲ μεγάλο ὕψος εἴτε κοντὰ σὲ κινούμενες μηχανές.

Ὡστόσο, ἡ χορήγησις αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου ἀπαιτεῖ συνεχῆ ἰατρικὴ ἐπίβλεψι, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἰνσουλίνη γιὰ τοὺς διαβητικούς.

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἐπιληψίας, χρειάζεται ἐγχείρησις γιὰ ν' ἀφαιρεθοῦν ὄγκοι, κακκαλάκια, ἢ ἰστοὶ ποὺ πιέζουν τὸν ἐγκέφαλο καὶ προκαλοῦν τοὺς σπασμούς.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη σπανιώτερη μορφὴ ἐπιληψίας, στὴν ὁποία ὁ ἀρρωστος δὲν παρουσιάζει σύνατες κρίσεις, ἀλλὰ μιὰ σύντομη ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως, ποὺ διαρκεῖ μόνο λίγα δευτερόλεπτα καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται 25 - 50 φορὲς τὴν ἡμέρα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν φθάνει ἡ ντιλαντίνη ἀλλὰ ἕνα ἄλλο φάρμακο, ἡ "τριδιονη" ἀποτελεσματικὸ κατὰ 60 %. Ὅταν ὅμως χορηγῆται αὐτό, πρέπει νὰ γίνεται κάθε μῆνα ἐξέτασις τοῦ αἵματος, γιατὶ ἡ τριδιόνη μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν ἀλλοίωσι τοῦ ἡ καὶ τὸ θάνατο.

●

Ὁ «ἠλεκτροεγκεφαλογράφος», σημειώνοντας τὰ κύματα τοῦ ἐγκεφάλου, δείχνει καθαρὰ ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ πάσχει ἀπὸ ἐπιληψία.

Ἡ μικροτέρη φωτογραφικὴ μηχανή

Ἕνα ἀγγλικὸ ἐργοστάσιο παρουσίασε μιὰ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, ἴσως τὴ μικροτέρη τοῦ κόσμου. Τὴν ἔχει ὀνομάσει Κόρνετ Καμέρα. Τὸ βάρος της εἶνε μόλις 50 γραμμάρια. Βγάζει φωτογραφίες μεγέθους 12X17 χιλιοστομέτρων ποὺ μποροῦν ὅμως νὰ μεγεθυνθοῦν ἕως τὰ 12X17 ἑκατοστόμετρα δηλαδὴ στὸ ἑκατοντάπλασιο, χωρὶς νὰ χάσουν καμιὰ λεπτομέρειά τους.

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΑΡΝΑΝΤΙ

Zavetta ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ

22ον

Έπρεπε λοιπὸν νὰ κυττάξη κα-λὰ νύρω του ὁ Γκιμάνι, γιὰ νὰ μὴν πέση σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, καὶ νάνε πάντα ἕτοιμος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ πλευρό, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὴ ζωή του. Εἶχε ἀποφασίσει ἄλλωστε νὰ μὴ βγαίνη ποτὲ νύχτα ἀπ' τὸ σπίτι του. Τὴν ἡμέρα δὲν θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Μποροῦσε λοιπὸν νάνε σχετικὰ ἥσυχος.

Γυρίζοντας τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπ' τὰ ἀνάκτορα εἶχε περάσει ἀπ' τὶς ὄχθες τοῦ Συκουάνα γιὰ νὰ πάρη λίγο ἀέρα. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου, τῆς μεγάλης κινήσεως. Οἱ εὐγενεῖς περνοῦσαν, μὲ τὰ πολυτέλη ἁμάξια τους, ποὺ γυάλιζαν στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ. Ἔβλεπε κανεὶς ὡραιότατες κυρίες καὶ ἱππότες μὲ ἀστραφτερὲς στολές.

Στὰ πεζοδρόμια ὁ λαὸς σταματοῦσε γιὰ νὰ σχολιάση τὸ ὑποβλητικὸ ἐκεῖνο θέαμα. Ἀνάμεσα στ' ἁμάξια, πηγαινοερχόντουσαν οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ μενάλοι ἀξιωματοῦχοι, πάνω στὰ ὑπέροχα ἄλογά τους.

Ἀνακατεμένος μὲ τὸ πλῆθος, σὰν ἄσημος μικροαστός, ὁ Γκιμάνι κύτταζε καὶ ζήλευε. Ἡ σκηνὴ ἐκείνη τὸν ἐγέμιζε μελαγχολία. Σκεπτόταν πόσο θ' ἄλλαζε ὅλη ἡ ὡραία του Βενετία πόσο θὰ γινόταν κι' αὐτὴ ναροῦνεη. Ἂν μιὰ πνοὴ ἐλευθερίας τὴν ἐλύτρωνε ἀπ' τὸν ἐφιάλτη τῆς τυραννικῆς Κυβερνήσεως.

«Ἂς μποροῦσαμε — σκεπτόταν — νὰ ζοῦμε κι' ἐμεῖς ἥσυχοι, ὅπως ἐδῶ στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ φυλαγώμαστε ἀκόμη κι' ἀπὸ ἕνα γαμόγελο, κι' ἀπὸ ἕνα στεναγμό ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς στείλη στὶς φοβερὲς φυλακὲς ἢ νὰ κάμη νὰ πέση τ' ὄνομά μας στὸ μοιραῖο Στόμιτ τοῦ Λέοντος! . .»

Καθὼς ἐθαύμαζε τὸ θέαμα, δὲν εἶχε προσέξει ἕνα ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα, ποὺ εἶχε περάσει δίπλα του. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν μιὰ ὡραιοτάτη μελαχροινὴ κυρία ὁλόυσχαγη. Δὲν ἔδειχνε προσοχὴ στὸ πλῆθος. Φαινόταν σὰν ἀνέρωγη θεά, ἀδιάφορη γιὰ ὅ,τι συνέβαινε νύρω της.

Ὡστόσο, κάποια στιγμή, ἔκαμε μιὰ ἀδιόρατη κίνηση ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς. Ἦταν τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἁμάξι της περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπ' τὸν κόμητα Γκιμάνι.

Τὸ ἄφησε νὰ προχωρήση λίγο κι' ἔπειτα διέταξε τὸν ἁμαξᾶ:

—Γύρισε πίσω καὶ μόλις δῆξω λίγο σταμάτησε!

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε. Τὸ ἁμάξι προστέθηκε στὴ σειρὰ ἐκείνων ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος βάδισε ὁ Γκιμάνι ἀρνὰ κι' ἀφησυημένα. Τὸ ἁμάξι τῆς ὡραίας ἄγνωστης πέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔπεσε τὸ ἄσπρο γάντι τῆς κυρίας —ἐπίτηδες ἄραγε;. . .

Βλέποντάς το ἐμπρὸς στὰ πόδια του, ὁ Γκιμάνι συνήλθε ἀπ' τὴν ἀφηποημάδα του. Ἡ ὡραία κυρία ἔκαμε μιὰ κίνηση νευοιασμένη, ἐνῶ συγχρόνως ξεσόβηκε, γιὰ νὰ σταματήση τὸ ἁμάξι.

Ὁ κόμης Γκιμάνι δὲν ξεγνοῦσε ποτὲ πὼς ἦταν ἀριστοκράτης. Ἔσκυψε λοιπὸν ἀμέσως νὰ σηκώση τὸ γάντι, πλησίασε στὸ ἁμάξι, ὑποκλίθηκε μὲ χάρι καὶ τὸ ἔδωσε στὴν κυρία, χαμογελῶντας της εὐγενικά. Ἐκείνη ἀπάντησε στὸ χαμόγελό του, ἐνῶ συγχρόνως τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα καὶ νοητευτικά της μάτια.

—Εἴσαστε πολὺ εὐγενής! τοῦ εἶπε.

—Καθῆκον μου κι' εὐχαρίστησίς μου, ἀπάντησε ὁ νέος.

—Δὲν θάσθε Γάλλος, ἀσφαλῶς. Ἕνας Γάλλος δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ σηκώση ἕνα γάντι ἀπ' τὴ σκόνη τοῦ δρόμου.

—Ἔγετε δίκηο, κυρία. Εἶμαι Ἰταλός, Βενετσιάνος.

—Ἀ, τώρα κσταλαβαίνω. . . Βενετία, ἡ πόλις τῶν ὀνείρων, τῆς ποιήσεως καὶ τῆς εὐγενείας. . . Κοίμα ποὺ ὑποφέρει ἀπ' τὴν τυραννική της Κυβέρνησι!

Ὁ τόνος τῆς κυρίας ἐξέφραζε τόση περηφάνεια καὶ ἀγανάκτησι, ὥστε ὁ Γκιμάνι τὴν ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξι.

—Γιατὶ ἀπορεῖτε ἔτσι: τὸν ρώτησε ἐκείνη. Πιστεύετε ὅτι ἐμεῖς οἱ ξένοι ἀγνοοῦμε τὴν κατάστασι τῆς Βενετίας; Πιστεύετε πὼς δὲν ξέρουμε ὅτι, πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων, μετὰ τὴν ἀποτυχία μιᾶς ἀποπειρας ἐξεγέρσεως, ἡ Κυβέρνησις αἰματοκύλισε τὴ δυστυχισμένη πόλι καὶ δύθισε στὸ πένθος ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια της;

—Μὰ ποιὰ εἶσθε σεῖς: ρώτησε ὁ Γκιμάνι, ἀκόμη πιὸ ἔκπληκτος.

—Τί ὠφελεῖ νὰ τὸ μάθετε; Σᾶς ἀρκεῖ νὰ ξέρετε πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ φροντίζουν γιὰ τὶς τύχες τῆς Βενετίας κι' ὅλων τῶν ἄλλων καταπιεζομένων χωρῶν. Ἐργάζονται καὶ πεθαίνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία. . . Πρέπει νὰ καταστραφοῦν οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς ἀντιδράσεως, ποὺ τυραννοῦν τοὺς λαούς!. . .

»Βρίσκομαι ἐδῶ στὸ Παρίσι, ἐξόριστη, γιατὶ τόλμησα νὰ ἐκφράσω αὐτὲς τὶς γνῶμες μου στὴ χώρα μου, στὴ Ρωσσία! Εὐτυχῶς ποὺ μπόρεσα νὰ σώσω τὴ ζωή μου κι' ἕνα μέρος τῆς περιουσίας μου!

Ὁ Γκιμάνι κύτταζε μὲ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον τὴν ἄγνωστη, ποὺ τοῦ μιλοῦσε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ἐλευθερία. Τὰ λόγια της εὑρίσκαν ἀντήχησι στὴν καρδιά του, στὸ ὑψηλότερο ὄνειρο τῆς ζωῆς του.

—Εἴσθε λοιπὸν Ρωσσίδα: ρώτησε.

—Μάλιστα. Λέγομαι Πάβλοβα Μισσούργκι. Ἐξαναγκάσθηκα νὰ φύγω ἀπ' τὴν πατρίδα μου, ἀνειρεύομαι ὅμως τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ ξαναγυρίσω, ἐλεύθερη, καὶ νὰ ἐκδικηθῶ. Ὅλα τὰ πλούτη μου κι' ὅλοι οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μου προορίζονται πιὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία!. . . Μιὰ μεγάλη συνωμοσία προετοιμάζεται ἐδῶ, στὸ Παρίσι. Θὰ γκρεμίση ὅλες τὶς ἀντιδραστικὲς Κυβερνήσεις!

—Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐξόριστος, ὅπως ἐσεῖς! φώναξε ὁ Γκιμάνι, εὐτυχισμένος γιὰ τὴν καινούργια γνωριμία του κι' ἐλπίζοντας ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ λάβη μέρος στὴ μεγάλη συνωμοσία ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξαναγυρίση θριαμβευτικὰ στὴν ἀπελευθερωμένη πατρίδα του.

Ἡ κυρία ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως κι' εὐχαριστήσεως.

— Εἴσθε ἐξόριστος; εἶπε. Ἡ Μοῖρα μὲ κάνει νὰ γνωρίσω ἕνα τόσο εὐγενικὸ ἱππότη! Ἡ Μοῖρα ἔφερε ἐμπρός μου ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φανῆ ἐξαιρετικὰ χρήσιμος!. . . Ἴσα—ἴσα, ἀναζητοῦσα στὸ Παρίσι ἕνα νέο, ποὺ νὰ ξέρη καλὰ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς Βενετίας καὶ νὰ μᾶς βοηθήση νὰ καταστρώσουμε ἕνα σχέδιο γιὰ νὰ ρίξουμε τὴν Κυβέρνησί της.

—Δὲν ἔνω καμμιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι, ἔξω ὅμως κατὰ βάθος ὅλα τὰ πράγματα τῆς ἄτυχης πατρίδας μου. Ὅταν σᾶς διηγηθῶ τὶ ὑπέφερα, θὰ καταλάβετε καλὰ πὼς δὲν μπορῶ νάνω ἄλλη ἐπιθυμία ἀπ' τὴν ἐκδίκησι!

—Εἴσθε λοιπὸν διατεθειμένος νὰ μᾶς βοηθήσετε;

—Εἶμαι διατεθειμένος γιὰ τὸ κάθε τι ποὺ θὰ συντελέση στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδος μου. Θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἂν πειθῶ ὅτι τὰ σχέδιά σας. μποροῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μου!

—Θέλετε λοιπὸν πρῶτα νὰ μάθετε;. . Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Μὰ ὄχι ἐδῶ! Δὲν μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Πρέπει νὰ βρεθοῦμε σὲ κάποιο μέρος ἥσυχο καὶ ἀσφαλισμένο, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο αὐτί.

—Ἔγετε δίκηο!

—Πέστε μου, ἀντιληφθήκατε ποτὲ νὰ σᾶς κατασκοπεύουν;

—Ὄχι.

—Προσέξετε, γιατὶ οὔτε καὶ στὸ Παρίσι εἶσθε ἀσφαλής!

—Αὐτὸ τὸ ξέρω. Καὶ ξέρω ἐπίσης πόσο μακρυὰ χέρια ἔχει ἡ Κυβέρνησι τῆς Βενετίας. . . Ἀλλὰ θὰ τὸ ἀντιληφθῶ ἀμέσως. Ἂν κάποιος μὲ παρακολουθήση ἢ μοῦ στήση ἐνέδρα.

—Ὁπωσδήποτε, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν ποτὲ μαζί, Ἐμένα, μὲ ἐπιβλέπουν. Μὰ ὡς τώρα κατάφερα νὰ μὴν προκαλέσω πολλὲς ὑποψίες μὲ τὴ συμπεριφορά μου. Προσποιοῦμαι πὼς ἐνδιαφέρομαι μόνο γιὰ τὶς διασκεδάσεις. τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὸν ἔρωτα. . . Θὰ ἰδοῦν ἀργότερα τί εἴδους γλέντια εἶναι τὰ δικά μου!

—Σᾶς τὸ εὔχομαι, γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας σας καὶ τῆς δικῆς μου!

—Θὰ σᾶς συμβούλευα λοιπὸν νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε στὸ σπίτι μου!

—Μὰ θάναι τιμὴ καὶ γιὰ μένα!

—Μπορεῖτε νάρθετε ενα ἀπ' τὰ ἀπογεύματα, φεύγοντας νωρίτερα ἀπ' τὸ γραφεῖο σας; Μένω στὸ σπίτι κάθε ἀπόγευμα, ὡς τὴν ὥρα τοῦ περιπάτου. Διαλέξετε λοιπὸν τὴν ἡμέρα ποὺ θέλετε σεῖς. Θὰ βρῆτε πάντοτε στὸ σπίτι μου μιὰ φιλόξενη πολυθρόνα κι' ἕνα φλυτζάνι ἀρωματικὸ καφέ.

—Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Θαρθῶ!

Ἡ κυρία διέταξε τὸν ἁμαξᾶ της νὰ ξεκινήση. Ἔρριξε ἔπειτα μιὰ παρατεταμένη ματιὰ εὐγνωμοσύνης καὶ συμπαθείας στὸ Γκιμάνι καὶ τοῦ ψιθύρισε νύχτα:

—Ὅσο νρηγορώτερα μπορέσετε!

Ὁ κόμης ὑποκλίθηκε βαθιὰ καὶ τὸ ἁμάξι ξεκινοῦσε. Τὸ παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα ὡς ὅτου νάβηκε. Ἔπειτα διάβασε, ἕνα ἀρωματισμένο μπιλιέτο, ποὺ τοῦ εἶχε βάλει μὲ τρόπο στὸ νέρι ἡ ὡραία ξένη. Εἶχε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί της «Πάβλοβα Μισούργκι—Ὁδὸς Τάμπλ 37», κάτω ἀπὸ ἕνα οἰκόσημο κι' ἀνάμεσα στὴν καλλιτεχνικὴ εἰκόνα ἑνὸς περιστεριοῦ ποὺ πετοῦσε.

Ὅταν ξεκίνησε νιὰ τὸ σπίτι του, ὁ Γκιμάνι ἦταν ἀναστατωμένος. Καινούργιες ἐλπίδες καὶ φόβοι πάλευαν μέσα στὴν καρδιά του. Ἀμφιβολίες καὶ βεβαιότητες νεμιζαν τὸ νοῦ του.

Τοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τόση θέρμη, μὲ τόση εἰλικρίνεια καὶ πάθος, ἡ νυναῖκα ἐκείνη, ὥστε δὲν μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ τὸν εἶχε ξεγελάσει.

«Μοῦ τὴ στέλνει ἄραγε ἡ Μοῖρα, γιὰ νὰ βοηθήση στὸ σκοπὸ μου; συλλογίζοταν ὁ κόμης. Τὴ στέλνει ὁ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναογ.ω. μὲ μεγαλειότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας. τὸ ἔργο μου γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς ἐλευθερίας;».

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπ' ὅσα εἶχε ὑποφέρει, διατηροῦσε μεοικὲς ἀμφιβολίες. . . Ἂν ἦταν ψέμματα ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ ὡραία κυρία; Ἂν ἐποχειτο νιὰ μιὰ καινούργια παγίδα:. .

«Ἡ ἀμφιβολία εἶναι ἕνα δηλητήριο, ποὺ φθείρει τὸ μεναλεῖο! εἶπε στὸν ἑαυτό του. Ἂν ἀμφιβάλλουμε νια τὸ κάθε τι, δὲν θὰ κάνουμε ποτὲ τίποτε. Χρειάζεται πιστις στὴ ζωή. . . Ἄλλωστε, αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀμφιβολίες μου θὰ μὲ κάνουν νὰ φυλαχθῶ, νὰ προσέχω.

»Ξέρω ἐξ ἄλλου καλὰ τὶς συνήθειες τῆς Κυβερνήσεως τῆς Βενετίας! Συνηθίζει νὰ στέλνη στοὺς ἐνθρούς της μάλλον ἕνα δολοφόνο, παρὰ μιὰ ὡραία γυναῖκα!».

Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ σκέψι, αἰσθάνθηκε πιὸ ἥσυχο τὸν ἑαυτό του. Θὰ ἰδοῦμε ὅμως πόσο εἶχε γελασθῆ. . .

Ὅταν ὡστόσο ἔφτασε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου τὸν περίμεναν τὰ φιλιὰ καὶ τὰ γαυόνελα τῆς γυναικούλας του, ἐνοιωσε κάποιο διστανμό. Ἔπεσε νὰ πῆ στὴ Ζανέτα ὅ,τι τοῦ εἶχε συμβῆ; Ἔποεπε ν' ἀκούση τὴ γνώμη της:

Μὰ γιατὶ νὰ τῆς δημιουργήση καινούργιες ἐλπίδες, ποὺ ἀκόμη ἐξακοιβώση τί ἄξιζαν πραγματικὰ οἱ ὑποσχέσεἰς τῆς γυναίκας ἐκείνης; Δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ περιμείνη τὸ τέλος τῆς πειπτετείας καὶ νὰ μιλήση στὴ Ζανέτα μόνον ὅταν θάγε πιὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὸ σχέδιο τῆς πάλης κατὰ τῶν τυραννικῶν κυβερνήσεων:

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν τῆς κάμη λόγο προσωινὸς.

Μὰ οἱ γυναῖκες ἔνουν ὡστι τόσο διαπεραστικό, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ γελασθοῦν καὶ μάλιστα ὅταν ἀναπρόν. .

Κάθε βράδυ, ἡ Ζανέτα, μόλις ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸν ἄντρα της, ἔσπευδε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ τὸν περίμενε, γιὰ νὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ γέλια τους, τὰ νάδια τους, τὰ φιλιὰ τους ἐξεδήλωναν τὴν εὐτυχία ποὺ τοὺς πλημμύριζε.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ὅμως, ἡ Ζανέτα ἀντελήφθη ὅτι κάτι ἀπασχολοῦσε τὸν ἄντρα της. Ἡ μοναδικὴ φροντίδα κι' ἡ χαρά της ἦταν ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε γίνει τὸ πᾶν γι' αὐτήν, μετὰ τὸ Θεό. Ἦταν ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μὴν καταλάβη τὴν ψυχικὴ του κατάστασι.

—Τί ἔγεις; τὸν ρώτησε.

—Τίποτε! ἀπάντησε ἐκεῖνος, Γιατί;

—Κάτι μοῦ κούβεις! Τὸ βλέπω. Δὲν εἶμαι πιὰ οἰκουλία! Καταλαβαίνω τώρα πολλὰ πράγματα!

—Μὰ δὲν ἔνω τίποτε, σὲ βεβαιῶ! Ἂν εἶγα, δὲν θὰ σοῦ τόλεγα: Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀγάπη μου:

Ὁ Γκιμάνι σώπασε γιὰ λίγο. Ἔπειτα ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο κάπως βεβιασμένο.

—Παῖξε μου λίγη ἄοπα, ἀνάπη μου, παρακάλεσε. Μ' εὐχαριστεῖ τόσο πολὺ ἡ μουσική!

—Γιατὶ δὲν μοῦ ἔγεις ἐμπιστοσύνη: Γιατὶ δὲν ἀνοίγεις τὴν καρδιά σου στὴ Ζανέτα σου:

Ὁ Γκιμάνι ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση τὴ νυναῖκα του, τὴ σήκωσε ψηλὰ σὰν φτερὸ καὶ φώναξε:

—Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται μόνο γιὰ τὴν ὡμορφιά τους καὶ γιὰ τὸ νοικοκυριό τους!

Τὴς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὰ μάτια καὶ τὴν ἐκάθισε μποστὰ στὴν ἄοπα.

Ὡστόσο, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἡ Ζανέτα ξαναγύρισε στὸ ἴδιο θέμα. Εἶχε πιὰ πεισθῆ ὅτι κάτι ἀνησυχοῦσε τὸν ἄντρα της. Τὸ διάβαζε στὰ μάτια του, στὸ πρόσωπό του. .

Προσπάθησε καὶ πάλι νὰ μάθη τί τοῦ εἶχε συμβῆ. Ὁ Γκιμάνι ἀπόσησε γιὰ τὴν τρίτη ἐπιμονή της. Καταλάβαινε πὼς εἶχε μαντεύσει τὴν ἀλήθεια. . .

Ἀποφασισμένος ὅμως νὰ μὴν τῆς δώση καινούργιες στενοχωρίες, δὲν ἄφισε νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ παραμικρὴ λέξις γιὰ τὴ συνάντησί του μὲ τὴν Πάβλοβα.

—Σοῦ λέω ὅτι δὲν ἔνω κανένα λόγο νάμαι διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι ἤμουν χθὲς ἢ τὶς ἄλλες ἡμέρες! βεβαίωσε.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι κάτι μοῦ κρύβεις. Ἴσως τὸ κάνεις γιὰ τὸ καλό μου. Μὰ δὲν γελιέμαι ἐνώ! Διαβάζω πολὺ καλὰ στὸ πρόσωπό σου. . .

—Ὅταν ἀπὸ μιὰ ἰδέα στὸ κεφαλάκι σου, δὲν βγαίνει πιά! Μὰ σοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν συμβαίνε κάτι σοβαρό, δὲν θὰ σοῦ τόλεγα; Ποιὸ λόγο θὰ εἶχα νὰ σοῦ κούνω τὴν ἀλήθεια:

Δὲν ξανομίλησαν πιὰ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, γιατὶ θὰ κατέληγαν πιθανώτατα σὲ καυνά. ἤθελαν δὲ ν' ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο αὐτὴ τὴν πρώτη σκιὰ τῆς εὐτυχίας τους. Ὡστόσο ἡ Ζανέτα ἀποφάσισε νὰ ἐπιβλέπη τὸν ἄντρα της καὶ ν' ἀνακαλύψη μὲ τὶς ἐδέννες ἀνταναλάσεις. τὸν ἀλαβάστοινο λαιμό της. . .

Ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ μιλῆ. Κι' ἡ φωνή της ἦταν τόσο σαγηνευτική. μέσα στὸ ὀνειρώδες ἐκεῖνο περιβάλλον, ὥστε φαινόταν σὰν μουσικὴ ποὺ ἀνέβλυζε ἀπὸ κάποιο μυστηριώδες ὄργανο. . .

Ὁ Γκιμάνι ἔνοιωθε μιὰ ἀσυνήθιστη γλύκα. Ὄχι ὅμως τὴν πνευματικὴ ἐκείνη ἀπόλαυση ποὺ αἰσθανόταν ἐκείνη τὴ Ζανέτα του μιλοῦσε γι' ἀνάπη ἢ ὅταν ἔπαιζε στὴν ἄοπα κάποιο μελωδικὸ σκοπό. . . Αὐτὴ ἦταν μιὰ γλύκα αἰσθησιακή, ποὺ τοῦ ἀναδέ τὸν πόθο νὰ φιλήση τὸ στόμα ἐκείνο, ν' ἀγγίξη τὶς βέλουδένιες ἐκεῖνες σάρκες, νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του τὸ τέλειο ἐκεῖνο κορμί, νὰ τὸ κάμη ν' ἀποδώση ἀκόμη μεθυστικώτερους φθόγγους. . .

Γυρμένη πρὸς τὰ πίσω στὰ μαξιλάρια, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ ὑπέροχου στήθους της, ἡ Πάβλοβα ἔλεγε:

—Ὅπως σᾶς εἶπα, ἔρουαι ἀπ' τὴ Ρωσσία, διψασμένη γιὰ ἐκδίκησι καὶ ποθῶντας τὴν ἐλευθερία!

—Ἐλευθερία! Νὰ μιὰ λέξις ποὺ μεθάει! Γι' αὐτὴν ὑποφέρω ἀπὸ χρόνια τόσα μαρτύρια.

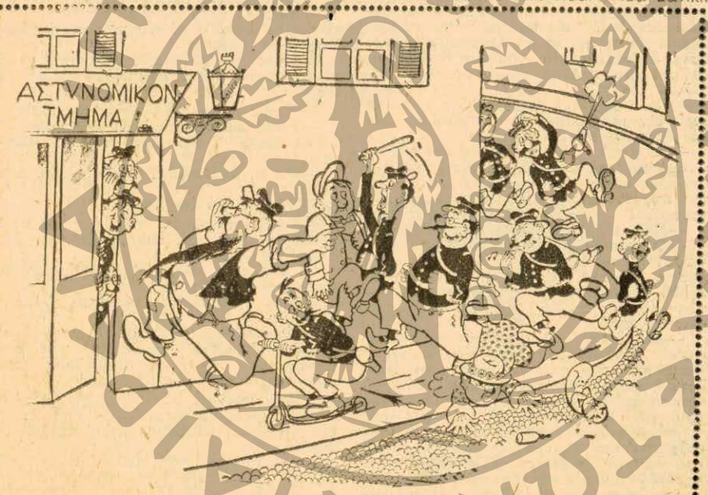
—Θὰ μοῦ διηγηθῆτε κατόπιν τὰ βάσανά σας, ἀφοῦ πρῶτα σᾶς φανερώσω ὅλο τὸ σχέδιό μου.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς διέκοψα. Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀκούσω.

—Ὅπως βλέπετε, εἶμαι ἀρκετὰ πλουσία. Αἰσθάνομαι λοιπὸν τὸ καθῆκον νὰ διαθέσω ὅ,τι κι' ἂν ἔνω γιὰ τὸν ἱερὸ σκοπό μου! . . Ἀλήθεια πὼς ζῆτε ἐδῶ στὸ Παρίσι: Ἀπὸ οἰκονομικὴς ἀπόψεως, ἐννοῶ. . .

—Εὐρήκα μιὰ θέσι στὰ ἀνάκτορα, ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ζῶ ἄνετα κι' ἀρκετὰ ἄνετα. Ἀλλωστε ὁ πατέρας τῆς γυναίκας μου μᾶς βοηθεῖ ἀπ' τὴ Βενετία, ὅταν παρουσιασθῆ ἀνάγκη.

—Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι πραγματικὴ

ΑΥΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

—Βοήθεια! Ἕνας λωποδύτης στὸ τμῆμα μας!. . . .

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἕνα νέο ἀνοιξιάτικο καπέλλο, ποὺ λανσάρει ἡ παρισινὴ μόδα. Εἶνε μιὰ κάσκα ἀπὸ λευκὴ φάϊα, ποὺ στολίζεται μὲ δυὸ φτερὰ ὅπως τοῦ Ἑρμῆ.

φίλη σας, κι' όχι μὲ λόγια μόνον! "Οταν ανακαμβάνω κάτι, δὲν τὸ ἀφίνω στὴ μέση. Δὲν ἔχω τὴν τσιγκουνιά. "Ολα τὰ πλούτη μου εἶναι στὴ διάθεσι ἐκείνων ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ μεγάλο μας σκοπὸ μὲ φλόγα καὶ εἰλικρίνεια. "Αν λοιπὸν σᾶς παρουσιασθῆ ἀνάγκη, μὴ διστάσετε νὰ καταφύγετε ἀφοβα σὲ μένα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ντραπῆτε νὰ μοῦ ζητήσετε μιὰ χάρι. Θὰμαι πολὺ εὐτυχισμένη ἂν μπορέσω νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

—Σᾶς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶμαι ὅμως ἄνθρωπος ποὺ δὲν ζητῶ τέτοιες χάρες...

—Τὰ λόγια σας δείχνουν πεποίθησι καὶ ψυχικὴ ἀνωτερότητα. Καταλαβαίνετε ὅμως ὅτι εἶναι καθῆκον νὰ σᾶς κάμω αὐτὴ τὴν προσφορά. γιατὶ νὰ θέλω νὰ σὰς θίξω.

—"Ω, τὸ ξέρω καλά.

—"Ας προχωρήσωμε λοιπὸν στὸ θέμα μας. "Αν δὲν γελιέμαι, ἡ Βενετία βασίλευε πραπάντων στὴ δύναμι τῆς Ρωσσίας.

—Μάλιστα! 'Η Ρωσσία συγκρατεῖ τὴν τυραννικὴ Κυβέρνησι, γιατὶ ἐξυπηρετεῖ τοὺς πολιτικοὺς σκοπούς της.

—Κι' ἐκεῖνος ὁ ἀλιτήριος, ὁ πρίγκηψ Πάκτου, εἶναι ὁ μεγαλείτερος ὑποστηρικτής της.

—Τὸν γνωρίζετε;

—Προσωπικῶς, ὄχι. "Εχω ἀκούσει ὅμως νὰ λένε ὅτι εἶναι διεφθαρμένος καὶ ἱκανὸς γιὰ κάθε ἔγκλημα.

—Αὐτὴ τὴ φήμη ἔχει καὶ στὴ Βενετία.

—Γιὰ ν' ἀλλάξουμε λοιπὸν τὴν κατάστασι τόσο στὴ Βενετία ὅσο καὶ στὴ Ρωσσία, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε ταυτοχρόνως. Μὲ τὴ θέλησι, θὰ νικήσουμε! Θὰ διαθέσουμε καὶ τὰ τελευταῖα μας χρήματα, καὶ τὴν τελευταία ἐνέργειά μας, γιὰ νὰ ἰδοῦμε νὰ λάμπῃ τὸ ἄστρο τῆς ἐλευθερίας σ' αὐτὰ τὰ δυὸ δυστυχισμένα κράτη τῆς Εὐρώπης. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ ἐξετάσουμε ποιὸ ρόλο μπορεῖτε νὰ παίξετε σεῖς στὴ Βενετία, τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγὼ κι' οἱ σύντροφοί μου θὰ προκαλέσουμε τὴν ἐκρηξι τῆς ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσσία.

★

Ποὶν ἀπαντήσῃ στὴ, σοβαρὴ ἐρώτησι ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Πάβλοβα, ὁ κόμης Γριμάνι ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. 'Αλλὰ ἡ γυναῖκα ἐκείνη μιλοῦσε μὲ τόση πίστι καὶ θέρμη, ὥστε ὁ νέος δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της.

—Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ νόμιζα κάπως τὸ ἄστρος μου, ἀπάντησε τέλος. "Οπως καταλαβαίνετε, μὲ ἀπογοήτευσε ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ κατέληξε ἀπὸ τὴ νίκη στὴν καταστροφή, γιατὶ ὁ λαὸς δὲν εἶχε συνείδησι κι' ἔπεσε ἀνόητα στὴν παγίδα τοῦ 'Ιεροεξεταστοῦ.

—Ναί, τὰ ξέρω ὅλα! Παρακολούθησα ἕλεος τὶς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ δράματος τῆς Βενετίας... Μιὰ ὅμως μεμονωμένη κίνησις ἦταν προωρισμένη ν' ἀποτύχῃ, ἀφίνοντας μόνο μιὰ θλιβερὰ ἀνάμνησι καὶ βυθίζοντας τόσες οἰκογένειες στὸ πένθος. Πρέπει νὰναι γενικὸ τὸ ξεσήκωμα, οὔτως ὥστε, ὅταν πέσῃ μιὰ τυραννικὴ Κυβέρνησι, νὰ μὴν ἔχῃ ἀμέσως τὴν ὑποστήριξι τῶν ἄλλων.

—Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησίς σας. Μὰ ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε νὰ περιμένουμε, ἐφόσον βρήκαμε εὐνοϊκὴ εὐκαιρία.

—Τὸ ξέρω... Τώρα λοιπὸν δὲν πρέπει ν' ἀφίσουμε νὰ σβύσουν τὰ μίση ποὺ ἔνειμησι ἀσφαλῶς ἡ αἱματηρὴ κατάπνιξις τῆς ἐπαναστάσεως. Θὰ ἐπιταχύνουμε τὰ γεγονότα!

—Ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιό σας;

—Οἱ πιστοί μας, ποὺ βρίσκονται στὴ Ρωσσία, εἶναι ἕτοιμοι νὰ κινηθοῦν, μόλις λάβουν διαταγή. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναληφθῆ συγχρόνως καὶ στὴ Βενετία ἡ ἔνοπλος ἐξέγερσις. Τί μπορεῖτε νὰ κάμετε σεῖς γι' αὐτό;

—Δὲν ξέρω... Δὲν ἤμουν προετοιμασμένος γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω θετικά... Καταλαβαίνετε πῶς πρόκειται γιὰ κάτι δυσκολώτατο! Ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω βιαστικὰ ἀπ' τὴ Βενετία, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό μου, γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωή μου. Δὲν ξέρω τί ἀπέγιναν ἐκεῖ κάτω οἱ φίλοι μου κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ συμπεριζόντουσαν τὸν πόθο μου γιὰ τὴν ἐλευθερία... Ὡστόσο θ' ἀπασχοληθῶ ἀμέσως καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ προετοιμάσω νέα ἐπανάστασι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας.

—Ναί, ἡ Γαλλικὴ Πρεσβεία θὰ μᾶς φανῇ πολὺ χρήσιμη. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀντιπάθεια Γαλλίας καὶ Ρωσσίας. Θὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε γιὰ τὸ σκοπό μας.

—Θ' ἀγαπήσω ἀκόμη ἐδῶ στὸ Παρίσι μερικοὺς φίλους μου. Βενετσιάνους, στοὺς ὁποίους βασίζουμαι πολύ. Εἶναι ὅλοι τους διατεθειμένοι νὰ προσφέρουν καὶ τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ λυτρώσουν τὴν πατρίδα τους.

—Καταλαβαίνετε ὅτι ἡ δίαιτα μου δικαιολογεῖται ἀπ' τὰ γενόμενά. Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ καθυστέρησις αὐξάνει τὸν κίνδυνο τῆς ἀποκαλύψεως ἀπὸ κάποιον κατάσκοπο.

—Πάντως, ποὶν ἀρχίσουμε μιὰ καινούργια κίνησι, πρέπει νὰχουμε πιθανότητες ἐπιτυχίας τὸ λιγώτερο 70 τοὶς 100. 'Αλλοιῶς, θὰ κίνδυνε γιὰ τούρπα στὸ νερό!

—Σωστά! Σᾶς ἀφίνω λοιπὸν ὅσον καιρὸ θέλετε. Μοῦ φθάνει νὰ ξέρω ὅτι εἶσθε ὁλόψυχα ἀφωσιωμένος στὸ ἰδανικό μας.

—"Ω, ναί! φώναξε ὁ Γριμάνι. Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο!

—Δὲν ἀμφέβαλλα! 'Απ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς συνήντησα καὶ σᾶς ἄκουσα νὰ μιλᾶτε μὲ τόση θέρμη, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἴσαστε πολύτιμο στοιχεῖο γιὰ μᾶς. "Εχετε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη μου, τὴν ἐκτίμησι μου καὶ τὴ στοργή μου!

'Η νέα γυναῖκα γαμονέλασε αἰνιγματικὰ καὶ ξεσκέπασε ἀκόμη περισσότερο τὸ λαιμό της καὶ τὸ ὑπέροχο στῆθος της. Φαινόταν σὰν πρόκλησις, τὸ ναυόγελό της ἐκεῖνο. 'Ο Γριμάνι αἰσθάνθηκε καινούργιο οἶνος πόθου...

★

'Η Πάβλοβα τὸ ἀντελήφθη. "Απλωσε μὲ ἀφέλεια τὸ ἕνα ἀπ' τὰ ὡραῖα της χέρια καὶ γάϊδεψε γλυκὰ τὸ γέρι τοῦ Γριμάνι. 'Η ἐπαφὴ της τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμος.

Κάποια ἀπόκοσφη δύναμι πρέπει νὰ ὑπῆρχε στὴ γυναῖκα ἐκείνη, ἐφόσον κατόρθωνε μὲ λίγα λόγια καὶ μὲ μιὰ ἁπλὴ χειρονομία νὰ κατακτήσῃ ἕναν ἄντρα τόσο δυνατό, ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἀψηφήσει ἐπανειλημμένως τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴν ὑπογωρήσῃ στὶς προκλήσεις τῆς κομήσσης Κόρνεο...

'Ο Γριμάνι τὴν κύταξε σχεδὸν ἀπελπισμένα. Τὴν ἱκέτευε νὰ σταματήσῃ γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ ν' ἀντισταθῇ στὴ γοητεία της: "Η τὴν παρακαλοῦσε φλογερὰ νὰ ἐπαναλάβῃ, νὰ συνεχίσῃ τὸ γάδι ἐκεῖνο...

'Υπῆρχαν καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ αἰσθήματα μέσα στὴ ματιά του. "Ενοιωθε πόσο κακὸ θάκανε ἂν ἐπρόδιδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ γλυκειά του Ζανέττα. Μὰ καταλάβαινε συγχρόνως ὅτι εἶχε σκλαβωθῆ ἀπ' τὴ σειρῆνα κι' ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ....

Κυττάνθηκαν γιὰ πολὺ στὰ μάτια, γωὶς νὰ προφέρουν λέξι...

—Εἴσαστε ἀληθινὸς ἄντρας! εἶπε ἐπιτέλους ἡ Πάβλοβα μὲ φωνὴ ἐλαφρὰ τρεμουλιαστή. Μ' ἀρέσετε.

Πρόφερε τὶς τελευταῖες λέξεις μὲ πόσο γλυκὸ τόνο. ὥστε ἀφώπλισε τελείως τὸ νέο.

—'Εσεῖς πῶς μὲ βρίσκετε; πρόσθεσε.

—Εἶσθε ὥμορφη! φώναξε ὁ Γριμάνι μ' ἐνθουσιασμό. Εἶσθε μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετική!

—Θὰ μ' ἀκολουθήσετε σ' ὅ,τι σᾶς δώσω;

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

—Αὐτὸ ἐπαιτῶ ἀπ' τοὺς πιστούς μου! τυφλὴ ὑποταγή, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴ νίκη, ἀλλὰ καὶ λίγη ἀγάπη!

'Η τελευταία λέξις ἔκαμε τὸ Γριμάνι νὰ σκιρτήσῃ ἀκόμη πιὸ ζωηρά.

—Σᾶς ζητῶ πολλά; πρόσθεσε γλυκὰ ἡ Πάβλοβα.

—Συγωρέστε με, κυρία! Τὸ μυαλό μου γυρίζει, ἡ καρδιά μου σφυροκοπάει στὰ στήθη μου... Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τόσες συγκινήσεις σὲ μιὰ ὥρα μόνον!

—Μὰ γιατὶ νὰ σᾶς συγωρέσω; Αὐτὴ ἡ ταραγή σας εἶναι ἡ καλλίτερη ἀπόδειξι ὅτι δὲν σᾶς εἶμαι ἀδιάφορη... ὅτι πάλλει μέσα σας ἕνα πάθος ἀλλοιώτικο ἀπ' τὸν ἁπλὸ θαυμασμό... κάτι ποὺ πλησιάζει στὸν ἔρωτα!... "Ω, δὲν ἔννοῶ τὸ χυδαῖο ἔρωτα, ποὺ ἑνώνει μόνο δυὸ κορμιά! Θ' ἀγαπηθοῦν οἱ ψυχές μας, στὴν κοινὴ προσπάθειά μας γιὰ τὴν ἐλευθερία, μ' ἕναν ἔρωτα ἀνώτερο καὶ πλατωνικό, που θὰ μας σπρώξῃ σὲ μεγάλα πράγματα!

'Η Πάβλοβα πλησίασε περισσότερο τὸν ἀναστατωμένο Γριμάνι, ἀκούμπησε σχεδὸν τὰ γείλη της στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ πάθος:

—Πές μου! Θέλεις ν' ἀγαπηθοῦμε ἔτσι;...

—Ναί! φώναξε ἐκεῖνος, σὰν τρελλός.

—Θᾶσαι δικός μου στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο;

—Ναί! Ναί!

'Η ὡραία γυναῖκα ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ τορνευτά της μπράτσα τὸ λαιμὸ τοῦ νέου. 'Η ἐπαφὴ τῆς μεταξωτῆς ἐπιδερμίδος της τοῦ φλόγισε τὸ αἷμα... Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπο καὶ τὸν κύτταξε βαθιὰ μέσα στὰ μάτια. "Επειτα τὰ γείλη τους ἑνώθηκαν, σὰν νὰ τὰ τραβοῦσε μιὰ ἀκατανίκητη μαγνητικὴ δύναμι...

Πόση ὥρα κράτησε τὸ παράφορο ἐκεῖνο φιλί τους; Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μετρηθοῦν τὰ λεπτὰ τῆς εὐτυχίας;...

"Οταν γωρίσθηκαν, φαινόντουσαν κι' οἱ δυὸ λυωμένοι ἀπ' τὴ φλόγα τοῦ πάθους.

—Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα;... ὡς τὸ θάνατο; μουρμούρισε ἐκεῖνη.

—Εἶμαι σκλάβος σου!

'Η γυναῖκα σηκώθηκε τότε, συνώδευσε τὸ Γριμάνι ὡς τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ περιμένω σὲ λίγες μέρες. Σήμερα εἶναι Τρίτη. Θέλεις τὴν Παρασκευὴ τὸ ἀπόγευμα;

—"Οπως θέλεις ἐσύ! εἶπε ὁ κόμης, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή

Τὸν ξαναφίλησε στὸ στόμα κι' ἔπειτα τὸν ἔσπρωξε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, πεσθέτοντας:

—Σὲ περιμένω!

★

"Οταν ὁ Γριμάνι βρέθηκε στὸ δρόμο, ἦταν σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ Ζανέττα τὸν κατασκόπευε μὲ ἀνωνία, κουμμένη σὲ μιὰ ἀντικρυνὴ πόρτα.

Μόλις αὐτὸς ἀπομακρύνθηκε καὶ γάθηκε μέσα στὸ πλῆθος, ἡ Ζανέττα μπῆκε ἀποφασιστικὰ στὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου τὸν εἶχε ἰδῆ νὰ ὀγαίνῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Μὲ χρῆσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐπαναφέρει τὰ ἄσπρα μαλλιὰ εἰς τὸ φυσικό τους χρῶμα. Μαῦρο, καστανὸ ἢ ξανθὸ ὅπως πτο ἀρχικῶς.

Πώλησις λιανική: Διὰ τὰς 'Αθήνας:
Φαρμακαποθήκη Ν. Βάκη: Κάνιγγος ἀριθ. 11.
Φαρμακαποθήκη Φαρμετ: Κάνιγγος ἀριθ. 15.
Φαρμακαποθήκη 'Ιωαηφοπούλου καὶ Σία: Σωκράτους ἀριθ. 34 Α.
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ
Κ. Ν. ΓΟΝΑΤΑΣ: Πλατεία 'Εμπορίου Μέναρον Μιρσιλόγλου 16.
ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΛΟ
Ι. ΔΙΑΝΕΛΗΣ: 'Ιωλκοῦ ἀριθ. 69
ΔΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ
ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Φαρμακέμποροι
ΔΙΑ ΚΑΛΑΜΑΣ
'Αρωματοποιία: ADEM

ΠΟΙΑ ΔΙΑΙΤΑ σᾶς ταιριάζει

Τί πρέπει νὰ προτιμᾶτε καὶ τί ν' ἀποφεύγετε

Τὸ φαγητὸ δὲν ἀποτελεῖ μόνο μιὰ ἀπόλαυσι. 'Ανταποκρίνεται ἐπίσης σὲ μιὰ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ποὺ πρέπει νὰ ἀναπληρώσῃ τὶς φθορές του καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὶς δυνάμεις του.

'Αλλ' ἡ ἀνάγκη αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό, θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι σὲ κάθε ἄνθρωπο ἀντιστοιχεῖ μιὰ ὡρισμένη δίαιτα.

Ποιὰ εἶνε, ὅμως, ἡ δίαιτα ποὺ σᾶς ταιριάζει;

"Αν ὑποφέρετε ἀπὸ ρευματισμούς

Θὰ ἀναμίξετε στὸ καθημερινό σας διαιτολόγιό σας μιὰ μεγάλη ἀναλογία ἀπὸ τὰ κάτωθι γοητευτικά: Πράσσα, σέλινα, μανιτάρια, ραπανάκια.

Τὰ μῆλα καὶ τὰ καρύδια ἐνδείκνυνται ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν πάθησι.

Τὸ γάλα εἶνε πάντοτε ὠφέλιμο. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τρώτε ἕναν ἢ δυὸ κρόκους αὐγῶν τὴν ἡμέρα. Τὸ ἀσπράδι ἀντενδείκνυται.

Κρέατα ἐλάχιστα.

Λίγο καλὸ ρακὶ δὲν βλάπτει 'Αλλ' ὄχι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ μικρὰ ποτηράκια τὴν ἡμέρα.

"Αν χάνετε τὸ βάρος σας καὶ ἀδυνατίζετε

'Ασφαλῶς, θὰ ἔχετε χάσει τὴν ὀρεξί σας. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ προσέξετε τὸ νευρικό σας σύστημα. Κάθε παρεκτροπὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. 'Η ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ ζωὴ ἐνδείκνυται ἀπολύτως.

Θὰ κάνετε στὴν τροφή σας μεγάλη χρῆσι ἀπὸ τὰ κάτωθι γοητευτικά: κρεμμύδια, γογγύλια, μπιζέλια, σπανάκια, κραμβολάχανα, κοκκινογούλια, καρόττα, φασολικά, φακές.

Τὸ μέλι, τὰ σῦκα, τὰ δαμάσκηνα, τὰ καρύδια καὶ γενικὰ τὰ φρούτα ἐνδείκνυνται ἰδιαιτέρως σὲ περιπτώσεις ἀπισγνάνσεως καὶ ἐξαντλήσεως τῶν δυνάμεων.

'Από τὰ κρέατα θὰ προτιμήσετε τὸ μυαλό, τὸ σηκώτι καὶ τὸ φιλέτο.

Θὰ σᾶς κάμῃ πολὺ καλὸ ἐπίσης ἂν μπορούσετε νὰ προμηθευθῆτε τυοὶ καὶ βούτυρο ἀπὸ γάλα γίδας.

"Αν ἔχετε τάσι πρὸς τὴν παχυσαρκία

Μὴν πίνετε κατὰ τὸ φαγητὸ καὶ περιορίσετε στὸ ἐλάγιστον τὸ ψωμί.

Προτιμᾶστε τὰ ψητὰ στὴ σχάρα κρέατα. Καθόλου ἢ πολὺ ἐλάχιστα ζυμαρικά.

Μεσαῖα πράγεια φαγητὰ εἶνε προτιμώτερα ἀπὸ ἕνα καλὸ καὶ ἄφθονο γεύμα.

Τὸ ὠμὸ κραμπολάχανο καθὼς καὶ τὰ βραστὰ ραδίκια ἀποτελοῦν τροφὴ ποὺ ἐνδείκνυται ἰδιαιτέρως στὴν περίπτωσί σας. 'Από τὰ γογγυλικὰ θὰ προτιμήσετε ἐπίσης τὰ κοκκινογούλια, τὰ σπασάγγια, τὰ μπρόκολα, τὰ ἀγγούρια, τὰ φρέσκα φασολικὰ τὰ καρόττα καὶ τὶς τομάτες.

Αὐνὰ μόνον σκληρά. Τὰ πολὺ ἁλατισμένα φαγητὰ ἀπαγορεύονται.

"Αν ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ σηκώτι

Θὰ προτιμήσετε τὶς σαλάτες ἀπὸ παντὸς εἴδους γογγυλικά, τὶς ἀγγινάρες, τὰ μαρούλια, τὰ παρασκευάσματα ἀπὸ βρώμη.

Τὸ σκόρδο εἶνε ἕνα ἐξαίσετο φάρμακο ἐναντίον τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος.

'Αποφύγετε τὰ ὀλιοπνευματώδη ποτά. 'Επίσης τὸ βαρὺ τσάϊ, τοὺς πολλοὺς καφέδες κτλ.

Κρέατα πολὺ λίγα. Κατὰ προτίμησιν ψητὰ στὴ σχάρα. 'Αποφύγετε τὶς σάλτσες καὶ τὰ κρουκεύματα. Εἶνε καλλίτερο ν' ἀντικαταστήσετε τὸ κρέας μὲ ψάρια.

"Αν ὑποφέρετε ἀπὸ δυσκοιλιότητα

Θὰ ἀποφύγετε τὰ ζυμαρικά. τὰ φασόλια, τὶς φακές, τὰ σέλινα, τὰ σπανάκια, τὰ κραμβολάχανα, τὶς ὠμὲς σαλάτες.

Λίγο γάλα καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι δὲν σᾶς προκαλεῖ δυσπεψία.

Κρέατα καὶ ψάρια ψητὰ καὶ σὲ μικρὲς ποσότητες.

"Ενα μῆλο τὸ πωῖ, μόλις σηκωθῆτε καὶ ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ, πρὸ τῆς κατακλίσεως. Θὰ σᾶς ἔκανε πολὺ καλό.

Συνηθίστε τέλος νὰ τρώτε σὲ ὡρισμένες ὥρες. Δυὸ γεύματα καὶ ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα τὴν ἡμέρα εἶνε ἀρκετά. Καταργήστε τὰ ἐνδιάμεσα γεύματα.

●●

"Ετρωγε κουκουβάγιες καὶ κεφάκια

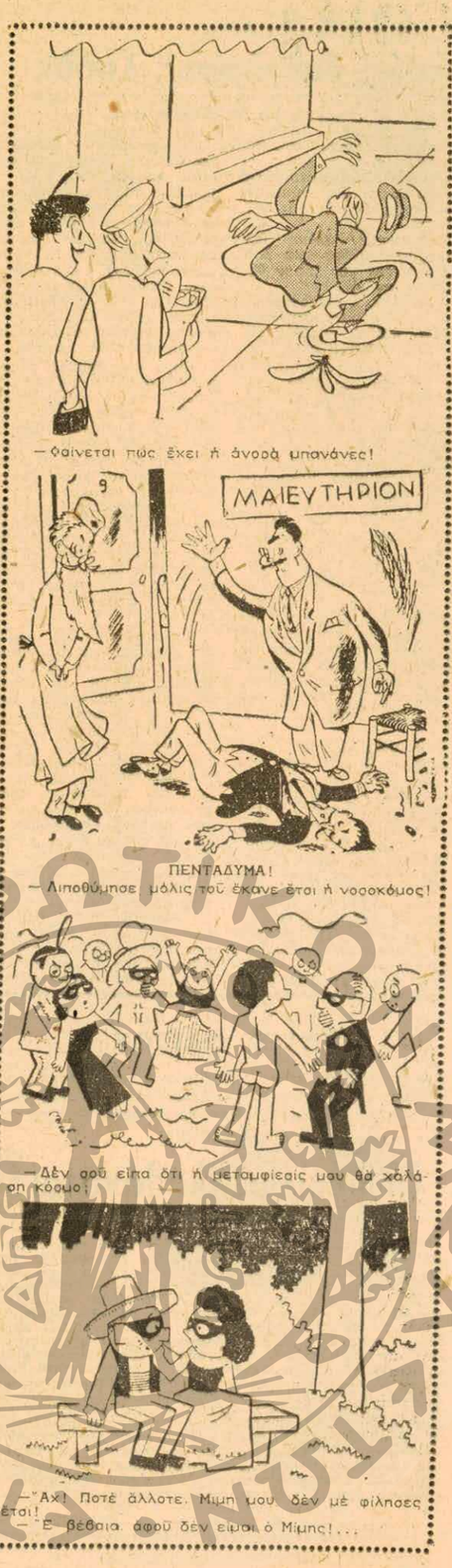
Κλεισμένος στὸ μεσαιωνικό του πύργο, ὁ δοὺξ τοῦ Μπέντφορντ ἔκανε ἐπὶ 5 χρόνια περιεργότατα γαστρονομικὰ πειράματα. Μαγείρευε δηλαδὴ κατὰ διαφόρους τρόπους κουκουβάγιες, γλάρους, κοράκια, κλπ. καὶ τὰ ἔτρωγε, μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν ἑνέα γάτων του, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἀράδειμη μιὰ θεωρία τοῦ ζωολόγου δόκτορος Κὸτ: ὅτι τὰ πουλιὰ μὲ τὸ γρωματιστὸ καὶ λαμπερὸ πτέρωμα δὲν εἶνε φαγώσιμα.

Τελευταίως λοιπὸν ἀνεκοίνωσε τὰ συμπεράσματα τῶν δοκιμῶν του. Τὰ πουλιὰ μὲ σκοῦρο τρίχωμα — λέει — εἶνε τὰ νοστιμώτερα. 'Η κουκουβάγια εἶνε πολὺ καλή, ὁ γλάρος ὑποφερτός, τὸ δὲ γελιδόνι δὲν ἀξίζει τίποτε ὡς φαγητό.

Μιὰ ἀλλόκοτη μανία

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πόσες περίεργες μανίες ὑπάρχουν στὸν κόσμο... Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως ὁ 'Αμερικανὸς δικαστὴς "Εριξ Σάλτερ, ἀναφέρει ὅτι ἔτυχε κάποτε ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν περίπτωσι κάποιου Ρόυ Τζόνσον, ἡλικίας 26 ἐτῶν. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε τὴ μονομανία νὰ κλέβῃ τὰ καροτσάκια τῶν μωρῶν, ποὺ τύχαινε ν' ἀφίσανε γιὰ λίγο οἱ μητέρες τους στὴν εἴσοδο τῶν καταστημάτων. Τὰ πήγαινε μακρύτερα καὶ τὰ ἐγκατέλειπε στὴ μέση τοῦ δρόμου. "Ηταν ἡ μεγαλείτερη διασκέδασις γι' αὐτόν... Τέλος ὅμως μιὰ μητέρα τὸν πρόλαβε, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν παρέδωσε στὴν ἀστυνομία. Καταδικάσθηκε δὲ σὲ ἑνὸς ἔτους φυλάκισι.

Η ΑΤΕΚΝΙΑ στοὺς διαφόρους λαούς

Μάγια, ξόρκια, γιατροσόφια

Ἐὰν ρωτήσετε σήμερα μιὰ νέα κυρία, ἂν ἔχη παιδάκια, θὰ σᾶς ἀπαντήση μὲ τὸ πιὸ περιφρονητικὸ ὕφος τοῦ κόσμου:

— Εὐτυχῶς, ἀκόμη δὲν τρελλάθηκα. Τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ ὁ ἄντρας μου δὲν τὰ θέλουμε τὰ παιδιά.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπικρατοῦσα στὴν ἐποχή μας ἀντίληψις γιὰ τὰ παιδιά, σ' ὅλες τὶς ... πολιτισμένες χῶρες.

Ἄλλοτε ὅμως δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα. Τὸ παιδὶ ἐθεωροῦντο ἡ εὐτυχία τῶν γονέων καὶ ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ καὶ σήμερα ἀκόμη σὲ πολλὲς χῶρες στὶς ὁποῖες δὲν ἔχει εἰσχωρήσει ὁ.. πολιτισμός, μέγαι τέτοιου σημείου, ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν κάνει παιδιὰ εἶνε περιφρονημένη ἀπ' ὅλους τοὺς συμπατριώτες της καὶ σὲ μερικὰ μέρη μάλιστα τιμωρεῖται μὲ θάνατο! Σ' αὐτὲς τὶς χῶρες μιὰ στεῖρα γυναῖκα, φαντάζεσαι ὄνειδος γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Ἔτσι, τόσοι οἱ δικοί της ὅσο καὶ ἡ ἴδια προσπαθοῦν νὰ θεραπεύση ἀπὸ τὴ στείρωσή της μὲ διαφόρους τρόπους, μὲ δίαιτες, μὲ λουτρά, μὲ ξόρκια καὶ ἄλλα γιατροσόφια.

Παρόμοιες μεθόδους χρησιμοποιοῦσαν καὶ στὸ παρελθόν. Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ὅσες γυναῖκες δὲν ἔκαναν παιδιὰ ἔπαιρναν μαντζούνια ἀπὸ μελισσόχορτο καὶ φλούδες ροδοκαλλιοῦ, ἢ ἔτρωγαν διοσμαρίνι μὲ μαστίχα, ἄλλες ἔριχναν στὸ κρασί, τους σπόρους ἀπὸ σπαράγγια ἢ ἔτρωγαν βλασταράκια ἀπὸ βρίζα καυωμένα σαλάτα. Στὴ Βουλγαρία ἔπιναν ζουμὶ ἀπὸ βατόμουρα.

Ἂν τὰ γιατροσόφια αὐτὰ καὶ οἱ διάφορες θεραπευτικὲς μέθοδοι δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, τότε ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀποχτήση παιδί, ἔπρεπε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια μιᾶς θεϊκῆς ἢ διαβολικῆς δυνάμεως καταφεύγοντας γι' αὐτὸ στοὺς μάγους. Γιατὶ ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο κατάρα τῶν θεῶν καὶ μόνο μὲ τὴν ἐξευμένισι αὐτῶν μποροῦσε ἡ στεῖρα γυναῖκα ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάρα.

Ἔτσι καὶ σήμερα ἀκόμη στὴν Ἀραβία οἱ στεῖρες γυναῖκες, γιὰ ν' ἀποχτήσουν παιδιά, γράφουν 300 στίχους τοῦ Κορανίου πάνω σ' ἕνα γάλκινο δοχεῖο, ὕστερα νεμίζουν τὸ δοχεῖο μὲ ξεπαστρτὸ νερὸ καὶ πίνουν τακτικὰ ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτό.

Στὴν ἀγριότητα, οἱ στεῖρες Γερμανίδες ἐλούζοντο στὴν ἱερὴ στέρνα τῆς μητέρας τῶν θεῶν Χόλδα, οἱ Ρωμαίες στὰ λουτρὰ τῶν Βαίων καὶ οἱ Ἑλληνίδες στὸν ποταμὸ Ἔλατο τῆς Ἀρκαδίας.

Οἱ στεῖρες Ἰνδές, ἀκόμη καὶ σήμερα, γιὰ νὰ γίνουν μητέρες λούζονται στὸν ἱερὸ ποταμὸ Γάγγη καὶ πίνουν 27 γουλιὲς ἀπ' τὸ νερό του. Ὕστερα παίρνουν μιὰ πέτρα ἀπὸ τὴν κοίτη του καὶ πηγαίνουν στὸ ἱερὸ δέντρο τοῦ Βούδδα. Ἐκεῖ κόβουν μιὰ κοτσίδα ἀπ' τὰ μαλλιά τους καὶ κρεμοῦν μ' αὐτὴ τὴν πέτρα ἀπὸ ἕνα κλαδὶ τοῦ δέντρου. Ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ πολλὲς ἄλλες πέτρες δεμένες κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ κάνουν τὸ δέντρο νὰ φαίνεται παραφορτωμένο μὲ πρωτοφανεῖς καοπούς.

Τόσο στὶς Ἰνδίες ὅσο καὶ στὴ Μαλαισία, ἱερὸς καοπὸς καὶ σύμβολο τῆς γονιμότητος εἶνε ὁ κοπρὸς τοῦ κοκκοφοίνικος ποὺ ὀνομάζεται ἐκεῖ Σριφάλε, δηλαδὴ καοπὸς τῆς Σρί, θεᾶς τῆς εὐνοίας. Ὁ καρπὸς τοῦ κοκκοφοίνικος φυλάγεται μέσα σὲ ἰδιαίτερα κουτιὰ καὶ προσφέρεται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς στὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ γίνουν μητέρες. Στὴν πόλι Τίβα, κοντὰ στὴν παλιὰ Καλαβάση, ὑπάρχει μιὰ φοινικιά, οἱ καοποὶ τῆς ὁποίας κάνουν — ὅπως πιστεύουν — γόνιμη κάθε στεῖρα γυναῖκα ποὺ θὰ φάη ἕστω κι' ἕνα ἀπ' αὐτούς.

Καὶ οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς πιστεύουν πὼς ὡρισμένα δέντρα ἔχουν τὴ δύναμι νὰ κάνουν γόνιμη μιὰ στεῖρα γυναῖκα. Δηκεῖ αὐτὴ ν' ἀγκαλιάση τὸν κορμό τους. Ἔχει μάλιστα καὶ ἐλευθερία ἐκλογῆς ὡς ποὸς τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν δηλαδὴ ἀγκαλιάση τὸ δέντρο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ, θὰ εἶνε ἀγόρι. Ἂν πάλι τὸ ἀγκαλιάση ἀπ' τὴ δύσι θὰ εἶνε κοριτσι.

Οἱ γυναῖκες τῆς Πολυνησίας ποὺ θέλουν ν' ἀποχτήσουν παιδιά, πηγαίνουν καὶ προσκυνοῦν τοὺς τάφους τῶν γονέων τους. Οἱ τσιγγάνες τῆς Αὐστρίας πηγαίνουν στὸν τάφο μιᾶς γυναίκας, ποὺ πέθανε κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης της καὶ τρώνε ἀπὸ τὸ χορτάρι ποὺ ἔχει φυτρώσει γύρω ἀπὸ αὐτόν. Ὕστερα παίρνουν μιὰ χούφτα ἀπ' τὸ χῶμα του καὶ τὸ κρατοῦν ἐπάνω τους γιὰ φυλαχτό. Οἱ Μουσουλμάνες πηγαίνουν καὶ προσκυνοῦν τὸν τάφο μιᾶς ἀπὸ τὶς ἕντεκα γυναίκες τοῦ Μωάμεθ.

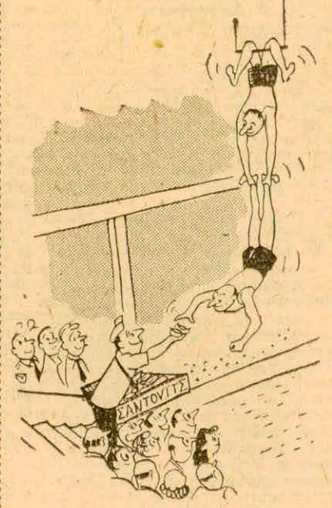
Στὴν εἴσοδο τῶν νεκροταφείων τῆς Κίνας, ὑπάρχουν συνήθως μερικὰ ξεύγη πέτοιων ἐλεφάντων. Οἱ στεῖρες Κινέζες πλησιάζουν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες αὐτοὺς καὶ πετοῦν μιὰ πέτρα στὴ ράχη του. Ἂν ἡ πέτρα σταθῆ ἐκεῖ, αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ θεοὶ εἰσακούουν τὴν παράκλησί της καὶ πὼς θὰ τῆς χαρίσουν παιδιά. Ἂν ὅμως ἡ πέτρα ξαναπέση κάτω, τότε ἡ ἐπιθυμία της θὰ μείνη ἀνεκπλήρωτη.

Οἱ Τουρκάλες μιᾶς περιοχῆς κοντὰ στὴν Ἄγκυρα, ὅταν θέλουν ν' ἀποχτήσουν παιδί, παίρνουν τὸ πρῶτο αὐγὸ ποὺ θὰ γεννήση μιὰ κόττα καὶ τὸ πηγαίνουν στὸ μάγο. Ἐκεῖνος τυλίγει τὸ αὐγὸ μέσα σ' ἕνα μεγάλο φύλλο καὶ τὸ πιέζει, χωρὶς νὰ τὸ σπάση πάνω στὸ στῆθος τῆς γυναίκας. Ὕστερα τὸ βράζει καὶ τῆς δίνει νὰ φάη λίγο ἀπ' αὐτό. Μὲ τὸν κρόκο ἀλείφει κατόπιν τὴ μύτη καὶ τοὺς ὤμους τῆς γυναίκας τὰ δὲ φλούδια τὰ τυλίγει σ' ἕνα ἄλλο φύλλο καὶ τὰ κρεμᾶ στὰ κλαδιὰ ἑνὸς πανύψηλου δέντρου ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὅλα αὐτὰ ἐννοεῖται τὰ κάνει προσφέροντας συγχρόνως διάφορα ξόρκια κατάλληλα γιὰ τὴν περίστασι.

Σήμερα γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν ν' ἀποχτήσουν παιδιὰ τοὺς μάγους καὶ τὰ γιατροσόφια ἔχουν ἀντικαταστήσει, τοὐλάχιστον στὰ μεγάλα κέντρα, οἱ γιατροὶ καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἔκανε κι' ἐδῶ ὅπως παντοῦ ἄλλου, ἀπίστευτες προόδους.

Π. ΛΑΓΙΟΝΕΛ

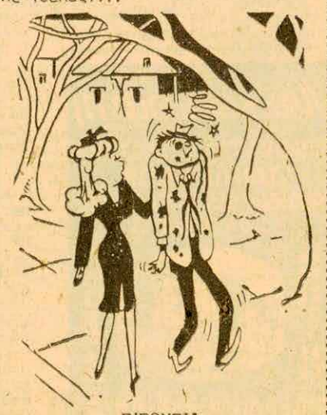
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

Χωρὶς λόγια.

— Ρὲ Μιστόκλη, τὶς μόδες κυττάζεις; — Θέλω νὰ δῶ πῶς φτιάχνουν τώρα τὶς τσέπες!...

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

—Μπράβο Ἀγησίλαε! Τοῦ ἔδωσες ἕνα καλὸ μάθημα αὐτουνοῦ τοῦ βλάκα!...

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τοῦ πλέον καταπληκτικοῦ καὶ περιπετειώδους ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος τῆς διασήμου Ἀγγλίδος συγγραφέως

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Οἱ δέκα μελλοθάνατοι

Πρόκειται γιὰ τὸ καταπληκτικώτερο ἔργο τῆς διασήμου Ἀγγλίδος συγγραφέως ποὺ τὰ ἀστυνομικά της μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν σὲ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ἡ πλοκὴ οἱ δραματικὲς περιπέτειες, τὸ μυστήριον τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ καθιστοῦν τὸ πιὸ ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ἀπ' ὅσα γράφτηκαν ὡς τώρα. Εἶνε ἡ ἱστορία δέκα ἐγκλημάτων, δέκα δολοφονιῶν ποὺ γίνονται σ' ἕνα ἐρημονῆσι, ποὺ οἱ μοναδικοὶ του κάτοικοι εἶνε ἑφτὰ ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες. Ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κι' οἱ δέκα κάτοικοι τοῦ νησιοῦ σκοτώνονται μυστηριωδῶς ἐνῶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μένει στὸ νησί. Ἐνῶ κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ ἐπισκέπτεται. Πῶς σκοτώνονται; Ποιὸς τοὺς σκοτώνει; Ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἀγωνία κατὰ τὸ μυστήριον κρατοῦν ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ὡς τὸ τέλος χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μαντέψη ποιός, εἶνε ὁ δολοφόνος. Καὶ μόνο στὸ τελευταῖο κεφάλαιο ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος ἐξηγεῖ αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ μυστήριο....

Πῶς θὰ περιποιηθῆτε τὸ δέρμα τοῦ σώματος

Μὴν περισσέψεσθε μόνον στὸ πρόσωπο

Ἡ περιποίησις τοῦ δέρματος τοῦ σώματος εἶνε τὸ ἴδιο σημαντικὴ ὅσον καὶ ἡ περιποίησις τοῦ προσώπου. Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι γυναῖκες περιορίζουν τὶς φροντίδες των μόνον στὸ δεύτερο. Καὶ ἀδιαφοροῦν ὁλότελα γιὰ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τους κάνοντας τὴ σκέψι ἴσως πὼς τὰ ροῦχα κρύβουν τὶς ἀτέλειές του.

Ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ σῶμα της ἀδικεῖ ἀνομφισβήτητα τὸν ἑαυτό της. Καὶ δὲν θὰ εἶνε ποτὲ πραγματικὰ ὡραία, ἀκόμη κι' ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἔχει τὸ πιὸ γοητευτικὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου.

Ἕνα μειονέκτημα ποὺ παρουσιάζουν πολλὲς γυναῖκες εἶνε ὅτι τὸ δέρμα τῶν κνημῶν καὶ τῶν μηρῶν τους εἶνε πάντα «ἅγριο», ὅπως ὅταν μᾶς πιάνει ξαφνικὰ ἕνα ρίγος ἢ ὅπως εἶνε τὸ δέρμα τῆς κόττας. Συνηθίζεται δηλαδὴ στὴ ρίζα τῶν τριχῶν ἕνα εἶδος μικροσκοπικῶν κωνικῶν ὄγκων, ποὺ ἀποτελοῦν κάτι τὸ ἀντιαισθητικὸ καὶ εἶνε δυσάρεστοι στὴν ἀφή.

Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ὄγκοι εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς παθήσεως, ποὺ καλεῖται τριχώδης κεράτωσις.

Στὴν περίπτωσι λοιπὸν αὐτὴ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Μουρουνέλαιον 250 γραμμάρια. Ρεσορκίνη 15 γραμ., Σαλόλ 5 γραμ. Βάμμα «κιλάϊας», ὅσον χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπέλθη χαλάκτωσις. Ἐσάνς «Βίντεργκρην» ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπέλθη χαλάκτωσις.

Θὰ βάζετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴ λοσιὸν στὰ πόδια σας μ' ἕνα βαμβάκι.

Πολὺ συχνὰ ὅμως ἡ τριχώδης κεράτωσις παρουσιάζει ὑποτροπές. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ καταφύγετε στὸ γιατρό σας, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη μιὰ θεραπεία μὲ ἀρσενικὸ ἢ ἐκγυλίσματα ἀδένων. Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα δίνουν ἐπίσης οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες.

Ὅταν ἐξ ἄλλου τὸ δέρμα σας εἶνε πολὺ «ξηρὸ» νιὰ νὰ τοῦ ξαναδώσετε τὴ φρεσκάδα του ἀκολουθῆστε τὶς κατωτέρω συμβουλὲς ποὺ ὀφείλονται στὸν Βάλλυ Βέστμουντ, τὸ μεγάλο καλλιτέχνη τῆς ὁμορφιᾶς τῶν σταρλέτ τοῦ Χόλλυγουντ:

«Βάλτε μέσα σ' ἕνα μικρὸ σακκουλάκι ἀπὸ «ἑταιμὶν» τὶς ἴδιες ποσότητες ἀλεύρου βρώμης καὶ ἀμυνδάλων (θὰ τὰ ξεφλουδάσετε πρῶτα καὶ κατόπιν θὰ τὰ τρίψετε). Προσθέστε μερικὲς σταγόνες ὕδατος Κολωνίας. Ἔπειτα βάλτε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι μέσα στὸ μπάνιο σας καὶ ἀφήστε τὸ νερὸ νὰ τρέχη. Θὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ κεῖ ὅταν θὰ εἶσαστε ἕτοιμη γιὰ νὰ πάρετε τὸ λουτρό σας. Θὰ ἔχη σχηματισθῆ τότε ἕνα γαλακτῶμα καὶ θὰ εἶνε σὰν νὰ παίρνετε τὸ λουτρό σας μέσα σὲ γάλα.

»Εἶνε καλό, συμβουλεύει ἀκόμα ὁ Βέστμουρ, νὰ κάνετε κατόπιν ἕνα μασσὰζ μὲ μιὰ λιπαρὴ οὐσία. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ λίγο κρεμὶ λάδι, ἀρκεῖ νὰ εἶνε καθαρό. Ἀφῆστε αὐτὸ τὸ λάδι πάνω στὸ σῶμα σας μιὰ ὥρα ἢ ἂν παίρνετε τὸ λουτρό σας τὸ βράδυ, ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ δέρμα σας θὰ γίνη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἁπαλὸ καὶ μαλακό».

Γιὰ τοὺς ἀγκῶνες ποὺ εἶνε «ἄγριοι» ὁ Βέστμουρ συμβουλεύει ἕνα καθημερινὸ μασσὰζ μὲ ἀμυνδαλέλαιο ἢ μὲ λανολίνη.

Ἂν δὲν ἐπέλθη τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη συνταγή:

Γλυκερίνη 60 γραμμάρια, Ἀνθόνερο 60 γραμ. Χυμὸς ἑνὸς λεμονιοῦ (θὰ τὸ σουρώσετε καλά). Βόρακ 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

Ἡ παρασκευὴ θὰ γίνη ὡς ἑξῆς: Θὰ διαλύσετε τὸν βόρακα μέσα στὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ, θὰ προσθέσετε τὸ ἀνθόνερο καὶ τελευταῖα θὰ βάλετε τὴ γλυκερίνη.

Τὸ μασσὰζ στοὺς ἀγκῶνες σας θὰ γίνη μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Θὰ κάμετε πρῶτα μιὰ καλὴ σαπουνάδα στοὺς ἀγκῶνες σας. Κατόπιν θὰ τοὺς περάσετε μὲ ἐλαφρόπετρα. Στὸ τέλος, θὰ τοὺς ἀλείψετε μὲ τὴν παρασκευὴ αὐτὴ καὶ θὰ τὴν ἀφήσετε ὡς μισὴ ὥρα. Ἔπειτα θὰ σκουπίσητε καλά.

Ὅταν ὁ λαιμός σας ἔνη μικρὰ στίγματα ἢ πανάδες θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς:

Βράστε ἐπὶ μισὴ ὥρα μέσα σ' ἕνα λίτρο νεροῦ δυὸ φούντες πλανοῦδι. Σουρώστε τὸ νερὸ καὶ προσθέστε 300 γραμμάρια ὀξυζενὲ καὶ λίγη κολώνια.

Μὲ αὐτὴ τὴ λοσιὸν θὰ κάνετε κάθε μέρα ἕνα μασσὰζ στὸ λαιμό σας ποὺ θὰ ξαναβρῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πολὺ γρήγορα τὴ φρεσκάδα του.

Τὴν ἴδια λοσιὸν μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τοὺς ὦμους καὶ τὸ στῆθος σας.

Τέλος, προκειμένου γιὰ τὴν κοιλιά σας, εἶνε καλὸ νὰ κάνετε ἕνα μασσὰζ μὲ λανολίνη μιὰ τοὐλάχιστον φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ Κα Μπλόντ

καὶ ἐφέτος διδάσκει τὰς μαθητρίας της αὐτοπροσώπως ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ μὲ τὴν γνωστήν ἐπιστημονικὴν μέθοδόν της

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετίας 1926-1948

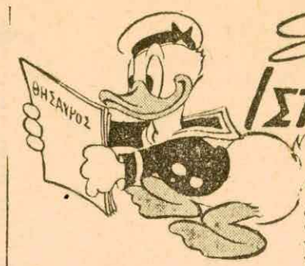
ἔκπτωσις 10%

Blonde

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 9 ΤΗΛ. 21052

ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Ecole Superieure d'enseignement professionnel PARIS

Ἐβδομὰς ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἡ ὑπνοβασις

—Ὦ! Αὐτὸ εἶνε πάσα πολύ! Εἶνε φοικτό! Ἄ, ἔννοια σου, κύριε, θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἡ Ζοζέττα, μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα, νεώτατη, εἶνε ἔξω φρενῶν μὲ τὸν σύζυγό της, τὸν Ἱππόλυτο Μπαντέν. Καὶ ἡ καύμένη, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ τὴ δικαιολογήσουμε, εἶνε βασιμώτατους λόγους νὰ φωνάζη καὶ νὰ ἀπειλῆ.

Δυὸ χρόνια παντρεμένη, ἀναρωτιέται τώρα πῶς δένθηκε νὰ πάρη γιὰ σύζυγό της τὸν Ἱππόλυτο, ἕναν γοντοὸ ἀγαμπρο, χωρὶς λεπτότητα πνεύματος καὶ καοδιὰς ἄνθρωπο.

Μάλιστα, σ' αὐτὸν τὸν γοντράνθρωπο εἶχε δώσει τὴν ὠμοσφιά της, τὰ νειάτα της, τὴν προῖκα της... Κι' αὐτὸς ὁ γοντροπουλούκος τὴν ἀπάτησε μέσα στὸ ἴδιο της τὸ σπίτι καὶ μάλιστα μὲ τὴν παμπόνηρη, τὴν παληοκαμαριέρα τους.

Καὶ ἡ Ζοζέττα, ποὺ εἶνε κατὰ βάθος κακιὰ σὰν γάτα, ἐξακολουθεῖ πιὸ δυνατά:

—Ἔννοια σου, παληάνθρωπε... Θὰ ἐκδικηθῶ!... Θὰ στὸ πληρώσω!...

—Ἄκου, Ζοζέττα μου... Μὲ παρεξηνεῖς... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... μουρμουρίζει ὁ Ἱππόλυτος.

Ἀλλ' ἡ Ζοζέττα δὲν ἀκούει τίποτε. Μπαίνει στὸ δωμάτιό της, ντυπώνει τὸν τὴν πόρτα κατάμουτρα, πέφτει ἀπὸ κοεβάτι της καὶ ἀρχίζει τὰ κλάματα, δαγκώνοντας μὲ λύσσα τὸ μαντῆλι της. Ἀφοῦ γόοησε κλαίγοντας γιὰ νὰ παηνοφοβηθῆ κτυνεται καὶ πάει στὸ σπίτι τοῦ φίλτατου ἀνδρός της τοῦ Πέτρου Μπρουνέ. Ἐκεῖ ἡ Ζοζέττα κάθισε ἕως ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ κατόπιν γύρισε σπίτι της.

Ἀφοῦ πέρασαν λίγες ἡμέρες ὁ Ἱππόλυτος θεώρησε καλὸν νὰ πάιση τὴ Ζοζέττα του καὶ νὰ πάνε νὰ ἐγκατασταθοῦν γιὰ λίγον καιρὸ στὴν ἐξοχική τους ἔπαυλι. Γιὰ μερικὲς ἡμέρες φιλοξενοῦσαν στὴν ἔπαυλι τους μερικοὺς φίλους τους, μεταξὺ τῶν ὁποίων, φυσικὰ καὶ τὸν Πέτρο Μπρουνέ.

Ἡ Ζοζέττα εἶχε ἀλλάξει τώρα ἐντελῶς. Ἔγινε ἀμίλητη, σκεπτική. Ὁ Ἱππόλυτος ἀγρίεψε ν' ἀνησυχῆ μὲ τὴν κατάστασί της. Γιατὶ ἡ γυναῖκα του τὴ νύχτα ἔχει ἐφιάλτες καὶ παραμιλάει ἀναστενάζοντας:

—Ἱππό... Ἱππόλυτε, γιατὶ νὰ μοῦ τὸ κάνης αὐτό;...

Καὶ δὸς του κλάματα.

Τὸν κ. Μπαντὲν ἄρχισε νὰ τὸν τύπτη ἡ συνείδησις του. Κι' ἔξαφνα, μιὰ νύχτα, ἡ κατάστασις τῆς Ζοζέττας γειροτέρεψε.

Κατὰ τὴ μία τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κοεβάτι της καὶ μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ μὲ τὰ νέρια τεντωμένα μπροστά, ἄρχισε νὰ περπατᾶη στὸ δωμάτιο. Κατόπιν ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω μὲ τὰ νυχτικά της. Ὁ Ἱππόλυτος κατατρομαγμένος πῆρε τὸ κεοβάτι του, τὸν ἀκολούθησε. Ἀφοῦ ἡ Ζοζέττα νύρισε ὅλα τὰ δωμάτια, βουβὴ κουφὴ σὰν νὰ βρισκόταν σ' ἄλλον κόσμο, πῆνε ἔπειτα κι ἔπεσε πάλι στὸ κοεβάτι της.

Τὸ πρωῒ ὁ Ἱππόλυτος πῆνε τὴ Ζοζέττα στὸ γιατρό. Τοῦ διηγήθηκε τί συνέβη τὴ νύχτα κι' ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε:

—Ἡ περίπτωσις τῆς γυναίκας σας εἶνε βαρειά. Εἶνε ὑπνοβάτις καὶ χρειάζεται ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἂν ξαναστκωθῆ τὴ νύχτα, μὴν τῆς μιλήσετε καθόλου. Ἀφῆστε την νὰ κάνη ὅ,τι θέλει, ἀκολουθῆστε την μονάχα ἀπὸ δυὸ-τρία βήματα... Προσέξτε πολὺ αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω. Μὴν τῆς μιλήσετε γιατὶ μπορεῖ νὰ μείνη στὸν τόπο! Κινδυνοβάτης!

Ἡ Ζοζέττα θεώρησε καθῆκον

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ

Ὁ ἐρωτιδεὺς: Νά, γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴ κυνηγᾶς τὰ ζευγαράκια!...

της νὰ κλάψη ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ νιατροῦ.

Περάσαν τρεῖς νύχτες ἥσυνες κι' ὁ 'Ιππόλυτος ξαναδοκε τὸ θάρρος του.

Τὴν τέταρτη ὅμως βραδυὰ: ... "Αχ Θεέ μου! Σὰν αὐτόματο ἡ Ζοζέττα πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα. 'Ο 'Ιππόλυτος τὴν ἀκολουθεῖ πατῶντας στὰ νύχια... Καὶ τὴν βλέπει νὰ διευθύνεται στὸ δωμάτιο τοῦ Πέτρου Μπροὰντ καὶ ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα...

Βλέποντας ὁ Πέτρος τὴ Ζοζέττα μὲ τὸ νυχτικό της καὶ πίσω της τὸ σύζυγό της μὲ τὶς πυτζάμες καὶ τὸ κεροὶ στὸ χέρι, ἑτοιμάζεται νὰ βγάλη μιὰ φωνή. 'Ο 'Ιππόλυτος ὅμως τοῦ γνέφη νὰ μὴ μιλήση.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶνε ὑπνοβάτις! τοῦ ψιθυρίζει.

'Εν τῷ μεταξὺ ἡ Ζοζέττα πάει καὶ κάθεται στὸ κρεββάτι τοῦ Πέτρου. Κρυιέται στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ ναδιάφορη:

—'Ωραῖε μου 'Ιππότα, εἶμαι δική σου! 'Ο 'Ιππόλυτος μὲ ἀπάτησε!...

— Θεέ μου! ἀνασταίναξε ὁ 'Ιππόλυτος. ὀνειρεύεται! Μήν τῆς μιλᾶς Πέτρο. "Αφησέ την νὰ κάνη ὅ,τι θέλει... Μήν τὴν ξυπνήσης...

'Η Ζοζέττα σφίγγοντας μὲ δύναμι τὸν Πέτρο ἐξακολουθεῖ:

—'Ωραῖε τῶν ὡραίων, μοῦ ἀνήκεις!... 'Ο Αὐτοκράτωρ 'Ιππόλυτος ὁ Α' μ' ἐγκατέλειψε γιὰν μιᾶς θεραπαινίδος... Τώρα εἶμαι δική σου!..

— Δυστυχία μου! Τί ὄνειρα εἶν' αὐτά!... λέει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ 'Ιππόλυτος.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε μ' ἔκπληξι τὴ Ζοζέττα του νὰ σηκώνη τὸ σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νὰ πέφτη πλαῖ στὸν Πέτρο. Φρίκη!...

'Ο 'Ιππόλυτος ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀπελπισίας καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἱκέτευσε τὸ φίλο του:

— Πέτρο, σῶσε της τὴ ζωή, μήν τὴν ξυπνᾶς. Ποὸς χάριν της, πρὸς χάριν μου, σ' ἐξορκίζω στὴ φιλία μας ἄλησε την νὰ ἡσυχάση ὡς ποὺ νὰ ξυπνήση μόνη της. Ὑνειρεύεται πὼς εἶνε Αὐτοκράτειρα καὶ σὺ ὁ ὡραῖος Ἱππότης της... Δὲν ἀντέχω πιὰ νὰ βλέπω ἔτσι τὴ δυστυχισμένη τὴ Ζοζέττα μου...

'Ο 'Ιππόλυτος βγῆκε κατόπιν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ περίμενε μιὰ ὥρα. δυὸ ὧρες... ἴσως καὶ παραπάνω. τρέμοντας σὲ κάθε κουρνὴ τῆς Ζοζέττας. ποὺ ἄκουγε. «'Η καϋμένη ἡ Ζοζέττα. συλλογιζόταν», ἐνῶ τὸ κερὶ κόντευε νὰ σωθῆ.

Τέλος ἡ πόρτα τοῦ Πέτρου ἄνοιξε καὶ ἡ Ζοζέττα μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. μὲ ἁπλωμένα ἐμπρὸς τὰ χέρια. βγῆκε καὶ τοράδηξε ποὸς τὸ δωμάτιό της. ὅπου ἔπεσε στὸ κρεββάτι σὰν ξεσή. 'Ο 'Ιππόλυτος τὴν παρακολούθησε κι' ἔπεσε δίπλα της κυττάζοντάς την μὲ συμπάθεια.

—'Η καϋμένη ἡ Ζοζέττα!.. Τί κρίσις ἦταν αὐτη, Θεέ μου! ... ψιθύριζε ὁ φούκαρᾶς.

Μὰ ἡ Ζοζέττα δὲν μιλοῦσε.

— Ζοζέττα μου!...

Καμμιὰ ἀπάντησις.

— Ζοζεττίτσα μου!...

Τσιμουδιά.

— Δὲν μοῦ μιλᾶς χρυσό μου. Μὰ κουτὴ ἦταν νὰ μιλήσης: Κάθε ἄλλο.

"Ετσι ἡ Ζοζέττα ἐκδικήθηκε τὸν γοντρο - 'Ιππόλυτό της.

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

●●

ΓΟΝΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΠΟΥ ΣΤΕΛΝΕΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ
ΜΟΝΟΝ
Εἰς τὸν 'Αγγλικὸν Οἶκον Κοπτικῆς Ραπτικῆς
ΤΖΩΝ
'Ακαδημίας 86.
Τηλ. 34 338.
Μανθάνετε, σὲ 15 ἡμέρας τὴν Κοπτική.
Λειτουργεῖ παράρτημα εἰς ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
Πλατεία Στράτα ὑπὸ τῆς Καθηντρίας
ΤΖΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Πανκοσμίου λήψεως
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
&
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΨΥΓΕΙΑ
ΡΑΔΙΟ - ΕΛΛΑΣ
Πλατ. 'Αγ Θεοδώρων 7.
Τηλ 20 695
(παρὰ τὴν Πλατείαν Κλαυθμῶνος)

Γιὰ τὰ ἄσπρα μαλλιὰ ΛΟΣΙΟΝ ΝΟ·Γ'ΚΓΕΜΠΑΟΥΕΡ
Δρχ. 10.000
Η ΛΟΣΙΟΝ ΝΟ·Γ'ΚΓΕΜΠΑΟΥΕΡ βάφει τ' ἄσπρα μαλλιὰ στὸ φυσικόν χρῶμα εἶνε ΟΡΓΑΝΙΚΗ καὶ χωρὶς ΘΕΙΑΦΙ.
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ μὲ ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ ΨΥΧΡΑ καὶ μὲ ΚΡΕΜΑ
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Στοδίου 7 Αος ὄροφος.
Τηλ. 32.812

Ὡραῖα δοντιὰ φέρνει τὸ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
VERADONT
ΑΛΜΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Θ. Φ. 1929, Νέα 'Ιωνία: Γιὰ νὰ μάθετε τὴν διεύθυνσι τοῦ θείου σας, γράψετε στὴν ἐφημερίδα «'Ακρόπολι» ποὺ ἐπικοινωνεῖ μ' ἕνα 'Αμερικανικὸ Πρακτορειο, τὸ ὁποιον ἀναλαμβάνει τὴν ἀνεύρεσι συγγενῶν. Τρεῖς Φίλες, Λάρισα: Τὸ πρωτο, τὸ τρίτο καὶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο τοῦ ποιήματος εἶνε πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιατὶ παρουσιαζέται αὐτὴ ἡ διαφορά; "Οπως ὅμως θα ξέρετε δὲν δημοσιεύουμε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Κώσταν Χαλβατζήν καὶ Κώσταν Κάλφαν, Σ.Τ.Γ. 915: Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σᾶς ἱκανοποιήσωμε, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. 'Ελπίδα Θησαυροφίλη, 'Ενταῦθα: "Εχετε ἄσφαλως δίκηο, ἀλλὰ ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ δὲν ἐδημιούργησε τυσο θορυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της ὅσο ἡ ἄλλη. Τίποτε πάντως δὲν ἀποκλείει ν' ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη σας ἠθοποιὸ σὲ προσεχὲς τεῦχος. Νικολάου 'Αναγνωστάτον, Φρίκες: Θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε κι ἐμας, ἂν μπορούσαμε νὰ σᾶς προσφέρομε μιὰ ἐκδουλευσι δίνοντός μας τὶς πληροφορίες ποὺ ζητᾶτε. Δυστυχῶς ὅμως τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶνε ὅτι, τὸ ἄρθρο αὐτὸ δημοσιεύτηκε σὲ ξενο ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ καὶ σὲν ἀγαφερει καμμια διεύθυνσι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσατε νὰ πάρετε περισσότερες πληροφορίες. Ιορδ. Μιχαηλίδην, Ἐντασσα: Ἀγνοοῦμε τὴν διεύθυνσι τοῦ 'Ινστιτούτου Καλλονῆς ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Δεινον ἀναγνώστην μας, Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα. Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ἰδῆτε πραγματοποιουμένην τὴν ἐπιθυμία σας. Τὴν Χέντυ Λαμὰρ θὰ τὴν ξαναδῆτε στὰ φίλμ: «'Ατιμασμένη», «Λευλοδοι τῆς Σομφορᾶς». 'Η διεύθυνσι της εἶνε: Hedy Lammar, Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calli, U.S.A. Ἀλεξέλλαν, Μυτιλήνη: Πὰ μᾶς συγχωρῆτε ἂν τὸ ὄνομά σας δὲν εἶνε ἀκριβῶς αὐτο, πάντως αὐτὸ μπορέσαμε νὰ διαβάσωμε στὴν ὑπογραφὴ σας. 'Η διεύθυνσις τῆς Ingrid Bergman εἶνε: R.K.O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood, Calif, U.S.A Π. Αλεξόπουλον, Ἐνταῦθα: Ζητᾶτε τὴν φωτογραφία τῆς μὲ ἀφιέρωσι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ στάρ κι' ἂν δὲν τὴν λάβετε, απευθυνσητε τοτε στὴν Columbia Pictures Corp. 729 Seventh Ave. New York 19. N.Y. Μαίρη Χ. Νέα Σμύρνη: Τὴν Ντιάνα Ντάρμπιν θὰ τὴν ξαναϊδοῦμε στὰ φίλμ «Τὸ μηλόν της ἔριδος», μὲ τοὺς Φράνσοτ Τὸν καὶ Τσαρλς Λῶτον καὶ «Εἶσαι τ' ὄνειρο μου». "Οσο γιὰ τὸν "Αλαν Λάντ, θὰ τὸν ξαναϊδῆτε στὸ ἔργο «'Αγνωστοι ἥρωες» μὲ τὴν Τζεραλντὶν Φιτζέραλντ. Οἱ διευθύνσεις εἶνε: Deanna Durbin, Universal International Films Studios, Hollywood Calif. U.S.A. καὶ Alan Ladd, Paramount Pictures Films Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Ἀγγελικὴ Χαρ. Λουκᾶ, Πλαταριά, Θεσπρωτίας: Ἡ διεύθυνσις τῶν Hedy Lammarr, Lana Turner καὶ Robert Taylor εἶνε: Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif. U.S.A. Ἡλίαν Τριμάνην καὶ Γεώργιον Δούκαν, Σ.Τ.Γ. 912. Δὲν θὰ σᾶς ἱκανοποιήσωμε, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε ἀγγελίες παρομοίας φύσεως. Μιχαὴλ Πιτσράκην, Θεσ)κην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Victor Mc Laglen εἶνε: United Artists Films Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Τοῦ George Coulouris Warner Bross, Studios, Burbank Calif. U.S.A. "Οσο γιὰ τὴν Σόνια Χένυ, περιοδεύει ἤδη στὴν Εὐρώπη καὶ ἀγνοοῦμε τὴ διεύθυνσί της. "Εχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἀπαντοῦμε πάντοτε σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Σοφοκλῆν Καραμανώλην, Κιλκίς: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ἐκτὸς τοῦ ὅτ. οἱ λέξεις του εἶνε ὅλες κοινές, πολλὲς χρησιμοποιοῦνται καὶ δυὸ φορές. Στείλτε μας κανένα καλύτερο. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαριστως, Στέλλα Πολ., Σύρον: Καλό, θὰ δημοσιευθῆ. ἀλλὰ μὲ τὴν σειρά του. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ὡραῖα σας λόγια. Σταῦρον Λαζαρίδην, Ἐνταῦθα: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν κι' ἔτσι ἡ ἀπάντησίς μας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀρνητική. Τὸ ποίημά σας σχετικῶς καλό. ὄχι ὅμως καὶ..τέλειο. ὅπως τὸ χαρακτηρίζετε. Γεώργιον Χατζηγιάννην, Ἐνταῦθα: 'Ο Γκλὲν Φορντ εἶνε σύζυγος τῆς "Ελινορ Πάουελ. 'Ο Τζὼν Γκόρφιλντ εἶνε λίγο πιὸ κοντὸς ἀπὸ αὐτόν. Δὲν γνωρίζουμε τὴ διεύθυνσι τοῦ Γκετορ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὴν 'Αγγλία. 'Η διεύθυνσι τοῦ Randolf Scott εἶνε : United Artists films Studios, Hollywood Calif U.S.A. Στὸ φάκελλο τῆς ἐπιστολῆς σας πρὸς τὸν Ζὰν Μαραὶ θὰ γράψετε τὰ ἑξῆς: Monsieur Jean Marais, Revue Cinemonde, 2. Avenue Matignon. Paris (8e). Πιστεύομε νὰ μείνετε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτές. Χαράλαμπον Μπουρδάκον, Χαϊδάρι: Δὲν γνωρίζομε δυστυχῶς τὴν διεύθυνσι τοῦ μεγάλου πρωτοπυγμαχου. Κρητικοπούλα Χ. Α. Ρ., Ρέθυμνον, Κρήτης: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα καὶ τὶς εὐχές σας τὶς ὁποῖες σᾶς ἀνταποδίδομε. Λάμπην Φ., Σπάρτην: 'Η διεύθυνσις τῆς Joan Crawford εἶνε : Warner Bross Studios, Burbank, Calif., U.S.A. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ πιστεύομε πὼς ἀὰ μείνωμε πάντα καλοὶ φίλοι. Γιάννην Κρητικόν, ι. Τ.: Τὸ γράμμα σας παρεδόθη στὸ ἁρμόδιο τμῆμα. "Αγνωστον Στρατιώτην, Κ. Β. Ε. Β.: Τὴν διεύθυνσι ποὺ ζητᾶτε, θὰ τὴν βρῆτε πιὸ πάνω. Γράψτε ὅμως σύντομα, γιατὶ σὲ λίγο ἡ βεντέττα δὲν θὰ βρίσκεται πιὰ ἐκεῖ. Δημήτριον Καντζιλάκην, Κωνσταντῖνον Σελεούκην, Θεόδωρον Δαιμονάκον καὶ 'Αχιλλέα Βουρπάτην, 7ην Ταξιαρχίαν: Δὲν δημοσιεύομε δυστυχῶς παρόμοιες ἀγγελίες κι' ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιεύμία σας. 'Αθανάσιον Γεωργακήν, Σ. Ε. Α. Σύρον: Γιὰ τὸν ἴδιο ὡς ἄνω λόγο δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Γεώργιον Βογιατζῆν, Κ. Β. Ε. Μ. Σ. Τ. Γ. 909α: Δὲν γνωρίζομε δυστυχῶς τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Βογιατζῆ. Ζώην Σταύρακαν, Λευκάδα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ νέο γράμμα σας καὶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας Εὐάγγελον Πύθουλαν, Πλατὺ Μακεδονίας: Εἶνε λίγο δύσκολο νὰ βρῆτε τοὺς συγγενεῖς σας. Τρελλόν. ὁδηγόν. Ξάνθη: Τὸ γράμμα σας παρεδόθη στὸ ἁρμόδιο τμῆμα. 'Η ἀπάντησις θὰ σᾶς δοθῆ ἀπὸ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο». Φιλ. 'Αγγελίδου. 'Ενταῦθα: "Οχι καὶ τόσο καλὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε. Περιμένομε κάτι καλύτερο. Δ. Δ. Β. ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Ηλείας: Ἐλάβαμε τὰ γράμματά σας καὶ σᾶς συγχαίρομε. Ὅλα δείχνουν ὅτι ἐπιτύχατε ἐκεῖνο ποὺ θέλατε. Συνεχίσετε πάντως τὶς προσπάθειές σας, γιατὶ ποτὲ κανεὶς δὲν ξέρει ἀσκετά. Θωμᾶ Κωστόπουλον, Καρδίτσα: Οἱ λέξεις ΣΑΤ. ΧΙΟ. ΡΥ. ΙΝΙ. καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες κατοστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας ποὺ περιέχει καλὲς μεγάλες λέξεις. Οἱ μικρὲς ὅμως τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων εἶνε οἱ περισσότερες ἀνύπαρκτες. Στείλτε μας ἕνα πιὸ περιποιημένο. Γεώργιον Πετρίδην Πάργα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. θὰ τὸ δημοσιεύσωμε μὲ ἐλαφρὰς τροποποιήσεις γιὰ νὰ ἀντικαταστήσωμε τὴν λέξιν ΑΙΚ. Ἴγν. Πόλ: Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων του, τὸ σταυρόλεξό σας δὲν ἔχει καὶ κανονικὸ σχέδιο. Στείλτε κάτι καλύτερο.

Ὁ παγοδρόμος τοῦ Χόλλυγουντ

Ἐν συμπληρώθηκε ἀκόμη ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ ὁ Τζαίημς Στιούαρτ. Εἶνε φύτει ἀπὸ αὐτὸ τὸ 1941. γιὰ νὰ ὑπηρετήση ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς στὰ διάφορα μέτωπα τοῦ πολέμου.

'Η ἐπιστροφή του στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου. ὕστερ' ἀπὸ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια ναιρετίσθηκε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς φίλους του. 'Ο Τζάημς φορῦσε τὴ στρατιωτική του στολὴ μὲ τὰ παράσημα ἀνδρείας στὸ στῆθος γιατὶ εἶχε λάβει μέρος σὲ πολλὲς ἐπικίνδυνες ἀεροποικὲς ἐπιδρομὲς κατὰ τῆς Γερμανίας.

Κάτι ποὺ κατέπληξε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν Τζαίημς ἦταν οἱ ἀλλαγὲς τοῦ Χόλλυγουντ. Νὰ τί λέει σχετικὰ σ' ἕνα ἄρθρο του:

«Βρήκα ἕνα Χόλλυγουντ τελείως ἄλλο ωμένο: Νεο κτ.ρα, ἀλλ' αὐτὲ ἕνα ἐνοικιαστήριο καὶ τὰ ξενοδοχεία νεμάτα. Θὰ περνοῦσα τὴν πρώτη νύχτα σὲ κανένα παγκάκι ἂν μερικοὶ φίλοι δὲν μοῦ προσέφεραν ἄσυλο. Δυσκολεύθηκα πολὺ ἐξ ἄλλου νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἐκείνους ὁποίους τὸ εἶνα παραχωρήσει κατὰ τὴν πολυετῆ ἀπουσία μου. γιατὶ κι' αὐτοὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ πάνε.

»Μιὰ ἄλλη ἀλλαγή. ποὺ ὁμολογῶ δὲν περίμενα σὲ τέτοιο βαθμό. εἶνε τὰ νέα πρόσωπα ποὺ ἔχουν κατακλύσει τὰ στούντιο.

»Ἀκόμη καὶ τὸ μακιγιὰζ ἔχει ἀλλάξει. Εἶνε τώρα πολὺ ἐλαφρὸ καὶ δὲν καμουφλάρει ὅπως ἄλλοτε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἠθοποιοῦ».

Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ὅμορφος ὁ Τζίμμυ, ἔχει ὅμως κάτι ποὺ ξετρελλαίνει τὶς 'Αμεροκανίδες ἀπὸ τὴν πιὸ φλογερὴ «βάμπ» ὡς τὴν πιὸ ἁπλὴ δακτυλογράφο ἢ νοδιστρούλα.

Θέλετε τὸ ποστραῖτο του· Πολὺ ψηλός πολὺ ἀδύνατος μεγάλα αὐτιὰ καὶ μακρὺ πρόσωπο. "Ολα αὐτὰ ὅμως σκεπάζονται ἀπὸ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν γοητεία τῶν ὀνειροπόλων ματιῶν του ἀπὸ τὴν ἀπεριγνάπτη εὐγένεια τῶν τρόπων του καὶ τῆς φυσης του καὶ ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ θέλγητρο ποὺ στολίζε τὸ ἄτομό του.

'Ο Τζίμμυ γεννήθηκε στὶς 20 Μαΐου 1908 στὴν 'Ιντιάνα τῆς Πενσυλβάν ας. 'Ο πατέρας του εἶχε ἕνα κατάστημα κιγκαλερίας καὶ μιὰ μικρὴ Βίλλα πλημμυρισμένη πάντοτε ἀπὸ Βιολέττες.

"Αφοῦ τελείωσε τὸ γυμνάσιο. σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν ὁ Τζαίημς ἔβωσε εἰσιτηρίους ἐξετάσεις στὸ μεγαλείτερο ἀλλὰ καὶ πιὸ αὐστηρὸ πανεπιστήμιο τῆς 'Αμεοικῆς τοῦ «Πρίνσετον». Πέτυχε θριαμβευτικὰ καὶ ἄρχισε νὰ σπουδάζη γιὰ νὰ γίνη μιὰ μέρα διάσημος ἀρχιτέκτων. Στὸ πανεπιστήμιο ὁ Τζαημς διέπρεψε ἀμέσως... μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν. "Ηταν εὔθυμος διασκεδαστικὸς καλόβολος φίλαθλος. Εἶχε δὲ πάρει πολλὰ βραβεῖα σὲ ἀγῶνες παγοδρομίας. Γι' αὐτὸ καὶ σήμεοα ἀκόμη εἶνε ὁ καλλίτερος παγοδρόμος μεταξὺ τῶν «ἀστέοων». 'Εκεῖνο ὅμως μὲ τὸ ὁποῖο ξετρέλλανε τοὺς συμφοιτητάς του ἦταν ἡ φυσαρμόνικα ποὺπαιζε περίφημα. "Εγινε ἔτσι μέλος τῆς ὀρχήστρας τοῦ πανεπιστημίου κι' ἔπαιζε σὲ διάφορες φοιτητικὲς παραστάσεις ποὺ τὸν ἔκαναν σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀναπήση τὸ θέατρο.

Καὶ γιὰ νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ μιὰ φράση τοῦ πατέρα τοῦ Τζίμμυ, «τὸ πρῶτο του ἀτὸ ὀλίσθημα τὸν ὡδήγησε στὸν κατήφορο τῆς θεατρικῆς ζωῆς!».

Στὸ τέλος περίπου τῶν σπουδῶν του γνώρισε μιὰ μέρα τὴν Μάργκαρετ Σούλλαβαν ποὺ ἔπαιζε τότε στὸ «Φόλμουθ» τῆς Μασσαχουσέτης 'Ο Τζαημς εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ παίξη μὲ μερικοὺς συμφοιτητάς του σὲ μιὰ παράστασι μὲ φιλανθρωπικὸ σκοπό

'Η συνάντησίς του μὲ τὴν Μάργκαρετ ὑπῆρξε μοιραία. Κι' ἔτσι ὁ Τζίμμυ δὲν ξαναγρισε στὸ πανεπιστήμιο γιὰ νὰ πάση τὸ δίπλωμά του. "Εμεινε κοντὰ στὴν Μάργκαρετ ποὺ εἶνε ἀγαπήσει κεραυνοβόλα καὶ γιὰ νὰ τὰ βγάζη πέρα οἰκονομικῶς κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς δευτερεύων πρόσωπο σ' ἕνα δραματικὸ θίασο.

Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ χαρακτῆρες τῶν διὸ «ἐρωτευμένων» δὲν ταίριαζαν καθόλου, γιατὶ ὁ γνωρισμός τους ὑπῆρξε πιὸ κεραυνοβόλος ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους.

"Απογοητευμένος ὁ Τζαίημς ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ὅπου τοῦ ἀνέθεσαν ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Ρὸζ Μαρὶ» γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσουν. 'Η δοκιμὴ αὐτὴ εἶχε τέτοια ἐπιτυχία ὥστε ἡ «Μέτρο» ὑπέγραψε μαζί του συμβόλαιο.

'Ο Τζίμμυ θὰ μποροῦσε νὰ πάρη τὴν πιὸ ὅμορφη κοπέλλα τῆς 'Αμεοικῆς ἀλλὰ δὲν φαίνεται διατεθειμένος ν' ἀνταλλάξη τὴν ἐλευθερία του οὔτε μὲ τὰ ὡραιότερα μάτια, οὔτε μὲ τὴν πιὸ στρογγυλὴ προῖκα.

Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ παρακάτω περιστατικό:

Μιὰ πλούσια νέα ἐπισκέφθηκε μιὰ μέρα τὸν Τζίμμυ στὴ βίλλα του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κατακτήση μὲ τὴν γοητευτικὴ ὁμορφιά της. Μεταχειρίστηκε ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα ὅπλα ποὺ διαθέτει μιὰ γυναίκα ἔξυπνη καὶ προκλητική. 'Ο Τζίμμυ ὅμως παρέμεινε ἀπαθὴς κι' ὅταν στὸ τέλος εἶδε τὴν ἐπισκέπτριά του νὰ ἠρεμῆ κάπως τὴν ρώτησε:

— Συνήλθατε, Λαμπρά! Τώρα, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε εἰλικρινὰ γιατὶ ἐπιμένετε νὰ σᾶς ναΐσω τὴν καοδιά μου;

— Γιατὶ σᾶς ἀναπῶ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη καὶ... ἔχω βάλει μὲ μεσικοὺς γνωστούς μου ἕνα στοίνημα γιλίων δολλαρίων ὅτι μπορῶ νὰ γίνω φίλη σας!

— Μιλᾶτε σοβαρά;

— Μάλιστα

— Κι' ἂν κερδίσετε;

— Θὰ πάρω καὶ τὰ χίλια δολλάρια.

— Περίφημα! θὰ κάνωμε λοιπὸν μιὰ συμφωνία. Ἐνῶ θὰ σᾶς δῶσω ἕνα ἐρωτικὸ γραμματάκι κι' ἐσεῖς θὰ μοῦ δώσετε τὰ μισὰ λεπτὰ τοῦ στοιχήματος. Συμφωνεῖτε;

'Η νέα ἔνιωσε κάτωφη ἀπ' τὸ θυμὸ της κι' ἔφυγε κάνοντας ὅκο νὰ μὴ τὸν ξαναϊδῆ. Αὐτὸ ἀκοιβῶς ἐπεδίωκε καὶ ὁ Τζίμμυ ὁ μισογύνης τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Το διαμάντι του Ευρεμόν

Ἐκεῖνο ποὺ ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Νικολὲ ἦταν τὸ ἀνδρικὸ σακκάκι μὲ τὰ μεταξωτὰ πετα — ὅπως ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ κύριοι τοῦ καλοῦ κόσμου ὅταν πηγαίνουν στὸ τέννις — ποὺ βρῆκε στὸ μπρος ποὺ κειτόταν πρὸν τὸ πτῶμα.

Γιατὶ ἦταν βέβαιο ὅτι εἶνε διαπραγδὴ ἕνα ἔγκλημα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄβλιο παλιατζίδικο καὶ ὅτι πρὸν ἀπὸ λίγη ὥρα ὑπῆρχε ἕνα πτῶμα κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλή. "Ενας γείτονας ὁ Σαμούν, ποὺ ἦταν παλιατζῆς κι' αὐτός, τὸ εἶνε ἴδη καθαρά. "Αλλωστε, ὑπῆρχαν ἀκόμη μεγάλες κηλίδες αἵματος πάνω στὸ πάτωμα. 'Αλλὰ τὸ πτῶμα εἶνε ἐξαφανισδὴ Κι' αὐτὸ ἔγινε ὅτα διάστημα ποὺ χρειάσθηκε ὁ Σαμούν γιὰ νὰ τρέξη νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

Τὰ πραάγματα ἔνιναν ὡς ἑξῆς περίπου:

'Ο Σαμούν ἔπλενε μερικὰ μπουκάλια στὴν αὐλὴ ποὺ ὑπῆνε πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄβλια παλιατζίδικα τῆς ὁδοῦ Ζολιμπουά.

"Εξαφνα ἄκουσε μ'σα στὸ μαναζὶ τοῦ συναδέλφου του Σουπὰο μιὰ πνιγμένη φωνὴ κι' ἔπειτα ἀγκομαγητὸ ποὺ σταμάτησε πολὺ σύντομα. "Αφησε τότε τὰ μπουκάλια του καὶ πέρασε τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μαναζιοῦ τοῦ Σουπὰο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν φοβεριστικό.

'Ο Σουπὰο ἦταν πεσμένος μπρούμυτα κοντὰ στὸ παράθυρο μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δυο. Κάποιος τὸν εἶχε ντυπήσει μ' ἕνα σφυρὶ ποὺ ἦταν πεταμένο λίγο πιὸ πέρα. 'Αλλὰ ποιός; Μέσα στὸ μαναζὶ δὲν ὑπῆρχε κανείς.

'Ο Σαμούν νόησε νὰ γάση καιρὸ ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία. 'Αλλ' ὅταν γύρισε πίσω μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ πτῶμα εἶχεν ἐξαφανισδῆ

— Ποῦ βρισκόταν αὐτὸ τὸ σακκάκι ὅταν εἴβατε τὸν Σουπὰο ἑαπλωμένον στὸ πάτωμα ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Νικολέ

— Νομίζω ὅτι ὁ Σουπὰο τὸ κρατοῦσε στὰ νέδια του ἀπάντησε ὁ Σαμούν

— Τὸ εἴγατε ἑαναΐδη ποτὲ ἐξῶ;

—"Οχι. Φαίνεται ὅτι ὁ Σουπὰο τὸ ἀνόησε σήμερα...

—"Η θὰ τὸ ἔκλεψε, εἶπεν Νικολέ.

Καὶ ποόσθεσε ἀμέσως.

— Δὲν σᾶς φαίνεται πολὺ καινούργιο; Θέλω νὰ πῶ βρσκετε φυσικὸ νὰ πουλήση ἕνας ἄθρωπος ἕνα σακκάκι τόσο καινεύργιο;

'Ο Σαμούν περιορίσθηκε ν' ἀνασηκώση τοὺς ὤμους του.

'Ο Νικολὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξετάζη τὸ σακκάκι.

— Κάποιος φαίνεται πὼς ἐύλωσε βιαστικὰ τὴ φόδεα του, εἶπε σιγά, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. "Α! Νὰ καὶ τὸ ὄνομα ποὺ τὸ ἔραψε... Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ σακκάκι μᾶς εἶπε ἀοκετὰ πράγματα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Νικολὲ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ συναδέλφου του Μορέ.

— Τί νεώτερα ἔχεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ «διαμαντιοῦ τοῦ Ἑβρεμόν»; τὸν ρώτησε.

— Βρίσκομαι πάντα μέσα στὸ σκοτάδι ὡμολόγησε ὁ Μορέ. 'Ο Πέτερ Τζόνσων, ὁ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ διαμαντιοῦ τὸ ἔβδειξε προχθὲς τὸ βράδυ στὸν 'Ολλανδὸ ἔμπορο Βὰν Κλήπερ, ποὺ τὸ ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. "Ηταν μάλιστα τόσος ὁ ἐνθουσιασμός του, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἑαναπῆνε στὸ σπίτι τοῦ Τζόνσων καὶ ζήτησε νὰ τὸ ἑαναΐδη. 'Αλλὰ στὴ θέσι τοῦ ποαγματικοῦ Βρισκόταν τώρα μιὰ πολὺ ἐπιτυχημένη ἀπομίμησις... Ποιός ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἀπομίμησι:... Φυσικὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔκλεψε τὸ ἀληθινὸ διαμάντι... ἀλλά...

— Κάνεις λάθος! τὸν διέκοψε ὁ Νικολέ. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε τὴν ἀπομίμησι νὰ ἔκαμε καὶ τὴν κλοπή. Μπορεῖ, ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομα καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Τὴν ἀπομίμησι τὴν ἔκαμε κάποιος Ντεραίν... ναὶ ὁ 'Ιούλιος Ντεραίν, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχουμε ἀσνοληθῆ πολλὲς φορὲς καὶ σὺ κι' ἐγώ. "Οσο γιὰ τὴν κλοπή, τὴν ἔκαμε ὁ ἀνεψιὲς τοῦ Πέτερ Τζόνσων... ὁ νεαρὸς Τζόνσων... "Αν θέλης, μπορῶ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου, συνενόγου των. Εἶνε ὁ Πολωνὸς κακαποιὸς Κὰολ Μπεόνσκυ, ποὺ σοῦ εἶνε νομίζω ἀοκετὰ γνωστός... Βρίσκονται τώρα καὶ οἱ τρεῖς στὸ κοατητήριο...

— Καὶ τὸ διαμάντι; ρώτησε ὁ Μορὲ κατάπληκτος.

— Βρέθηκε μέσα στὰ ἔντερα ἑνὸς παλιατζῆ.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, εἶπε ὁ Μορέ.

'Ο Νικολὲ ἐαπλώθηκε σε μιὰ πολυθρόνα.

—'Ησύχασε, φίλε μου Μορέ, εἶπε. 'Η ὑπόθεσις τοῦ «διαμαντιοῦ τοῦ Ἑβρεμόν» τελειώσε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς μυστηριώδους δολοφονίας καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πτώματος τοῦ παλιατζῆ Σουπάο. "Αλλωστε αὐτὲς οἱ δυὸ ὑποθέσεις ἀποτελοῦν μιὰ μόνον. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκαμε ν' ἀνακαλύψω τὴ ἀνέσι ποὺ ὑπῆρνε μετεξύ τους. "Ενα σακκάκι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν στὸ τέννις... Αὐτὸ μὲ ὡδήγησε ὡς τὸν Βίλλυ Τζόνσων. Γιατί, ὅπως ἐξακοίβωσα ἀπὸ τὸ σάφτη ποὺ τὸ εἶνε σάψει αὐτὸ τὸ σακκάκι ἦταν δικό του. 'Ο νεαρὸς Βίλλυ ἀναγκάσθηκε τότε νὰ δυολογήση πὼς ἦταν ὁ δοάστης τῆς κλοπῆς τοῦ διαμαντιοῦ. 'Η ἐνοχή του σταματάει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο ὅμως μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους συνενόγους του... 'Αλλ' ἂς σοῦ διηγηθῶ τὰ ποάγματα ὅπως ἔνιναν...

»'Ο Βίλλυ Τζόνσων σγεδὸν ἔζε ἀπὸ καιρὸ νὰ κλέψη τὸ διαμάντι τοῦ θείου του καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ποὺ παρουσιάσθηκε ὅταν ὁ Πέτερ Τζόνσων ἔβγαλε αὐτὸ τὸ διαμάντι ἀπὸ τὸ γοημαοκιβώτιό του, γιὰ νὰ τὸ δείξη στὸν 'Ολλανδὸ ἔμπορο. 'Ο Βίλλυ ἔκλεψε τότε τὸ «διαμάντι τοῦ Ἑβρεμόν» κι' ἔβαλε στὴ θ σι του τὴν ἀπομίμησι ποὺ εἶνε φτιάξει ἀπὸ πολὺ ὁ Ντεραίν. "Ολα θὰ πήναιναν καλά, ἂν ὁ Βὰν Κλήπεο δὲν ζητοῦσε τὴν ἄλλη μέρα νὰ ἑαναΐδη αὐτὸ τὸ διαμάντι. 'Ωστόσο, ὁ Βίλλυ εἶνε προβλέψει ὅλα τὰ ἀπρόοπτα. Καὶ εἶνε ρυθμίσει τὴ στάσι του σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μποσῆ νὰ ὑποπτευθῆ κανεὶς τὸ παραμικρό. 'Από τ' ἄλλο μέρος δὲν ἤθελε ν' ἀναμιγθῆ στὶς διαποαγματεύσεις γιὰ τὴν πώλησι τοῦ διαμαντιοῦ. Τί ἔκαμε, λοιπόν: Τὸ ἄλλο πρωῒ πῆνε μὲ τὴν ἐξαδέλφη του, τὴν μὶς Μπλάντ νὰ παίξουν τέννις. Μπαίνοντας ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ τὸ κρέμασε κοντὰ στὴν πόοτα. 'Ανάμεσα στὴ φόδα καὶ τὸ ὕφασμα αὐτοῦ τοῦ σακκακιοῦ ἦταν κουμμένο τὸ διαμάντι. Τί θὰ συν'βαινε κατόπιν; 'Ο Μπεδένσκυ καὶ ὁ Ντεραίν ποὺ παοακολουναν πιὸ κάτω θὰ πλησίζαν στὴν πόοτα, θὰ ἔκαναν πὼς παρακολοθοῦν τὲ τένις καὶ θὰ ἔπεφταν μὲ τοόπο τὸ διαμάντι "Οπως βλέπεις, ὁ Βίλλυ ἦταν πολὺ προνοητικός. "Ο τι δήποτε καὶ ἂν συνέβαινε, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ

»'Αλλά, τὴν τελευταία στιγμὴ παρουσιάσθηκε ἕνα ἀπρόσπτο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ προβλέψη "Ενας παλιατζῆς— ὁ Σουπὰο — πεσνώντας ἀπὸ κεῖ, ἄφησε τὸ σακκάκι καὶ τὸ ἔβαλε στὰ νέδια...

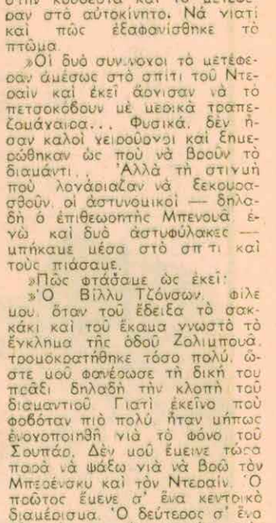
»Ἐδῶ τελειώνει ἡ πρώτη πρᾶξις. 'Η δεύτερη ποὺ εἶνε πιὸ τραγικὴ ξετυλίχθηκε ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. 'Ο Μπερένσκυ καὶ ὁ Ντεραίν ἔνασαν ξαφνικὰ τὸν παλιατζῆ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Σκέφθηκαν ὅμως νὰ τὸν ἀναζητήσουν στὴν ὁδὸ Ζολιμπουά ὅπου εἶνε τὰ πεοισσότεοα παλιατζίδικα καὶ δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Θὰ μποροῦσαν μὲ πολὺ λίνα νοήματα ν' ἀνοιξάσουν τὸ σακκάκι. 'Αντὶ γι' αὐτὸ, μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ ἔξαλλοι μέσα στὸ μαναζὶ τοῦ Σουπὰο κι' ἄοχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ νειοκοπιοῦν. 'Ο παλιατζῆς ὑποπτεύθηκε τότε ὅτι κάτι τὸ πολύτιμο ἔποεπε νὰ κοιβῆ αὐτὸ τὸ σακκάκι καὶ τὰ ἔμπειρα γέρια του δὲν ἄογησαν ν' ἀνακαλύψουν τί ἦταν αὐτὸ τὸ ποᾶγμα. "Αοχισε τότε νὰ ξυλώνη τὴ φόδεα γιὰ νὰ πάση τὸ διαμάντι. Συγχρόνως μιὰ σκέψις πέρασε ἀστραπιαία ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θὰ κατάπινε κευφὰ τὸ διαμάντι καὶ θὰ ἔδινε κατόπιν τὸ σακκάκι σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ γαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους... 'Αλλ' ὁ Μπεδένσκυ κατάλαβε τὴν ποόθεσί του. "Αοπαξε τότε ἕνα σφυρὶ ποὺ βοισκόταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἐνῶ ὁ παλιατζῆς ἔφσνε τὸ διαμάντι στὸ στόμα του θέλησε νὰ τὸν ντυπήση στὸ γέσι. 'Αλλ' ὁ παλιατζῆς εἶχε καταπῆ κιόλας τὸ διαμάντι. 'Ο Μπεδένσκυ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τότε τὸ θυμό του καὶ ντύπησε μὲ τὸ σφυρὶ τὸ Σουπὰο στὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός. 'Αμέσως κατόπιν ἑτοιμάσθηκαν νὰ τυλίξουν τὸ θῦμα τους σὲ μιὰ κουβέρτα, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ αὐτοκίνητό τους. "Ακουσαν ὅμως τὸν Σαμούν ποὺ πλησίαζε στὸ παράθυρο καὶ κουφτήκαν. "Επειτα, ὁταν ὁ Σαμούν ἀπομακουνθηκε, τύλιξαν τὸ πτῶμα τοῦ Σουπὰο στὴν κουβέρτα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο. Νά γιατὶ καὶ πὼς ἐξαφανίσθηκε τὸ πτῶμα.

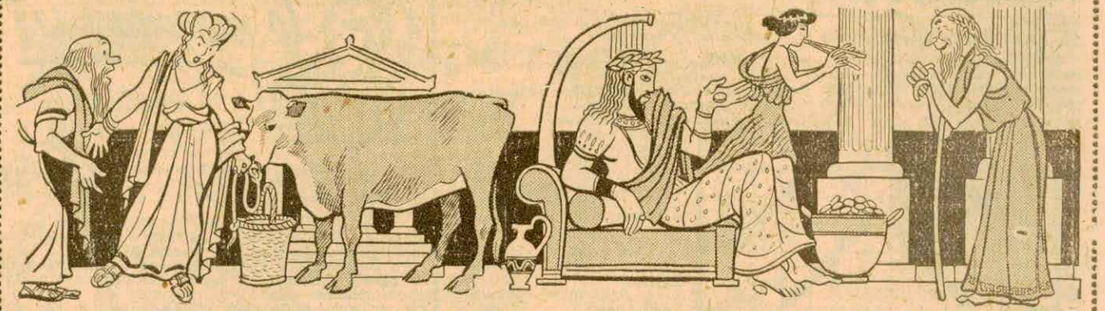
»Οἱ δυὸ συνενόγοι τὸ μετέφεραν ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ντεραίν καὶ ἐκεῖ ἄρνισαν νὰ τὸ πετσοκόψουν μὲ μεοικὰ τοαπεζομάχαιοα... Φυσικά, δὲν ἦσαν καλοὶ γειοοῦονοι καὶ ξημερώθηκαν ὡς ποὺ νὰ βροῦν τὸ διαμάντι... 'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ λογάριαζαν νὰ ξεκουοασθοῦν, οἱ ἀστυνομικοὶ — δηλαδὴ ὁ ἐπιθεωοητὴς Μπενουὰ ἐνῶ καὶ δυὸ ἀστυφύλακες — μπήκαμε μέσα στὸ σπ τι καὶ τοὺς πιασαμε.

»Πῶς φτάσαμε ὡς ἐκεῖ:

»'Ο Βίλλυ Τζόνσων, φίλε μου, ὅταν τοῦ ἔδειξα τὸ σακκάκι καὶ τοῦ ἔκαμα γνωστὸ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Ζολιμπουά, τρομοκρατήθηκε τόσο πολύ, ὥστε μοῦ φανέρωσε τὴ δική του πεπάδι δηλαδὴ τὴν κλοπὴ τοῦ διαμαντιοῦ Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν πιὸ πολὺ ἦταν μήπως ἐνογοποιηθῆ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Σουπάο. Δὲν μοῦ ἔμεινε τώρα παρὰ νὰ ψάξω γιὰ νὰ βοῶ τὸν Μπεδένσκυ καὶ τὸν Ντεραίν. 'Ο πρῶτος ἔμενε σ' ἕνα κεντοικὸ διαμέρισμα. 'Ο δεύτερος σ' ἕνα ἐξογικὸ σπιτάκι κοντὰ στὶς Βερσαλλίες. "Εστσεψα ἀμ'σως τὴν προσοχή μου ποὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ντεραίν καὶ δὲν ἄογησα νὰ καταλάβω πὼς κάτι τὸ ἐξαιοετικὸ συνέβαινε μέσα σ' αὐτό. Πῆρα τότε τὸν Μπενουὰ καὶ δυὸ ἄλλους ἀστυνομικοὺς καὶ κατὰ τὰ ἐσπεοάσματα ἐμπήκαμε ἐαφνικὰ μέσα νοησιμοποιῶντας ἕνα ἀντικλείδι μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίξαμε τὴν πόοτα "Οσο γιὰ τὶς λεπτομέοειες ποὺ σοῦ ἀφηγήθηκα τὶς ἔμαθα ἀπὸ τὸν Μπεδένσκυ καὶ τὸν Ντεραίν. Γιατὶ δὲν εἶνον πιὰ κανένα λόνο νὰ κούψουν τὸ ἔγκλημά τους καὶ ὁμολόγησαν τὰ πάντα.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤ' ΟΡΖΕΒΑΛ

Η Χρυσῆ Λίρα ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κροίσου ὡς τὶς ἡμέρες μας

ΝΑΣ κακὸς δαίμονας μπῆκε στὴν ἑλληνικὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κατοχῆς: ἡ χρυσῆ λίρα. Πρῶτοι οἱ Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοὶ κατακτητὲς ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἄρχισαν ν' ἀποθηκεύουν χρυσὲς λίρες γιὰ τά... γηρατειά τους. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες ἀγόραζαν χρυσάφι μὲ τὰ περίφημα «μάρκα κατοχῆς» ποὺ τυπώνονταν ἐπάνω σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ἐφωδιασμένο μὲ πιεστήριο. Ἦρθε κατόπιν ἡ πτώσις τῆς δραχμῆς καὶ ἡ λίρα ἄρχισε νὰ γίνεται ὁ ρυθμιστὴς τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἐπισιτιστικῆς ζωῆς μας. Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀριστείδου, τὸ μικρὸ λιμπερὸ καὶ καταχθόνιο αὐτὸ ἀντικείμενο ξεκίνησε πρὸς τὶς ἀθηναϊκὲς συνοικίες πρῶτα, κατόπιν στὰ ἐπαοχιακὰ κέντρα καὶ τέλος στὰ μακουνὰ κι' ἀπόμερα χυριά, ποὺ οἱ κατοικοί τους δὲν ἤξεραν τὴ λίρα παρὰ ἀπὸ τά... παραμύθια.

Σ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς ἑκατομμύρια λίρες ἑκαναν ἕναν παράξενο χορὰ σ' ὁλη τὴν Ἑλλάδα μεταφερόμενες ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ μὲ σταθερὸ ἐπίκεντρο τὴν ὁδὸ Ἀριστείδου. Μοναδικὸ μέτοο καὶ κίνητοο τῶν συναλλαγῶν ἦταν ἡ λίρα. Μετὰ ἀπ' αὐτὴν δὲν ἦταν τὰ χαοτονομίσματα ἀλλὰ ἡ ἀνταλαγὴ εἰδῶν. Μποοοῦσες νὰ ποομηθευτῆς ἐναν τενεκὲ λάδι δίνοντας δυὸ ζευγάοια ἀοβύλες, ἢ πέντε πήχεις ὕφασμα. Ἀκοιβῶς ὅπως συνέβαινε καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Τοωϊκοῦ πολέμου. Τὸ γόητοο τῆς λίρας τὸ κατείχε τότε τό... βῶδι. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει στὰ ἔπη του ὅτι τὸ κονδοοειδὲς καὶ ὑπομονητικὸ αὐτὸ ζῶο ἀποτελοῦσε τὸν κυοιώτεοο μετοητὴ ἀξίας κατὰ τὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα χοόνια. Μὲ ἕνα,δυο ἢ καὶ πενῆντα βῶδια μιὰ νοικοκυοὰ τῆς γενεᾶς τοῦ Ὁμήοου ἀγόοαζε ἐπιπλα, οοῦχα ἢ κοσμήματα.

Μὲ τὰ βῶδια βέβαια, δὲν μποοοῦσαν νὰ γίνωνται εὔκολα οἱ συναλλαγές. Οὔτε ἦταν πολὺ εὐγενικὸ νὰ μιὰ κυοία τῆς Ὁμοικῆς ἐποχῆς νὰ πηγαίνη γιὰ ψώνια στὴν ἀγοοὰ, σέονοντας πίσω της ἕνα μοσχαοι. Οἱ σοφοὶ λοιπὸν, ποογονοι μας ἀντεκατέστησαν γοήγοοα τὰ τετοάποδα μὲ τὰ μεταλλινα ἀντικείμενα οἰκιακῆς χοήσεως ἢ κάλλωπισμοῦ. Δηλαδή: ἔδωνες ἕνα σιδεοένιο τοαπέζι, ἕνα κοεββάτι ἢ ἕνα μαγκάλι κι' ἀγόοαζες ὕφασμα μυοωδιές ἢ λαχανικά. Αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτεοο στάδιο τῆς ζωῆς τοῦ νομίσματος. Ἀογότεοα, ὅταν διεπιστώθη ὅτι καὶ ὁ τοόπος αὐτὸς συναλλαγῆς δὲν ἦταν τόσο εὔκολος τὰ σιδηκὰ ἀντικείμενα ἀντεκατεστάθησαν μὲ ἁπλὰ μέταλλα τῶν ὁποίων τὴν ἀξία κοθώοιζε τὸ βάοος τους. Τότε οἱ ποακτικοὶ ποόγονοί μας ὁοκισαν νὰ κύνουν τὰ μέταλλα σὲ στεοεομετοικὰ σχήματα ἢ σὲ «ῥάβδους»— ὅπως εἶνε σήμεοα οἱ ῥάβδοι χουσοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ κοπή τους καὶ σὲ μικοότεοα κομμάτια.

Μὲ τὸ νέο αὐτὸ... νομισματικὸ σύστημα οἱ ἐμποοικὲς συναλλαγὲς ἔγιναν εὐκολώτεοες καὶ λιγώτεοο κουοαστικές.

Ἐν τούτοις τὰ πρῶτα ποαγματικὰ νομίσματα (700 π. Χ.) ποὺ μπαίνουν ὡς δαίμονες στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθοώπου ἔχουν ὡς βάσι τους τὸ χουσάφι. Συγκεκοιμένως κατεσκευάζοντο ἀπὸ μίγμα χουσοῦ καὶ ἀογύοου μὲ ἀναλογία 40 – 70%. Πρῶτος ἐφευοετὴς καὶ κατασκευαστὴς τῆς χουσῆς... λίρας εἶνε ὁ βασιλεὺς Κοοῖσος (546 π. Χ.) ὁ ὁποῖος ἔκοψε μικοὰ κι' κοίλα νομίσματα ἀπὸ καθαοὸ χουσάφι τοὺς ποοίποημους «κοισείους στατῆοας». Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ποόγονοι τῆς στεολίνας. Ἕνας κοισείος στατὴο ἰσοδυναμοῦσε ποὸς εἴκοσι ἀογυοᾶ νομίσματα.

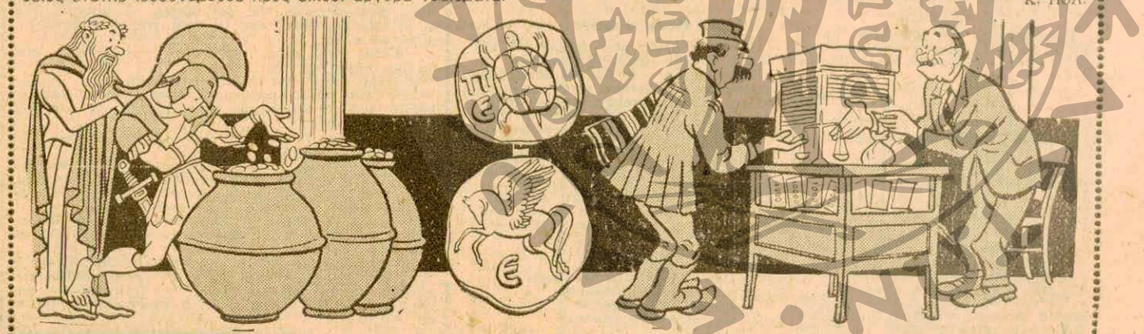
Ὁ Κροῖσος εἶχε, καθὼς βλέπετε, πολὺ ἔξυπνες ἐμπνεύσεις καὶ ἀξιοθαύμαστο ἐκπολιτιστικὸ πνεῦμα!

Τὸ νέο νόμισμα ἔκανε, φαίνεται βαθύτατη ἐντύπωσι σ' ὁλο τὸν τότε γνωστὸ κόσμο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κατεπλάγη καὶ συνεκινήθη περισσότεοο ἀπὸ τὸ ἐντυπωσιακὸ νομισματικὸ σύστημα τοῦ Κοοίσου ἦταν ὁ βασιλεὺς τῶν Πεοσῶν. Ἔκοψε λοιπὸν κι' αὐτὸς κατὰ μίμησιν, τὸ δικό του χουσὸ νόμισμα, τὸν «δαοσικό», ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ τὴ συνήθη ἀμοιβὴ ἑνὸς ὁπλίτου γιὰ ἕνα μῆνα. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐμφανίζονται καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νομισμάτων παοαστάσεις. Τὰ ἀοχαιότατα Αἰγινήτικα νομίσματα ἔχουν ὡς σύμβολο μιὰ χελώνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάζοντο «χελῶναι». Τὰ κοοινθιακὰ ἔφεοαν ὡς παοάστασι τὸν Πήγασο, γι' αὐτὸ καὶ ἐκαλοῦντο «πῶλοι». Μολονότι οἱ βασιλεῖς τῶν Πεοσῶν καὶ τῶν Λυδῶν ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἔκοψαν νομίσματα, ἐν τούτοις τὰ ἑλληνικὰ ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν ἐπεοτασι σ' ὁλο τὸν κόσμο. Μ' αὐτὰ ἐγίνοντο οἱ συναλλαγὲς ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ἀσιατικῶν καὶ ἀφοικανικῶν κοατῶν. Στὴν Αἴγυπτο λόγου χάοιν, κυκλοφοοοῦσαν εὐοώτατα τὰ νομίσματα Αἰγίνης, Ἀθηνῶν, Κοοίνθου Εὐβοίας, Θοάκης καὶ Μακεδονίας. Δὲν ἐπαιζαν ὅμως μόνο ῥόλο στὶς ἐμποοικὲς συναλλαγές. Τεοαστία ἦταν ἡ ἐπίδοσις τους στὴν πολιτική. Μὲ χουσὰ νομίσματα ἐξηγοοάζοντο πολιτικοὶ καὶ στοατιωτικοὶ παοάγοντες καὶ ὠογανώνοντο... κινήματα. Ἀπὸ τὶς πλευοὲς αὐτῆς οἱ εἰκοσιπέντε καὶ πλέον αἰῶνες ποὺ πέοασαν δὲν μετέβαλαν καθόλου τὸ βασικὸ κίνητοο τῶν κινημάτων, τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῆς ἐξαγοᾶς συνειδήσεων. Ὁ χουσὸς ἦταν καὶ εἶνε παντοδύναμος.

Ἕνα λαϊκὸ τοαγοῦδι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κατασκευάσθηκαν στὴν κατοχή, λέγει: "Ἡ δύναμι στὸν ἄνθοωπο εἶνε τὸ ποοτοφόλι". Αὐτὸ φαίνεται τὸ πέοαν καλὰ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ 500 π.Χ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπεχείοησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴ δύναμι τοῦ νομίσματος. Ἀπηγοοεύσεις λοιπὸν — ἐπειδὴ ἦσαν οἱ ἰσχυοότεοοι ὅλων — στοὺς συμμάχους καὶ τοὺς ὑποτέλεις των νὰ κόβουν νομίσματα, ὥστε νὰ κυκλοφοοοῦν μόνο τὰ δικά τους. Τὴν κατάστασι αὐτὴ ἀνέτοεψεν πολὺ ἀογότεοα οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι κατωοώσαν νὰ ἐπιβάλουν ὡς ἐνιαῖα νομίσματα τοὺς "Φιλιππείους» καὶ τοὺς "Ἀλεξανδοείους», ποὺ ἐξετοπίσαν γιὰ πολὺν καιοὸ ὅλα τὰ ὡς τότε διεθνῶς κυκλοφοοοῦντα νομίσματα. Καθὼς καὶ τοὺς δασείκους τῶν Πεοσῶν καὶ τοὺς κυζικηνοὺς καὶ ἀττικοὺς στατῆοας. Τὴν ἐποχὴ τῶν μακεδονικῶν κατακτήσεων χαοακτηοίζει ἡ χουσομανία τοῦ κόσμου, ἀκοιβῶς ὅπως καὶ τὴ σημεοινή. Οἱ ἄνθοωποι ἀποθήκευαν χουσὰ νομίσματα, μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι "ἂν γίνη κάτι" θὰ μποοέσουν μ' αὐτὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς ἀνάγκες τους. Αὐτὴ ὅμως ἡ χουσομανία ὅπως ἔσοοψε καὶ δημιοόγησε τὸν πλουσιοτάτο καὶ τὴν ἀοοήτη ἀκοίβεια τῆς ζωῆς.

Κατὰ τοὺς εἰκοσιπέντε καὶ πλέον αἰῶνες τῆς ζωῆς καὶ ἱστοοίας του νομίσματος πολλὰ ἀλλάχτηκαν ἐπάνω στὸν ἀμοιοῶτο πλανήτη μας: καὶ ἡ νοστοσία τῶν ἀνθοώπων καὶ οἱ συνθῆκες ζωῆς καὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ὅλα ἀλλάχτηκαν. Ἡ χουσὸς μονὰ μόνη ἔμεινε ἀναλλοίωτη, ἀφοῦ μιὰ μονάδι ἀοοβατεία γιὰ νὰ ταλανίζη τὸν ἄνθοωπο, τὴ ζωὴ τοῦ καὶ τὸν ποοοοισμό του. Καὶ ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶνε ὁ μακοοίτης ὁ Κοοῖσος, ὁ κατασκευαστὴς τῆς ποωτης... χουσῆς λίοας τοῦ κόσμου.

Κ. ΠΟΛ.

λουθήσει στὸ καινούργιο μου καταφύγιο, καί, καθὼς μὲ φύλαγε, μποροῦσα νὰ κοιμᾶμαι κάπως ἥσυχος. Τὸ μικρὸ ρόδινο τέρας, τὸ «ἄϊ» ἔγινε πολὺ ντροπαλὸ καὶ μ' ἐγκατέλειψε, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, ὅπου ζοῦσε σὰν αἰλουροτίγρις, προτοῦ τὸ μεταμορφώσῃ ὁ Μορώ.

Ἀλλὰ τὰ τέρατα αὐτὰ δὲν εἶχαν ἐαναγίνει ἀγρίμια σὰν ἐκεῖνα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ στοὺς ζωολογικοὺς κήπους: λύκοι, ἀκοῦδες, τίγρεις, πίθηκοι κλπ. διατηροῦσαν ἀκόμα κάτι τὸ ἀλλόκοτο, γιατί, σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, ὁ Μορὼ εἶχε ἀνακατέψει διάφορα ζῶα. Τὸ ἕνα π. χ. μποροῦσε νὰ ἦταν «κυρίως» ἀκοῦδα, τὸ ἄλλο «κυρίως» ταῦρος, ἀλλὰ τὸ καθένα τους εἶχε καὶ κάτι ἀπὸ ἕνα ἄλλο ζῶο.

Κι' ἐνῶ ἐπίσης εἶχα ἀλλάξει, Τὰ ροῦχα μου κρέμονταν κουρέλια πάνω μου, τὰ μαλλιά μου ἦσαν μακρυὰ καὶ ὑπερδεμένα, καί, τώρα ἀκόμα, μοῦ λένε πὼς τὰ μάτιά μου ἔχουνε μιὰ παράξενη λάμψι καὶ μιὰ καταπληκτικὴ ζωηράδα.

Στὴν ἀρχή, περνοῦσα τὴν ἡμέρα μου στὴ νότια πλανιὰ τοῦ νησιοῦ, ἐρευνῶντας τὸν ὁρίζοντα. Ἐλπίζοντας νὰ φανῇ κανένα καράβι, Πέντε φορὲς διέκρινα πανιὰ καὶ τρεῖς φορὲς μιὰ γραμμὴ ἀπὸ καπνό, ἀλλὰ ποτὲ κανένα πλοῖο δὲν πλησίασε στὸ νησί. Εἶχα πάντοτε ἕνα μεγάλο σωρὸ ξύλα ἕτοιμον γιὰ νὰ βάλω φωτιά. Ἀλλὰ τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν γνωστὸ ὡς ἠφαιστειογενὲς καὶ γι' αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν ἐρχότανε κανένα καράβι.

Κατὰ τὸ Σεπτέμβριο μ' Ὁ-

Ἡ ὡμορφιά

ΜΑΡΙΑ ΜΟΝΤΕΖ

δὲν εἶναι μυστικὸ

τὰ ἀγαπημένα καλλυντικὰ τῶν ΑΣΤΕΡΩΝ

WOODBURY

JERGENS

ΓΟΥΤΜΠΕΡΥ - ΤΖΕΡΓΚΕΝΣ

Διατηροῦν τὴ γυναίκα σὲ μιὰ διαρκῆ νεανικὴ φρεσκάδα καὶ ὡμορφιά.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 27 — ΤΗΛ. 20-755

ΙΔΑ

κτώβριο ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι πὼς ἔπρεπε νὰ φτιάσω μιὰ σχεδία. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ μπράτσο μου εἶχε πιὰ γιατρευτῇ. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶχα κάνει τὸ μαραγκό, οὔτε καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ χειρωνακτική. Ὡστόσο, περνοῦσα τὸν καιρό μου μέσα στὸ δάσος, δοκιμάζοντας νὰ κόψω κορμοὺς καὶ νὰ τοὺς δέσω μεταξύ τους. Δὲν εἶχα καινενὸς εἴδους σχοινί, καὶ δὲν βρῆκα τίποτα ποὺ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Κανένα ἀπὸ τὰ πολυάοιθμα εἴδη ἀπ' τὶς λιάνες, δὲν φαινότανε εὐλύγιστο καὶ γερό, καί, μ' ὅλες μου τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις δὲν ἤξερα μὲ τί τρόπο θὰ τὶς ἔκανα νερὲς κι' εὐλύγιστες.

Πέρασαν πάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ψάγνοντας μέσα στὰ ἐρείπια τῆς μάντρας, καθὼς καὶ στὸ μέρος ὅπου εἶχαν καῇ ἡ μασούρα καὶ ἡ Βάρκα. Ζητῶντας νὰ βρῶ τίποτα καρφιά. Κάθε τόσο, κανένα ἀπὸ τὰ τέρατα ἐρχότανε νὰ μὲ παραμονέψῃ κι' ἔφευγε μὲ μεγάλα πηδήματα, ὅταν τοῦ φώναζα.

Ἔπειτα ἦρθε μιὰ περίοδος μὲ θύελλες καταιγίδες. Βροχὲς καταρρακτώδεις, ποὺ, ἀναγκαστικά μοῦ ἀργοπόρησαν τὴ δουλειά μου. Ὡστόσο, καταφθωσα, τέλος, νὰ φτιάσω τὴ σχεδία.

Ἤμουν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἔργο μου. Ἀλλά, μὲ τὴν ἐλλειψι ποακτικοῦ πνεύματος, ποὺ μὲ διακρίνει δυστυχῶς, τὸ εἶχα φτιάσει σὲ μιὰν ἀπόστασι πάνω ἀπὸ ἕνα μίλλι ἀπὸ τὴ θάλασσα, καί, προτοῦ κατοθθώσω νὰ τὸ σύρω ὡς τὴν ἀκτὴ εἶχε γίνει κομμάτια κατὰ τὴ μεταφορά.

Ἴσως νὰ ἦταν εὐτύχημα γιὰ μένα ποὺ δὲν ἐπιβιάστηκα σ' αὐτό. Ἀλλ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ ἀπελπισία μου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε, γιὰ μερικὲς μέρες δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τριγυρνάω στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ κυττάζω τὰ κύματα. Βάζοντας διαρκῶς στὸ νοῦ μου τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ δὲν ἤθελα, βέβαια, νὰ πεθάνω, κι' ἕνα γεγονός, ποὺ συνέβη μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πόσο ἦταν ἠλίθιο ν' ἀφίνω νὰ περνοῦν ἔτσι οἱ μέρες, γιατί οἱ κίνδυνοι, ἀπὸ τὴ γειτονιὰ τῶν τεράτων, ὁλοένα μεγάλωναν.

Ἤμουν ξαπλωμένος στὴ σκιὰ ἑνὸς τοίχου τῆς μάντρας, ποὺ στεκόταν ἀκόμα ὄρθιος, καὶ κυττοῦσα τὴ θάλασσα, ὅταν κάποιο πρᾶγμα κρύο, ποὺ ἄγγιξε τὴ φτέρνα μου, μ' ἔκανε ν' ἀνατιναχθῶ. Γυρίζοντας, διέκρινα τὸ «ἄϊ», ποὺ μισόκλεινε τὰ μάτια του.

Εἶχε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴν ἱκανότητα νὰ μιλᾶ. Τὸ μακρὺ τοίχωμά του γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πυκνό, καὶ τὰ δυνατά του νύχια πιὸ μυτερά.

Ὅταν εἶδε ὅτι τὸ πρόσεχα, ἐνοῦλλισε, ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τοὺς θάμνους καὶ ἐαναστράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

Στὴν ἀρχή, δὲν κατάλαβα, ἀλλά, σὲ λίγο, μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἤθελε νὰ τὸ ἀκολουθήσω καὶ πήγα πίσω του ἀργά, γιατὶ ἡ μέρα ἦτανε πολὺ ζεστή.

Ὅταν ἔφτασε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, σκαφάλωσε στὰ κλαδιά, γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βαδίζῃ εὔκολα μέσα ἀπὸ τὶς λιάνες, ποὺ κρέμονταν ὡς τὸ ἔδαφος.

Ξαφνικά, σ' ἕνα ξέφωτο, βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα φρικτὸ θέαμα. Ὁ σκύλος μου ἦταν νεκρός, καταγῆς, καί, καὶ δίπλα του ἦταν πλαγιασμένη ἡ Ὑαίνα - Γουρούνου, ποὺ κουμάτιαζε μὲ τὰ νύχια της τὶς σάρκες του, γουλλίζοντας.

Καθὼς πλησίαζα, τὸ τέρας μὲ κύτταξε μὲ τ' ἀστραφτερά του μάτια, καὶ μούγκρισε ἀπειλητικά. Δὲν ἦταν, καθόλου τροποκρατημένο. Τὸ τελευταῖο ἀνθρώπινο ἴχνος εἶχε σβύσει μέσα του.

Ἔκαμα ἕνα βῆμα, σταμάτησα κι' ἔβγαλα τὸ περίστροφό μου. Ἐπὶ τέλους, βρισκόμαστε πρόσωπο μὲ πρόσωπο.

Τὸ ἀγρίμι δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ φύγη. Τὸ τρίχωμά του ἀνορθώθηκε, τ' αὐτιά του πέσανε κι' ὅλο του τὸ κορμὶ συσπειρώθηκε. Σημάδεψα ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ πυροβόλησα. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τέρας ἔκαμε ἕνα πήδημα, ἔπεσε πάνω μου καὶ μ' ἀναποδογύρισε. Δοκίμασε νὰ μὲ πάσῃ μὲ τὰ παρασμορφωμένα του νύχια, ἀλλ' ἡ φόρα, ποὺ εἶχε πάρει, τόρριξε ψακρυὰ καὶ βρέθηκα πεσμένος κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά του. Εὐτυχῶς, τὸ εἶχε πετύχει ἡ σφαῖρα μου καὶ σκοτώθηκε, καθὼς πηδοῦσε ἐναντίον μου.

Γλύστρησα κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ κορμί του καὶ, τοέμοντας, σηκώθηκα καὶ ἐξέτασα τὸ ἀγρίμι. Ἦταν ἕνας κίνδυνος λιγώτερος, ἀλλ' ἤτανε μόνο ἡ πρώτη ἀπὸ μιὰ σειρὰ μεταπτώσεων στὴν κτηνωδία, ποὺ ἐποκειτο νὰ ἐπακολουθήσουν.

Ἔκαψα τὰ δυὸ πτώματα πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ θάμνους.

Τότε, εἶδα καθαρὰ πὼς, ἂν δὲν ἔφευγα, χωρὶς ἀργοποσία ἀπὸ τὸ νησί, ὁ θάνατός μου ἦταν πιὰ ζήτημα ἡμερῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ - δυὸ ἐξαιρέσεις, τὰ τέρατα εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴ ναοάδα γιὰ νὰ φτιάσουνε «μονιές», σύμφωνα μὲ τὶς συνηθείες τους, μέσα στὰ πυκνὰ δάση τοῦ νησιοῦ. Γυροῦσαν σπάνια τὴν ἡμέρα, καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ κοιμόντουσαν ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ. Τὸ νησὶ θὰ φαινόταν ἔρημο σὲ κανένα καινουργοφερμένο.

Μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ στήσω παγίδες καὶ νὰ τὰ σκοτώσω μὲ μαχαιριές. Ἂν εἶχα ἀσκετὰ φυσίγγια, δὲν θὰ δίσταζα οὔτε στιγμὴ ν' ἀρχίσω τὴν ἐξόντωσί τους, γιατὶ δὲν θἄμεναν πιὰ παρὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ σκισκόβαρα, μιὰ ποὺ τὰ πιὸ ἄγρια ἀπ' αὐτὰ εἶχαν ἤδη σκοτωθῆ.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου - σκύλου, τοῦ τελευταίου μου φίλου, ἤρθα τὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶμαι τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ προσέχω τὴ νύχτα.

Ξανάφτιασα τὴν καλύβα μου, μέσα στὰ ἐρείπια τῆς μάντρας, ἀφήνοντας ἕνα ἄνοιγμα τόσο στενό, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ νὰ μπῇ, χωρὶς νὰ κάνῃ ἕναν τοομακτικὸ θόρυβο.

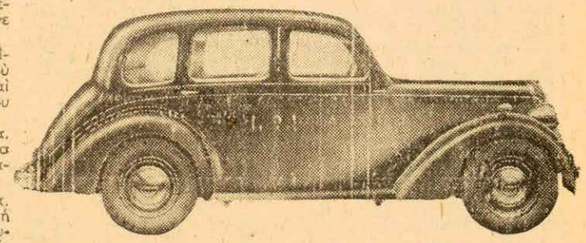
Τὰ τέρατα, ἄλλωστε, εἶχανε ξεμάθει ν' ἀνάβουνε φωτιά, καὶ τὰ εἶχε ξανακυριέψει ὁ φόβος τῆς φλόγας. Ἄλλη μιὰ φορὰ ἄοισα νὰ μαζεύω κλαδιὰ γιὰ νὰ φτιάσω μιὰ σχεδία, καὶ νὰ φύγω.

Συνήντησα μύριες δυσκολίες, ἀλλ' ὡς τόσο τὸ κατώρθωσα. Τὸ μόνο ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο ἦταν ὅτι θὰ ξανοιγόμουνα σὲ θάλασσα ποὺ δὲν συγναζόταν ἀπὸ καραβία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
Μετὰ σύντομον νοσηλευτικὸν σικτοροεῖον 33 ἐτῶν ἐμπειρίας, ἐφαρμοζει
Ἀρ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
Ἐναντι Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
Ἡ νέα περίοδος των μαθημάτων προσεχῶς. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην.
ΔΙΔΑΚΤΡΑ, ΠΡΟΣΙΤΑ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
"STANDARD & TRIUMPH"
ΑΝΤΟΧΗ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΑΝΕΣΙΣ

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ἀνών. Ἑταιρία Αὐτοκινήτων «ΑΧΙΛΛΕΥΣ»
Λεωφόρος Συγγροῦ 14 - Τηλ. 90-043

Ὅλο μὲ ἀνεξαρτήτους ἐμπροσθίους τροχοὺς (γόνατα)

STANDARD	4 θέσ.	8 h. p	Κονβερτίμπλ	cit	Πειραιὰ	Χάρτ.	Λίρ	395 0.ς
»	4 »	8 »	Κλειστὸν	»	»	»	»	380 0.0
»	4 »	8 »	Ἀνοικτὸν	»	»	»	»	380 0.0
»	5 »	14 »	Κονβερτίμπλ	»	»	»	»	640.0.0
»	5 »	14 »	Κλειστὸν	»	»	»	»	615.0.0
TRIUMPH	5 »	14 »	Ἀνοικτὸν	»	»	»	»	870.0.0
»	6 »	14 »	Κλειστὸν	»	»	»	»	870.0.0

Οἱ τηλεφωνήτριες ἔχουν καταργηθῆ στὶς μεγάλες ἀμερικανικὲς πόλεις, ὅπου τὶς ἀντικατέστησαν τὰ αὐτόματα τηλέφωνα. Ἐξακολουθοῦν ὅμως νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὰ τηλεφωνικὰ κέντρα τῶν μικρῶν πόλεων καὶ χωριῶν, καθὼς καὶ στὶς ὑπεραστικὲς γραμμές. Σ' αὐτὴ δὲ τὴ θέσι τους ἀποδεικνύονται κάποτε ἀληθινὲς ἀφανεῖς ἡρωίδες.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, στὸ Ὄστινινγκ τῆς πολιτείας τῆς Ν. Γόρκης, ἔλαβε μιὰ μέρα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιο ἀγροκάκι. Ὁ μικρὸς τῆς ἐξήγησε, περίτρομος καὶ ἀπελπισμένος ὅτι ἦταν ὁλομόναχος στὸ ἐξοχικὸ σπίτι του κι' ὅτι εἶχε πληγωθῆ τυχαίως στὸ πόδι μ' ἕνα κυνηγετικὸ τουφέκι. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ζητοῦσε τὴ βοήθειά της...

Ἡ τηλεφωνήτρια, κ. Ἔθελ Κόννωτον, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της. Τοῦ μίλησε ἥσυχα κι' ἐνθαρρυντικά. Τὸν ὡδήγησε πὼς νὰ ἐπιδέσῃ τὴν πληγή του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴ βεβαιώσῃ ἂν εἶχε σταματήσει ἡ αἱμορραγία. Συγχρόνως τηλεφώνησε σ' ἕνα γιατρό, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπέδειξε ὅτι θὰ κέρδιζαν καιρό, ἂν τὸ παιδὶ κι' αὐτὸς συνηντῶντο σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τῆς ἀποστάσεως τῶν σπιτιῶν τους. Πράγματι, ἡ κ. Κόννωτον εἶδε πότε νὰ τηλεφωνικῶς ἕνα ταξὶ νὰ πάῃ νὰ παραλάβῃ τὸν μικρὸ καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ νοσοκομεῖο. Ἐν τῷ μεταξὺ δέ, τοῦ ἔκανε συντροφιὰ μὲ τὸ τηλέφωνο, φλυάροησε μαζί του καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ πανικοβληθῆ, ὡς ὅτου ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο.

Ἀλλὰ κι' ἡ κ. Μαίρη Ἄλγκοο, τηλεφωνήτρια στὸ Χόλμυτελ, ἀπέδειξε μιὰ νύχτα ὅτι μπορεῖ νὰ κάμῃ περισσότερο ἀπ' τὸ νὰ συνδέῃ τὶς τηλεφωνικὲς γραμμές... Ἕνας φαρμακοποιὸς τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς τηλεφώνησε μὲ ἄγνοια ὅτι εἶνε δώσει κατὰ λάθος ἕνα δυνατὸ ὄξὺ σὲ μιὰ κυρία ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα φάρμακο γιὰ πλύσιμο τῶν ματιῶν! Ἂν τὸ χρησιμοποιοῦσε θὰ τυφλωνόταν!

Ὁ φαρμακοποιὸς ἤξερε μόνο τὸ ὄνομα τῆς πελάτισσάς του κι' ὅτι κατοικοῦσε κοντὰ στὸ Χόλμυτελ. Ἡ κ. Ἄλγκοο κάλεσε ἀμέσως τὸν ἀριθμό της, ἀλλὰ δὲν ἀπῆοε ἀπάντησι. Ἄφισε τότε στὴ θέσι της τὴν ἀδελφή της κι' ἔτοεξε στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς κυρίας, ποὺ ἀπεῖνε ἀρκετὰ χιλιόμερα. Δὲν τὴ βοῆκε ὅμως ἐκεῖ, κι' οἱ γείτονες τὴν πληροφόρησαν ὅτι θἄμενε ἴσως σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, κι' ἔτσι πορέλαβε τὴν κυρία τὴ στιγμὴ ἀκοιβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πλύνη τὰ μάτια της μὲ τὸ ὄξύ! Μὲ τὴν ἐπιμονή της καὶ τὴν προσήλωσί της στὸ ἀνθοωπιστικὸ καθῆκον, ἡ τηλεφωνήτρια τῆς εἶτε σώσει τὴν ὅρασι.

Ὑπάοχει στὴν Ἀμερικὴ ἕνα βραβεῖο, ποὺ ἔχει καθιερωθῆ ἀπὸ ἕνα φιλάνθοωπο καὶ δίδεται κάθε χρόνο στὸν ἢ στὴν ὑπάλληλο τοῦ τηλεφώνου ἢ τοῦ τηλεγοάφου ποὺ ἔκαμε τὴν ἡρωϊκώτεοη πρᾶξι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα χουσὸ μετάλλιο κι' ἕνα χοηματικὸ ποσὸν γιλίων δολλαοίων. Μιὰ τηλεφωνήτρια λοιπὸν τῆς μικοῆς πόλεως Χόμεο, στὴ Νεμπράσκα, ἡ κ. Μίλντοεντ Λόθοοπ τὸ κέρδισε δυὸ φοοές.

Ἡ πούτη φοοὰ ἦταν τὸ ἔτος 1920. Τὴ νύχτα τῆς 31ης Μαΐου, μιὰ φοβερὴ νεοοποντὴ ἔκαμε νὰ ξεχειλίσῃ τὸ ποτάμι, ποὺ πεονοῦσε κοντὰ ἀπ' τὸ Χόμεο. Ἡ κ. Λόθοοπ βοισκόταν μόνη στὸ τηλεφωνικὸ κέντοο, ὅταν εἰδοποιήθηκε γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν πόλι.

Ἀμέσως κάλεσε στὸ τηλέφωνο τὶς τοπικὲς ἀοχὲς καὶ τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ἕνα τεοάστιο κῦμα νεοοῦ ποοσχωοοῦσε ποὸς τὴν πόλι. Ἔπειτα εἰδοποίησε, ἕνα - ἕνα, ὅλους τοὺς κατοίκους ποὺ εἶναν τηλέφωνο στὰ σπίτια τους... καὶ δέχθηκε ἀδιαμαοτύοητα τὶς βοισιὲς μεοικῶν νευοικῶν ποὺ εἶναν θυμώσει γιατὶ τοὺς γάλασε τὸν ὕπνο!

— Φύγετε πιὰ ἀπ' τὸ κέντοο! τῆς τηλεφώνησε ὁ δήμαοχος. Κυττάχτε νὰ σωθῆτε καὶ σεῖς! Θὰ πνιγῆτε!

Ἡ κ. Λόθοοπ ἔμεινε στὴ θεσι της ὡς ὅτου τὸ νεοὸ πλημμύοισε τὸ τηλεφωνικὸ κέντοο...

Ἡρωΐδες τοῦ τηλεφώνου

Τὸ ἀνθρωπιστικὸ ἔργον τῶν ὑπαλλήλων

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ κ. Λόθοοπ διέκοψε ἀπότομα τὴ συνδιάλεξί τους — ἦταν ἡ πρώτη φοοὰ ποὺ ἔκανε ἕνα τέτοιο ποάγμα... Κι' ἔμειγε στὴ θέσι της ὡς ὅτου τὸ νεοὸ πλημμύοισε τὸ τηλεφωνικὸ κέντοο κι' ἔφτασε ὡς τὴ μέση της. Μόνο τὴν τελευταία στιγμὴ ἀποφάσισε πιὰ νὰ φύγη καὶ νὰ φοντίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀφοῦ εἶχε σώσει ἑκατοντάδες ψυχές.

Ἔπειτα ἀπὸ 20 χοόνια, ἐπανέλαβε τὸν ἴδιο ἡοωϊσμό της σὲ τό. ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες. Ὅταν συνέβη μιὰ δεύτεοη καταστοεπτικὴ πλημμύοα. Καὶ πῆοε καὶ πάλι τὸ βραβεῖο γιὰ τὴν αὐτοθυσία της.

Ἡ κ. Μὺστλ Χάντλεϋ, στὸ Σνάϊντεο τῆς Ὀκλαγόμα. Βοισκόταν στὴ θέσι της στὸ τηλεφωνικὸ κέντοο, ὅταν τῆς τηλεφώνησαν ὅτι εἶνε σημβὴ ἕνα δυστύχημα σ' ἕνα πηνάδι ὀουγείου κι' ὅτι ἀοκετοὶ ἐογάτες εἶναν ἀποκλεισθῆ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ἄντοας της.

Τὴν πούτη στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τοέξῃ στὸ μέοος τῆς καταστοοφῆς. Ἔπειτα ὅμως κατάλαβε ὅτι θὰ ποοσέφεοε πολὺ πεοισσότεοες ὑπηοεσίες, μένοντας στὴ θέσι της. Εἰδοποίησε ἀμέσως ἐογάτες, γιατοούς κλπ., κι' ἔτσι μὲ τὸ θάοοος καὶ τὴν ψυχοαιμία της, ἔσωσε τὸ σύζυγό της καὶ τοὺς συντοόφους του.

Ἕνα κοοιτσάκι 4 ἐτῶν, στὸ Σικάγο, κατάπιε μιὰ νύχτα κατὰ λάθος κάποιο δηλητήοιο. Τὸ ἀντίδοτο ἦταν γνωστὸ μόνο στὸ ἐογοστάσιο ποὺ παοῆγε αὐτὸ τὸ φάομακο. Τέτοια ὥοα ὅμως, τὸ τηλεφωνικοῦ κέντοου ἀνέλαβε τότε νὰ ἐξυπηοετήσῃ τοὺς ἀπελπισμένους γονεῖς τῆς μικοῆς. Τηλεφώνησε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὡς ποὺ βοῆκε τὸ διευθυντὴ τοῦ ἐογοστασίου. Ἐκεῖνος τῆς ὑπέδειξε τὸν ποοϊστάμενο τῶν χημικῶν, κι' αὐτὸς εἶπε τέλος στὴν τηλεφωνήτοια ποιό ἦταν τὸ ἀντίδοτο.

Ἡ ζωὴ τῆς μικοούλας σώθηκε ἔτσι... τηλεφωνικῶς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, τὰ τόσο δοαματικά, τὰ τόσο χαοακτηοιστικά, δείχνουν καθαοὰ τί μποοεῖ νὰ κάμῃ μιὰ ἢ ἕνας ὑπάλληλος ὅταν εἶνε ψύχοαιμος, εὐσυνείδητος, μεγαλόψυχος.

Καθῆκον ἑνὸς ὑπαλλήλου δὲν εἶνε μόνον ἡ τυπικὴ ἐογασία του, ἡ καλὴ διεξαγωγή της. Ὑπάοχουν κ-ὶ ἄλλα καθήκοντα πλέον σοβαοά.

Οἱ ἡοωϊκὲς τηλεφωνήτοιες, μὲ τὶς ἀναπεομένες παοατάπωνο παοάξεις των, δίνουν τὸ καλὸ παοάδειγμα σ' ὅλες τὶς συναδέλφους των, σὲ κάθε ὑπάλληλο, ἀνεξαοτήτως φύλου, καὶ τοὺς δείχνουν τί μποοεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς ὅταν θέλῃ.

Δὲν εἶνε ἀπαοαίτητο νὰ πάῃ κανεὶς στὸν πόλεμο, γιὰ νὰ γίνῃ ἥοως. Ἡ καθημεοινὴ ζωὴ τοῦ ποοσφέοει ἀοκετὲς εὐκαιοίες γι' αὐτό.

◆◆

Ὥοιες ταχύτητος...

Μετὰ τὴν καταστοοφὴ τῆς χώοας τους, οἱ Γιαπωνέζοι ἔγιναν ὑπάκουοι καὶ δουλοποεπεῖς μέχοι σημείου ποὺ ποοκαλεῖ τὴν ἀπόλια ἀκόμη καὶ στοὺς νικητάς. Ποὸ ὀλίγου καιοοῦ, σ' ἕνα σταυοοδοόμι τοῦ Τόκιο, ὁ Ἀμεοικανὸς ἀστυφύλακας τῆς ὑπηοεσίας παοατήοησε ὅτι, σ' ἕνα ωοισμένο σημεῖο, οἱ ὁδηγοὶ τῶν σικάδω (νειοοκίνητων ἁμαξιῶν) ἀοχίζαν νὰ τοέγουν γιὰ ἕνα διάστημα σὰν τοελλοί. Μὴ μποοώντας νὰ καταλάβῃ τὸ λόγο, ἔκαμε μιὰ ἔοευνα γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὸ μυστήοιο.

Ποόσεξε τότε ὅτι, στὸ σημεῖο ἀκοιβῶς ὅπου ἀοχίζαν νὰ τοέχουν οἱ ὁδηγοί, ὁλοταχῶς ὑπῆοχε μιὰ ἀστεοωπὴ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγοαφή: «Ὅοιον ταχύτητος: 35 χιλιόμετοα τὴν ὥοα». Κι' οἱ Γιαπωνέζοι ἐτοέγαν σὰν τοελλοί, γιὰ νὰ στάσουν αὐτὸ τὸ δοιο ποὺ τὸ θεωοοῦσαν ὑποχοεωτικό!

Ένοχη ἀγάπη

Ὁ κόμης Ὥρελ Γκιόπσεκ ἔνιωθε ἄλλος ἄνθρωπος ἀπό τόν καιρό πού ἔμαθε τό τραγικό μυστικό τῆς οἰκογενείας του. Ὁ παππούλης του — ὁ κόμης Ἄρπαντ εἶχε σκοτώσει μιά μέρα στό κυνήγι τόν ἀδελφό του Ἄλφοντ γιά νά μπορέση νά κάμη δική του τήν ὁμορφη Τέρκα, τή γυναίκα του, πού ἀγαποῦσε...

Λοιπόν.. τό ἴδιο θάκανε κι' αὐτός. Φαίνεται πώς ἔτσι ἦταν μοιραῖο νά νίνεται πάντα στήν οἰκογένεια τῶν Γκιόπσεκ. Γιατί κι' ὁ Ὥρελ ἀγαποῦσε τήν ὁμορφη Μάρογκιτ, τή γυναίκα τοῦ Ἰστβάν, τοῦ ἀδελφοῦ του. Καί δέν μποροῦσε νά βλέπη τόν Ἰστβάν νά εἶνε εὐτυχισμένος ἐνῶ αὐτός ἔλυωνε ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα ἀπό ἀνάπη καί πόθο.

Μήπως κι' ἡ Μάρογκιτ ἄλλωστε δέν τόν ἀγαποῦσε; Βέβαια δέν τοῦ τό εἶπε πῆ ποτέ. Ἀλλά τό διάβαζε στά μάτια της. Κι' ἕνας ἐρωτευμένος ξέρει πάντα νά διαβάζη μέσα στά μάτια τῆς γυναίκας πού ἀναπάει.

Τό ἴδιο κι' ἡ Τέρκα. Ἀγαποῦσε τόν Ἄρπαντ μ' ὅλο πού δέν τοῦ τό εἶπε πῆ Κι' ἡ ἀνάπη της τήν ἔκαμε νά τοῦ συγχωρήση τό μενάλο ἔγκλημά του καί νά μή φέρη καμμιά ἀντίρρηση, ὅταν ὁ Ἄρπαντ τῆς πρότεινε νά γίνη γυναίκα του μιά πού ἡ ἐκκλησία τό ἐπέτρεπε κι' ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων δέν τοῦ ζητοῦσε καμμιά εὐθύνη γιά τήν πράξη του. Γιατί ὅλοι ἔκαναν πώς εἶναν πιστεύει ὅτι τό δυστύχημα ἦταν τυχαῖο. Τί ἄλλο θά μποροῦσαν νά κάμουν; Μήπως ἦταν κανείς σέ θέση ν' ἀποδείξη πώς ὁ Ἄρπαντ σημάδεψε στό κυνήγι τόν Ἄλφοντ κι' ὄχι τό λαγό πού πετοῦσε μπροστά του;

Εἶνε ἀλήθεια πώς ὁ Ἄρπαντ καί ἡ Τέρκα δέν πρόφταναν νά χαροῦν τήν εὐτυχία τους. Γιατί ἡ Τέρκα πέθανε ἔπειτα ἀπό ἑνάμισυ χρόνο φέροντας στόν κόσμο ἕνα ἀγόρι — τόν πατέρα τό δικό του καί τοῦ Ἰστβάν Κι' ὁ ἄντρας της ἔπειτα ἀπό λίγον καιρό τίναξε τά μυαλά του στόν ἀέρα.

Μά φαίνεται πώς ἔτσι θά ἦταν γραφτό Κι' ἔπειτο ἡ εὐτυχία πρέπει νά πληρώνεται. Τί σημασία εἶχε ἄν ὁ Ἄρπαντ καί ἡ Τέρκα τήν εἶχαν πλησώσει μέ τή ζωή τους Κι' αὐτός θά θυσίαζε τή δική του ἄν μποροῦσε νά εἶνε εὐτυχισμένος ἔστω καί γιά μιά στιγμή, μέ τήν Μάρογκιτ. Ἀλλά αὐτό βέβαια θά μποροῦσε νά γίνη μόνο ἄν ὁ Ἰστβάν ἔφευγε ἀπό τή μέση.

Ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ Ὥρελ εἶχε πάρει τήν ἀπόφασί του. Θάμπαινε στό δωμάτιο τοῦ Ἰστβάν καί θά τόν σκότωνε. Ἔπειτα θ' ἀπέδιδε τό ἔγκλημα στήν ἐκδίκησι κάποιου νοικοῦ ἀπό κείνους πού δούλευαν στά κτήματά τους Κι' ὅλοι θά τόν πίστευαν ἀκόμη καί ἡ Μάρογκιτ γιατί κανείς βέβαια δέν θά μποροῦσε νά ὑποπτευθῆ πώς αὐτός ἦταν ὁ δολοφόνος.

Ἀλλά ἐφτνικά καθώς προπαρασκεύαζε ἤσυχο μέσα στό γυαλό του τό ἔγκλημα πού σχεδίαζε νά κάμη εἶδε τή πέστα τοῦ ἐπιστολίου του... Ἦταν ἡ Μάρογκιτ. Εἶνεν ἕνα ὄφος πολύ γασούμενο.

— Ὥρελ τοῦ φώναξε μιά εὐγάριστη εἴδησι! Θά γίνω μητέρα!.. Τό ἔνοιωσα σήμερα γιά πρώτη φορά... Δέν ἔρεσις πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!

Ἡ γαρά φώτιζε τό πρόσωπό της. Κι' ὁ Ὥρελ τοῦ κάκου ἀναζήτησε στό Βλέμμα της τή λάμψι ἐκείνη πού εἶχε διακρίνει τόσες φορές ἄλλοτε καί πού μαρτυροῦσε τήν κρυφή συμπάθεια τήν ἀνάπη ἴσως πού ἡ νεαρή γυναίκα ἔνοιωθε γι' αὐτόν. Ἡ Μάρογκιτ ἦταν τώρα δεσμένη ὁλότελα στήν εὐτυχία πού ἔνοιωθε γιατί θά γινόταν μητέρα. Ἡ ἀκέψις αὐτή ἀπομάκρυνε κάθε ἄλλη ἀπό τό μυαλό της.

— Τά συγχαρητήριά μου Μάρογκιτ, ἀπάντησε ὁ Ὥρελ.

Καί δέν βρῆκε τή δύναμι νά προσθέση τίποτε ἄλλο.

Ὅταν ἔφυνε ἡ νύφη του κατάλαβε πώς ἦταν πολύ δυστυχισμένος. Γιατί ἐλάτρευε τή Μάρογκιτ καί μισοῦσε θανάσιμα τόν Ἰστβάν Κι' ὅμως δέν θά μποροῦσε πιά νά τόν σκοτώση.

Τό μαρτύριό του ἦταν ἀφάνταστο.

Ὑπέφερε φοικτά ἡ καοδιά του σπαράζοταν.

— Εἶμαι δυστυχισμένος... πολύ δυστυχισμένος!... ψιθύριζε.

Ὅλα εἶχαν γαθῆ γι' αὐτόν.

Ἡ ἐλπίδα δέν φώλιαζε πιά στήν καοδιά του.

Μιά βαθειά ἀπογοήτευσις ἁπλώθηκε τότε στήν ψυγή του Κι' ἔνοιωσε γιά τόν ἑαυτό του μιά ἀπέραντη ἀηδία. Γιατί τό ἤξερε τώρα. Δέν θά μποροῦσε ποτέ πιά νά εἶνε εὐτυχισμένος. Ἡ ἀνάπη τό ὑϊσος καί οἱ τύψεις θά στοιχονδίρευαν ἀδιάκοπα μέσα στήν ψυγή του καί θά τοῦ δηλητηριάζαν τή ζωή.

Λίγη ὥρα μετά τά μεσάνυχτα δυό πυροβολισμοί ἀντήνησαν μέσα στό σπίτι.

Ὁ Ἰστβάν τρέχοντας μέσα στό δωμάτιο τοῦ Ὥρελ τόν βρῆκε μέ τό κεφάλι πεσμένο πάνω σ' ἕνα μικρό τραπέζι. Κρατοῦσε στά νέρια του δυό περίστροφα. Τά εἶνε στηρίξει καί τά δυό τό ἕνα στό δεξιό κρόταφο καί τό ἄλλο στόν ἀριστερό καί εἶνε πυροβολήσει ταυτόχρονα... ἴσως ἀπό φόβο μήπως δειλιάση τήν τελευταία στιγμή ἡ μήπως ἡ μιά σφαῖρα ἀστοχήση. Τό πρόσωπό του εἶνε παραμορφωθῆ μ' ἕναν τρόπο φοικιαστικό. Καί τό αἷμα πού εἶνε τρέξει ἀπό τίς πληγές του εἶνε κυλήσει ἀνά κι' εἶνε βάψει κόκκινο τό κάτω μέρος μιᾶς φωτογραφίας τῆς Μάρογκιτ πού βρισκόταν πάνω στό τραπέζι.

ΑΙΓΝΗ ΣΑΜΠΡΙΕ

◆◆

Τό «ἄτομον» ἔφανε τόν «ἔρωτα»

Ἄν συνκοίνη κανείς δυό διάφορες ἐκδόσεις τῆς περίφημης «Βρεταννικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας» θά παρατηρήση μεταξύ των ἄλλων τήν ἑξῆς χαρακτηριστική διαφορά: Στήν ἔκδοσι τοῦ 1810 γιά τή λέξι «ἄτομον» ὑπάρχουν μόνο τέσσερες γραμμές κειμένου καί γιά τή λέξι «ἔρως» πέντε ὁλόκληρες σελίδες. Στήν πρόσφατη ἔκδοσι ἡ λέξις «ἔρως» δέν ἀναφέρεται καθόλου ἐνῶ τό κείμενο γιά τή λέξι «ἄτομον» ὑπερβαίνει τίς πέντε σελίδες!

Τά χρώματα πού διστηροῦν τό νάλ

Κατά τή γνώμη ἑνός Καναδοῦ ἐπιστήμονος οἱ ὑποτίλιες τοῦ νάλατος πρέπει νά κόκκινες ἡ πράσινες. Γιατί, ὅπως ἀποδείχθηκε μέ πειράματα τά δυό αὐτά νοήματα παρεμποδίζουν τήν καταστροφή τῶν Β ταμίνων Β τοῦ νάλατος ἀπ' τήν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐπομένως διστηροῦν περισσότερο τή θρεπτική ἀξία του.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΗ γυναῖκα τοῦ κόσμου

Τά εἰσοδήματά της ἀνέργονται σέ 1350 δολλάρια τήν ὥρα

Πρίν ἀπό λίγον καιρό, μιά ἡλικιωμένη κυρία, πού φοροῦσε ἕνα μαῦρο φόρεμα, ὄχι πολύ καινούργιο, εἶχε βρεθῆ σέ ἀμηχανία μπροστά στό ταμεῖο ἑνός μεγάλου καταστήματος τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔπρεπε νά πληρώση 23 δολλάρια γιά μερικά πράγματα, πού εἶχεν ἀγοράσει καί μέσα στήν τσάντα της εἶχε μόνον 21.

— Ἄν ἔχετε κάποιο χαρτί πού νά πιστοποιῆ τήν ταυτότητά σας, τῆς εἶπεν ὁ ταμίας, θά μποροῦσα νά σᾶς κάμω πίστωσι μιᾶς ἑβδομάδος γ' αὐτά τά δύο δολλάρια.

Ἡ κυρία μέ τά μαῦρα ἔψαξε μέσα στήν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἀπό ἐκεῖ μιά πράσινη κάρτα τῆς ἀστυνομίας πού ἔλεγε τά ἑξῆς:

«Κυρία Οὐΐλης. Ἀνάστημα 1 μ. 82. Βάρος 93 κιλά. Διεύθυνσις 5η Λεωφόρος, ἀριθμός 938. Ἐπιτρέπεται στήν κάτοχο τοῦ παρόντος νά κυκλοφορῆ πεζή ἢ μέ αὐτοκίνητο καί ὑπό ἰδίαν εὐθύνην σ' ὅ μέρου περιοχήν στίς ὁποῖες ἔχει ἀπαγορευθῆ ἡ κυκλοφορία διά λόγους δημοσίας τάξεως, πυροσβέσεως, συμπλοκῆς μέ γκάνγκστερς κτλ. Ὁ Διευθυντής τῆς ἀστυνομίας».

— Δέν σᾶς γνωρίζω κυρία Οὐΐλης, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ διάβασε αὐτή τήν κάρτα. Ἀλλά νομίζω πώς μπορῶ νά σᾶς κάμω μιά πίστωσι δύο δολλαρίων...

Ὁ ταμίας δέν μποροῦσε νά φαντασθῆ ὅτι ἐκείνη τή στιγμή εἶχε μπροστά του τήν πλουσιώτερη γυναῖκα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καί ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἡ Χέττυ Σύλβια Ἄσιν Χοῦλαντ Γκρήν Οὐΐλης ὑπολογίζεται ὅτι ἔχει σήμερα μιά περιουσία πού ξεπερνάει τά 200 ἑκατομμύρια δολλάρια. Τά εἰσοδήματά της ἀπ' αὐτήν ἀνέργονται σέ 1350 δολλάρια τήν ὥρα, δηλαδή σέ 12 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρων τό χρόνο.

Ἐκτός ἀπ' αὐτή τήν περιουσία, πού περιλαμβάνει πολλά ἀκίνητα στή Νέα Ὑόρκη, στή Φλωρίδα στό Σικάγο, στό Σαίντ Λιούϊς στή Βοστώνη, μεγάλα κτήματα στή Μασσαχουσέττη καί τή Κοννεκτικούτη, πετρελαιοφόρους πηγές σέ διάφορα μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κτλ., ἡ κυρία Οὐΐλης ἔχει ἐπίσης κοσμήματα, ἀξίας ἄνω τῶν 20 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἕνα ἀπ' αὐτά εἶνε μιά ὁλόγυρη κάσκα, στολισμένη μέ φτερά φασιανοῦ πού ἔχουν δεσμάτα ἀπό σμαράγδια καί διαμάντια.

Ἡ συλλογή της περιλαμβάνει ἐπίσης μιά μεσαιωνική «ζώνη ἁγιότητος» καταστόλιστη μέ διαμάντια καί ἄλλους πολυτίμους λίθους. Ἡ ζώνη αὐτή εἶνε δῶρον τοῦ ἀδελφοῦ της συνταγματάρχου Γκρήν, πού πέθανε τό 1936. Ἡ κυρία Οὐΐλης ἐκληρονόμησε ἐπίσης ἀπό τόν ἀδελφό της τήν πλουσιώτερη ἐρωτική Βιβλιοθήκη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Παρ' ὅλη τήν τεραστία περιουσία της ἡ κυρία Οὐΐλης ζῆ μέ τή μεγολύτερη οἰκονομία.

Τό ἐλάττωμα τῆς τσιγκουνιᾶς τό κληρονόμησε ἀπό τή μητέρα της, πού τήν ὑπογρέωνε ὅταν ἦταν μέα, νά κοιμᾶται μέ τή δύσι τοῦ ἡλίου γιά νά μήν ξοδεύη πετσέλαιο! Ἡ Σύλβια ἔπλενε ἐπίσης τήν ἐποχή αὐτή τά πιάτα καί ἔνανε μπουγάδα...

Ὅταν ἔγινε ἡλικίας 37 ἐτῶν, ἡ μητέρα της τήν πάντρεψε μέ τόν Οὐΐλλιου Οὐΐλης, πού ἦταν τότε 64 ἐτῶν. Ἀλλ' ὁ σύζυγός της πέθανε ἔπειτο ἀπό τοία χρόνια καί σέ λίνο πέθανε καί ἡ μητέρα τῆς Σύλβιας.

Ἡ κυρία Οὐΐλης βυθίστηκε τότε σ' ἕνα εἶδος μισαθωπίας. Ἔκλεισε τήν πόρτα της σ' ὅλο τόν κόσμο καί κατάργησε τό τηλέφωνο καί τό ἠλεκτρικό. Τό σπίτι της φωτίζεται σήμερα μέ λάμπες.

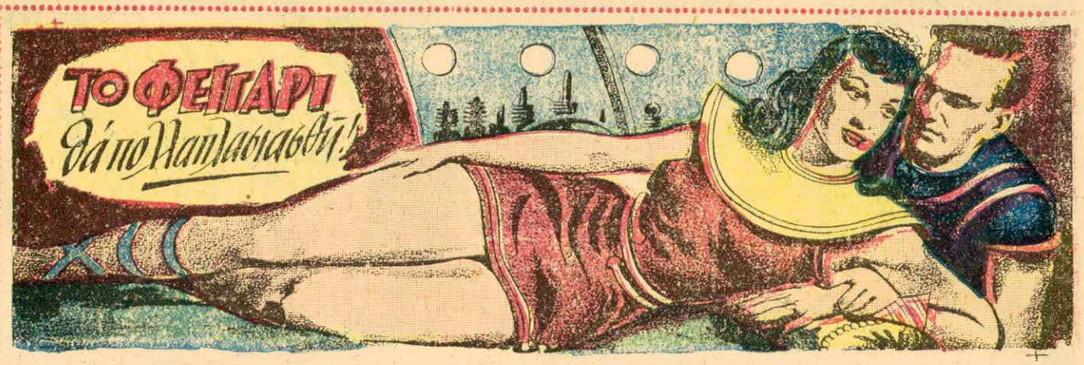
Οἱ θερμάστρες βοίσκονται ἐπίσης ἀπό πολλά χρόνια σέ ἀχοηστία.

Ὡστόσο ἡ κυρία Οὐΐλης διατηρεῖ πάντοτε ἕνα γραφεῖο στό Μπεοντγουάϊη, κι' ἐκεῖ περνάει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας της, ἀσχολουμένη μέ τήν διαχείρισι τῆς τεραστίας περιουσίας της.

Ἡ φήμη λέει ὅτ' ἀσχολεῖται ἐπίσης μέ διάφορα φιλανθρωπικά ἔργα. Ἀλλά δέν εἶνε τίποτε ἀκριβῶς γνωστό ὡς πρός τό ζήτημα αὐτό.

Ἡ κυρία Οὐΐλης τρελλαίνεται ἐπίσης γιά τό αὐτοκίνητο. Καί δυσαρεστεῖται ὅταν οἱ πόλισαν τήν ἐμποδίζουν νά συνεχίση τό δρόμο της. Γι' αὐτό πηρε ἀπό τήν ἀστυνομία μιά ἄδεια πού τῆς ἐπιτρέπει νά τρέχη χωρίς νά λογαριάζη τίς ἀστυνομικές ἀπαγορεύσεις.

Αὐτή εἶνε ἡ ζωή τῆς πλουσιώτερης καί πλέον φιλάργυρης γυναίκας τοῦ κόσμου.

Οἱ ρωμαντικοί ἐρωτευμένοι τοῦ.... μέλλοντος θ' ἀπολαμβάνουν τό μαγευτικό σεληνόφως κάθε βράδυ γιατί τά ἐρωτικά ραντεβοῦ τους ἐά τά φωτίζουν πολλά φεγγάρια ὅλες τίς νύχτες τῆς ἑβδομάδος.

Ἡ ζωὴ τῶν ἐρωτευμένων τοῦ μέλλοντος

Ἕνα κάπως μακρυνό μέλλον, ὅπου οἱ ἐρωτευμένοι τῆς Γῆς θά χορταίνουν ἀπό φεγγαράδα, τίς νύχτες, κι' οἱ ὅρκοι καί τά χάδια τους θά γίνωνται ἔτσι ρωμαντικώτερα. Τό ἀσημένιο σεληνόφως θά λούζη τότε τόν κόσμο μας ὅλες τίς νύχτες τῆς βδομάδας, κι' ὄχι λίγες μόνο νύχτες κάθε μῆνα, ὅπως τώρα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ νύχτες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς θάναι πλέον ἀπό 500 ὧρες μεγαλείτερες ἀπ' τίς σημερινές, κι' ἔτσι τά ζευγαράκια θάχουν τόν καιρό νά γνωριστοῦν καλλίτερα καί ν' ἀπολαύσουν ἀτέλειωτα τρυφερά ἐρωτόλογα.

Ἡ μόνη διαφορά θάναι ὅτι τό γλυκό σεληνόφως δέν θά προέρχεται ἀπό ἕνα μόνο φεγγάρι, ἀλλά ἀπό πολλά, πάρα πολλά... τόσα ποῦ θά προφταίνουν νά τά μετρήσουν οἱ Ρωμαῖοι κι' οἱ Ἰουλιέττες τοῦ μέλλοντος ἀνάμεσα στά φιλιά τους — ἐκτός ἄν οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐπινοήσει γιά τέτοιες περιπτώσεις ἕνα φορητό «σεληνο - μετρητή».

Αὐτά τουλάχιστον μᾶς προφητεύουν οἱ ἀστρονόμοι — ὄχι ὅμως μέ τόσο ρωμαντικό τρόπο. Γιατί ὁ μοναδικός ἀκόμη σήμερα δορυφόρος τῆς Γῆς ἐνδιαφέρει ζωηρότατα τούς ἐξερευνητάς αὐτούς τῶν μυστηρίων τοῦ οὐρανοῦ, ὅσο καί τούς ἐρωτευμένους. Σύμφωνα δηλαδή μέ μιά ἀρκετά διαδεδομένη ἀστρονομική θεωρία, ἡ Σελήνη, πλησιάζοντας συνεχῶς πρός τή Γῆ, θά φθάση κάποτε σέ μιά ἐπικίνδυνη ζώνη, γνωστή μέ τό ὄνομα «ὅριον τοῦ Ρός», πού ἀπέχει περί τά 25.000 χιλιόμετρα ἀπ' τόν πλανήτη μας. Κι' ἐκεῖ θά σπάση σέ δυό κομμάτια, ἔπειτα σέ τέσσερα, κ.ο.κ.

Τά κομμάτια αὐτά θά ἐξακολουθήσουν νά ὑποδιαιροῦνται σέ ἀκόμη μικρότερα, ὡς ὅτου σχηματίσουν ἀμέτρητους ἀερολίθους, πού θά περιστρέφωνται γύρω ἀπ' τή Γῆ, ἀποτελῶντας ἕνα εἶδος «δακτυλίου», ὅπως τοῦ Κρόνου. Καί θάχουμε τότε συνεχές σεληνόφως, γιατί τά μικρά αὐτά οὐράνια σώματα θ' ἀντανακλοῦν διαρκῶς τό ἡλιακό φῶς.

Ὡστόσο, στά πρῶτα στάδια αὐτοῦ τοῦ... σεληνοπολλαπλασιασμοῦ, θά λάμπουν στόν οὐρανό πολυάριθμα ξεχωριστά φεγγάρια. Καί θά περάση πολύς καιρός ἀκόμη, γιά νά γίνουν μικροσκοπικά τά κομμάτια αὐτά καί νά συνενοθοῦν σ' ἕνα λαμπρό στεφάνι, πολύ φωτεινότερο ἀπ' τό Γαλαξία.

Ἡ θεωρία αὐτή διατυπώθηκε γιά πρώτη φορά τό 1850 ἀπ' τό Γάλλο ἀστρονόμο Ἐδουάρδο Ρός καί συμπληρώθηκε ἀργότερα ἀπ' τόν Ἄγγλο σέρ Τζαίημς Τζών. Τώρα μελετᾶται καί πάλι ἀπ' τούς ἀστρονόμους, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν πιθανωτάτη τήν πραγματοποίησί της, πάντως ὅμως ἔπειτα ἀπό πολλές χιλιετηρίδες.

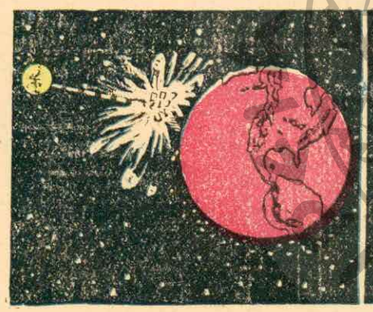
Ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Κίλς, τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Ν. Ὑόρκης, προφητεύει ὅτι τό σημαντικώτατο αὐτό οὐράνιο φαινόμενον θά συνοδεύεται ἀπό πρωτοφανῆ βροχή μετεωρολίθων. Συγχρόνως, οἱ ἀπόγονοί μας, πού θά παραστοῦν σ' αὐτό τό θέαμα ἔπειτα ἀπό ἑκατομμύρια χρόνια, θά τό ἀπολαμβάνουν ἐπί ἕνα μῆνα συνεχῶς κάθε νύχτα! Πράγματι, ἡ μέρα καί ἡ νύχτα θάχουν διάρκεια 47 φορές μεγαλείτερη ἀπ' τή σημερινή. Γιατί ἡ ἐπίδρασις τῆς Σελήνης, πού ἐλαττώνει σιγά - σιγά τήν ταχύτητα τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς, θάναι πολύ μεγαλείτερη ὅταν ὁ δορυφόρος μας βρίσκεται τόσο κοντά, κι' ἔτσι ἡ Γῆ θά περιστρέφεται πολύ πιό σιγά γύρω ἀπ' τόν ἄξονά της.

Δεδομένου ὅτι θά ἐπιβραδυνθῆ κάπως κι' ἡ περιστροφή της γύρω ἀπ' τόν Ἥλιο, θά μακρύνουν καί οἱ μῆνες, ἀλλά πολύ λίγο — τόσο πού θά καταλήξη νάναι περίπου ἴση ἡ διάρκεια τοῦ μηνός καί τῆς ἡμέρας (ἤ τῆς νύχτας).

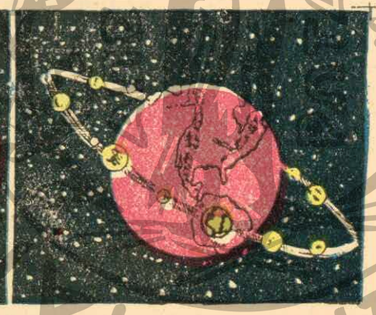
Ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς γύρω ἀπ' τόν ἄξονά της προκαλεῖται ἀπ' τίς μετακινήσεις τῶν παλιρροιῶν, οἱ ὁποῖες πάλι ὀφείλονται στήν ἕλξι τῆς Σελήνης. Μέ τήν παλινδρομική κίνησί του τό νερό τῶν ὠκεανῶν τρίβεται πάνω στήν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς κι' ἐλαττώνει κάπως τήν ταχύτητά της, ὅπως ἀκριβῶς μιά σβοῦρα ἀρχίζει νά σταματᾶ ὅταν τήν ἀγγίξωμε ἐλαφρά μ' ἕνα φτερό. Συνεπῶς, ἡ ἕλξις τῆς Σελήνης «φρενάρει» συνεχῶς τήν κίνησι Γῆς.

Ἡ θεωρία τοῦ Ρός ἐπιβεβαιώνεται κι' ἀπ' τίς πρόσφατες παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Χάας, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Νέου Μεξικοῦ, πού διαπίστωσε ὅτι τά οὐράνια σώματα δέν βρίσκονται σέ σταθεροποιημένη κατάστασι. Ὁ Χάας βεβαιώνει ὅτι παρετήρησε στήν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης ἐλαφρές μεταβολές, πού δείχνουν ὅτι ἀλλάζει καί ἡ ἐπίδρασίς της πάνω στούς ἀνθρώπους.

Πρέπει νά ἐξηγήσωμε ἐδῶ ὅτι ἡ Σελήνη ἦταν ἄλλοτε ἕνα διάπυρο σῶμα, πού ἡ φωτιά του ἐτροφοδοτεῖτο ἀπό τρομερές ἀτομικές ἐκρήξεις. Γι' αὐτό ἄλλωστε οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔδωσαν περισσότερη σημασία στή Σελήνη, παρά στόν Ἥλιο, καί τό πρῶτο Ἑβραϊκό ἡμερολόγιο, ἡλικίας 5.708 ἐτῶν, βασιζόταν στήν κίνησι τοῦ δορυφόρου μας. Εἶνε φυσικό λοιπόν νά συμπεράνωμε ὅτι ἡ Σελήνη εἶχε τότε μιάν ἔντονη καί ἄμεση ἐπίδρασι στή ζωή τοῦ κόσμου μας. Εἶνε δέ πολλοί ἐκεῖνοι πού πιστεύουν ὅτι ἡ ἐπίδρασί της ἐξακολουθεῖ καί σήμερα, κι' ὅτι συνεπῶς ἀλλάζει μέ τίς μεταβολές τῆς Σελήνης. Εἶνε γνωστό ἄλλωστε ὅτι οἱ γυναῖκες, οἱ γεωργοί, κλπ., δίνουν μεγάλη σημασία στή «γέμισι» καί στή «χάσι» τοῦ φεγγαριοῦ, προκειμένου γιά διάφορα ζητήματα τῆς ζωῆς τους ἤ τῆς ἐργασίας τους.

Ἡ Σελήνη πλησιάζοντας πρός τή Γῆ, θά φθάση σέ μιά ἐπικίνδυνη ζώνη κι' ἐκεῖ θά σπάση σέ πολλά κομμάτια...

Τά κομμάτια αὐτά θά περιστρέφωνται γύρω ἀπό τή Γῆ ἀποτελῶντας ἕνα «δακτύλιο» ὅπως τοῦ Κρόνου.

Στή «γέμισι» ὅμως τοῦ φεγγαριοῦ οἱ ἐρωτευμένοι δίνουν περισσότερη σημασία, γιατί τό σεληνόφως ἔχει παράξενες, μαγικές ἰδιότητες στήν ἀγάπη τους. Τήν κάνει πιό ρωμαντική!..

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΝΤΟΑΣ

Μεξικάνικο διήγημα

Α σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ὄμορφη μὰ τραγικὴ ἱστορία τῆς Ἀντόας καὶ τοῦ Φελίππε Χαρράκα. Πᾶνε ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη στὴν Ἑρρικάνα. Μὰ ἡ ἀνάμνησίς της σώζεται ἀκόμη μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Παγέο Κολὸν καὶ τῆς Κάλλε Ἀλβεάρ.

Ἡ Ἀντόα ἦταν ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ δὸν Ἐνρίκε Βιτσέντε, τοῦ μεγαλύτερου γαιοκτήμονα τῆς Ἑρρικάνα. Ἐνῶ ὁ Φελίππε Χαρράκα ἦταν ἕνας «πεόν», ἕνας μεροκαματιάρης, ποὺ δούλευε στὰ χτήματα τοῦ πατέρα της.

Μὰ ὁ δὸν Ἐνρίκε εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα του καί, μιὰ μέρα, τὸν ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς ἄλλους σκλάβους του καὶ τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη στὰ χτήματα του.

Γιατὶ ἦταν πολὺ ἔξυπνος ὁ Φελίππε. Κι' ἦταν ἀκόμη τόσο ὄμορφος, ὅσο κανένας ἄλλος ἄντρας στὴν Ἑρρικάνα. Εἶχε ψηλὸ καὶ γεροδεμένο κορμί, μελαψὴ ἐπιδερμίδα, κατακόκκινα χείλη καὶ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες. Πολλοὶ ἔλεγαν πὼς εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ πατέρα Ἱσπανὸ καὶ μητέρα Ἐρυθρόδερμη. Κι' ἴσως νὰ ἦταν ἔτσι. Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη αὐτὴ τὴν ἀρρενωπὴ ὁμορφιά, ποὺ ἔκανε ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ στέκωνται στὸ δρόμο καὶ νὰ τοῦ χαμογελοῦν, σὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ μοναδικὸς ἄντρας ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

Μὰ ὁ Φελίππε ἦταν σοβαρὸς καὶ δὲν μιλοῦσε σὲ καμμιὰ γυναῖκα.

Ποιὸς θὰ τόλεγε πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἕνας ἄνθρωπος ἄσωτος κι' ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ γυρίζη στὶς ταβέρνες ἀντὶ νὰ δουλεύη; Καὶ ποιὸς θὰ πίστευε πὼς θὰ τὸρριχνε στὰ χαρτιά;

Κι' ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γιατὶ ὁ δὸν Ἐνρίκε Βιτσέντε τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη στὰ κτήματά του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔκαμε δυστυχισμένο τὸν Φελίππε καὶ τὴν Ἀντόα μαζί.

Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν τὴν ἴδια περίπου ἡλικία. Κι' ὅπως ὁ Φελίππε πήγαινε τακτικὰ στὸ σπίτι τοῦ δὸν Ἐνρίκε, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ πλούσιος γαιοκτήμονας τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη του, βλέπονταν πολὺ συχνὰ καὶ κάθε φορὰ εὕρισκαν καὶ οἱ δυὸ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι στὶς συναντήσεις τους, ὥς που, στὸ τέλος, κατάλαβαν πὼς ἀγαπιόνταν.

Στὸ Μεξικό, ἡ ἀγάπη εἶνε φλογερὴ σὰν τὸν ἥλιο κι' ὁρμητικὴ σὰν τὸ μανιασμένο ἄνεμο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πάμπα.

Τέτοια ἦταν κι' ἡ ἀγάπη τοῦ Φελίππε καὶ τῆς Ἀντόα. Μὰ τοῦ κάκου οἱ δυὸ νέοι νόμισαν πὼς ἡ φυγὴ ποὺ τοὺς ἔκαψε θὰκανε τὴ σκληρὴ καρδιὰ τοῦ δὸν Ἐνρίκε νὰ μαλακώση.

Οὔτε οἱ παρακλήσεις τοῦ Φελίππε οὔτε τὰ δάκρυα τῆς Ἀντόα μπόρεσαν νὰ τὸν συγκινήσουν. Κι' ἀμέσως ἔβγαλε τὸν ἐπιστάτη του καὶ περιώρισε τὴν κόρη του σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ του, ἔτσι πού, γιὰ πολὺν καιρό, κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν ἡ νέα ζοῦσε ἢ ἦταν πεθαμένη.

Ἀπὸ τότε τὰ χρόνια κύλησαν γοργά.

Ἡ Ἀντόα δὲν θέλησε ποτὲ νὰ παντρευτῆ. Καί, μέσα στὴν καρδιά της, ἀγαποῦσε πάντα τὸν Φελίππε, μ' ὅλο ποὺ ὁ παληὸς ἐπιστάτης τοῦ πατέρα της θὰ μποροῦσε νὰ μὴν ἦταν πιὰ ἄξιος τῆς ἀγάπης της. Γιατὶ τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιστὸ καὶ ζητοῦσε νὰ σβύση μέσα σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο πόνο τῆς ψυχῆς του. Κι' ἔπειτα τὸν ἔπιασε τὸ πάθος τῶν χαρτιῶν... Ἀπὸ τότε, ἦταν πιὰ ἕνας ἄνθρωπος χαμένος. Καὶ κυλοῦσε ὁλοένα πιὸ χαμηλά...

Ἔτσι, μιὰ μέρα, τοῦ ἦρθεν ἡ παράξενη ἰδέα νὰ βγάλη τὸν ἑαυτό του στὴ δημοπρασία.

Αὐτὸ ἦταν μιὰ παληὰ συνήθεια στὴν Ἑρρικάνα καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες πόλεις τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ «βάντα» γινόταν κάθε χρόνο στὶς 12 Ἰουνίου, ἀνήμερα τοῦ ἁγίου Κριστομπάλ. Ὁ «νόβιο» (γαμπρὸς) ἦταν συνήθως ἕνας νέος, ποὺ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ἢ γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλο λόγο, δεχόταν νὰ πουληθῆ στὰ κρυφὰ σὲ κάποια γεροντοκόρη, ποὺ τὸν ἀγόραζε γιὰ νὰ τὸν κάμη σύζυγό της. Ὁ δυστυχισμένος δὲν ἤξερε ποιὰ θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Γιατὶ ἡ δημοπρασία γινόταν μὲ μεσίτες. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν ὅτι ὁ «ἀλκάδης» (δήμαρχος), ποὺ διηύθυνε τὴ δημοπρασία, θὰ τὸν κατακύρωνε σ' ἐκείνην ποὺ θὰ πρόσφερε τὰ περισσότερα. Ἦταν τότε ὑποχρεωμένος νὰ τὴν παντρευτῆ, ἀκόμη κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γρηὰ ἑκατὸ χρόνων ἢ γιὰ ἕνα ἀληθινὸ τέρας.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, ἡ εἴδησις πὼς ὁ «νόβιο» θὰ ἦταν ὁ Φελίππε Χαρράκα, πού, μ' ὅλες τὶς καταχρήσεις καὶ τὶς ἀσωτεῖες του, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε πάντα ἕνας πολὺ ὄμορφος ἄντρας, εἶχε πλημμυρίσει τὴν πλατεῖα τῆς «βάντα» ἀπὸ κόσμο.

Καὶ — πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε ξαναγίνει ποτὲ ἄλλοτε — ἔντεκα μεσίτες ἐμφανίσθηκαν, ὅταν ἄρχισε ἡ δημοπρασία, μπροστὰ στὴν ἔδρα τοῦ «ἀλκάδη».

Μὰ οἱ τρεῖς ἔφυγαν, μόλις ἡ τιμὴ ξεπέρασε τὶς εἴκοσι χιλιάδες πέζος. Ἄλλοι πέντε παραιτήθηκαν ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἑξῆντα χιλιάδες πέζος. Κι' ὅταν πῆγε στὶς ἑκατὸ χιλιάδες πέζος, ἀπόμειναν μόνον δύο, ὁ Λὰ Πάζ καὶ ὁ Ζουὰν ντὲ λὰ Σένα.

— Ἑκατὸν εἴκοσι! εἶπε ὁ Λὰ Πάζ.

— Ἑκατὸν πενῆντα! ἀπάντησε ὁ Σένα.

— Διακόσιες!

— Τοιακόσιες χιλιάδες πέζος!

Ὁ Λὰ Πάζ δὲν τόλμησε ν' ἀπαντήση κι κατέβασε τὸ κεφάλι.

Τὸ πλῆθος ὁλόγυρα ξεφώνιζε χαρούμενο. Ποτὲ δὲν εἶναν πληρωθῆ τριακόσιες χιλιάδες πέζος γιὰ ἕνα «νόβιο»

Ὁ «ἀλκάδης» φώναξε τότε τὸν Ζουὰν ντὲ λὰ Σένα νὰ πλησιάση

— Γιὰ λογαριασμό τίνος προσφέρατε τὶς τριακόσιες χιλιάδες πέζος; ρώτησε.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ γυναῖκα πλησίασε στὸ τραπέζι.

Ὅλοι ἀναγνώρισαν ἀμέσως τὴν Ἀντόα, τὴν κόρη τοῦ δὸν Ἐνρίκε Βιτσέντε.

— Ὁ Ζουὰν ντὲ λὰ Σένα, εἶπε, πῆρε μέρος στὴ δημοπρασία γιὰ δικό μου λογαριασμό!... Ὁ Φελίππε Χερράκα μοῦ ἀνήκει!... Μετρῆστε του τὶς τριακόσιες χιλιάδες πέζος.

Καί, λέγοντας αὐτά, πετοῦσε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ «ἀλκάδη» τὰ μικρὰ σακκουλάκια, ποὺ περιεῖχαν τὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ «νόβιο» καὶ ἡ Ἀντόα ἔφυγαν μαζὶ σὲ λίγο.

Ἡ περήφανη κόρη τοῦ δὸν Ἐνρίκε Βιτσέντε σταμάτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμό.

Τὰ μάτια της σκοτεινὰ καὶ γεμᾶτα θλίψι καὶ πόνο.

— Φελίππε!... ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή.

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπήντησε.

Κρατοῦσε τὸ κεφάλι του σκυφτό, τὰ χείλη του σφιχτὰ κλεισμένα.

— Φελίππε! τοῦ ξαναπε ἡ Ἀντόα.

Ὁ Φίλιππος σήκωσε ντροπιασμένος τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Δὲν ἦσαν ὅπως ἄλλοτε γεμᾶτα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, γεμᾶτα λατρεία. Ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς των καθρεφτιζόταν μέσα σ' αὐτά.

Ἡ Ἀντόα ἀναστέναξε πονεμένα.

— Φελίππε, ἤθελες νὰ πουληθῆς; ρώτησε.

Ὁ Χερράκα κατέβασε τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Φελίππε, ἔπεσες πολὺ χαμηλά, συνέχισεν ἡ Ἀντόα. Ὡστόσο, δὲν μποροῦσα ν' ἀφήσω νὰ σὲ πάρη καμμιὰ ἄλλη. Γιατὶ σὲ εἶχα ἀγαπήσει πολὺ κάποτε... Κι' ἴσως σ' ἀγαπῶ ἀκόμη... Ἀλήθεια τί τὴν ἔκαμες τὴν ἀγάπη μας;

— Αὐτὴ μ' ἔρριξε ἐκεῖ ποὺ βρίσκομαι τώρα, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Χαρράκα. Πονοῦσα τόσο πολύ, Ἀντόα...

— Ὄχι περισσότερο ἀπὸ μένα, Φελίππε.

— Ἔχεις δίκηο, μπορεῖς νὰ καταλάβης. Πονοῦσα πολύ... ὅσο δὲν φαντάζεσαι, Ἀντόα.

— Κι' ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης αὐτό, Φελίππε. Γιατὶ νὰ κατρακυλήσης τόσο χαμηλά; Ἐμένα δὲν μὲ σκεφτόσουν;

— Δὲν ἔφυγες ποτὲ ἀπ' τὴ σκέψι μου, Ἀντόα.

— Κι' ὅμως ἔκανες κάτι ποὺ σὲ ντρόπιασε στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Ναί, ἐσένα σὲ ντρόπιασε καὶ μένα μ' ἄνοιξε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὴν καρδιά!

— Σῶπα, Ἀντόα, σὲ ἱκετεύω.

— Δὲν μπορῶ νὰ σωπάσω. Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω...

— Ὅλα θὰ περάσουν, θὰ ξεχαστοῦν.

— Ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ λές, αὐτό, Φελίππε. Ὑπάρχουν πληγὲς ποὺ δὲν κλείουν ποτέ, πού πάντα τρέχουν αἷμα. Καὶ τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου ἐσὺ τὴν ἄνοιξες.

— Ἀντόα, σὲ ἱκετεύω, μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι.

— Δὲν μιλάω ἐγώ, μιλάει ὁ πόθος μου, ἡ πληγωμένη μου ἀγάπη φωνάζει, Φελίππε.

Καί, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της, πρόσθεσε σιγά:

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε πιά... Ἡ εὐτυχία ἔχει πετάξει μακρυά μας...

Ξαφνικά, σήκωσε τὸ κεφάλι της.

Τὸν κύτταξε καλὰ στὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε, σὰν νὰ εἶχε κάνει μακρυνή, κουραστικὴ πορεία.

Κάτι ἤθελε νὰ πῆ, μὰ δὲν μποροῦσε.

Τὰ χείλη της τρέμανε σὰν νὰ τὴν συγκλόνιζαν δυνατὰ ρίγη.

Ὁ Φελίππε τὴν κύτταζε μ' ἀπερίγραπτη θλίψι.

— Τί ἔχεις, Ἀντόα... ἀγαπημένη μου Ἀντόα; τῆς ψιθύρισε.

Ἡ Ἀντόα στήριξε τὸ χέρι της στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς της κι' ἀνάσανε βαθειά, σὰν νὰ πνιγόταν.

— Φελίππε, δός μου τὰ χείλη σου, εἶπε.

Κι' ὅλοι τοὺς εἶδαν τότε ν' ἀγκαλιάζωνται καὶ νὰ φιλιοῦνται στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Τί φιλὶ ἦταν ἐκεῖνο!...

Κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ περιγράψη.

Οἱ περίεργοι γύρω τους εἶχαν σαστίσει.

— Φιλιοῦνται στὴ μέση τοῦ δρόμου, μπρὸς στὰ μάτια τοῦ κόσμου, εἶπε κάποιος. Ἀσφαλῶς τρελλάθηκαν.

— Φτωχὴ Ἀντόα!... Τὴν τρέλλανε ὁ πόνος της. Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὸν τὸν ἄθλιο.

— Μὰ κυττάξτε λοιπὸν πῶς τὸν φιλεῖ!

Πραγματικὰ ἡ Ἀντόα ἔσφιγγε τὸ Φελίππε παράφορα, τρελλά, ἔξαλλα πάνω στὸ στῆθος της, τὸν ἔσφιγγε μὲ πόνο, μ' ἀπελπισία καὶ τὸν φιλοῦσε, τὸν φιλοῦσε...

Ὅλη της ἡ ζωή, ὅλες της οἱ δυνάμεις εἶχαν συγκεντρωθῆ στὰ χείλη της.

Θἄλεγε κανεὶς ὅτι τὸ παθητικὸ ἐκεῖνο φίλημα ἦταν ξεχείλισμα χαρᾶς, κορύφωμα εὐτυχίας.

Ποτὲ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν φιλήθηκαν μὲ τόσο πάθος.

Μὰ ἀμέσως ἔπειτα, ἡ Ἀντόα ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ τόχωσε ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὸ στῆθος τοῦ Φελίππε.

Τὰ μάτια της τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔλαμπαν τρελλά. παράξενα.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀλλόκοτη.

Κι' ὅλοι τοὺς εἶδαν ν' ἀγκαλιάζωνται καὶ νὰ φιλιοῦνται. Μὰ ἀμέσως ἔπειτα ἡ Ἀντόα ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι..

Κραυγὲς φρίκης ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πλήθους ποὺ παρακολούθησε ἔντρομο τὸ δρᾶμα ποὺ συνέβη.

— Τὸν σκότωσε!.. Τοῦ ἔδωσε τὸ τελευταῖο φιλὶ τῆς ἀγάπης καὶ τὸν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι!...

Ὁ «πεόν» σωριάστηκε νεκρός.

Δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ κραυγή, οὔτε ἕνα βογγητό.

Τὸ μαχαῖρι τῆς Ἀντόα τὸν εἶχε βρῆ στὴν καρδιά.

Ἡ ἄμοιρη νέα στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνον καὶ τὸν κύτταξε.

Τὰ ὡραῖα, φωτεινὰ μάτια της εἶχαν τώρα μιὰν ἔκφρασι ἀνατριχιαστικὰ φρικτή, ἀφάνταστα ἄγρια.

— Τρελλάθηκε! ψιθύρισε κάποιος.

— Κύτταξέ την πόσο εἶνε ἀναστατωμένη!...

— Ἄμοιρη Ἀντόα!...

Ἐκείνη δὲν τοὺς ἄκουγε.

Φαινόταν σὰν νὰ ζοῦσε σ' ἄλλον κόσμο.

Ἡ κόρη τοῦ δὸν Ἐνρίκε Βιτσέντε πήδησε ἔπειτα σ' ἕνα ἄλογο, ποὺ ἕνας ὑπηρέτης κρατοῦσε ἐκεῖ κοντὰ κι' ἐξαφανίσθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς πάμπας. Κανεὶς δὲν τὴν ξαναεῖδε ἀπὸ τότε, οὔτε ἔμαθε τίποτε γι' αὐτήν.

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ

Μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ

"Οταν ἡ φαντασία εἶνε ἀχαλίνωτη

Ὑπῆρξαν ἢ δὲν ὑπῆρξαν στὴν πραγματικότητα οἱ περίφημοι «ἱπτάμενοι δίσκοι», ποὺ ἀναστάτωσαν τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τὴν ταγκόσμιο κοινὴ γνώμη;

Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν μιὰ ἰδιαιτέρα κλ αι νὰ «βλέπουν» ἀλλόκοτα πράγματα στὸν οὐρανό... Ἡ ἱστορία εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα. Τὸ 1873, ἕνας κτηματίας τῆς Δυτικῆς Βιργινίας ὁρκίζοταν ὅτι εἶδε ἕνα ἄσπρο ἄλογο, ποὺ πετοῦσε στὸν ἀέρα, σὲ ὕψος 800 μέτρων περίπου πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του!

Μερικοὶ ἄλλοι εἶδαν, τὸ 1905, ἕνα χοῖρο, μήκους 3 μέτρων, μὲ κοντὲς φτεροῦγες καὶ πόδια σὰν τῆς πάπιας!

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1873, οἱ κάτοικοι τοῦ Μπόνγαρ ἑνὸς χωριοῦ τοῦ Τέξας, κατατρόμαξαν ἀπὸ ἕνα τεράστιο φεῖδι ποὺ ἐμφανίστηκε στὸν οὐρανό, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Μιὰ ἐφημερίδα τῆς Ν. Ὑόρκης χαρακτήριζε αὐτὴ τὴν ἱστορία ὡς «ἀμαδικὸ παραλήρημα». Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἡ ἴδια δημοσ ευσε μιὰ ἀνταπόκρι σι ἀπ' τὸ Κάνσας, ποὺ περιέγραφε νέα ἐμφάνισι τοῦ φειδιοῦ τοῦ ἀέρος!

Τὸ 1881, διάφοροι κάτοικοι τῶν πολιτειῶν τῆς Βιργινίας καὶ τοῦ Ντελαγουὲρ δ ηγήθηκαν ὅτι εἶδαν στὸ νυκτερινὸ οὐρανὸ στρατιῶτες μὲ στολὴ καὶ ἀγγέλους μὲ ἄσπρο χιτῶνα καὶ μὲ κράνη!

Ἀκόμη πιὸ περίεργο ἦταν τὸ ἑξῆς περιστατικό: Στὶς 9 Ἀπριλίου 1897, πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Σικάγου εἶδαν ψηλὰ στὸν ἀέρα ἕνα ἀντικείμενο σὰν μεγάλο πούρο, μὲ φτερὰ καὶ μὲ φῶτα χρωματ στά (πράσινο, ἄσπρο καὶ κόκκινο). Κατόπιν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐθεάθη στὸ Τέξας, στὸ Κολοράδο καὶ σὲ ἄλλες πολιτειες. Μετικοὶ ἐπιστήμονες διετύπωσαν τὴ γνώμη πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀστρο, τὸ ὁποῖο φαίνοταν χρωματισμένο ἐξ αἰτίας ὡρισμένων ἀτμοσφαιρικῶν δ ακυμάνσεων. Δὲν ἐξηγοῦσαν ὅμως τὸ περίεργο σχῆμα του.

Ἡ τελευταία ἐμφάνισις του σημειώθηκε τὸ Βράδυ τῆς 19ης Ἀπριλ ου, στὴ Δυτικὴ Βιργινία. Ἐκείνοι ποὺ τὸ ἐξέτασαν μὲ κιάλια, τὸ περιέγραψαν ὡς ἕνα κῶνο, μήκους 60 μέτρων, μὲ πλατὺ φτερὰ στὶς δυὸ πλευρές του.

Ἐπρόκειτο ἀραγε, σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περ.πτώσεις, περὶ ὁμαδικῶν παραισθήσεων; Αὐτὸ ὑποστήριξαν οἱ ἄνθρωποι μὲ θετικὸ μυαλό. Πολλοὶ ἄλλοι ὅμως ἀπάντησαν: «Ποιὸς ξέρει!... Ὁ οὐρανὸς κεύβει τόσα μυστήρια!...».

Πολὺ λιγώτερο μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ κανεὶς τὴν ἐξήγησι τῆς παραισθήσεως στὴν περ.πτωσι ἑνὸς μυστηριώδους ἀεροπλάνου, ποὺ πέρασε πάνω ἀπ' τὴν πόλι Τσατανούγκα τοῦ Τέννεση, ἕνα πρωῒ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1910. Χιλιάδες ἄνθρωποι πλημμύρισαν τοὺς δρόμους ἢ σκαρφάλωσαν στὶς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν γιὰ νὰ τὸ κυττάξουν. Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς του ἀκουγόταν ἀρκετὰ καθαρά. Κατόπιν, τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο πέρασε πάνω ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόλι, σὲ ἀπόστασι 120 χιλιομέτρων. Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναπέρασε ἀπ' τὴν Τσατανούγκα κατ' ἀντίθετη διεύθυνσι. Τὴν τρίτη μέρα, ἔκαμε τὴν τελευταία του ἐμφάνισι.

Σήμερα, ἕνα τέτοιο γεγονὸς θὰ ἔμενε ἀπαρατήρητο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅμως, τὰ ἀεροπλάνα ἦσαν πρωτόγονα καὶ ἐλάχιστα. Ἀπὸ ποῦ λιπὸν προερχόταν αὐτὸ ποὺ εἶδαν στὴν Τσατανούγκα; Εἶνε ἕνα μυστήριο ποὺ δὲν ἐξηγήθηκε ποτέ...

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1908, ἐμφανίσθηκαν πάνω ἀπὸ τρεῖς πολιτεῖες μυστηριώδη φῶ.α, σὰν ἀπὸ ἀεράστατα. Στὶς 31 Ὀκτωβ ρίου, ἕνας κάτοικος τῆς Μασσαχουσέτης εἶδε κάτι σὰν λάμψι προβολέως, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ ψηλὰ πρὸς τὴ γῆ καὶ ποὺ χάθηκε σὲ λίγο.

Τὴ νύχτα τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1909, ἀμέτρητοι ἄνθρωποι, στὴ Νέα Ἀγγλία, εἶδαν ἕνα φωτεινὸ ἀεροπλάνο νὰ περνάῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους κι' ἄκουσαν κάτι σὰν θόρυβο μοτέρ. Κάποιος Τίλλινγκαμ, ἀπ' τὴ Μασσαχουσέτη, βεβαίωσε τότε ὅτι ἦταν ἕνα μικρὸ «μυστικὸ ἀεροπλάνο» του, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε πετάξει ἀπ' τὴ Βοστώνη στὴ Ν. Ὑόρκη μὲ ἐπιστροφή. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπόστασις αὐτὴ ἦταν 300 χιλιόμετρα κι' ὅτι τὸ ρεκὸρ πτήσεως ἔφτανε τότε τὰ 177 χιλιόμετρα, ὁ Τίλλινγκαμ δοξάσθηκε ὡς ἥρως τοῦ ἀέρος.

Ἀλλά, σὲ λίγες μέρες, τὸ «μυστηριώδες ἀντικείμενο» ξαναεμφανίστηκε μιὰ νύχτα. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τίλλινγκαμ ἦταν στὸ σπίτι του...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, πέρασε πάνω ἀπ' τὸ Οὐάστσεστερ ἕνα μυστηριώδες ἀεροσκάφος ἐφωδιασμένο μὲ ἰσχυρότατο προβολέα. Τὴν ἑπομένη νύχτα, πολλοὶ κάτοικοι τῆς Βοστώνης εἶδαν τὸν προβολέα αὐτὸν κι' ἀναστάτωσαν μὲ τὰ τηλεφωνήματά τους τὴν ἀστυνομία καὶ τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων. Κατόπιν, τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε καὶ σὲ ἄλλες πόλεις. Στὶς 24 Δεκεμβρίου, ἕνας Ἰρλανδὸς ἀστρονόμος παρατήρησε στὸν οὐρανὸ ἕνα φωτεινὸ ἀντικείμενο, ποὺ πετοῦσε ψηλὰ καὶ ποὺ χάθηκε σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἦταν ἀραγε τὸ ἴδιο τῆς Ἀμερικῆς; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο τοῦ οὐρανοῦ...

Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ μᾶς φαίνεται τίποτε περίεργο. Ὑπάρχουν οὐράνια φαινόμενα ποὺ μποροῦν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς θεατὰς κατὰ τὴ στιγμιαία ἐμφάνισί των καὶ ἀκόμη μποροῦν νὰ τρομοκρατήσουν τὸν ἀφελῆ λαὸ ποὺ δὲν ἔχει ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Γ. ΜΟΥΡΦΥ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ λαὸς τῆς Κίνας ἐκλήθη στὶς κάλπες. Οἱ ἐκλογὲς διεξήχθησαν στὶς 22 Νοεμβρίου 1947. Στὴν εἰκόνα μερικοὶ Κινέζοι τὴν ὥρα ποὺ ψηφίζουν.

Ο ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ ΜΟΧΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ «Στρακετρὺκ» εἶνε ἕνα αὐτόματο μηχάνημα ποὺ σηκώνει στὴ στιγμὴ μέχρι ὕψους τριῶν μέτρων καὶ τὸ πιὸ βαρὺ αὐτοκίνητο. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἶνε ὁ ἰσχυρότερος μοχλὸς ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο.

ΠΟΥΝΤΡΙΕΡΑ ΣΕ ΣΧΗΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία ἐφτιαξε ἐσχάτως γιὰ τὶς γυναῖκες μιὰ κομψότατη πουντριέρα σὲ σχῆμα καρδιᾶς καὶ μιὰ θήκη γιὰ τὸ κοκκινάδι μὲ καλλιτεχνικὰ στολίσματα. Ἡ πουντριέρα ποὺ εἶνε ἐπίχρυση κοστίζει 3 δολλάρια καὶ 95 σέντς καὶ ἡ θήκη γιὰ τὸ κοκκινάδι 2 δολλάρια καὶ 25 σέντς.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ἀπὸ δεύτερο χέρι

Τὸ κατάστημα τῆς Ρίτσμοντ στὸ Χόλλυγουντ

Ἔχει γίνει πιὰ πασίγνωστο στὸ Χόλλυγουντ τὸ κατάστημα τῆς Ντόροθυ Ρίτσμοντ, Ὁ τίτλος του «Φορέματα τῶν ἀστέρων» δε.χνει εὐ.λωττα τ προσφέρει στὴν πελατεία του. Βρίσκεται δὲ στὴ μέση τοῦ Σάνσετ Στρὶπ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπου ὑπάρχουν διάφορα ὑπαὸ καὶ νυκτερινὰ κέντρα.

Οἱ «Βασίλισσες» τῆς ὀθό.ης πληρώνουν πανάκριβα κάθε φορεμά τους ποὺ εἶναι ἀριστούργημα κάποιου μεγάλου οἴκου μόδας. Συχνὰ ξοδεύουν μιᾶς ἡμέρας μισθὸ γιὰ μιὰ τουαλέττα τους. Κατόπιν δέ τὴ φοροῦ, μόνο μιὰ ἢ δυὸ φορές. γιατὶ οἱ θαυμασταί τους θέλουν νὰ τὶς βλέπουν πάντοτε μὲ καινούργια ἐμφάνισι.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἀστέρες ναοίζουν ἔπειτα αὐτὰ τὰ φορέματά τους στὶς συγγενεῖς τους ἢ στὶς καμαριέρες τους. Οἱ περισσότεροι ὅμως πιὸ πρακτικοί, τὰ πουλοῦν φτηνὰ στὴ μὶς Ρίτσμοντ. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ντόροθυ Ρίτσμοντ ἀγοράζει ἑκατοντάδες φορέματα ἀπ' τὰ μενελείτεα στούντιο. Τὰ μεταπωλεῖ δέ. ὅλ' αὐτὰ στὶς πελατισσές της ποὺ ἀπευθύνονται σ' αὐτὴν ἀπ' τὶς τέσσερες ἄκρες τῆς Ἀμεοικῆς.

Ἡ μὶς Ρίτσμοντ ἦταν ἄλλοτε νοροεύτρια τοῦ μπαλέτου Ζίγκφιλντ. Τὸ 1935 ἔτυχε νὰ ταξειδέψῃ στὸ Παρίσι, ὅπου ἀνακάλυψε μιὰ μικρὴ παρακαταθήκη κουκῶν φορεμάτων «ἀπὸ δεύτερο νέοι» Τ' ἀνέσασε τότε ὅλα τὰ πῆγε στὴν Ἀμεοικὴ καὶ τὰ πούλησε μὲ ἀρκετὴ κέοδος σὲ διάφορες φιλενάδες της στὸ Μπροαντγουαὶη.

Τὸ 1938 ἐπανέλαβε τὴν ἴδια ἐπιγείρησι καὶ κ.ρδισε ἀρκετὰ γιὰ νὰ κάνη ἕνα ταξεῖδι τοῦ γύρου τοῦ κόσμου. Κατάλαβε τότε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ δουλειὰ περίφημη. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὸ μπαλέτο καὶ, μετὰ 4 χρόνια, ἄνοιξε τὸ κατάστημά της στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου πουλάει ἀπὸ τότε μεταγειρισμένα φορέματα ἀστέων. Οἱ τιμές τους κυμαίνονται ἀπὸ 6 ὡς 100 δολλάρια. Κι' ἡ πελατεία δὲν τὶς λείπει.

Δὲν φανερώνει ποτὲ στὶς πελάτισσές της ἀπὸ ποιὰ Βεντέτα προέρχονται τὰ φορέματα ποὺ τοὺς πουλάει. Ὡστόσο ἐκεῖνες τῆς ζητοῦν συγκεκριμένα τὴ μαύοη Βραδυνὴ τουαλέττα ποὺ φοροῦσε ἡ Ρίτα Χαίηγουορθ στὴ «Τζίλντα» τὴ μπλοῦζα μὲ τὴν ὁποία ἐμφανίσθηκε ἡ Τζέαν Κράουφοοδ στὰ «Λύτρα τοῦ πόνου», τὸ φόρεμα τῆς Κλωντὲτ Κολμπὲρ στὴ «Μυστικὴ καοδιά», κ.ο.κ.

Μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὸ Κάνσας τῆς ἔγραψε ὅτι ἐπιθυμοῦσε διακαῶς νὰ ντυθῇ σὰν τὴ Μπέττυ Γκρέϊμπλ. Μιὰ ἄλλη, δακτυλογράφος, ἐξεδήλωσε τὴν ποστίμησί της γιὰ τὰ φορέματα τῆς Ρόζαλιντ Ρασσελ, τῆς Λοζέττας Γιούνγκ καὶ τῆς Τζέαν Κράουφοοντ.

Χάοις στὴν ἔυπνευσι τῆς Ντόροθυ Ρίτσμοντ, ἕνα πλῆθος κοριτσιῶν ἐξασφαλίζουν μιὰ κομψοτάτη ἐμφάνισι, μὲ τὰ μέτοια οἰκονομικὰ μέσα τους.

«Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ πασάξενα γράμματα ποὺ ἔλαβε ἡ μὶς Ρίτσμοντ, προερχόταν ἀπὸ μιὰ κοπελλίτσα τῆς Χονολουλοὺ, ποὺ ζητοῦσε μ.οικὰ ἀπὸ πουκάμισα τοῦ Κλὰοκ Γκέϊμπλ. γιὰ νὰ τὰ φοοῆ στὰ παδοσφαιρικὰ μάτς

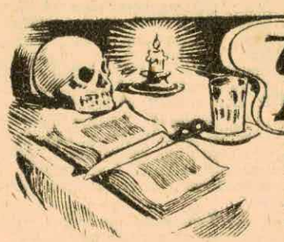
Συγκινητικὸ ἦταν κι' ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε:

«Βοίσκομαι ἀπὸ καιοὸ σ' ἕνα σανατόριο. φυμιατική. Ἔχω ξεγάσει πιὰ πῶς ντύνεται μιὰ γυναίκα. γιατὶ δὲν φοοῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ πιτζάμες. Ὡστόσο ὁ γιατρὸς λέει ὅτι θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ γιὰ λίνο τὰ Χοιστούγεννα νὰ πάω σὲ μιὰ γιορτὴ καὶ νὰ γοοέψω ἴσως τοὺς πρώτους καὶ τ.λευταίους γοροὺς μου. Θέλω λοιπὸν νάμαι ὥμορφη γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς μου».

Κι' ἡ ἀοσωστη ἔστελνε ἐσωκλείστως μιὰ εἰκόνα τῆς Μύρνα Λόϋ. παομένη ἀπ' τὶς ρεκλὰμες μιᾶς ταινίας της καὶ ζητοῦσε τὸ φόρεμα ποὺ φοροῦσε ἡ στάο.

Ἡ μὶς Ρ τσμοντ πεομφανεύεται γιατὶ βοήθησε νὰ σταλισθοῦν μὲ μικοὴ δαπάνη πολλὲς κοπέλλες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιζητήσουν τὴν τύχη τους στὸν κινηματονοάφο. Μεοικὲς ἀπ' αὐτὲς ἔγουν γίνει σήμεοα διάσημες ὅπως π. γ. ἡ Μαοία Μοντέζ.

«Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ ὁμολογοῦσαν — λέει ἡ μὶς Ρίτσμοντ — ὅτι ἀνόοασαν μετανειοισμένα φορέματα ἀπ' τὸ κατάστημά μου. ὅταν ἦσαν ἄκομη ἀγνώστες στὸν κινηματονοαφικὸ κόσμο».

Καϋμένοι γέροι...

— Ἔλα, γοηά, μὴν κάνης ἔτσι! Μὴ φοβᾶσαι! Μπόοα εἶναι καὶ θὰ πεοάση... Πρώτη φοοὰ ἀκοὺς νὰ πέφτουν κεοαυνοί: Νὰ δοξάζουμε τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἔπεσε πολὺ νεοὸ στὸ δικό μας τὸ γωιό. Φαντάζεσαι τί θἄχη γίνει κάτω στὸν κάμπο...

— Δὲν ξέοω τί μ' ἔπιασε ἀπόψε... Φοβᾶμαι!... Θεέ μου, τί ἄγοια νύχτα! Πότε θὰ ξημεοώσῃ;...

Κι' ἡ γοηούλα μαζεύτηκε κοντὰ στὸν ἄντοα της. ποὺ ποσπαθοῦσε νὰ ναυογελάσῃ νιὰ νὰ τῆς δώσῃ κουοάγιο. Ἡ ἀλήθε α ὅμως ἦταν ὅτι ἔνοιωθε κι' αὐτὸς ἕναν τόοιστο φόβο. Ἡ ἄγοια πάλη τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως συγκλόνιζε ἀπ' τὰ θεμέλια τὸ μικοὸ σπιτάκι...

Ἔξαφνα τὸ τοομαγμένο δέμμα τῆς γοηὰς ἔπεσε σὲ μιὰ φωτογοαφία πάνω στὸ κομμό. Μιὰ ἔκφοασι στοογῆς καὶ γαλήνης νύθηκε ἀμέσως στὸ ποόσωπό της.

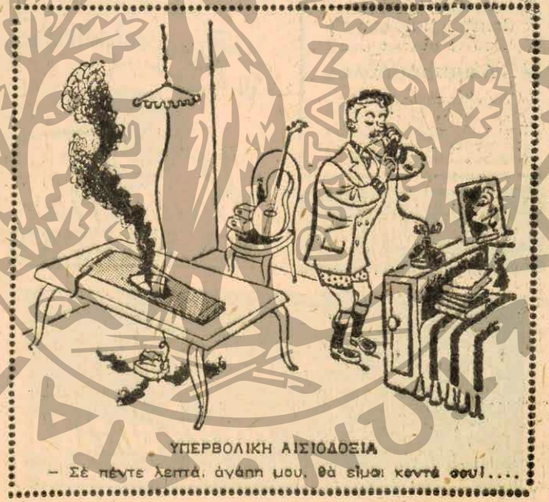
— Ποῦ νὰ δοσκεται ἄοανε τώοα ὁ Λευΐ μας: μουομούοισε.

— Μὰ δὲν θὰ κάθεται βέβαια ἔξω στὸ δόομο. μ' αὐτὸ τὸν καιοό!..

— Ὄχι. φυσικά... Ἀλλὰ μᾶς ἔνοαψε πὼς σκόπευε νὰ νυοίση κοντά μας. Ἂν λοιπὸν δοίσκεται τώοα στὸ δόομο: Ἂν ἔπαθε τίποτε τ' ἀμάξι... Παναγιά μου! Ἐνῶ πέντε γοόνια νὰ σφ ξω στὴν ἀγκαλιά μου τὸ γυιόκα μου!

— Ναί. ἀπὸ τότε ποὺφυγε γιὰ τὸ Παοίσι μ' ἐκεῖνη τὴν παλιογυναῖκα...

— Ὅλ' αὐτὰ ἔχουν ξεγαστῆ! Ὁ Λουΐ εἶναι τώοα καλὸ καὶ τίμιο παλληκάοι. Καί.. δὲν ξέοω πῶς νὰ σοῦ τὸ ξηγήσω. μὰ κάτι μοῦ λέει πὼς δὲν δοίσκε-

κούργος, πού γέμιζε τὶς τσέπες του μὲ τὰ χρήματά μου, τράβηξε ἕνα μαγαίοι καὶ γύμνε ἀπάνω μου... Ἤμαστε δουτηγμένοι κι' οἱ δυὸ ὡς τὰ γόνατα στὸ νερό. Μιὰ ἄγρια πάλη ἄρχισε μεταξύ μας. Ὁ κακοῦργος προσπαθοῦσε νὰ μοῦ μπήξη τὸ μαγαίρι στὴν καρδιά. Ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου, τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κυλισθήκαμε κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ παγωμένο νερό.

»Ἐγὼ μονάχα ξανασηκώθηκα. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον... τὸν εἶχα πνίξει μὲ τὰ χέρια μου! Ναί, τὸν σκότωσα... Εἶμαι ἕνας φονιᾶς!...

Ὁ νέρος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ἀγνώστου καὶ ψιθύρισε:

— Ὄχι, καλέ μου ἄνθρωπε, δὲν εἶσαι φονιᾶς! Ὑπερασπίσθηκες ἀντρίκια τὴ ζωή σου. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήση γι' αὐτό. Εὐχαριστήσε τὸ Θεό, ποὺ σὲ βοήθησε ν' ἀπαλλάξης τὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα τέρας!...

»Μὰ ἂς τὰ ξενάσουμε τώρα αὐτά... Ξέρεις ἀλήθεια, πὼς ὅταν ντύπησες τὴν πόρτα μας, ἡ καρδιά μας φτερούγισε ἀπὸ λαχτάρα: Περιμέναμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ αὐτὸ τὸ ντύπημα... Ἡ γρηᾶ μου εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς θὰ γύριζε ἀπόψε ὁ γυιός μας...

Ἔγουμε κι' ἐμεῖς τὰ Βάσανά μας!... Τὸ παιδί μας μᾶς ἄφισε μιὰ μέρα κι' ἔφυγε... Δὲν ἔχει καλὴ καρδιά, κατὰ βάθος.. Μὰ τὸν εἶχε ξεγυμνλίσει μιὰ παλιονυναίκα. Αὐτὴ τὸν ἔκανε γαστοπαίκτη... Ἂς εἶναι, ἂς γυρίση πάλι κοντά μας καὶ θὰ τοῦ τὰ συγχωρέσουμε ὅλα... Νὰ κι' ἡ φωτογραφία του... Λεβεντόπαιδο, ἔ; Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς!...

Ὁ ἄγνωστος σήκωσε μηχανικὰ τὸ κεφάλι του κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία. Ἀμέσως ἡ φρίκη κι' ἡ κατάπληξις ἀλλοίωσαν τὰ χαρακτηριστικά του.

Αὐτὸ τὸ πρόσωπο, αὐτὰ τὰ μάτια, αὐτὸ τὸ στόμα!... Μὰ ναί, ἦταν ὁ κακοῦργος ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ!...

Ὁ νέρος πρόσεξε τὴν ταραχή του καὶ παρέλυσε. Ἀνοιγόκλεισε τὸ στόμα του, γωρὶς ν' ἀκουσθῆ κανεὶς ἦχος...

— Τί... τί πάθατε; τραύλισε ὁ ἄγνωστος βλέποντας τὸ νέρο νὰ τρέμη. Μήπως ἐπειδὴ μὲ εἴδατε ἔτσι ταραγμένο, φαντασθήκατε πὼς... Ὄχι, ὄχι!

Καὶ πρόσθεσε, προσπαθῶντας νὰ γαλαγελάση:

— Ἔκανα νὰ σκωθῶ, μοῦ πόνεσε ἡ πλαγή μου καὶ γι' αὐτὸ μόρφασα.

Ὁ νέρος ἀνάπνευσε βαθιά, μὲ ἀνακούφισι.

— Τί τρομερὴ σκέψις! μουρμούρισε. Ἀπορῶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πῶς μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί λέτε; φώναξε ὁ ἄγνωστος. Μπορεῖ ποτὲ νὰ συμβοῦν τέτοια πράγματα!

Σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ δήλωσε ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξη πρὸς τὴ φωτογραφία:

— Τώρα πρέπει νὰ πηναίνω!

Τοῦ κάκου οἱ δυὸ νέροι προσπάθησαν νὰ τὸν κρατήσουν, λέγοντάς του πὼς θὰ ἦταν τρέλλα ν' ἀψηφήση τὴ θεμνία, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν.

Ἐκεῖνος ἐπέμεινε κι' ἔφυγε, σκυφτός κουτσαγοντας. Χάθηκε ἀγνὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ γείλη του ἐπαναλάβαναν ἀδιάκοπα τὶς ἴδιες λέξεις:

— Σκότωσα τὸ γυιό τους! Καϋμένοι γέροι!... Καϋμένοι γέροι!...

ΜΩΡΙΣ ΣΕΡΒΑΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100
Σημ.: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62α ΤΗΛ. 53-156

ΤΙ ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΝΕΡΟΥ πρέπει νὰ πίνουμε;

Τί συμβουλεύει ὁ περίφημος διαιτολόγος Φρὶτς Κὰν

— Τ' ποτὲ δὲν εἶνε πιὸ ἀπαραίτητο στὴ ζωὴ — λέει ἕνας περίφημος διαιτολόγος, ὁ δρ. Φρὶτς Κὰν — ἀπὸ τὸ κοινότερο τῶν ποαγμάτων: τὸ νερό, ποὺ χωρὶς αὐτό, δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ζήση περισσότερο ἀπὸ λίγες μέρες.

Τὸ νερὸ — καὶ γενικὰ τὰ ὑγρὰ — παίζει στὸ ζήτημα τῆς ὑγείας σημαντικώτερο ρόλο παρὰ οἱ στερεὲς τροφές. Κι' ὅμως πολὺς κόσμος δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ κάνει πράγματα ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Στὸ τραπέζι τῆς οἰκογενείας π.χ. γίνεται συχνὰ ἡ ἀκόλουθη σκηνή: Τὸ πα δὶ ζητάει ἕνα δεύτερο ποτῆρι νερό. Καὶ ἡ μητέρα τοῦ ἀπαντᾶ:

— Βλάφτει τὸ πολὺ νερό. Δὲν πρέπει νὰ πιῆς ἄλλο.

Κάτι ἀνάλογο γίνεται καὶ στὰ γραφεῖα τὸ καλοκαίρι. Ἀκοῦτε πολλὲς φορὲς τὶς δακτυλογράφους νὰ συζητοῦν ἂν πρέπη ἢ ὄχι νὰ πιοῦν νερὸ γιὰ νὰ δροσιστοῦν.

Πολλὲς φορὲς τὴν παθαίνουν κι' οἱ γιατροί:

— Μὴν πίνετε πολλὰ ὑγρά, ἀκοῦτε νὰ συνστοῦν σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ παρουσιάζεται ὅτι ἔχει παχύνει.

Ὁ ὀργανισμὸς ὅμως τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε «σύμφωνος» μ' ὅλα αὐτά. Ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν ἐξέτασις παρουσιάζει μερικὰ πράγματα, ποὺ ἂν καὶ φαίνονται ἐκπληκτικά, εἶνε ἐν τούτοις ἀληθινά. Ἐν πρώτοις τὸ 66% τοῦ βάρους τοῦ ἀνθρωπινοῦ σώματος εἶνε νερὸ καὶ μάλιστα ἀλατοῦχο νερό. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν πρωταρχικὴ περίοδο τῆς ζωῆς, ὅλη ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη μὲ νερὸ καὶ κάθε ὕπαρξις στὸν πλανήτη ζοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους ἐκείνους ὠκεανούς. Ὅταν ἄρχισαν ν' ἀποσύρωνται οἱ θάλασσες καὶ νὰ σχηματίζωνται οἱ ἤπειροι, τὰ ζῶα κράτησαν τὸ ἀλατοῦχο νερό, μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσαν καὶ τὸ διατηροῦν καὶ σήμερα στὸ σῶμα τους.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ὅπως καὶ τὸ σῶμα ὅλων τῶν μαστοφόρων, περιέχει ἀλατοῦχο νερό. Ἐφέσον λοιπὸν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος ἔχουν τὴ σύνθεσι τοῦ θαλάσσιου νεροῦ, γιὰ τὴ διατήρησι ἢ τὴν ἀναπλήρωσί τους στὸν κύκλο τῆς λειτουργ ας τοῦ ὀργανισμοῦ, χρειάζονται πάλι ὑγρὰ καὶ μεταλλικὲς οὐσ ες.

"Οταν λειτουργῇ ὁ ὄργαν σμὸς τοῦ ἀνθρώπου, διαρκῶς χάνει νερό. "Αν θέλετε μιὰ ἁπλὴ ἀπόδειξι, πάρτε ἕνα στεγνὸ ποτῆρι κι' ἀρχίσετε ν' ἀναπνέετε μέσα σ' αὐτό. Θὰ δῆτε στὴν ἀρχὴ νὰ θαμπώνη κι' ὕστερα νὰ σχηματίζωνται στὸ ἐσωτερικό του, σταγονίδια. "Αν ἐξακολουθήσετε μιὰ ὁλόκληρη μέρα νὰ ἀναπνέετε μέσα στὸ ποτῆρι, θὰ τὸ δῆτε νὰ γεμίση νερό.

Τὸ ἁπλὸ αὐτὸ πείραμα ἀποδεικνύει ὅτι μὲ τὴν ἀναπνοή, βγάζουμε κάθε μέρα ἀπ' τὸν ἐργανισμό μας περὶ τὰ 90 δράμια νερό. Διπλὴ ποσότητα βγάζουμε ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος, μὲ τὴ λεγομένη «ἀδηλο διαπνοή». Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ποσότητα πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅσο νερὸ φεύγει ἀπὸ τοὺς πόρους, ὅταν ἱδρώνουμε. Τέλος ὁκάδες ὁλόκληρες νεροῦ βγάζουμε διὰ τῶν νεφρῶν ἀπὸ τὶς κοὐροδόχους ὁδοὺς».

"Ολο αὐτὸ τὸ νερὸ ποὺ χάνουμε, πρέπει νὰ τὸ ἀναπληρώνουμε ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε ὑγιεῖς. Ὡς ἕνα σημεῖο αὐτὸ γίνεται αὐτομάτως, μὲ τὶς τροφὲς ποὺ τρῶμε. Γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός. βρίσκεται καὶ στὶς πιὸ στερεὲς ἀκόμη τροφές. Τὰ γόρτα καὶ τὰ φρούτα περιέχουν 80 καὶ 90% νερό. Τὸ γάλα 85 - 88%. Τὰ ὄσπρια, 70 - 80%. Τὰ αὐγὰ 73 - 74%. Τὸ τυρὶ 63 - 72%. Καὶ τὸ πιὸ «ἐκπληκτικὸ ἴσως εἶνε ὅτι καὶ τὸ κρέας τὸ μὲν βωδινὸ περιέγει 55 - 60% νερό. τὸ δὲ ψητὸ ἀγνὶ 83 - 88%! Πιὸ στεγνὰ εἶνε τὰ κέϊκ μὲ 25% νερὸ καὶ οἱ ξηροὶ καρποὶ καὶ ἡ σοκολάτα, ποὺ μόλις φτάνουν τὸ 10%.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος τρέφεται κανονικὰ καὶ πίνη λίγους χυμοὺς καὶ λίγο νερό, ἡ «ὑγιὴ ἰσορροπία» τοῦ ὀργανισμοῦ του, διατηρεῖται αὐτομάτως. "Οταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται ἢ κινεῖται πολύ, ὅταν κάνη πολλὴ ζέστη ἢ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη πυρετό, ὁ ὀργανισμός του θερμαίνεται, τὸ νερὸ ποὺ ἔχει μέσα του ἐξατμίζεται καὶ φεύγει μὲ τὴν κανονικὴ καὶ τὴν ἄδηλο διαπνοή, σὲ πολὺ μεγαλύτερη ποσότητα. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς, διψᾶμε περισσότερο κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πιοῦμε περισσότερο νερό, ὡς ποὺ νὰ ξεδιψάσουμε. Κι' ἂν πιοῦμε περισσότερο ἀπὸ ὅσο χρειάζεται ὁ ὀργανισμός μας, ἂν δὲν ἔχουμε ὀργανικὲς βλάβες, δὲν πρόκειται νὰ πάθουμε τίποτε, γιατὶ ὁ ὀργανισμός μας ἔχει... πολλὲς πόρτες καὶ πασάθυρα γιὰ νὰ βγάλη ἔξω τὸν ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη, τὴν περίπτη δηλ. ποσότητα νεροῦ. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει γὰ τὸ πάρουμε συνήθεια καὶ νὰ κάνουμε κατάχρησι σὲ ὑγρὰ καὶ προπαντὸς σὲ οἰνοπνευματώδη, ποὺ εἶνε καὶ βλαβερά.

"Οποιος ἔχει κανονικὸ βάρος καὶ τὸ στομάχι του, τὸ σηκότι καὶ τὰ ἀνησφὴ ὄργανα, λειτουργοῦν κανονικά, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶται τὸ νερό. "Αν ὅμως ἔχη ναλαοὸ στομάχι, τότε πρέπει νὰ ἀποφεύγη τὰ ὑγρὰ γιατὶ τὸ βαραίνουν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο.

Στὰ νεφρὰ συμβαίνουν δυὸ ἀντίθετα πράγματα: "Αν εἶνε ἀδύνατα, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὰ πολλὰ ὑγρά. "Αν σχηματίζουν πέτρες, τότε ἐπιβάλλεται νὰ πίνουμε πολλὰ ὑγρὰ γιὰ νὰ διευκολύνουμε τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴ φυσικὴ τους ὁδό.

"Οσον ἀφορᾶ τὸ βάρος τοῦ σώματος, κατέληγε ὁ δρ. Κὰν, πρέπει νὰχουμε ὑπ' ὄψι μας δυὸ πράγματα: "Αν ἔχουμε τάσι: νὰ παγαίνουμε πρέπει νὰ πίνουμε μόνον τόσο, ὅσο διψᾶμε. "Αν ὅμως εἴμαστε ἀδύνατοι, δὲν πρέπει νὰ νομίζουμε ὅτι μποροῦμε νὰ παγύνουμε πίνοντας ἄφθονο ὑγρά.

Οἱ λιπάρες τῆς Σοφολογίας

Μπεράτι

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ἐφταλία ἤθελε τὸ κολντεμίρι στὴν πόρτα τση καὶ πλάγιασε. Μὰ ποῦ νὰ κοιμηθῆ; Κούφιος ὕπνος! Μιὰ μελαγχολία πλημμύριζε τὰ τζιγέρια τση... Κι' ὅταν ἡ Ἐφταλία ἔχει σεκλέτια καὶ μαύρη κιαδιά σιγουρα κάτι κακὸ θὰ γίνη.

Ποαγματικὰς σὲ λίγο, δυὸ πιστολιὲς ἀκουστήκανε.

Ἀμέσως τὰ μπουζούκια στὸν καφενὲ πάψανε ἀνοίξανε πόρτες καὶ παντζούρια καὶ μὲ τ' ἄσπρα νυχτικὰ μὲ τση πυτζάμες καὶ τὰ σώβρακα πε τσχτήκανε οὖλοι στὰ ντουροέκια.

— Ἤβοι, καλέ, τί εἶνε;

— Δὲν εἶνε τίποτε μὴν κάνετε ἔτσι, φώνιξε ξαπόστα ἡ Ἐφταλία γιὰ νὰ δώση καιρὸ στὸ Μπουρδοῦση, ποὺ τὸν πῆρε τὸ μάτι τση νὰ τὸ κατσιρτίση.

— Μὰ ποιὸς ἄνανε καλέ;

Καὶ τότε ἡ Ἐφταλία τοὺς εἶπε ἐμπιστευτικά:

— Καιρὸ τώρα ὁ λωλο - Σωφρόνης ζορλάντιζε τὴ Μπουρδούσαινα μὲ τὸ ἔμπα - ἔβγα. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Μπουρδούσης ἀποφάσισε καὶ τοῦπε : «Οἱ συχνοβίζιτες νὰ πάψουνε γιατὶ ὁ κόσμος εἶνε κακός... Χωρὶς τσύμπανα χορεύουνε! Νὰ μὲ συμπαθᾶς, Σωφρόνη μου, ἀλλὰ πῶς νὰ στὸ πῶ;»

— Κι' αὐτὸς τι εἶπε; ρωτήσανε σῦλες ἀναφυρφουλιασμένες.

— Αὐτὸς τὸ βιολὶ τον. Ὅς ποὺ ὁ διάβολος τάφερε σοστὶ τὸν τράκαρε καὶ γέντηκε ὁ κατᾶς.

Στὸ μετοξὺ ἕνας πολιτσμάνος ἤκανε γύρους κι' ἀλλαγύρους μέσα στὰ σκοτεινὰ ὡς ποὺ τέλος πέτυχε καὶ γράπωσε τὸ Μπουρδούση.

Τότε οἱ γυναικοῦλες σὰν γάτες χυμήξανε πάνω στὸν πολιτσμάνο, γιὰ νὰ τὸν πάρουνε, μὰ ἦταν ἀδύνατον. Ἡ Μπουρδούσαινα, τσαλαβουδοῦσε μέσ' τσοὶ λάστιες ἀγήσυχη. Ἄξαφνα καρσιλάντισε τὴν Ἐφταλία καὶ ξεφώνισε :

— Ἔλα, τρέξε, Ἐφταλία μου, ἔχει ποὺ σ' ἀγαποῦνε καὶ περνᾶ ὁ ριτζὰς σου στὸ καρακόλι, τρέξε νὰ τὸν σώσης.

Κι ἡ Ἐφταλία, παντα πονόψυχη καὶ κουρατζιόζα πῆρε ἕνα βαρελότο ποὺ τῶκες καιρὸ καὶ κρόνια στὸ συρτάρι τση καὶ μ' ἕνα σαλτο βρέθηκε στὸ τσμῆμα. Ἐκεῖ κόσμος τουρλοῦ - τουρλοῦ εἶχε ματζευτῆ νὰ κάνη σεϊρι.

Ὁ πολιτσμάνος ἰσχυριζότανε πὼς ἀπ' ἄλλο ντουρσέκι πούτανε νομπετσῆς, μ' ὅλο τὸ σκοταδὶ εἶδε τὸ Μπουρδούση νὰ πυροβολᾶη.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ βάρδα φουρνέλλο!—ἀριβάρησε ἡ Ἐφταλία κι' ἀμέσως ὅπως εἶχε κάνει τὸ σχέδιο τση μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔκλεισε μὲ τρόπο τὸ διακόπτη κι' ἔριξε καὶ βρόντησε τὸ βαρελότο.

Τὸ τί ἔγινε μέσα στὸ σκοταδὶ δὲν λέγεται. Στὸ τέλος ἀνάψανε τὰ φῶτα καὶ φάνηκανε νὰ βροῦνε τὸ δίκτη. Κι' ἡ Ἐφταλία ποὺ εἶδε πὼς ἔτυχε τὸ κόλπο τση πλησίασε μὲ τσοῦφτε τὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦπε :

— Μὴν κάνετε ἔτσι, καλέ, θὰ σᾶς ξηγήσω τί συμβαίνει.

— Τί θὲς νὰ πῆς, κυρὰ μου; Μὴ μᾶς ζαλίζης.

— Ἐγὼ ἤμουνε κύριε πολιτσμάνε μου πούρριζα τὸ βαρελότο.

— Γιατὶ τῶκανες αὐτὸ κυρὰ Ἐφταλία; τὴ ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Γιὰ νὰ σ' ἀποδείξω πὼς πέσατε ὄξω. Γιατὶ ἀφοῦ ἀπὸ τόσο κοντὰ κανεὶς δὲν πῆρε χαμπάρι ποιὸς ἔβριξε ἐδῶ μέσα τὸ βαρελότο, πὼς αὐτὸς ὁ σερσέμης ὁ πολιτσμάνος λέει πὼς γνώρισε τὸ Μπουρδούση ἀπ' τ' ἄλλο ντουρσέκι ποὺτσεκε καὶ... κοιμότανε;

Κι' ἔτσι μὲ τὸ ἐξυπνο κόλπο τοῦ Ἐφταλίας ὁ Μπουρδούσης πῆρε μπεράτι καὶ γύρισε στὴ Μπουρδούσαινα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

Η ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΑ

Ὁ μεγάλος γκαφατζὴς Κιρκόρ, γέννηκε στὸν ἔρωτα μπιριντζῆς, καὶ στὰ θηλυκὰ σπουδαῖος καταφερτζῆς. Καὶ φώναζε στὴν γυναίκα του:

— Ἀμάν, γιαβουκλοῦ μου, μερακλοῦ μου ἐσύ!

Καὶ στὴν γκόμενα του πάλι ἔλεγε:

— Τσουρέκα, μπουρέκα, μπενίω ὑναῖκα ἐσὺ εἶσαι!

Κι' ἔτσι τὶς τουμπάριζε καὶ τὶς δυὸ διαρκῶς.

Τελευταία ὅμως τὸν πήρανε χαμπάρι, κι' ἀρχίσανε νὰ τὸν πληρώνουν μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

— Βαλσᾶ μπιλσά, τὰ φύγω ἱπατρίντα μου, μάνα μου ἱσπίτι τὰ πάω. Παμπόρι μπιλιέντο νὰ μοῦ ἐχει ἐκεῖ, τοὔλεγε;

— Θὰ πάρης τὸ τράμ, θὰ βγῆς στὸ τέρμα, θὰ στρίψης δεξιά, ὕστερα ἀριστερά, θὰ δῆς φάτσα ἕνα σπίτι μὲ μπαξὲ καὶ θὰ χτυπήσης τὴν πόρτα μὲ τὸ πόδι σου.

— Γιατί, μπρέ, μὲ τὸ πόντι μου;

— Μὰ γιατὶ σ γουρα κάτι θὰ φέρνης. Δὲν πιστεύω νάρβης νὰ μὲ δῆς μ' ἄδεια χέρια.

Κι' ἔτσι τὸν μαδέσισε ἄγρα ἡ κατεργάρα! Φοιτωμένος ὁ φουκαρᾶς σὰν τὸν γάϊδαρο πήγαινε κάθε φορὰ μ' ἀφεῦα σιγελὰ γιὰ νὰ τὴν δῆ χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ πετύχη πλέον οὔτε ἕνα φιλί.

— Ἀμάν, Ἀμάν! μοιολογοῦσε κι' ἔλεγε, ὑναῖκα μου τζαναμπέτα, εἶνε, γιαβουκλοῦ μου σεσέτα εἶνε, νὲ ἀπατζαΐω μπιλιέμ.

Καὶ ζουλοῦσε τὸ κεφάλι του νὰ βρῆ ἕνα κόλπο νὰ πάψουν αὐτὰ τὰ Βάσανά του.

Ἀπελπισμένος, καὶ μπαϊλντισμένος, πῆγε ἕνα πρωῒ καὶ τὰ διηγήθηκε στὸ Στόκλη.

— Ὥστε θάχης μεγάλη στεναχώρια καὶ πλήξ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Νέ, μπέ, πλῆξι μου - μῆξι μου, τσὸκ μεάλο εἶνε!

— Ἐγὼ, βρὲ Κιρκόρ, θὰ σοῦ τὶς κάνω καὶ τὶς δυὸ ἀνάκα:α.

Ποαγματικὰς τὴν ἄλλη μέρα, νωρὶς νωρίς, ἔστειλε ὁ Στόκλης κάποιον πρῶτα στὴν Τακουΐτσα κι' ὕστερα στὴ φιλενάδα τοῦ Κιρκόρ, κι' ὅπως τὸν ἐ'χε συμβουλέψει τοὺς εἶπε σοβαρὰ κι' ἐπίσημα μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Εἶμαι ἀπ' τὸ ἀτζέμ κο κονσολάτο: Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὁ μοσιοὺ Κιρκὸρ ἔχη στὴν πλάτη του μιὰ κρεατοελιά. Γιατὶ ὁ πρέζενος ἔχει ἕνα φάκελλο ποὺ ἀφορᾶ τὴ μεγάλη πεζ ουσία κάποιου Τουλουμουτσίλη, ποὺ πέθανε στὸ ἐξωτερικό, καὶ ὡς μόνος κληρονόμος ἂν ὑπάρχη βέβαια αὐτὰ ἡ ἐλιά, εἶνε ὁ μοσιοὺ Κιρκὸρ Τουλουμουτσίλη!

Χοροπηδοῦσε ἡ Τακουΐτσα ἀπ' τὴν χαρά της. Κι' ὅταν πῆγε σπίτι ὁ Κιρκὸρ τὸν δέχτηκε μὲ τὰ «Μπουγιεσοῦμ» καὶ τὰ «Οσκελντίν»

— Ἰποκάμισο σου τσαμπούκ - τσαμπούκ ποιὸ κάρ, γιαβουσμ, τσὶ φώνιξε.

Κι' ὅταν εἶδε τὴν κρεατοελιὰ στὴν πλάτη του ἄρχισε χάδια, γλυκές, καὶ γιλοῦ - δυὸ τζιλιβέδες.

Ἔτριβε τὰ μάτια του σαστισμένος ὁ Κιρκόρ. Τὸ ἴδιο βράδυ κι' ἡ γκόμενά του, ἀπὸ κεῖ ποὺ οὔτε τὸ δαχτυλάκι της δὲν τὸν ἄφηνε νὰ πιάση, ἔπεσε πάνω του μὲ λαγάρα σὰν σαϊτζαλία, σε, τὸν φιλοῦσε, τὸν φουλοῦσε κι ροδακτικῶς.

— Ἀγόρι μου, ἂν ἀλήθεα μ' ἀγαπᾶς, πρέπει νὰ μείνης κοντά μου ὅλη τὴ γυντα, τοῦ εἶπε ἡ κατεργάρα, γιατὶ ἔτσι θὰ πιστοποιοῦσε ἂν ὑπάρχη η ἐλιά.

Κι' ἔτσι ἀπὸ κεῖ τὴν ἡμέρα, χαρὲ στὸ κόλπο τοῦ Στόκλη, τὴν περιοῦσε κατσάνε ὁ Κιρκόρ.

Κι' ὁ Στόκλης σκασμένος στὰ γέλια τοὔλεγε:

— Εἶδες, μωρὲ Κιρκόρ, τί ὄμορφα τὰ κατάφερα ἀπὸ κεῖ ποὺ σὲ εἶχαν πάσει Κῶτσο;

— Νέ, μπέ, ἀπὸ Κῶτσο, μ' αὐτὸ ἐλιὰ βασιλιὰ γένηκα. Μπράβο, Ἰστόκλη, ἀσκ ὅλσουν!

Σ. Ρ.

Τὸν εἶχε χάψει

"Ενας πλούσιος Ἀμερικανὸς ἐπικοινωνεῖ τηλεφωνικῶς μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν γκάνγκστερς ποὺ τοῦ ἔκλεψε τὴ γυναῖκα του.

— Τί εἴπατε;... Θέλετε 10.000 δολλάρια γιὰ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴν γυναῖκα μου;... Ἐγὼ σᾶς δίνω 50.000 γιὰ νὰ τὴν κρατήσετε!...

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Κόρτε

Τί καταλαβαίνεις τώρα, σὲ κάνω μακαρίτη ἢ ὄχι; Πῶς; Ποιανοῦ τὸ λέω; Ἐσένα βρέ! Μάλιστα ἐσένα ποὺ ὁ διάολος σ' ἐστειλε νὰ κάτσης στὸ ἀπέναντι τραπέζι. Μιὰ ὥρα σὲ παρακολουθῶ ποὺ ἔχεις πετάξει τὰ γκαβὰ σου σὰν βρασμένα αὐγὰ καὶ τάκεις καψφωσει ἑπίμονα κι' ἐξοργιστικὰ στὴν κυρία ποὺ συνοδεύω. Ἀδιεφόρεις ἐντελῶς γιὰ τὸ ἂν ἡ κυρία συνοδεύεται ἢ ὄχι δέν λαμβάνεις ὑπ' ὄψι σου κοτζὰμ Πελοπίδα ποὺ εἶνε δίπλα της καὶ προσπαθεῖς νὰ καμοκώσης τὴ ντάμα μου μ' αὐτὰ τὰ ἐγκληματικὰ μάτια, ποὺ νομίζεις— δυστυχισμένε — ὅτι εἶνε πλήρη γοητείας!

Μὰ δὲν μοῦ λές τί θὲς νὰ παραστήσης; Τὸν κατακτητή; Ἐκεῖνο τὸ σπανιοθησι στὴ γοητεία σου, ὥστε νὰ νομίζης ὅτι ἡ κυρία θὰ μαγευτῆ ἀπὸ τὸ ζελιγωμένο σου βλέμμα καὶ θὰ σπεύση νὰ πέση στὴν ἀγκαλίτσα σου; Ἄει στὸ διάολο ἀνθρωπέ μου... Δὲν πᾶς δυστυχισμένε σ' ἕναν καθρέφτη νὰ ἰδῆς τὴ φιγούρα σου, ν' ἀπελπιστῆς; Γιὰ κυττάτε μοῦτρα γιὰ κόρτε!... Γιὰ κυττάτε μοῦτρα!... Ἡ μήπως δηλαδὴ καὶ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ φᾶς ἐμένα γυναίκα; Ὅτι εἶνε δυνατὸν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔχει τὴν τιμὴ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Πελοπίδα νὰ τὸν ἀφίση γιὰ νὰ πέση θύμα τῶν διαπρεπῶν σου βλεμμάτων; Ἠλίθιε!... Καὶ δὲν εἶνε μόνο ἡ ἀναίδειά σου καὶ ἡ ηλιθιότητες σου ποὺ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Ἐπὶ πλέον εἶσαι καὶ ἀξούριαστος! Μάλιστα! Πρὶν ἀποφασίσης βρὲ βλάκα νὰ παραστήσης τὸ Δὸν Ζουάν, δὲν πηγαίνες σ' ἕνα ἀπαρεμπέρικο νὰ τραβᾶς μιὰ ζούρα;

Ὁσίστε! Ὁσίστε! Ἐγὼ τοῦ μιλάω κι' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὴ δουλειά του! Ἐκεῖ! Ἔχει καρφωμένα τὰ βλέμματά του σὰν ταβανόπρικες στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ τὴ συνοδεύω καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τ' ἀποσύρω. Μὰ δὲν μοῦ λέτε παιδάκι μου δὲν ἔχεις ξυναῖδη γυναίκα; Ἐμένα τουλαχιστον ἔτσι μοῦ φαίνεται. Ὅτι πωὶ τὴ φορὰ βλέπεις γυναίκα μπροστὰ σου κι' ἔχεις τὴν ἀνάγκη αὐτὸ τὸ ὑφος σὰν ὑπνωτισμένος κάνος μπροστὰ στο δόλωμα. Μάλιστα, μάλιστα! Μὰ καὶ τί νὰ δοῦν βρὲ ἀπὸ σένα οἱ γυναῖκες; Τὴν ἀξιοσύρτα σου τὰ βναλμένα μάτια σου, ἢ τὸ κάουσι τοῦ λαιμοῦ σου ποὺ βγαίνει μιὰ πιθαμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ κολλάρο σου; Καὶ ἐσὺ αὐτὴ τὴν εὐφυΐα τολμᾶς νὰ φλερτάρης δημοσία, τολμᾶς νὰ ρίχνης τὰ πειναμένα σου βλέμματα στὴν κυρία ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ συνοδεύω!... Ἠλίθιε!

Λοιπόν, ἄκου νὰ σοῦ πῶ ἄνθρωπε μου. Ἂν δὲν βρεθήκες τὴ ζωή σου πάρε τὰ μάτια σου καὶ ξεκουμπίσου γιὰ νὰ μὴ μὲ βάλης σὲ μπελά. Γιατὶ ἐγὼ πρᾶ ἐδῶ νὰ προσφέρω ἕνα κορσὶ στὴν κυρία ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ τὴ συνοδεύω δὲν πρόκειται νὰ κάνω φόνο. Ἄειντε, γιατὶ ἀσπάζω οὐρὰ τὸ μαχαίρι ποὺ βλέπεις καὶ σοῦ κόβω τὸ προσέχον κορμὶ κομμάτι κομμάτι γιὰ νὰ τὸ πάνω στὸ μάνερα νὰ τὸ τηγανίσω. Ἀναιδέστατε!... Βλάκα!... Κακοσυνεθισμένε!... Ξελιγωμένε!... Κοπρίτη!... Γομάρι!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Πρόεδ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΓΥΑΛΙ

Τὰ θαύματα τῆς συγχρόνου ὑαλουργίας

Εἶναι ἄλλοτε νόψῃ γιὰ ἕνα νέο εἶδος γυαλιοῦ, ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ περάσῃ ἡ θερμότης καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο εἶδος τελείως διαφανὲς στὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες.

Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὰ μόνον τὰ θαύματα τῆς συγχρόνου ὑαλουργίας. Ὑπάρχουν ἐπίσης γυαλιὰ ποὺ «μιλοῦν» ποὺ ἀναπηδοῦν σὰν τόπι ποὺ κόβονται μὲ τὸ πριόνι ποὺ κατσιάζονται, γυαλιὰ στερεώτερα ἀπ' τὸ ἀτσάλι καὶ ἐλαφρότερα ἀπ' τὸ ἀλουμίνιο... Στὸ σημερινὸ κόσμο τὸ γυαλὶ τείνει ν' ἀντικαταστήσῃ σὲ πολλὲς χρήσεις τὸ ξύλο, τὸ μέταλλο τὶς ὑφαντικὲς ἴνες... Εἶνε δὲ φθηνότερο ἀπ' τὸ ἀτσάλι κι' ἀπ' τὶς περισσότερες πλαστικὲς οὐσίες.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἤξεραν νὰ φτιάνουν γυαλί, πολὺ πολὺ χτίσουν τὶς Πυραμίδες. Χρειάσθηκε ὅμως νὰ περάσουν τόσοι αἰῶνες, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν οἱ ἐπιστήμονες τὶς δυνατότητες ποὺ παρουσιάζει αὐτὸ τὸ προϊόν.

Τὰ γυάλινα ὑφάσματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ λεπτὲς ἴνες γυαλιοῦ. Εἶνε γυαλιστερά, ἁπαλὰ σὰν μεταξωτά, ἀδιάβροχα καὶ ἄφλεκτα. Συνιστῶνται ἰδιαιτέρως γιὰ τέντες καταστημάτων ἐκτεθειμένες στὴν κακοκαιρία καὶ στὰ ἀναμμένα τσιγάρα ποὺ πέφτουν ἀπ' τὰ ἐπάνω παράθυρα. Ἀκόμη καὶ σὲ θερμοκρασία 1.000 βαθμῶν, δὲν παθαίνουν ἀπολύτως τίποτε.

Γιὰ νἄχουν ἀντοχή δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζῃ τὸ γυαλὶ κανένα ἐλάττωμα (ἕνα σῶμα φυσαλλίδες ἀέρος κλπ.). Μεταβάλλεται λοιπὸν πρῶτα ἡ μᾶζα του σὲ γυάλινους βώλους οἱ ὁποῖοι λυώνονται κατόπιν καὶ τὸ λυωμένο ὑλικὸ περνάει ἀπὸ λεπτότατες τρύπες ἐνῶ συγχρόνως φυσάει δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος. Ἔτσι σχηματίζονται οἱ γυάλινες ἴνες.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσο ἀντέχει ἕνα σχοινὶ συνηθισμένου πάχους πλεγμένο ἀπὸ 100.000 τέτοιες ἴνες ἀρκεῖ νὰ ποῦμε ὅτι καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει ἀντοχὴ 20 τόννων σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο!

Μὲ γυάλινα ὑφάσματα φτιάνονται ἤδη μαξιλάρια φόδρες τῶν ρούχων, ταπετσαρίες κλπ. Ἐξ ἄλλου κατασκευάζονται ἀπὸ γυάλινες ἴνες ἐπίπλα, βαλτζες, ἀκόμη δὲ καὶ προφυλακτῆρες αὐτοκινήτων τόσο ἐλαστικοί, ὥστε, ἂν παρασυρθοῦν σὲ μιὰ σύγκρουσι ἐλαφρὰ ἀναπαίρνουν μόνοι τους τὸ κανονικό τους σχῆμα.

Κατὰ τὴν κατεργασία τοῦ γυαλιοῦ μποροῦν νὰ προστεθοῦν στὴ μᾶζα του 80 διάφορες οὐσίες σὲ κάθε ἀναλογία. Σκεφθῆτε λοιπὸν πόσοι συνδυασμοὶ ἐπιτυγχάνονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο — ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπ' τὶς ἀμέτρητες λέξεις ποὺ συνθέτονται μ' ἕνα ἀλφάβητο 24 γραμμάτων! Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς εἶνε πρακτικῶς χρήσιμοι μερικοὶ μόνον. Πάντως κατασκευάζονται σήμερα 1.000 διάφορα εἴδη γυαλιῶν κι' οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι σύντομα ὁ ἀριθμός τους θ' ἀνεβῇ στὶς 10 χιλιάδες.

Ποτήρια καὶ μπουκάλια, φτιαγμένα ἀπὸ ἕνα γυαλὶ ποὺ δὲν σπάζει ἀναπηδοῦν σὰν λάστιχο ὅταν πέσουν κάτω.

Τὸ γυαλὶ αὐτὸ εἶνε ἰδιαιτέρως κατάλληλο γιὰ βιτρίνες καταστημάτων. Κατὰ τὶς δοκιμὲς τῆς ἀντοχῆς του, ἀν δῶκε ἕνας ἐλέφας πάνω σὲ μιὰ πλάκα ἀπ' αὐτό, στημένη ἀνάμεσα σὲ δυὸ στηρίγματα 'Η πλάκα λύγισε ἀλλὰ δὲν ἔσπασε!

Ἐπίσης δὲν σανίζει, κἂν ἕνα ἄλλο εἶδος γυαλιοῦ κι' ἂν ἀκόμα ἀκουμπήσετε τὴ μιὰ ὄψι του πάνω σὲ πάνο καὶ γύσετε στὴν ἄλλη λυωμένο μέταλλο!

Κατασκευάζονται ἤδη «κουζινέτα» μηχανημάτων ἀπὸ γυαλί, καταπληκτικῆς ἀντοχῆς, σωλῆνες γηπικῶν ἐργοστασίων κι' ἐλατήρια ποὺ μποροῦν νὰ λυγίσουν 500.000.000 φορὲς χωρὶς νὰ πάθουν τὴν παραμικρὴ παραμόρφωσι!

Τὸ «φάμνκλας» εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ ἐλαφρότερα οἰκοδομικὰ κι' ἀπομονωτικὰ ὑλικά. Ἐνῶ ἕνα κυβικὸ μέτρο κοινοῦ γυαλιοῦ ζυγίζει πλέον ἀπὸ 2½ τόννους ἕνα κυβικὸ μέτρο «φάμνκλας» ζυγίζει μόλις 350 κιλά. περιέχει δὲ 525.000.000 φυσαλλίδες ἀέρος. Εἶνε δηλαδὴ ἕξι φορὲς στερεώτερο ἀφοῦ ἀπὸ γυαλί. Κόβεται σὲ φύλλα καὶ χρησιμοποιεῖται γιὰ ταῖνιες καὶ ταβάνια ἀπρόσβλητα ἀπ' τὴ φωτιά. Τὴν ὕγρασία καὶ τὰ ἔντομα.

Οἱ γειτονοῦνοι δοκιμάζουν γυάλινα νήματα γιὰ τὸ ράψιμο τῶν πλιγῶν. Οἱ ὁδοντοϊατροὶ τὰ χρησιμοποιοῦν ἤδη γιὰ τὸ βούλωμα τῶν κούφιων δοντιῶν.

Ἕνα εἶδος γυαλιοῦ ποὺ λέγεται «πολασοΐντ» ἔχει τὴν ἐξῆς παράξενη ἰδιότητα: Ἂν βάλουμε δυὸ κομμάτια ἀπ' αὐτὸ ἀντίκρυ σὲ μιὰ ἠλεκτρισμένη φωτεινὴ πηγὴ κι' ἀφήσουμε νὰ περιστρέφουμε τὸ ἕνα παράλληλα ἐνὸς ἄλλου, τὸ φῶς ποὺ περνάει ἔνας ἦχος περισσότερο ἢ λιγώτερο ὀξὺς ἀναλόγως τῆς ταχύτητος περιστροφῆς. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ «γυαλὶ ποὺ μιλεῖ» μπορεῖ πιθανώτατα νὰ κατασκευασθοῦν νέα κι' ἐντελῶς πρωτότυπα μουσικὰ ὄργανα.

Ἄλλο πάλι γυαλί, ὅταν σπάσῃ δὲν ἔχει κοφτερὲς ἄκρες. Μπορεῖτε νὰ σφίξετε μέσα στὴ φούχτα σας τὰ κομμάτια του χωρὶς νὰ πληγωθῆτε καθόλου. Χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὸν πόλεμο γιὰ τὰ φῶτα τῶν στρατιωτικῶν ἀεροδρομίων. Ἂν τύχαινε δὲ νὰ σπάσουν τὰ φῶτα αὐτὰ δὲν ἐκινδύνευαν ἀπ' τὰ κομμάτια τοῦ γυαλιοῦ τὰ λάστιχα τῶν τροχῶν τῶν ἀεροπλάνων.

Ἀπὸ γυάλινες ἴνες ἔχει κατασκευασθῆ ἐπίσης μιὰ στρατιωτικὴ στολὴ ἀδιαπέραστη ἀπ' τὶς σφαῖρες καὶ μιὰ ἄλλη ποὺ κρατάει θερμὸ τὸ σῶμα μέσα σὲ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία 40 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τὸ πρόβλημα τοῦ θολώματος τοῦ «πάω - μπρὸς» τῶν αὐτοκινήτων ἀπ' τὴν παγωνιὰ λύνεται ὡσαύτως μὲ μιὰ εἰδικὴ κατεργασία τοῦ γυαλιοῦ ποὺ τὸ κάνει καλὸ ἀγωγὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Διοχετεύεται λοιπὸν στὸ «πάω-μπρὸς» ἕνα ἀσθενὲς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τὸ ζεσταίνει καὶ δὲν ἀφήνει νὰ σκεπασθῆ ἀπὸ κρύσταλλα πάγου.

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου τσάντες γιὰ τὰ ψώνια ἀπὸ ἀπομονωτικὸ γυάλινο ὕφασμα στὶς ὁποῖες μπορεῖτε νὰ βάλετε παγωτὰ καὶ νὰ τὰ πάτε στὸ σπίτι σας χωρὶς νὰ λυώσουν.

Οἱ νέοι νειρονικοὶ ἐπίδεσμοι ἀπὸ γυαλὶ δὲν κολλοῦν στὶς πληγὲς ὅπως ἡ γάζα.

Κι' αὐτὲς εἶνε μερικὲς μόνον ἀπ' τὶς καταπληκτικὲς δυνατότητες ποὺ παρουσιάζει ἡ βιομηχανία τοῦ γυαλιοῦ.

Μ. ΓΟΥΝΤ

Σατυρικὰ ἐπιγράμματα

Σὲ γιατρό

Εἶσαι θεός, μὰ τὸν Θεό, καὶ πιὸ θεὸς ἂν θέλης
ἀφοῦ τὰ πλάσματα σου ἐσὺ κατὰ διαβόλου στέλνεις!
Ἂν ὁ θεὸς ἀπ' τὸ μηδὲν ἀνθρώπους ξεφουρνίζει,
ὅμως ἡ ἐξοχότης σου πάλι τοὺς... μηδενίζει!...

Σ' ἕναν ποιητή

Τὸ ποίημά σου τὸ ἄκουσα. Λαμπιόδ! Μὰ τί τὰ θέλεις
μὲ συγκινεῖς περισσότερο ὅταν... δὲν ἀπαγγέλλεις!

Σὲ γαστοπαίχτη

Δὲν τοὔμεινε πιὰ ἄλλη κατοντιά,
μονάχα ἡ γυναίκα του τοῦ μένει
ἀλλὰ καὶ πρὶν τὴν χάσῃ στὰ χαρτιὰ
τὴν ἔχει, ὁ κακόμοιρος, χαμένη.

Σὲ μεμψίμοιρο

Ἐγκρίνιαζε, καὶ πάντοτε καὶ σ' ὅλους ἦταν βάρος.
ὅλα στραβὰ τοῦ φαίνονταν κεῖ τοὔρισκε μεμπτὰ
καὶ ὅταν πιὰ ἐνῶ τρώγονταν τὸν ἔπνιγε κι' ὁ χάρος
τὸν θάψαν μὲ τὰ ροῦχα του, νὰ τρώνεται μ' αὐτά

Σὲ δανδή

Γιὰ νὰ παίρνῃ τὰ κορίτσια νὰ πηγαίνῃ μὲ ὠτὸ
σφίγγει τώρα τὴν κοιλιά του καὶ μοσσᾶ κάθε ὀχτώ!...

Σὲ μιὰ περήφανη

Ὁ ἕνας σοῦ ἐμύριζε κι' ὁ ἄλλος σοῦ βρωμοῦσε
καὶ τὰ ποιοὺτσια ἔδινες σὲ ὁποιον σὲ ζητοῦσε.
Μὰ τώρα πιὰ ἡ τύχη σου στὶς ἀμυαλὲς σὲ γράφει,
σὰν τάφερε ὁ διάβολος νὰ μείνῃς εἰς τὸ ράφι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΕΛΕΙΣ — ΧΟΡΕΥΕ. 2) ΑΜΑ — ΕΠΙ. 3) ΜΑ — ΚΕΛΥΦΟΣ — ΟΣ. 4) ΜΑΣ — ΣΟΣ. 5) ΟΡΟΙ — ΤΟΜ — ΥΙΟΥ. 6) ΧΑ-ΜΑΜ. 7) ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ. 8) ΜΙΛΙΑ. 9) ΑΝΟΗ — ΣΙΑ — ΠΗΔΑ. 10) ΣΤΟ — ΔΙΣ 11) ΠΙ — ΑΡΜΟΝΙΑ — ΙΒ. 12) ΟΝΕ — ΟΣΟ. 13) ΥΑΛΙΝΑ — ΜΑΙΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΑΜΝΟΣ — ΣΑΜΠΟΥ. 2) ΕΜΑ — ΙΝΑ. 3) ΛΑ — ΜΟΝΑΧΟΣ — ΕΛ. 4) ΚΑΙ-ΗΤΑ. 5) ΙΝΕΣ — ΧΑΜ — ΟΡΑΝ. 6) ΤΑ ΣΙΣ. 7) ΣΥΝΟΜΗΛΙΚΟΙ. 8) ΜΑΤΙΑ. 9) ΟΝΟΣ — ΜΙΑ — ΔΙΨΑ. 10) ΣΟΥ — ΠΙΑ. 11) ΕΕ — ΣΙΜΩΝΗΣ — ΟΝ. 12) ΥΠΟ — ΙΣΑ. 13) ΕΙΣΔΥΩ — ΚΑΛΒΟΣ.

Ἡ δὲ παροιμία εἶνε: «Μοναχὸς σου κόρευε καὶ ὅσο θέλεις πήδα».

Τὰ προβλήματα

Γιὰ κάθε πρόβλημα ποὺ λύνει σωστὰ ὁ γυιὸς κερδίζει 1.000 δραχμές. Χρειάζονται ὅμως δυὸ προβλήματα μὲ λανθασμένη λύσι γιὰ νὰ χάσῃ 1.000 δραχμές. Ἡ ἀνελονία αὐτὴ πρέπει νὰ διατηρηθῇ κεῖ ἐπὶ τῶν 30 προβλημάτων, ἐφ' ὅσον ὁ Ἀπρίλιος ἔχει 30 μέρες.

Ἄρα τὰ 2)3 τῶν προβλημάτων θὰ εἶνε λανθασμένα καὶ τὸ 1)3 σωστά. 10 προβλήματα σωστὰ μᾶς κάνουν 10 Χ 1000 = 10.000. 20 προβλήματα λανθασμένα μᾶς κάνουν 20 Χ 500 = 10.000.

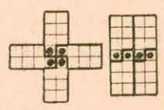
Ἀναγραμματισμὸς

ΚΥΡΟΣ — ΚΡΥΟΣ.

Αἴνιγμα

Τὸ γράμμα ὠμέγα (Ω).

Ὁ Σταυρός

Ἡ εἰκόνα μας δείχνει καθαρὰ πῶς πρέπει νὰ χωρισθῇ ὁ σταυρὸς καὶ πῶς νὰ συναρμολογηθοῦν κατόπιν τὰ τέσσερα κομμάτια.

Σωστὸ - λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (τελευτσίος βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας ἦταν ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος Ι ὁ ὁποῖος βασίλεψε ἀπὸ τὸ 1830 μέχρι τὸ 1848). 2) ΛΑΘΟΣ (ἦταν πόλεμος μετξὺ Γάλλων καὶ Ἄγγλων ἄρχισε δὲ τὸ 1339 καὶ τελείωσε τὸ 1453). 3) ΣΩΣΤΟ (τὸν χρησιμοποιοῦσαν καὶ στὸ Βυζάντιο. 4) ΛΑΘΟΣ (ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τὸ 1520). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑ-ΘΟΣ (ἀνακαλύφτηκε τὸ 1735 στὴν Κολομβία ἀπὸ ἕναν Ἱσπανὸ ἀξιωματικό). 7) ΛΑΘΟΣ (πρώτη ἔρχεται ἡ Ἑλλὰς καὶ δεύτερη ἡ Ἰταλία). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΣΩΣΤΟ.

Πόσα γάσατε:

Ἐξῆντα χιλιάδες, δηλαδὴ ὅσα σᾶς ὤφειλε ὁ φίλος σας κι' ὅσα τοῦ πληρώσατε ἐπιπλέον.

Λεξίγριφος

ΖΑΧΑΡΙ + ΑΣ = ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

Ἡ λύσις τοῦ 160ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΔΟΣ — ΑΠΤΟΣ. 2) ΑΣΙΤΙΑ — ΣΤΡΑΒΑ. 3) ΟΝ — ΣΑΝΙΣ — ΛΑΘΟΣ — ΛΑ. 4) ΝΑΙ — ΝΑΜΑ — ΩΤΙΣ — ΚΑΙ. 5) ΑΜΩΣ — ΣΟΝΑΤΕΣ — ΘΥΜΑ 6) ΡΑΝΙΣ — ΘΕΤΙΣ. 7) ΣΙΑ — ΟΚΑ — ΙΟΣ. 8) ΑΜ-ΜΟΣ — ΤΡΙΑΣ. 9) ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. 10) ΠΟ-ΝΟΣ — ΣΠΑΝΑ. 11) ΓΑΡ — ΕΤΗ — ΑΑΡ. 12) ΜΑΓΟΙ — ΒΥΡΩΝ. 13) ΕΛΟΣ — ΠΕΡ-ΣΙΚΑ — ΣΩΜΑ. 14) ΣΗΣ — ΣΑΛΑ — ΚΑ-ΠΑ — ΝΥΝ. 15) ΑΝ — ΛΕΡΟΣ — ΑΦΑΝΑ-ΛΙ. 16) ΟΜΟΙΩΣ — ΑΘΗΝΑΙ. 17) ΣΑ-ΣΩΝ — ΗΡΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΝΑΡ — ΜΕΣΑ 2) ΠΑΝΑΜΑΣ — ΓΑΛΗΝΟΣ. 3) ΑΣ — ΙΩΝΙΑ — ΠΑΓΟΣ — ΜΑ. 4) ΔΙΣ — ΣΙΑΜ — ΟΡΟΣ — ΛΟΣ. 5) ΟΤΑΝ — ΜΗΝ — ΣΕΙΡ. 6) ΣΙΝΑΣ — ΠΟ-ΡΟΣ — ΠΑΡΩΝ. 7) ΑΙΜΟΣ — ΣΑΣ — ΒΕ-ΛΟΣ. 8) ΣΑΝ — ΡΑΣ. 9) ΑΓΚΥΛΩΤΟΣ. 10) ΛΩΤ — ΙΚΑ. 11) ΣΑΤΕΝ — ΤΙΣ — ΓΚΑΦΑ. 12) ΑΤΘΙΣ — ΤΡΟΠΗ — ΑΠΑ-ΘΗ. 13) ΠΡΟΣ — ΙΝΑ — ΑΝΗΡ. 14) ΤΑΣ — ΘΕΙΑ — ΝΑΥΣ — ΑΝΑ. 15) ΟΒ — ΚΥΤΟΣ — ΑΑΡΩΝ — ΑΙ. 16) ΣΑΛΑΜΙΣ — ΡΩΜΥΛΙΑ — ΑΙΑΣ — ΝΑΝΙ.

ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ καὶ τὸ σίδερο!

Πρωτόγονα θεραπευτικὰ μέσα

Ἡ ἰατρικὴ γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν σύγχρονη ἐξέλιξι, πέρασε ἀπὸ στάδια βαρβαρότητος ποὺ θὰ μᾶς ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὰ φαντασθοῦμε.

Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅταν τὰ διάφορα βότανα καὶ τὰ ἄλλα μέσα ποὺ χησιμοποιοῦσαν τότε δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα, ἀναζητοῦσαν τὰ σπλάχνα ἑνὸς ἀνδρὸς ἢ μιᾶς γυναίκας, ποὺ εἶχαν δολοφονηθῆ πρόσφατα καὶ ἐπίστευαν ὅτι ἀκοῦσε νὰ τὰ βάλη ὁ ἀσθενὴς πάνω στὸ σῶμα του, γιὰ νὰ θεραπευθῆ ἀμέσως.

Ἡ πίστις αὐτὴ ἦταν τόσο γενική, ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν δίσταζαν νὰ φτάσουν καὶ στὸ ἔγκλημα ἀκόμα, γιὰ νὰ σώσουν τοὺς οἰκείους των.

Μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς πατέρα, ποὺ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἄρρωστη κόρη του, δὲν δίστασε νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀνεψιό του. Κατόπιν, τοῦ ἄνοιξε τὸ στῆθος, ἔβγαλε τὰ ἐντόσθιά του καί, ὅπως ἦσαν ζεστὰ ἀκόμη, πῆγε καὶ τὰ ἔβαλε πάνω στὸ σῶμα τῆς κόρης του.

— Θὰ γίνῃς καλὰ τώρα, τῆς ψιθύρισε. Σοῦ ἔφερα τὰ ἐντόσθια τοῦ Ρόλφ!

Ἡ νέα ἄφησε τότε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ ξεψύχησε ἀμέσως. Γιατὶ ἀναποῦσε τὸν Ρόλφ, ποὺ ὁ πατέρας της ἐξεσκότωσε, νομίζοντας ὅτι θὰ τὴν ἔσωζε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀναφέρεται στὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἀντόνιο Πιγκαφέττα, τοῦ πρώτου Εὐρωπαίου, ποὺ ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Ὁ Πιγκαφέττα ἀναφέρει ὅτι βρῆκε τὴν ἴδια συνήθεια καὶ μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Μιντανάο.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦσαν τὸ μαγικὸ ξύλο, ποὺ εἶχε στὸ ἐσωτερικό του, ἀντὶ γιὰ ψύχα.. μιὰ βέργα ἀπὸ σίδερο. Ἡ φήμη ἔλεγε πῶς αὐτὸ τὸ ξύλο φύτρωνε στὶς Ἰνδίες καὶ ὅτι ὅποιος τὸ εἶχε πάνω του δὲν μποροῦσε νὰ τραυματισθῆ ἀπὸ κανένα ὅπλο.

Τὸ ξύλο αὐτὸ δὲν βοισκόταν, βέβαια, πουθενά. Ἀλλὰ πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ παρασκεύαζαν μόνοι τους καὶ τὸ πουλοῦσαν κατόπιν σὲ μυθώδεις τιμές.

Κατὰ τὸ 1354, ἕνας τέτοιος ἔμπορος ἐμφανίσθηκε στὴν Κολωνία. Εἶχε ἕνα μεγάλο ἀμάξι, φορτωμένο μὲ παρόμοια ξυλάκια, μήκους 4—5 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ποὺ εἶχαν στὸ ἐσωτερικό τους κομματάκια σίδερο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε φέρει αὐτὰ τὰ ξυλάκια ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, ὅπου... φύτρωναν στὰ χωράφια σὰν στάχυα. Κανεὶς βέβαια, δὲν ἀμφισβήτησε τὸν ἰσχυρισμό του. Ἔτσι, κατώρθωσε νὰ πουλήσῃ μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα μόνον ὅλο τὸ ἐμπόρευμά του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κολωνία νεμάτος χρυσάφι.

Τὸ ἄδικον ὅμως οὐκ εὐλογεῖται. Μέσα σ' ἕνα δάσος, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπεσε στὰ νέρια ληστῶν, ποὺ τοῦ πῆραν ὅλο τὸ χρυσάφι ποὺ εἶχε μαζί του καὶ τὸν σκότωσαν.

Γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ θάνατό του, εἶπαν τότε ὅτι εἶχε πέσει θῦμα τῆς ἁπληστίας του. Γιατὶ εἶχε πουλήσει ὅλα τὰ ξυλάκια μὲ τὸ σίδερο, ποὺ εἶχε μαζί του καὶ δὲν εἶχε κρατήσει κανένα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κι' ἔτσι, τὴν ἔπαθε...

Μιὰ πολὺ διαδεδομένη κατὰ τὸν Μεσαιῶνα συνήθεια ἦταν τοῦ... καψαλίσματος. Ἔβαζαν δηλαδὴ τὸν ἀσθενῆ πάνω σὲ μιὰ σχάρα καὶ τὸν σιγόψηναν στὴ φωτιά!

Ὁ μοναχὸς Βιτσέντζος Μαρία ντὶ Σάντα Κατερίνα ἀναφέρει ἐπίσης ὡς ἕνα πρώτης τάξεως θεραπευτικὸ μέσον τὸ τούπτημα τοῦ ἀσθενοῦς μὲ μεγάλα κασφιά, κοκκινισμένα στὴ φωτιά. Καὶ προσθέτει μὲ ἀφέλεια: «Τὸ κακό, ὅσο δυνατὸ καὶ ἂν εἶνε, δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ σ' αὐτὸ τὸ τρύπτημα μὲ τὸ πυρακτωμένο σίδερο. Οἱ δυνάμεις του παραλύουν σιγὰ - σιγὰ καὶ πεθαίνει. Ὅσο πιὸ ἄφθονο εἶνε τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ, τόσο πιὸ γοήγορα ἐπέρχεται ἡ θεραπεία».

Μιὰ ἄλλη ἐξωφρενικὴ συνήθεια ἦταν τοῦ... κρεμάσματος τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τὰ πόδια. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πίστευαν ὅτι τὸ κακὸ — ποὺ συνήθως παρίστατο ἀπὸ φαντασία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς δαιμονίου — ἔχανε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἀναγκαζόταν νὰ φύγη.

Ἀλλά, συνηθέστερα, πέθαινε ὁ ἀσθενής. Ὑπῆρχε ὅμως, ἡ ἐξήγησις καὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις δὲν ἔβγαινε καθόλου τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου. Ἔλεγαν δηλαδή, ὅτι τὸ δαιμόνιο, βγαίνοντας, εἶχε πνίξει τὸν ἀσθενῆ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΓΚΩΡΥ

Ἡ «κοσμικὴ κίνησις» στὴν Ἀμερικὴ

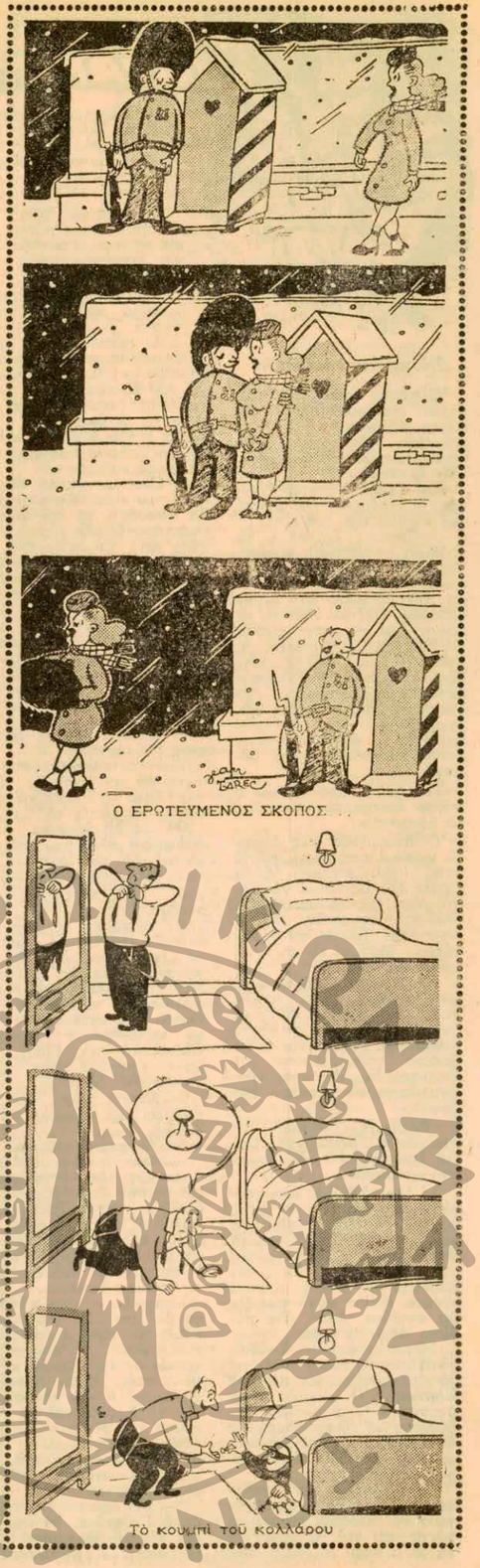
Οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀφιερώνουν ὄχι ἁπλῶς στῆλες, ἀλλ' ὁλόκληρες σελίδες στὴν κοσμικὴ κίνησι. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς συντάσσονται οἱ σχετικὲς εἰδήσεις; Νὰ ἕνα ὑπόδειγμα:

«Ἀπὸ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἡ δεσποινὶς Λέϊγκ, κόρη τοῦ γνωστοῦ μεσίτου αὐτοκινήτων, παρέστη σὲ 250 «πάρτυ» καὶ δεξιώσεις. (Δεδομένου ὅτι τὸ ἄρθρον δημοσιεύεται στὶς 2 Φεβρουαρίου, ἀναλογοῦν περίπου 4 «πάρτυ» ἢ δεξιώσεις τὴν ἡμέρα). Κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα, δημοσιεύθηκαν γι' αὐτὴν 18 ἄρθρα στὴν πρώτη σελίδα διαφόρων ἐφημερίδων.

»Ἡ δεσποινὶς Λέϊγκ εἶνε 17 ἐτῶν. Βγῆκε στὸν κόσμο γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος. Ἡ ἐπιτυχία της ἀποδίδεται στοὺς κατωτέρω παράγοντας: 1) Ἔχει πρώτης τάξεως φωτογένεια. 2) Τρελλαίνεται γιὰ τὴ διαφήμιση καὶ τὸ θόρυβο γύρω στὸ ὄνομά της. 3) Δὲν πίνει οἰνοπνευματώδη ποτά. 4) Δὲν χτενίζεται, οὔτε μακιγιάρεται μπροστὰ στὸν κόσμο».

Δυστυχῶς τὸ κακὸ τῆς παρακολουθήσεως τῆς κοσμικῆς κινήσεως ἔχει περιορισθῆ πολὺ τελευταῖα στὴν Ἀθήνα. Διαφορετικὰ δὲν θ' ἀργοῦσαν οἱ δαιμόνιοι κοσμικογράφοι νὰ μιμηθοῦν τοὺς Ἀμερικανούς, ὁπότε θὰ εὐθυμούσαμε πολὺ καθημερινῶς.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Τὰ ἐκλεκτότερα ποὺ ὑπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ — ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ὁ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

Τὸ κουμπὶ τοῦ κολλάρου

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ πάτερ Ζουάνε προσευχόταν, σιωπούσε καὶ ἐογαζόταν ἀδιάκοπα. Ἦταν ὁ νεώτερος τῆς μονῆς τῶν Φραγκισκανῶν τοῦ Σάσσαοι, στὴ Σαρδηνία.

Μιὰ μέρα, ὁ πάτερ Νουόρο, ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς, τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάτερ Ζουάνε, τὰ τρόφιμα λιγοστεύουν ὁλόενα. Τὰ εἰσοδήματά μας ἦσαν πολὺ φτωχὰ ἐφέτος. Κι' ὅσο γιὰ γρήματα δὲν ἔχουμε καθόλου. Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμης ἕνα γῦρο στὰ γωριά. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε φτωχοί, ὅπως κι' ἐμεῖς. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν κάτι γιὰ τὸ μοναστῆρι. Ἄλλος λίγο σιτάρι, ἄλλος λίγο λάδι, ἄλλος λίγες πατάτες. Μερικοὶ ἔδιναν καὶ γρήματα.

Στὸ τέλος, ὁ πάτερ Ζουάνε μάζεψε τόσα πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν τρόπο νὰ τὰ πάη στὸ μοναστῆρι. Κι' ὅπως εἶχε ἀρκετὰ γρήματα ἀπὸ τὶς συνεισφορὲς τῶν γωριῶν, ἀποφάσισε ν' ἀγοράση ἕνα μουλάρι.

Φότωσε, λοιπόν, τὰ πράγματα πάνω στὸ ζῶο καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ γυρίση στὸ μοναστῆρι.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο βιαζόταν νὰ φτάση. Εἶχε ἰδῆ τόσες δυστυγίες στὴν περιοδεία του, ποὺ πόθούσε νὰ γυρίση στὴν ἡσυγία καὶ τὴ γαλήνη τοῦ κελλιοῦ του. Ἐκεῖ, δὲν θἄβλεπε κι' οὔτε θ' ἄκουγε τίποτε. Καὶ ἡ ψυγὴ του δὲν θὰ πονοῦσε, ὅπως εἶχε πονέσει ἀπὸ τὸν καιρό.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Σούδια, τὸ τελευταῖο γωριὸ ποὺν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, κόντευε νὰ νυχτώση. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ὁλόμαυρα σύννεφα κι' ἕνας ἀρυπτικὸς ἄνεμος ἐργόταν ἀπὸ τὸ Βουνό. Ἡ καταγίδα δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξεσπάση.

Ὁ πάτερ Ζουάνε σκέφθηκε τότε πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ περάση κάπου τὴ νύγτα του καὶ νὰ συνεγίση τὸ ἄλλο πρωῒ τὸ ταξίδι του. Δὲν ἤξερε κανένα στὴ Σούδια. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Ποιός δὲν θὰ δεγόταν νὰ φιλοξενήση στὸ σπίτι του ἕναν καλόγερο;

Ἀποφάσισε τότε νὰ γτυπήση στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν λίγο παράμερα ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Μιὰ νεαρὴ καὶ ὄμορφη γυναῖκα τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ πάτερ Ζουάνε ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Οἱ νέες καὶ ὄμορφες γυναῖκες τοῦ ἐφεραν πάντα μιὰν ἀνεξήγητη ταραγή. Καὶ γι' αὐτὸ τὶς ἀπόφευγε.

Μὰ ἡ νέα ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ γαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη.

— Πέρασε μέσα, πάτερ μου, τοῦ εἶπε. Κανένας δὲν θὰ μπορέση νὰ πῆ πὼς ἡ Γκαετάνα ἔβιωσε ἕναν καλόγερο ἀπὸ τὸ σπίτι της... Θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ ἀπόψε;

— Δὲν μπορῶ ν' ἀνεβῶ αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ μοναστῆρι, ἀπάντησε ὁ πάτερ Ζουάνε. Εἶνε νύγτα κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεσπάση ἡ θύελλα... Ἂν ὑπῆγε κάπου μιὰ μικρὴ γωνιά... θὰ μποροῦσα νὰ μείνω καὶ μέσα στὸ σταῦλο μαζὶ μὲ τὸ ζῶο μου...

— Θεὸς φυλάξοι! ἀπάντησε ἡ Γκαετάνα.

Καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ τοῦ ἔδωκε νὰ πλυθῆ καὶ κατόπιν τοῦ ἔβαλε νὰ φάη.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἦταν καθισμένη πλάϊ του καὶ τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια.

— Πόσο εἶσαι νέος, πάτερ μου! τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

Κι' ὁ πάτερ Ζουάννε τὴν κύτταζε ἐπίσης. Ἡ Γκαετάνα εἶχε μαῦρα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Στ' ἀλήθεια, ἦταν πολὺ ὄμορφη. Χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ εἶχε σπρώξει τὸ νεαρὸ καλόγερο νὰ γτυπήση τὴν πόρτα της. Γιατί, βέβαια, ὑπῆργαν τόσα ἄλλα σπίτια στὴ Σούδια.

— Μένεις μόνη; τὴν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πάτερ Ζουάνε.

Ἡ Γκαετάνα γέλασε.

— Φυσικὰ μένω μόνη μου, ἀπάντησε. Δὲν ἔγεις ἀκούσει λοιπὸν γιὰ μιλοῦν γιὰ τὴ Γκαετάνα τῆς Σούδια;... Ὅλες οἱ γυναῖκες στὴν περιογή μὲ μισοῦν καὶ θἄθελαν νὰ μοῦ βγάλουν τὰ μάτια. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες, ὅμως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει... Ἀρκεῖ νὰ ρίξω σ' ὁποιονδήποτε τὸ βλέμμα μου, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ πέση ἀμέσως στὰ πόδια μου... Τί σημασία ἔγει ἂν μὲ κακολογοῦν κι' ἂν μὲ μισοῦν; Εἶμαι ἡ πιὸ ὄμορφη κι' ἡ πιὸ πλούσια σ' ὅλη τὴ Σούδια καὶ τὰ γύρω γωριά... Ἡ ὁμορφιά μου ἀξίζει ἕνα θησαυρό!

— Δὲν συλλογίζεσαι, λοιπὸν, τὴν ψυγή σου; ρώτησε σιγὰ ὁ πάτερ Ζουάνε.

— Δὲν ἔγω ψυγή, ἀπάντησε ἡ Γκαετάνα. Ἡ κόρη ἑνὸς ληστοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἔγη ψυγή... Ὁ κόσμος μὲ περιφρόνησε καὶ μ' ἔβαλε στὸ περιθώριο. Ἀλλ' ἔγω κι' ἐγὼ τὸν τρόπο μου γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ κοινωνία, τῆς τὸ πληρώνω μὲ τὸ παραπάνω!

Ἡ Γκαετάνα εἶνε μιὰ γυναῖκα ἀμαρτωλή. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἡ γυναῖκα ποὺ σκοπίζει νύρω της τὴν καταστροφή.

Ὁ πάτερ Ζουάνε εἶγεν ἀπομείνει σκεφτικός.

— Καὶ μένα ὁ πατέρας μου ἦταν ληστής, εἶπε σιγά.

— Καὶ ἔγινες καλόγερος; τὸν ρώτησε μὲ σαρκαστικὸ ὕφος ἡ Γκαετάνα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Πάτερ Ζουάνε. Γιὰ νὰ σώσω τὴν ψυγή του.

— Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

Ξαφνικά, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

— Φίλησέ με! τοῦ φώναξε, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

Ὁ καλόγερος θέλησε ν' ἀποτραβηγθῆ. Ἀλλὰ τὸ κεφάλι του ἦταν ζαλισμένο καὶ μιὰ περίεργη νάρκη εἶγεν ἀπλωθῆ στὰ μέλη του. Ἄπλωσε τότε τὰ γέρια του κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ὄμορφο κορμὶ τῆς Γκαετάνας...

Ὁ πάτερ Ζουάνε ἔμεινε δυὸ νύγτες καὶ μιὰ μέρα στὸ σπίτι τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀποφάσισε, τέλος, νὰ ξαναγυρίση στὸ μοναστῆρι.

— Θὰ ξανάρθω, τῆς εἶπε, καθὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσε.

— Ἡ πόρτα τῆς Γκαετάνα Σαμπατοῦτσι θὰ εἶνε πάντα ἀνοιγτὴ γιὰ σένα, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Εἶπες Σαμπατοῦτσι; ρώτησε ὁ καλόγερος.

— Ναί. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου. Ριζάρντο Σαμπατοῦτσι... Δὲν ὑπάργει ἄνθρωπος σ' ὅλη τὴ Σαρδηνία ποὺ νὰ μὴν τὸν ἤξερε. Ἀλλὰ γιατὶ γλώμιασες ἔτσι;

— Ρικάροντο Σαμπατοῦτσι ἔλεγαν καὶ τὸ δικό μου πατέρα, ἀπάντησε ὁ πάτερ Ζουάνε. Θυμᾶμαι τώρα πὼς εἶγα κάποτε μιὰ ἀδερφή, ποὺ τὴν ἔλεγαν Γκαετάνα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου μοῦ εἶγε πῆ πὼς εἶγε πεθάνει, ὅταν ἦταν μικρή...

— Ἔτσι ἔλεγε πάντα ἡ μητέρα. ἀπάντησε ἡ Γκαετάνα. Ντρεπόταν γιὰ μένα.

Εἶγαν κατεβάσει καὶ οἱ δύο τὰ μάτια καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ποῦν τίποτε ἄλλο.

Ὁ πάτερ Ζουάνε ἀποχαιρέτησε γρήγορα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μοναστῆρι.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τέλος, ἔφτασε στὸ μοναστῆρι.

Οἱ ἄλλοι καλόγεροι ἦσαν μέσα στὴν ἐκκλησία κι' ἔψελναν τὸν ἑσπερινό.

Ἀλλ' ὁ πάτερ Ζουάνε δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πάη κι' αὐτὸς μαζί τους. Ὠδήγησε μόνο τὸ ζῶο στὸ σταῦλο κι' ἔβαλε πλάϊ, σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ τοίγου, τὰ λεπτὰ ποὺ εἶγε μαζέψει.

Ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ τράβηξε κατὰ τὸ γειτονικὸ δάσος. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ πάτερ Ζουάνε εἶγε κρεμασθῆ ἀπὸ ἕνα δέντρο.

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΜΠΡΟΥΣΙΑΝΟ

Ο ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ἄστεγος τοῦ κόσμου

Τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο καὶ οἱ περιπέτειές του

Ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ τὸ Κογκρέσσο, ἡ σημερινὴ πανίσγυρη γενικὴ συνέλευσις ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων — Βουλῆς καὶ Γερουσίας — τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ τύγη ὄχι μόνο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν εἶγε ποῦ νὰ σταθῆ καὶ ποῦ νὰ μείνη. Γιὰ μὴν ἀπὸ τὸ 1800, ἐπὶ 24 γρόνια ποὺ διήκεσε ὁ ἀγὼν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας, τὸ Κογκρέσσο ἦταν ὁ πιὸ παράξενος ἄστεγος τοῦ κόσμου.

Πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ συνεδριάζη σὲ μιὰς μόνον ὥρας ἀπόστασι ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἢ σὲ μισῆς μόνον ὥρας ἀπόστασι ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τῶν ἐουθροδέρμων, ποὺ ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἐπετίθεντο κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν. Στὰ 24 αὐτὰ γρόνια «ἔστησε» διαδογικὸς τὴν ἕδρα του σὲ ὀκτὼ πόλεις, τεσσάρων πολιτειῶν.

Γιὰ πρώτη φορά, στὶς 4 Ἰουλίου, ὅταν ἀπηύθυνε σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως στὸν Ἄγγλο Βασιλέα Γεώργιο 3ο. τὴν περίφημη Διακήρυξι τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀμερικῆς, τὸ Κογκρέσσο συνεδρίασε στὴ Φιλαδέλφεια, ποὺ ὑπῆρξεν ἔτσι οὐσιαστικῶς ἡ πρώτη πρωτεύουσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κράτους. Τὸν Δεκέμβριο ὅμως ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγη στὴν Βαλτιμόρη. Ἐκεῖ ἔμεινε ἐπὶ 11 ἑβδομάδες καὶ συνεδρίαζε σὲ μιὰ... ἄθλια ταβέρνα! Ὕστερα, παίροντας θάρρος ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ στρατηγοῦ Οὐάσιγκτων στὸ Πρίνστεον, ξαναγύρισε στὴ Φιλαδέλφεια.

Ἐξ μῆνες ἀργότερα, ἐνῶ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἔμπαιναν ἀπὸ τὴ μιὰ εἴσοδο τῆς πόλεως στὴ Φιλαδέλφεια, τὰ μέλη τοῦ Κογκρέσσου, «τσάκαζαν» μὲ ἄλογα ἀπὸ τὴν ἀλλη πύλη της. Πεινασμένοι καὶ κατασκονισμένοι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ στάθηκαν λίγο στὸ Λάνκαστερ ν' ἀνασάνουν καὶ συνέγισαν τὸ δρόμο τους ἔβιπποι ὡς τὸ Γιόρκ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀπηύθυναν ἔκκλησι στὸν Οὐάσιγκτων νὰ «καταβάλη τὸ ταγύτερον τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ τοὺς στείλη ἐπὶ τέλους εὐγάριστα νέα». Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὅμως τοὺς ἤλθε ἡ ἤττα τῆς κοιλάδας τοῦ Φόρζ, ὡς ποὺ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1778 οἱ Ἄγγλοι ἐγκατέλειψαν τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὸ Κογκρέσσο ἐγκαταστάθηκε πάλι στὴ Φιλαδέλφεια.

Κατὰ τὴ διάσκεια τῆς τρίτης αὐτῆς διαμονῆς του στὴ Φιλαδέλφεια, τὸ Κογκρέσσο ψήφισε τὸ Σύνταγμα, τὸν Ὁμοσπονδίας κι' ἔτσι ἀπὸ τὸ 1781 ἔγινε τὸ πρῶτο Ὁμοσπονδιακὸ Κογκρέσσο. Τὰ βάσανα ὅμως τῆς στεγάσεώς του, δὲν ἐτελείωσαν. Οἱ θωρακοφόροι στρατιῶτες τοῦ Λάνκαστερ ἄργισαν νὰ ζητοῦν τοὺς μισθούς τους. Κι' ἐπειδὴ οἱ μισθοὶ δὲν κατεβάλλοντο, οἱ στρατιῶτες ἄργισαν ν' ἀπειλοῦν τὸ Κογκρέσσο τὸ ὁποῖον ἀναγκάστηκε πλέον νὰ καταφύγη στὸ Πρίνστεον. Ἔμεινε ἐκεῖ 4 μῆνες ὡς ποὺ ἀναγγέλθηκε ἡ ὑπογραφὴ συνθήκης εἰρήνης μὲ τὴν Ἀγγλία.

Τὸ Κογκρέσσο ἀποφάσισε νὰ βρῆ μιὰ μόνιμη ἕδρα του. Οἱ καυγάδες ὅμως μεταξὺ ἀντιπροσώπων τῶν Βορείων καὶ Νοτίων Πολιτειῶν, τὸ ἀνάγκασαν νὰ καθορίση δυὸ ἕδρες, μία στὸ Πότομακ, κοντὰ στὸ Τζωρτζτάουν καὶ μιὰ κοντὰ στὸ Τρέντον. Ἔτσι θὰ κτίζονταν δυὸ πρωτεύουσες τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ κράτους. Ὡς ποὺ νὰ γίνη αὐτό, ἀποφασίσθηκε νὰ συνεδριάζη τὸ Κογκρέσσο ἐναλλάξ, πότε στὸ Τρέντον καὶ πότε στὴν Ἀννάπολι. Τελικά, ὕστερα ἀπὸ γρόνια, ἔγινε πρωτεύουσα ἡ Οὐάσιγκτων, ὅπου ἄρχισε καὶ τὸ Κογκρέσσο νὰ συνεδριάζη στὶς 17 Νοεμβρίου 1800. Τότε πιά, ἐτελείωσαν καὶ τὰ βάσανα αὐτοῦ τοῦ περίεργου ἀστέγου.

Ἡ ὥρα τοῦ θαύματος

Ἡ ἱστορία μου μοιάζει σὰν παραμύθι. Τὸ παραμύθι αὐτὸ ἀργίζει τοῦ Ἀϊ - Γιαννιοῦ, τὸ γρόνο ποὺ μπῆκα στὰ δέκα ἐννιά μου γρόνια. Βρισκόμουνα σὲ μιὰ φίλη μου στὴν ἐξοχή, πέντε γιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς μου: ἦταν ἕνα ὁμορφο γωριό, γαρούμενο καὶ πράσινο.

Ἕνας γορὸς εἶγε ὀργανωθῆ. Σ' ἕναν ἀγρὸ ἄναψαν οἱ πατροπαράδοτες φωτιὲς καὶ οἱ φλόγες ὑψώθηκαν μέσ' στὴ νύγτα. Οἱ μουσικοὶ ἔπαιζαν. Οἱ νέοι γόρευαν, γελοῦσαν, τραγουδοῦσαν. Ξαφνικὰ εἶδα μπροστά μου ἕναν ψηλὸ νέο ποὺ δὲν τὸν γνώριζα. Ἦταν κουφὸς καὶ ὡραῖος, μὲ μάτια καστανὰ καὶ γαμογελοῦσε καθὼς μὲ κύτταζε.

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ γορέψουμε αὐτὸ τὸ ταγκό; μὲ ρώτησε.

— Βεβαίως, κύριε!...

Κοκκίνισα καθὼς τοῦ ἀπάντησα. Κι' ὅταν ὁ ἄγνωστος μ' ἀγκάλιασε ἔνιωσα γύρω μου νὰ μᾶς κυττάζουν φθονερά. Μὰ τί μ' ἔνοιαζε;

Μοῦ κάνει γίλια δυὸ κομπλιμέντα. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου συγκινημένο.

— Δὲν εἶστε ἀπὸ δῶ; τὸν ρωτῶ. Εἶστε περαστικός;

— Ναί... κατὰ ἕναν τρόπο.

— Τί θὰ πῆ αὐτό;

— Μή γυρεύετε ἐξηγήσεις. Θέλω ἀπόψε ὅλα νὰ τὰ ξεγάσω, ἀκόμα καὶ ποιός εἶμαι. Τί σᾶς νοιάζει; Βρίσκομαι ἐδῶ, κοντά σας. Αὐτὸ δὲν σᾶς φτάνει;

Ἀπάντησα ναὶ καὶ κοκκίνισα ξανά.

— Τούλάγιστον δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας; ρώτησα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸ λέω, ὅταν θὰ σᾶς σκέπτεστε;

— Θὰ μὲ σκέπτεστε; μοῦ ἀπάντησε ἀστειευόμενος. Λοιπόν, ὑποθέσατε πὼς μὲ λένε Τριστάνο καὶ σᾶς Ἰζόλδη..

— Μὰ ἐμένα μὲ λένε...

— Σούτ! Δὲν θέλω νὰ τὸ ξέρω. Μὲ τράβηξε μακουὰ ἀπ' τὸ γορό, στὴ σκιὰ μιᾶς καταπράσινης δενδροστοιγίας, καὶ μ' ἐσφιξε πάνω του. Εἶμαι ἀνυπεράσπιστη, δίγως δύναμι, ἐγὼ ποὺ ὡς τώρα δὲν ἄφησα νὰ μὲ φιλήση κανείς. Δίγως ἄλλο εἶμαι λίγο μεθυσμένη, γιατὶ ἤπια ἀρκετὸ κρασί. Μὰ ἡ νύγτα εἶνε τόσο ὄμορφη, τόσο ἀρωματισμένη! Μὲ σφίγγει πάνω του καὶ νοιώθω τὸ στόμα του στὸ γείλη μου.

Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς τί ἔγινε: γάδια καὶ πάλι φιλιά, τουφερὲς ἐπικλήσεις ἐκ μέρους του. Παρασύρομαι στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ γαρίζω ὅλα, ὅλα, δίγως νὰ τὸ καταλαβαίνω.

Δὲν συνῆλθα ἀπ' τὴν τρέλλα μου παρὰ τὴν αὐγὴ τῆς ἄλλης μέρας, ὅταν ξύπνησα: ὁ ὡραῖος καὶ μυστηριώδης Τριστάνος κοιμόταν κοντά μου καὶ βρισκόμουνα στὴ μικρὴ του κάμαρα ἑνὸς ξενοδοχείου. Νόμισα πὼς θὰ τρελλαινόμουνα. Τὸ εἶχα κάνει αὐτὸ ἐγώ: Ἀκολούθησα ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν ἤξερα οὔτε κὰν τ' ὄνομά του! Γιὰ ποιάν ἄραγε μὲ νόμιζε; Μὰ ὄγι, θὰ κατάλαβε πὼς δὲν εἶγα ποτέ μου ἄλλο φίλο. Κι' ὅμως ἔνοιωσα πὼς τὸν ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν ἄγνωστο. Ἔπρεπε ὅμως νὰ φύγω πρὶν ξυπνήση. Θὰ πέθαινα ἀπὸ ντροπὴ ἂν τὸν ἀντίκρυζα...

Ντύθηκα ἀθόρυβα, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά μου. Ἔφυγα σιγὰ καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Ἔφτασα σπίτι μου κατὰ τὶς ὀχτώ, κατάκοπη. Δικαιολογήθηκα στοὺς γονεῖς μου γιὰ τὴν ἀογοποιία μου. Δὲν μοῦ ἔκαναν καμμιὰν ἐρώτησι, γιατὶ εἶγαν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου κι' ἀποκοιμήθηκα κλαίοντας. Καὶ κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ δράμα μου.

Μὰ ἀποκαλύφθηκε τέσσερις μῆνες ἀργότερα, ὅταν δὲν μπόρεσα νὰ κούψω τὶς συνέπειες τῆς τρέλλας μου. Σκέφτηκα ν' αὐτοκτονήσω, μὰ ὅταν εἶσαι δέκα ἐννιὰ γρονῶν, ἀγαπᾶς τὴ ζωή... Ἀπότομα, τὰ ὁμολόγησα ὅλα στοὺς γονεῖς μου. Ἡ ὀδύνη τους ὑπῆρξε μεγάλη. Ὁ πατέρας μου θέλησε νὰ μὲ διώξη ἀπ' τὸ σπίτι, μὰ κάμφθηκε ἀπ' τὰ δάκρυα τῆς μητέρας μου. Ἀπαιτοῦσαν τ' ὄνομά του. Μὰ μήπως τὸ ἤξερα; Μποροῦσα ὅμως καὶ νὰ πῶ πὼς τὰ εἶγα γαοίσει ὅλα σ' ἕναν ἄγνωστο; Τότε θὰ μὲ σκότωναν. Τοὺς εἶπα λοιπὸν πὼς ἦταν παντρεμένος κι' ἀρνήθηκα νὰ τοὺς πῶ ποιός εἶνε...

Ζοῦσα κλεισμένη στὸ σπίτι. Δὲν ἔβλεπα πιὰ κανένα. Ὑπέφερα πολύ. Τέλος, τὰ βάσανά μου τελείωσαν. Ἕνα βράδυ, κατὰ τὶς δέκα, τὸ κοριτσάκι μου γεννήθηκε. Ἤμουνα πολὺ ἀδύνατη. Κινδύνευα. Ἡ μητέρα μου φοβήθηκε κι' ἀνάγκασε τὸν πατέρα μου νὰ φωνάξη τὸ γιατρό ποὺ ἔμενε τέσσερα γιλιόμετρα μακουά, στὸ κοντινὸ γωριό. Δὲν τὸν ἔξερα, γιατὶ ἦταν καινούργιος.

Ὁ γιατρὸς ἔφτασε... καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ ὡραῖος μου ἱππότης, ὁ ἐρωτάς μου, ὁ φίλος μου, ὁ Τριστάνος, ἦταν ὁ γιατρός! Κάτωγρος, κοντὰ στὸ κρεββάτι μου, μὲ κύτταζε. Ἤμουνα τόσο κουρασμένη ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω οὔτε μιὰ κίνησι, μὰ βοήκα τὴ δύναμι νὰ τοῦ γαμογελάσω.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε πάνω μου καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Ἀγάπη μου, ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω!

Καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα. Εἶνε ἄραγε ὄνειρο; Εἶμαι τόσο εὐτυγισμένη! Πάω νὰ λιποθυμήσω. Ἀκούω τὴ μητέρα μου ποὺ λέει θυμωμένα:

— Τρελλάθηκες, γιατρέ; Θἄθελα πολὺ νὰ ξέρω...

— Θὰ μάθετε ἀμέσως, κυρία μου: ἡ κόρη σας εἶνε γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε παιδί μου. Τῆς ἀπαντῶ.

Ἔνασα τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν συνήθθα, εἶδα τοὺς γονεῖς μου ποὺ γαμογελοῦσαν καὶ μὲ χάϊδευαν. Οἱ ἐξηγήσεις εἶγαν δοθῆ. Ἕνα μῆνα ἀργότερα παντρευτήκαμε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου. Δὲ μοιάζει μὲ παραμύθι; Πάνε ὀγτὼ γρόνια ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι. Τὸ 1946 τοῦ "An - Γιάνη. Ξαναγυρίσαμε στὸν ἀγροτικὸ γορὸ καὶ τὸ Μάστη, τὸ κορίτσι μας ἡ Ἀννούλα ἀπόχτησε μιὰν ἀδελφούλα...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Κοπτικὴ - Ραπτική
Β. ΝΙΚΟΛΕΑ
Ἁγίου Μάρκου 18 - Τηλ. 32.620

Τὸ μόνον Ἐργαστήριον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀπὸ 16ετίας μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα γάρις εἰς τὴν μέθοδον τῆς κ. Β ΝΙΚΟΛΕΑ διπλωματούγου τῆς μεγαλυτέρας Σγολῆς τῶν Παρισίων PIGIER. ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.

Γιὰ νὰ μὴν σκάζουν ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Μερικὰ ἁπλᾶ προληπτικὰ μέτρα

Τὸ σκάσιμο τῶν χειλιῶν εἶνε μιὰ πάθησις, ποὺ παρατηρεῖται κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες καὶ περισσότερο ἴσως κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς ἀνοίξεως, λόγῳ τῶν συγνῶν καὶ ἀποτόμων μεταβολῶν τοῦ καιροῦ κατὰ τὴ μεταβατικὴ αὐτὴ περίοδο.

Ἡ κυριώτερη αἰτία, ποὺ κάνει τὰ χείλη νὰ σκάζουν, εἶνε ἡ συνήθεια ποὺ ἔγουν πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ τὰ βρέγουν συγνὰ μὲ τὴ γλῶσσα τους κι' ἔτσι εἶνε πάντοτε γύρα. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε γειρότερο ἀπὸ αὐτὸ γιὰ τὸ λεπτὸ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο βλεννογόνιο ποὺ καλύπτει τὰ χείλη. Γιατὶ ἀρκεῖ καὶ ἡ παραμικρὴ μετατροπὴ τῆς θερμοκρασίας, γιὰ νὰ σκάσουν.

Τὸ σκάσιμο τῶν χειλιῶν παρουσιάζεται μὲ τὴ μορφὴ μικρῶν καὶ πολὺ λεπτῶν πληγῶν, ποὺ διασγίζουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Οἱ πληγὲς αὐτὲς δὲν προκαλοῦν πόνο, ἀλλ' εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικὲς καὶ ἐπὶ πλέον ἀντιαισθητικές.

Κάποτε, ὅμως, προγωροῦν σὲ βάθος καὶ ἀπλώνονται στοὺς ἱστοὺς ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ βλεννογόνο. Ἡ ἴασίς των εἶνε τότε πολὺ δύσκολη.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ γρόνια, ἡ πάθησις αὐτὴ ἦταν πολὺ συγνὴ στὶς γυναῖκες, ποὺ ὡς γνωστὸν ἔγουν δέρμα πιὸ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο. Ἀλλά, σήμερα, τὸ σκάσιμο τῶν χειλιῶν εἶνε σπανιώτερο, χάρις στὰ κραγιόν ποὺ χρησιμοποιοῦν. Γιατὶ τὰ κραγιὸν ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες προστατεύουν τὰ χείλη ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν ὑγρασία.

Πολλὲς γυναῖκες, ὅμως, μ' ὅλη τὴ συγνὴ γρῆσι κραγιὸν ποὺ κάνουν ἔγουν τὰ χείλη πάντοτε ξηρά, πρᾶγμα ποὺ τὰ προδιαθέτει στὸ σκάσιμο.

Νά, λοιπόν τί πρέπει νὰ κάμετε, γιὰ νὰ προλάβετε τὸ σκάσιμο τῶν χειλιῶν:

— Ἀποφύγετε τὸ δάγκωμα καὶ τὸ συγνὸ σάλιωμα τῶν χειλιῶν. Αὐτὴ ἡ συνήθεια εἶνε πολὺ κακὴ καὶ μπορεῖ νὰ ἔγη δυσάρεστες συνέπειες.

— Κάθε βράδυ, προτοῦ κατακλιθῆτε, εἶνε καλὸ νὰ βάζετε πάνω στὰ χείλη σας μερικὲς κομπρέσσες, ποὺ θὰ τὶς βρέγετε μέσα σὲ χλιαρὸ χαμομήλι.

— Ἀφοῦ σκουπίσετε προσεκτικὰ τὰ χείλη σας, περάστε κατόπιν ἐπάνω ἕνα κομματάκι βαμβάκι, ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σ' ἕνα μίγμα γλυκερίνης καὶ νεροῦ σὲ ἴσα μέρη.

— Τὸ πρωῒ, ἀφοῦ κάμετε τὴν τουαλέττα σας, ἀλείψετε τὰ χείλη σας μὲ λίγο βούτυρο κακάου. Ἡ προφύλαξις αὐτὴ εἶνε ἀπαραίτητη, ἰδίως ἂν πρόκειται νὰ βγῆτε ἔξω.

— Ἀποφύγετε τὰ ξηρὰ ρούζ. Τοὐναντίον, πρέπει νὰ προτιμήσετε τὰ πολὺ λιπαρά.

Ἂν παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, τὰ χείλη σας ἀρχίζουν νὰ σκάζουν, θὰ πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ δραστηριώτερα μέσα.

Πρῶτα - πρῶτα, θὰ τοὺς βάζετε κομπρέσσες μὲ χαμομῆλι πρωῒ καὶ βράδυ. Θὰ ἀλείφετε ἐπίσης πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ χείλη σας μὲ βούτυρο κακάου.

Θὰ παραγγείλετε, ἐξ ἄλλου, στὸ φαρμακοποιό σας νὰ σᾶς φτιάξη τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Βούτυρο κακάου 10 γραμμάρια, Ρητινέλαιο 3 γρμ. ἐκχύλισμα («κασοῦ») 1 γρμ. ἔλαιον σπιτάδας (μπαλῶ) 2 σταγόνες, ἐσσάνς «μπαντιάνας» 5 σταγόνες.

Τὴν ἀλοιφὴ αὐτὴ θὰ τὴν βάζετε κάθε βρά

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΕΛΙΦ

Νόμιζα πώς ή 'Ελιφ θά θαυπωνόταν άπό τή σοφία μου καί θά μοΰδινε τήν καοδιά της. Τής μιλοΰσα γιά τ' άπόκρυφα τοΰ ούρανοΰ, γιά τίς ώμορφιές τής φύσεως. Μά τίποτε δέν γινόταν. 'Η 'Ελιφ μ' άκουγε με προσοχή, άλλά δέν μ' άγαποΰσε.

Μιά μέρα μοΰ τό είπε:

— Είνε ή άλήθεια πώς άγαπᾶ τό Λεγκούστρα. Τό παλληκάρι μέ τά μαΰρα σγουρά μαλλιά. Δέν μπορῶ νά σοΰ τό κρύψω.

'Ω, πόσο μοΰ στοίχισαν αύτά τά λόγια της καί τής μουρμούρισα κοντά στά ώραία της μαλλιά, πού μοσκοβολοΰσαν μεθυστικά.

—'Ελιφ, γιατί δέν μ' άγαπᾶς; Γιατί άγαπᾶς τό Λεγκούστρα; Ποΰ ξέρει έκείνος τά μυστικά τοΰ κόσμου;

'Εκείνη γέλασε ήχηρά καί μοΰπε:

—'Η γυναῖκα δέν άγαπᾶ τό πνεΰμα. Πιθεῖ τό σῶμα. 'Αγαπᾶ τό Λεγκούστρα, γιατί είνε ώραῖος, ένῶ σύ είσαι άσχημος καί φαλακρός.

—"Ωστε πιό πολύ άξίζει τό σῶμα τό φθαρτό άπό τό πνεΰμα τό άθάνατο;

— Ναί, γιατί τό σῶμα μοΰ γαοίζει τή χαρά, πού δέν μπορεῖ νά μοΰ τή δώση τό πνεΰμα.

«'Ελιφ! 'Ελιφ!» φώναξα έπειτα όταν έμεινα μόνος. «'Ελιφ! πόσο παοεξήγησες τή δύναμι τής σοφίας πού άνεβάζει τόν άνθρωπο ώς τό Θεό!»

★

"Ομως τήν 'Ελιφ τήν άγαποΰσε έκτός άπό μένα καί άπό τόν Λεγκούστρα κι' ό Μπεκήο. 'Ο Μπεκήο ήταν ό πιό άνίκητος κι' άπό τούς δυό μας, γιατί είνε τό γοῆμα. 'Ο άρχοντας Μπεκήο ήταν πιό πλούσιος κι' άπό τούς Βασιληάδες τοΰ παραμυθιοΰ κι' είχε μπριλλάντια καί ρουμπίνια πού θάμπωναν μέ τή λάμψι τους κι' αύτόν άκόμα τόν ήλιο.

'Ο πατέρας τής 'Ελιφ δέν πίστευε στ' αύτιά του, όταν τοΰ είπε ό Μπεκήο πώς θέλει νά παντρευτῆ τήν κόρη του. Κι' έκείνος τοΰ τήν έταξε μ' ένθουσιασμό.

"Ομως ή 'Ελιφ δέν ήθελε νά πάοη τόν Μπεκήο. 'Αγαποΰσε τό Λεγκούστρα κι' έτσι άρνήθηκε στόν πατέρα της. 'Ο πατέρας της μάνιασε. Τήν άοπαξε άπό τά μαλλιά καί τής είπε μέ άγριο τόνο:

—"Η θά παντρευτῆς τόν Μπεκήο ἤ θά σέ σκοτώσω. "Η θά γίνης νύφη τοΰ άρχοντα. ἤ θά σέ στολίσω νύφη τοΰ Χάρου!

★

Τ' άκουσα αύτά κι' ή καοδιά μου σπάραξε. Λυπήθηκα τήν άγαπημένη μου, πού ύπόφερε καί σκέφτηκα ότι δέν θά τής ήταν δυνατό νά ξεγάση τό Λεγκούστρα, Δέν έμενε άλλο παοά νά βγάλω άπό τή μέση τόν Μπεκήο.

Πῆγα λοιπόν στό Βασιληά τής νώοας καί συκοφάντησα τόν Μπεκήο. Τοΰ είπα πώς ό άρχοντας αύτός γυοεύει μέ τό γοῆμα, νά τοΰ πάοη τό θοόνο. Κι' ό Βασιληάς π'στεψε τά λόγια ένός σοφοΰ.

Μ' εύχαοίστησε μάλιστα καί μοΰ προσέφεοε δυό παληά βιβλία.

"Επειτα διέταξε νά έξοοίσουν τόν Μπεκήο.

"Ετσι ό πεοήφανος άοχοντας έχασε όλα του τά πλούτη καί σύοθηκε μακουά, γιατί τόλμησε ν' άγαπήση τήν 'Ελιφ. Τώοα δέν έμεναν παοά μόνο ό Λεγκούστρα κι' έγώ. Γι' αύτό πῆγα στόν παοέα τής άγαπημένης μου καί ζήτησα τήν κόοη του γιά γυναῖκα μου.

'Εκεῖνος εύχαοιστήθηκε άπό τήν πρότασί μου, γιατί ἤξεοε πόσο μενάλη ἦταν ἡ σοφία μου.

—'Η κόοη μου θά γίνη δική σου, μοΰ άπάντησε. 'Εσύ πού ξέοεις νά διαβάζης τά βιβλία καί νά βνάζης τό ύψηλό νόημά τους, κάνε καί τήν 'Ελιφ νά σ' άγαπήση, γιατί στό θοόνο τής ψυχής της κάθεται ό Λεγκούστρα, κι' άκόμα δέν μπόοεσα νά τόν διώξω άπό κεῖ.

— Τό ξέοω, τοΰ είπα μ' ένα γαμόγελο. Μά, ένῶ θά νικήσω τήν ώμοοφιά τοΰ σγουοόμαλλου παλληκαιοιοΰ. Νάσαι ἥσυχος!

★

Κάθε μέοα βοισκόμουν μέ τήν 'Ελιφ καί τής μιλοΰσα γιά τήν άγάπη μου. "Ολη τή δύναμι πού ἔχω στό λόγο μου τήν ἐξάντλησα γιά νά πε'σω τήν άγαπημένη μου νά ξεγάση τό Λεγκούστοα. Τίποτα όμως δέν κατάφεοα!

— Τά μάτια τοΰ Λεγκούστοα θά φωτίζουν τό δοόμο μου, ὡσότου πεθάνω, μοΰ ἔλεγε.

Σκέφτηκα πῶς θάοποεπε νά καταφύγω πάλι στό ψέμα καί στό δόλο. Κι' ἔτσι ἔκανα νά διαδοθῆ πῶς ὁ Λεγκούστοα παντοεύτηκε.

Τό ἄκουσε καί ἡ 'Ελιφ καί τό κυπαοισσένιο της κοουί λύγισε καί σωοιάστηκε. Μέσα άπό τ' άναφυλλητά της τήν άκουνα νά λέη:

—'Ο Λεγκούστοα θ' άναπαύη τό κεφάλι του στά στήθη μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Τά γείλη του θά λένε λόγια τουφεοά σέ μιά ξένη.

— Βλέπεις, τῆς εἶπα. Μόνο ἐγώ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά. Γίνου, λοιπόν, γυναῖκα μου.

Δέν μοΰ άποκοίθηκε τίποτα.

Τήν ἄλλη μέοα ὅμως ὁ πατέρας της μοΰ παοάγγειλε ὅτι ἡ κόοη του δέχεται νά μέ παντοευτῆ.

Πόση ἦταν ἡ χαοά μου, ποὺ γέμισε τά στήθη μου! Πόση ἦταν ἡ ἀγαλλίασι ποὺ πλημμύοισε τήν ψυχή μου!

Οἱ γάμοι μας θά γινόντουσαν στό σπίτι μου, τό ξοπιχό σπιτάκι πάνω στό Βοάγο, πάνω ἀπό τήν ἀπέραντη θάλασσα.

Γέμισα τά δωμάτια μέ λουλοῦδια κι' ἔστωσα γάμο τά πιό ἀκοιβά γνωοιστά χαλιά. Σκόπισα ἀοώματα τῆς 'Αοαβίας. Οἱ λαμπάδες τοΰ Βοαϊοάκ μοΰ φώτιζαν τό δοόμο.

'Η 'Ελιφ ἦοθε στό σπίτι μου, ἡ 'Ελιφ ἔπεσε στήν ἀγκαλιά μου καί τά φιλιά μου ἀπό ἐκδίκησι γιά τήν ἀπιστία τοΰ Λεγκούστοα.

Μιά ὁλόκληοη νύχτα ἀπόλαυσα τά θέλγητοα τῆς 'Ελιφ καί τό πωῒ ὅταν μέ πῆοε ὁ ὕπνος ταοάχτηκα καί ξύπνησα ἀπό ἕνα θόουβο: 'Η 'Ελιφ ἔπεσε ἀπό τό παοάθυοο τοΰ σπιτιοΰ μου, ἐκεῖ κοντά τή χαοαυγή, στή θάλασσα.

Ναί ἡ γυναῖκα ποὺ ἀναπῶ εἶνε θαμμένη μέσα σ' αὐτόν τόν ἀπέραντο ὑγοό τάφο. Καί τά κύματα τῆς ψιθυοίζουν στ' αὐτί τό αἰώνιο τοαγοῦδι τῆς ἀγάπης καί τοΰ θανάτου!

P. ΤΑΠΚΟΡ

Για τη γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ "Οπως τό θεομόμετοο ὑφίσταται τίς ἀτμοσφαιοικές μεταβολές ἔτσι καί ἡ γυναῖκα ποὺ ἐμπνέει ἕνα μενάλο πάθος θά τό αἰσθανθῆ κι' ἡ ἴδια.

★Κανείς ἄντοας δέν εἶνε κύοιος τῆς τύχης του καί καμμιά γυναῖκα δέν εἶνε κυοία τῆς καοδιᾶς της.

★'Ο ἔοωτας κυνηγάει πάντα τό ἄγνωστο. Γι' αὐτό ἡ μενάλη τέχνη εἶνε νά εἶνε κανείς μυστηοιώδης καί ἀδιαπέοαστος. "Οταν πέοη ἡ μάσκα τό καοναβάλι τελειώνει.

★Οἱ γυναῖκες ἔγοαψαν τό ποίημα τοΰ ἔοωτα. Οἱ ἄντοες τό σχολίασαν, ἀλλά δέν τό ἐννοιωσαν.

★Καί ἡ πιό ἐοωτευμένη γυναῖκα ἔχει πάντα ἕναν καινούογιο ἔοωτα στήν καοδιά της.

★'Η ἀγάπη εἶνε κάτι τό θετικό εἶνε πιό δυνατή ἀπ' τό μῖσος. Κάθε μῖσος μποοεῖ μέ τήν ἀγάπη νά νικηθῆ.

★Οἱ γυναῖκες μοιάζουν μέ τά ἱσπανικά σπίτια πού ἔχουν πολλές πόοτες καί λίγα παοάθυοα. Εὐκολώτεοο εἶνε νά μποῦμε στήν καοδιά τους παοά νά διαβάσουμε σ' αὐτή.

★'Η ψυχή μιᾶς κόοης μοιάζει μ' ἕνα τοιαντάφυλλο ἀνοιγμένο. Βγάλτε ἀπ' αὐτό τό ἀνοιγμένο τοιαντάφυλλο ἕνα μόνον πέταλο, κι' ὅλα τ' ἄλλα θά πέσουν ἀμέσως.

★Οἱ νέοι πέφτουν γονατιστοί μποοστά στήν ἀγαπημένη τους ὅπως τό πεζικό μποοστά στό ἱππικό γιά νά τή νικήσουν ἡ νά δεκτοῦν τό θάνατο.

★Πρέπει νά φοβᾶται κανείς τόν ἔοωτα τῆς γυναίκας πεοισσότεοο ἀπ' τό μῖσος τοῦ ἀντοός

Αναγνωστικό Χιούμορ

Ὁ Χότζας χουζουρεύει

Ἀνοιξιάτικο πρωϊνό.

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶνε ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του καὶ χουζουρεύει, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια.

— Βάϊ... βάϊ!... μουρμουρίζει. Ὡραῖο πρᾶμα, τζάνουμ, ἡ τεμπελιὰ καὶ τὸ ραχάτι!...

Τόση εἶνε ἡ βαρυεστημάρα του ποὺ δὲν διώχνει οὔτε τὶς μυῖγες ποὺ κάθουνται ἐπάνω του, κάνουν τὸν περίπατο τους στὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ γαργαλάνε τὴ μύτη.

— Βάϊ... βάϊ... ὡραῖο πρᾶμα, τζάνουμ, τὸ χουζοῦρι!...

Ξαφνικὰ ἀκούγονται δυνατὰ χτυπήματα στὴν αὐλόπορτα.

Ὁ Χότζας ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κατσουφιάζει.

— Ποιὸς διάβολος νἄναι π' ἀνάθεμά τον:...

Τὰ χτυπήματα στὴν αὐλόπορτα γίνονται πειὸ δυνατά.

Ὁ Ναστραδὶν ἀναστενάζει, βογγάει, βλαστημάει κι' ἔπὶ τέλους σηκώνεται καὶ βγαίνει στὸ παράθυρο, γιατὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ Φατμέ, δὲν βρίσκεται στὸ σπίτι.

Σκύβει ὁ Χότζας, κυττάζει κάτω καὶ βλέπει ἕναν ἄγνωστο.

— Ποιὸς εἶνε, τζάνουμ; Τί θέλεις, μπέ; τὸν ρωτάει γεμᾶτος θυμό.

— Κατέβα κάτω, θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι, τοῦ φώναξε ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Χότζας κατέβηκε μουρμουρίζοντας βλαστήμιες καὶ κατάρες μέσα στὰ δόντια του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε πάλι:

— Νά με! Τί θέλεις;

— Φτωχὸς εἶμαι Χότζα... Δός μου κανέναν παρὰ γιὰ τὴν ψυχὴ τῶν πεθαμένων σου, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος.

—'Ανέβα ἀπάνω μαζί μου, τοῦ εἶπε ὁ Χότζας.

Ὁ ζητιάνος τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ Ναστραδὶν τὸν ἀνέβασε στὸ σπίτι κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ταράτσα.

Ὁ ζητιάνος εἶχε λαχανιάσει.

— Τί εἶπες πὼς θέλεις; τὸν ξαναρώτησε.

—"Οπως σοῦ εἶπα, Χότζα μου, ἤθελα νὰ μοῦ δώσης μιὰ ἐλεημοσύνη γιατὶ εἶμαι φτωχὸς καὶ δὲν ἔχω νὰ φάω.

—Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήση, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χότζας.

— Πῶς; ξεφώνισε ὁ ζητιάνος. Καὶ μ' ἀνέβασες ὡς ἐδῶ πάνω, γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτό, μπρὲ ἀθεόφοβε!..

— Καὶ σύ, βρὲ τζαναμπέτη πῶς μὲ ὑποχρεώσες νὰ κατεβῶ κάτω γιὰ νὰ μοῦ πῆς πὼς θέλεις ἐλεημοσύνη; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Τώρα εἴμαστε πάτση! Πήγαινε λοιπὸν στὸ διάβολο νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ κρεββάτι μου...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος, 4ρ

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία .. δρχ. 115.000
» Ἐξάμηνος. » 60.000
» Τρίμηνος .. » 30.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Παράξενο διήνημα

"Ηταν ἡ πιὸ μυστηριώδης περίπτωσις ἀπ' ὅσες ἀπασχόλησαν τὸ γιατρὸ Μοραλὶν σ' ὅλο τὸ ἐπαγγελματικό του στάδιο...

Μιὰ μέρα, τὸν κάλεσε ἐπειγόντως στὸ σπίτι της κάποια δεσποινὶς Ντιμέρ, πλούσια γεροντοκόρη, ποὺ κατοικοῦσε κοντὰ στὴ Βίλλα του. Τὴν Βοῆκε ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, νὰ βογγάη ἀπὸ δυνατὸ πονοκέφαλο. Διέγνωσε ἀμέσως ὀξεῖα νευρασθένεια, τὴς ἔδωσε διάφορα καταπραϋντικὰ καὶ τὴ συμβούλεψε ν' ἀποφεύγη τὶς διάφασμα κάθε βιβλίου ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ταράξη τὰ νεῦρα της.

Τὴν ἐπισκέφθηκε δυὸ - τοεῖς φορὲς ἀκόμη καὶ διαπίστωσε ὅτι πήγαινε καλλίτερα. Εἶχε προσλάβει τώρα μιὰ ὑπηρέτοια, ποὺ τῆς κρατοῦσε συντροφιά, κι' ἔτσι δὲν τὴν ἐξενευρίαζε πιὰ ἡ μοναξιά της. Τὸ μόνο δυσάρεστο ἦταν ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἀνοοῦσε νὰ φεύγη τὸ Σαββατόβραδο καὶ νὰ γυρίζη στὸ σπίτι τὴ Δευτέρα τὸ πωΐ.

Μιὰ Κυριακὴ λοιπόν, συνέβη τὸ δράμα... "Επεφτε σαγδαία βοοχή. "Ηταν καιοὸς μελαγχολικός. ὀλέθοιος γιὰ μιὰ νευρασθενική. 'Ωστόσο ἡ δεσποινὶς Ντιμέρ, ἀντὶ νὰ κατεβῆ στὸ Παρίσι καὶ νὰ πεοάση τὴν ἡμέοα της μὲ συγγενεῖς ἢ φίλους, προτίμησε νὰ μείνη μόνη στὴ Βίλλα της, στὸ Νεϊγύ.

Ξαπλώθηκε σ' ἕνα ντιβάνι, πῆοε ἕνα βιβλίο καὶ ποοσπάθησε νὰ διαβάση. 'Ο βοονεοὸς καιοός, ἡ μοναξιὰ κι' ἡ σιωπὴ εἶχαν τσακίσει τὰ ἤδη κλονισμένα νεῦοα της. Οἱ μονότονοι ντῦποι τοῦ ρολογιοῦ καὶ τὸ θλιβεοὸ τοαγοῦδι ποὺ τόνιζε ἡ βοονὴ πάνω στὰ τζάμια, δὲν ἄοννησαν νὰ διεγείοουν μέχοι παοοξυσμοῦ τὴ νευοικὴ εὐαισθησία της.

Σιγὰ - σιγά, μεταφέοθηκε σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, νευᾶτο μυστήοιο. Δὲν ἤξεοε κἂν ἂν ἔζοῦσε. 'Η φαντασία της εἶχε γίνει παιγνίδι τῶν ἐοεθισμένων νεύοων της...

Ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα παοάξενο κοότο στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ διαμέοισμα κάποιας κυοίας Ρενωβιέ. 'Η ἡλικιωμένη αὐτὴ κυοία ζοῦσε ὁλομόναχη, μακουὰ ἀπ' τὸν κόσμο, πευθῶντας ὑποδειγματικὰ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, τοῦ πλουσίου Βιουηγάνου Ρενωβιέ.

Ὁ παοάξενος λοιπὸν ἐκεῖνος κοότος, ἔκαμε τὴ νευοασθενικὴ νεοοντοκόοη νὰ τιναχθῆ ὄοθια. Ἐξοικειωμένη μ' ὅλους τοὺς κοότους τοῦ σπιτιοῦ, ἤξεοε ὅτι τὴν ὥοα ἐκείνη ἡ κυοία Ρενωβιὲ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ λίγο. Κάθε φοοὰ ποὺ ἄκουγε τὸ κοεββάτι νὰ τοίζη πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, καταλάβαινε ὅτι ἡ γήοα εἶνε πλαγιάσει.

Εἶχε ἀκούσει λοιπὸν καθαοώτατα τὸν κοότο αὐτό, ποὶν ἀπὸ λίγο. Τώοα ὅμως ἄκουνε κι' ἕναν ἄλλο, ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατοιγιάση: Τῆς φαινόταν πὼς κάποιος ἔβαζε ἕνα κλειδὶ στὴν κλειδαοότουπα τοῦ δωματίου, ποὺ Βοισκόταν πάνω ἀπ' τὸ δωμάτιό της...

Ποιὸς νἄταν ἄοαγε: 'Η κυοία Ρενωβιέ; 'Αδύνατον, γιατὶ εἶχε πέσει στὸ κοεββάτι...

Ἐξ ἄλλου, ἡ δεσποινὶς Ντιμὲο — ποὺ ἡ ἀκοή της εἶχε ὀξυνθῆ ἀπ' τὸν ἐαφνικὸ φόβο — κατάλαβε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε βάλει τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαοότουπα, δίσταζε ν' ἀνοίξη...

'Απ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας τοομεοὸς ἐφιάλτης πλάκωσε τὴν καοδιά της. Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή, ἄκουσε κάτι βήματα νὰ γλυστοοῦν στὸ παοκέτο τοῦ δωματίου, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της... Εἶχε μάλιστα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἄνθοωπος ποὺ πεοπατοῦσε, κούτσαινε ἐλαφοά...

Δὲν ἐτόλμησε ὅμως νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὴ θέσι της. Τ' ἄκουγε ὅλα, ἔβλεπε μὲ τὴν ἐξημμένη φαντασία της ὅ,τι συνέβαινε ἐκεῖ πάνω, ἀλλὰ ὁ φόβος τὴν εἶχε καοφώσει στὸ ντιβάνι της!

Σὲ λίγο, τ' αὐτί της πῆοε ἕναν δεύτεοο κοότο, σὰν νἄχε πέσει καὶ νἄχε σπάσει ἕνα ποτῆοι. Κι' ἀμέσως κατόπιν, ἕνα δυνατὸ καὶ παοατεταμένο τοίξιμο τοῦ σουιέ... κι' ἕνα βογγητό...

Τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της. "Εβλεπε κυοιολεκτικῶς τὸ δολοφόνο νὰ πέφτη πάνω στὴν κοιμισμένη γήοα, νὰ τῆς πιέζη τὸ στῆθος μὲ τὸ γόνατό του, νὰ τῆς σφίγνη τὸ λαιμὸ μὲ τὰ φονικά του δάχτυλα...

Τὸ σουιὲ ἔπαψε νὰ τοίζη. Κι' ὁ χωλὸς βηματισμὸς τοῦ ἀγνώστου ἀντήχησε ἐπὶ ἕνα ὁλόκληοο τέταοτο τῆς ὥοας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της γεροντοκόοης.

Τέλος, ὅταν ἄκουσε τὰ βήματα ν' ἀποιμακούνωνται, ἡ δεσποινὶς Ντιμὲο λιποθύμησε...

★

"Οταν ἐπέστοεψε ἡ ὑπηοέτοια, τὸ ἄλλο πωΐ, Βοῆκε τὴν κυοία της σ' ἐλεεινὴ κατάστασι. Παοαμιλοῦσε κι' ἀναποίνιαζε μὲ τὸν παοαμικοὸ θόουβο.

'Ο γιατοὸς τὴν ἐπισκέφθηκε πάλι καὶ τῆς σύστησε νὰ φύγη ἀπ' τὸ μελαγχολικὸ ἐκεῖνο σπίτι καὶ νὰ πιάση ἕνα δωμάτιο σὲ κάποιο καλὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ὁ θόουβος κι' ἡ πολυκοσμία θἄδιωγναν τὶς μαῦοες σκέψεις ἀπ' τὸ μυαλό της. Φοόντισε μάλιστα νὰ τὴν ἐγκαταστήση ὁ ἴδιος σ' ἕνα εὐάεοο κι' εὐήλιο διαμέοισμα τοῦ ξενοδοχείου «Βοναπάοτης».

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναζητοῦσαν μάταια τὸ δολοφόνο τῆς κυοίας Ρενωβιέ, ποὺ εἶχε βοεθῆ στοαγγαλισμένη στὸ κοεββάτι της...

Τὴν πρώτη Βοαδυὰ μετὰ τὴν ἐγκατάστασί της στὸ ξενοδοχεῖο, καθὼς ἡ δεσποινὶς Ντιμὲο διάβαζε, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθοόνα, πετάχθηκε ἐαφνικὰ ὄοθια. Ὤουησε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀνέβηκε σὰν τοελλὴ τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὴν πόοτα τοῦ δωματίου ποὺ Βοισκόταν πάνω ἀπ' τὸ δικό της...

Τῆς ἄνοιξε ἕνας νέος.

Δίχως κἂν νὰ τὸν καλοκυττάξη στὸ πρόσωπο, τὸν ἅοπαξε ἀπ' τὸ γιακά κι' ἄοχισε νὰ φωνάζη:

— Νὰ ὁ δολοφόνος τῆς κυοίας Ρενωβιέ! Πιάστε τον!...

"Επειτα ἔπεσε λιπόθυμη.

Μεοικοὶ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἔτυχε νὰ πεονοῦν ἀπ' τὸ διάδοομο, ἔτοεξαν κι' ἔπιασαν τὸ νέο, ὁ ὁποῖος ὕστεοα ἀπὸ λίγο ὡμολόγησε στὸν ἀνακοιτὴ ὅτι ποάγματι εἶχε σκοτώσει τὴ γήοα γιὰ νὰ τὴ λιστέψη.

'Η δεσποινὶς Ντιμὲο εἶχε ἀναγνωοίσει τὰ βήματά του, ἀμέσως μόλις τἄκουσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, στὸ ξενοδοχεῖο. Καί, στὴν ἀνάκοισι, διαπιστώθηκε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι ὁ δολοφόνος κούτσαινε ἐλαφοά. ἐλαφοότατα, ἀπ' τὸ δεξιὸ πόδι!...

PENE NT' ΑΒΡΙΑ

●●

Ἡ φυλάκισις εἶνε νεωτέρα ἐφεύρεσις

Οἱ ποινὲς φυλακίσεως γιὰ τοὺς ἐγκληματίες ἀποτελοῦν ἰδέα σχετικῶς πρόσφατη. Ἡ πρώτη πρότασις τῆς ἐφαρμογῆς τους περιέχεται στὴ Διακήουξι τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ συνετάχθη τὸ 1789 ἀπ' τὴ γαλλικὴ Συντακτικὴ Συνέλευσι. Ὡς τότε, ἐφηομόζοντο ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ ἄγοιες ποινὲς σωματικὲς τιμωοίες: σταύοωσις, πνιγμός, ἀποκεφαλισμός, ἀπαγγονισμός, ἐξορία ἢ ραβδισμοί.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ ἀπισχναντικὴ δίαιτα

Τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ μιλήσωμε σήμεοα ἐνδιαφέοει ἀμφότεοα τὰ φῦλα. Ἰδιαίτεοως ἐνδιαφέοει τὶς γυναῖκες τὶς ὁποῖες πεοισσότεοο παντὸς ἄλλου ἀπασχολεῖ σήμεοα ἡ ἀπόκτησις κομψῆς σιλουέττας δι' ἐλαττώσεως τοῦ σωματικοῦ των βάοους.

Ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος νομίζω ὅτι πρέπει λεπτομεοῶς νὰ κατατοπίσω τοὺς ἀναγνώστας μου, γιὰ νὰ μὴ πίπτουν ἐξ ἀγνοίας των θύματα διαφόοων καταστοεπτικῶν μεθόδων ποὺ προκαλοῦν σοβαοώτατες γενικὲς διαταοαχές.

Ὁ καθοοισμὸς μιᾶς δίαιτης δὲν γίνεται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. Πρέπει προηγουμένως νὰ καθοισθῆ ἡ φυσικὴ ἀνθεκτικότης καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ ὀργανισμοῦ ποὺ θὰ τὴν ὑποστῆ. Ἀπαοαίτητα πρὸς τοῦτο στοιχεῖα εἶνε ἡ καταμέτοησις τοῦ μεταβολισμοῦ καὶ τῆς ἀοτηοιακῆς πιέσεως ἢ συχνότητος τῶν παλμῶν τῆς καοδίας τὸ βάοος τοῦ σώματος καὶ τὸ ὕψος του. Τότε καὶ μόνον, τότε, ἐν πλήοει συνειδήσει, ὁ γιατοὸς δύναται νὰ ὁοίση τὴν ἀομόζουσα θεοαπεία καὶ δίαιτα, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν παχυσαοκίαν του. Πάντως πρέπει νὰ γνωοίζετε ὅτι μεταξὺ ἀναστήματος καὶ βάοους τοῦ σώματος ὑπάοχει φυσικὴ ἀομονία. Εἰς ἀνάστημα π.χ. 1,70 μ. ἀναλογεῖ βάοος 70 - 80 κιλῶν φυσιολογικῶς. Ἡ προσπάθεια λοιπὸν ἐλαττώσεως τοῦ φυσικοῦ βάοους σ' ἕνα τέτοιο ἄτομο ποὸς ἀπόκτησιν κομψῆς σιλουέττας θὰ ἔχη ὡς ἐπακόλουθο τὴν ἐλάττωσι τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τυχούσης ἀσθενείας καὶ ἐπιδοασι γενικῶς ἐπιβλαβῆ ἐπὶ τῆς ὅλης ὑγιεινῆς του καταστάσεως.

Τὰ αἴτια τῆς παχυσαοκίας εἶνε ἡ πολυφαγία, ἡ καθιστικὴ ζωὴ καὶ εἰδικὲς ἄλλες καταστάσεις τοῦ ὀργανισμοῦ ὡς ἐμμηνοπλείη, ἀφαίοεσις δι' ἐγχειοήσεως ὠοθηκῶν διαταοαχὴ τῆς ἔσω ἐκκοίσεως, κτλ. Ἡ πολυφαγία ἰδίως, καὶ δὴ ἡ κατάχοησις ἀμυλωδῶν τοοφῶν, γλυκισμάτων καθὼς καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, εὐνοοῦν ἀναμφισβήτητα τὴν παχυσαοκία.

Ὁ καθιστικὸς βίος ἀφ' ἑτέοου εὐνοεῖ ἐπίσης τὴν παχυσαοκία ποὺ παοατηοεῖται συχνότεοα στοὺς μοναχοὺς καὶ στοὺς ἐργαζομένους εἰς γοαφεῖα. Ὁ ὀόλος τῆς κληοονομικότητος εἶνε ἀναμφισβήτητος. Ὅλοι οἱ καταγόμενοι ἀπὸ παχυσάοκους ἔχουν σαφῆ προδιάθεσι παχυσαοκίας.

Κάθε παχύσαοκος γιὰ ν' ἀποβάλη ἕνα μέοος τοῦ ὑπεοβολικοῦ του πάχους πρέπει νὰ γνωοίζη ἐν ποώτοις ποιὲς εἶνε οἱ τοοφὲς ἐκεῖνες ποὺ προκαλοῦν ἰδιαιτέοως πάχυνσιν γιὰ νὰ τὶς ἀποφεύγη ἢ νὰ ἐλαττώση τὴν χοῆσιν τους. Οἱ παχυντικὲς τοοφὲς εἶνε: τὸ βούτυοο καὶ γενικῶς τὸ λίπος τὸ γάλα τὸ πολὺ ψωμί, ἡ σοκολάτα, ἡ βύμη, τὰ αὐγά, τὰ ζυμαοικά, τὰ μποσπόγια καὶ τὰ γλυκίσματα ἐν γένει τὸ πολὺ ἁλάτι καὶ τέλος τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ ἰδιαιτέοως ἡ μπύοα.

Τὰ μενοῦ τῶν παχυσαόκων πρέπει ν' ἀποτελοῦνται ἀπὸ χοοτινικά, ὠμὲς σαλάτες, κοέας ὀχὶ παχὺ ἢ μάοι τῆς σχάοας, ὀλίγο ζωμὸν φοῦτα νωπά, λάχιστο τυοὶ ἀπαχο ἐλάχιστο ψωμί. Τὰ ποωϊνὰ ἐλαφοὰ τσάι μὲ λίγη ζάχαοη καὶ ὀλίγο ψωμὶ ὡς καὶ ἕνα φοοῦτο. Ἕνας ἢ δυὸ καφέδες ἡμεοησίως μ' ἐλαχίστη ζάχαοη.

Μὲ τὴν ἐφαομογὴ μιᾶς τέτοιας ἀπισχναντικῆς διαίτης, ὄχι μόνο ἐπιτυγχάνεται μία μεγάλη καταστοφὴ τοῦ λίπους καὶ συνεπῶς ἐλάττωσις τοῦ βάοους, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ ὑγεία καλλιτεοεύει. Ἡ δυσκοιλιότης καὶ οἱ ἡπατικὲς ἐνοχλήσεις βελτιοῦνται ἢ δύνανται κατὰ τὶς ἀναβάσεις ἐξαφανίζεται καὶ ἡ ἀοθοιτικὴ προδιάθεσι μὲ ὅλα τὰ ἄλλα κακὰ ἐποκολουθᾶ τὴς (ἡμικοανίες ἕκζεμα κλπ.) ἀνακόπτεται.

Ἂν ἡ παχυσαοκία εἶνε ὑπεοβολικὴ τότε δύνανται νὰ χοησιμοποιηθῆ ἀκόμα καὶ ἡ λευκὴ δίαιτα. Γι' αὐτὴν τοοτιμοῦμεν τὴν Δευτέοαν, ἑβδομένου ὅτι κατὰ τὴν Κυοιακὴ δυνατὸν νὰ πάοαμε κάπως πεοισσότεοο φαγητό. Λοιπόν, ἐκάστην Δευτέοαν, τὴν πεονᾶμε μόνο μὲ 2 - 3 ποτοκαλλιὰ ἢ ἀκλάδια ἢ μῆλα, μὲ δυὸ λεμονάδες μὲ λίγη ζάχαοη, μὲ δυὸ ποτήοια γάλακτος καὶ ἕνα κεσὲ γιαουοτὶ ἢ δυὸ πατάτες βοαστὲς μ' ἐλάχιστο λάδι.

Οἱ παοάλογες καὶ ἄνευ τακτικῆς δίαιτες ὡς ἡ καθιεοινὴ ἀνεπαοκὴς διατοοφὴ ἡ βοαδυνὴ πλήοης νηστεία, τὰ ξύδια, οἱ οὐζοπῖοες τὸ πολὺ τσιγάοο τὰ ἰσχυοὰ καθαοκτικὰ κτλ. ὀδηγοῦν, ἐς τοῦ ἀσφαλοῦς στὰ σαναοίαρα, ἐκτὸς τῆς καταστοφῆς ποὺ σπιφέοουν στὴν φυσικὴ εὐμοοφιὰ καὶ στὴ φοεσκάδα ἐν γένει τῆς ἐπιδεομίδ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Ἀγάπη μου, θὰ φᾶς νὰ σὲ κεράσω μιὰ...τοῦρτα;..

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ὁ τραυματισμένος αὐτοκινητιστής: Βάλε μου 5 ναλλόνια!

Ο ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

— Παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω ὅτι σήμερα παντρευόμαστε, ἀγάπη μου!

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

— Στὴν ὑγειά σας, δεσποινίς! Εὔχομαι καλὴ συνεργασία...

— Ἂν πᾶτε νὰ παλεύετε, θὰ σᾶς δώσω ἀπὸ ἕνα δεκάρικο...

— Δὲν δίνεις καλλίτερα ἕνα εἰκοσάρικο στὸ νικητή!..

Ὁ διαρρήκτης: Παραδέχομαι ὅτι πῆρα μαζί μου καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο... Ἀλλὰ ζητάω τὴν ἐπιείκειά σας, γιατὶ τὸ ἔκανα σὲ μιὰ στιγμὴ... ἀδυναμίας!...